

နေ့ယံဇင်မြင့်

မောင်မယ် ချစ်ကြောင်း

L ၈၉

နေနွယ်ဇင်မြင့်

မောင်မယ်ချစ်ကြောင်း

၂ နှစ်၊ စက်တင်ဘာလ၊ ဒုတိယအကြိမ်

တန်ဖိုး

၁၀၀ ကျပ်

အုပ်ရေ

၅၀၀

ထုတ်ဝေသူ

ဦးကျော်လှိုင် (၀၃၈၈၅)စေတနာစာပေ

အမှတ်(၅၉)၁၉-လမ်း၊လသာမြို့နယ်။

ပုံနှိပ်သူ

ဦးကျော်လှိုင်(၅၅၇၃)စေတနာ Offset

အမှတ်(၉၆)၊ ပဒုပ္ပာလမ်း၊ ရဲခိုင်သာဝင်း၊ ဒဂုံမြို့နယ်။

နေနွယ်ဇင်မြင့်

၈၉၅-၈၃

မောင်မယ်ချစ်ကြောင်း၊ နေနွယ်ဇင်မြင့် (ရန်ကုန်)

စေတနာစာပေ၊ ၂၀၁၂

၂၈၈-၈၊ ၅x၇

၁) မောင်မယ်ချစ်ကြောင်း

နေ့ခွယ်ရင်မြင့်

မောင်မယ်ချစ်ကြောင်း

ဒုတိယအကြိမ်

ပီစဉ့်သူ
မောင်ကျော်လှိုင်
စေတနာစာပေ

အနန်း(၁)

အနန်း(၁)

“ဟိုက်”

လန်ခနဲ ဖြစ်အပြီးမှာ ဒေါသက အတွဲလိုက်ပါလာ သည်။

“တောက် ... လောကကြီးမှာ နေမထူး၊ သေမထူး ဖြစ်နေ လား”

ကြိတ်မာန်ပစ်လိုက်မိပေမယ့် ကားတံခါးကိုတော့ ဖွင့်ဆင်းသည်။ ဘာဖြစ်သွားလဲ မေးရဦးမည်။ မိုးက သဲကြီးမဲကြီး ရွာနေလို့၊ ညက မှောင်နေလို့ဆိုလည်း ထားပါတော့။ ခုလို စော စောစီးစီး လင်းလင်းထိန်ထိန် နေရောင်ဖြင့် ကြည့်စင်ဝင်းလက်ကာ တစ်လောကလုံး အလင်းရောင်ဖုံးလျက် ဆယ်ပေအကွာမှ ပုရွက် ဆိတ်၏နှာခေါင်းကိုတောင် ထင်ထင်ရှားရှား မြင်နိုင်သည့် အခြေ အနေမှာ ကားတစ်စင်းလုံးကို ဝင်တိုက်ချင်သည့် ‘ကောင်မိုက်မ လေး’ ဒါ ... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သေကြောင်းကြံတာပဲပေါ့။

“သေတော့မယ် စိတ်ကူးရင် သိပ်သေချင်နေရင်လည်း တစ်ဖက်သားတော့ အပြစ်မဖြစ်စေနဲ့ပေါ့ကွယ် ... နောက် ဘယ်သူမှ မထိခိုက်ရဘဲ သေနိုင်တဲ့နည်းတွေ လောကမှာ အများကြီး၊ ပြော ... အိပ်ဆေးတစ်ပုလင်းလုံး ကိုယ့်အိပ် ရာထဲ ကိုယ်ပြန်သောက်မလား၊ ဆေးဖိုး ဒါနပြုလိုက်မယ်”
 “ဘာတွေလာပြောနေတာလဲ”

ဒေါသသံနှင့် ကြေကွဲမျက်ဝန်းက မလိုက်မဖက်နဲ့ လှ၏။ ပါးပြင်ပေါ် ဖြုတ်ခနဲ ခုန်ဆင်းသည့် မျက်ရည်ကတော့ ဒေါသနှင့်ရော ကြေကွဲခြင်းနှင့်ပါ လိုက်ဖက်ပါပေသည်။ မိန်းမ သားတွေအတွက်တော့ မျက်ရည်ဆိုတာ အရာတိုင်းနှင့် လိုက်ဖက် နေတာပါပဲလေ။ သူတို့မိန်းမတွေ ဒီလောက်များပြားစွာ မကုန် နိုင်သော မျက်ရည်တွေကို ဒီအရွယ် ဦးခေါင်းကလေးထဲ ဘယ်နေရာ မှာသိုလှောင်ထားပါလိမ့်၊ သိုလှောင်ပြီးသား မရှိလျှင်လည်း မျက်စိ နှစ်လုံးနောက်မှာ မျက်ရည်စက်ရုံရှိသည်ထင်ရဲ့။ မျက်ရည်သန့်တွေ ကို ပီအိပ်ချ်ဆဲဗင်း (PH7)နှင့်များ ထုတ်လုပ်ရောင်းချဖို့ စိတ်ကူးရှိ သေးသလားမသိ။

တကတဲ။ ဝမ်းသာလည်းငို၊ ဝမ်းနည်းလည်းငို၊ စိတ်ညစ်လည်းငို၊ ဒေါသထွက်လည်းငို၊ တစ်ငိုတည်းငိုတဲ့နေရာမှာ မိန်းမတွေဟာ အကယ်ဒမီနဲ့ အော်စကာမှာ ဂရမ်မီနဲ့ ရွှေကမ္ဘာလုံး များတောင် ထပ်ဆောင်းလိုက်ချင်သေးရဲ့။ စိတ်ကုန်ရော။

“ဒီမှာ အမိ၊ ကျွန်တော်မျိုး ကားက အကွေ့ထဲက ထွက် ကာစဖို့ ဘီးလိမ့်ရုံပဲ ရှိသေးတယ်၊ ခင်ဗျားက မျက်စိကို

ဆံပင်ဖုံးပြီး ပြေးထွက်လာတာ၊ ကားနဲ့လည်း မတိုက်မိဘူး၊ ကျွန်တော်မျိုးကား ဘာရိတ်မိတယ်၊ ကားနဲ့ တစ်တောင့်ထွာ အကွာအဝေးမှာ အမိဘာသာချော်လဲတယ်၊ ဟုတ်ရဲ့လား”
 “တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ ကြင်နာတတ်တဲ့ စိတ်ကောင်းရှိလူစား မျိုးလည်း မတွေ့တော့ပါဘူး”
 “ဟောဗျာ ... ငိုပြန်ပါပြီ”

မိန်းကလေးက မထနိုင်ရှာတာလား၊ မထချင်သေး တာလား၊ လမ်းဘေးမှာ ထိုင်ငိုရတာကို အရသာတွေ့တာပဲလား မသိ။ မထဘဲ ထိုင်တုန်း၊ မျက်ရည်စက်လက်ထုတ်တုန်း။

လူက ခပ်ရှင်းရှင်း။ ဝေလီဝေလင်းမဟုတ်ပေမယ့် နံနက်နေထွက် ရဲရဲကြီးပေမယ့် ဒီနေရာ ဒီရပ်ကွက် ဒီလမ်းဆိုတာ နှစ်ဆယ့်လေးနှစ်ရှိ လူရှင်းတတ်သည့်နေရာပါ။ ဖြတ်သန်းသွားလာ ကား တစ်ခါတလေမှ တစ်စီးလောက် ဖြတ်တတ်သည်။ ကုန်း ကြောင်းလျှောက်သည့် လူဆိုတာတော့ မရှိသလောက်ကိုရှား၏။ လူရှင်းသည်ဖို့ လူနှစ်ယောက် ကားတစ်စီးနားမှာ အပိုအလျှံ ရှိမ နေပါ။

“ဘယ်နေရာ နာနေလို့လဲ၊ မထနိုင်ဘူးလား၊ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ဖြတ်လည်းမကြိတ်ရပါလားဗျာ ... သေချင်တာပဲ”

စိတ်ပျက်လက်ပျက်ကြီးကို ညည်းညူမိတော့သည်။ နီးလင်းကာစရှိသေး။ အကုသိုလ် အလုံးအရင်းက ထွက်ပြုစုနေမင်း ၊ ငိုအတူ မြင့်တက်လိုက်ပါ ကြီးထွားလာသည်။ အရင်ဘဝက ၊ ငိုကြွေးတော့ ဟုတ်မည်မထင်။

“ဘယ်ဘဝက ဝင့်ကြွေးလဲကွာ၊ ဒီလောက် ဘဝကြီးခြား
သွားရင်လည်း ဝင့်ကြွေး စိစဉ်ညွှန်ကြားရေးမှူးက မေ
လောက်ပါပြီ၊ အရင်အပတ်က ဝင့်ကြွေးထင်တယ်”

အရင်တစ်ပတ်တုန်းက ကိုယ်က ဝင့်ကြွေးပြခဲ့သူလေ။
အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးရှေ့မှာ ကြွေပြတာကို အဘွားကြီးက မသနား
ဘဲ အော်ရယ်နေခဲ့သည်။ အဲသည်တုန်းကတော့ အဘွားကြီးနှယ်
မေတ္တာတရား ခေါင်းပါးရန်ကော အကြင်နာတရား ခေါင်းပါးရန်
ကောနှင့် ကျိတ်ပြီး ရှုတ်ချကဲ့ရဲ့ခဲ့ရတာ။ ခုတော့ ... ကိုယ်ချင်း
စာပြီ အန်တီရေ၊ အန်တီ တော်တော် နားငြီးခဲ့မယ်ဆိုတာ၊
စင်စစ် ... အဲသည်ကိစ္စက ကိုယ့်ကိစ္စမဟုတ်။ အန်တီကြီးက သူ
သမီးကို ဒေါသနှင့်အတူ ပြန်သိမ်းသွားလို့ အန်တီကြီးသမက်၊
ကိုယ့်သူငယ်ချင်းကိုယ်စား၊ ကိုယ်က သွားငိုပြခဲ့တာ။ မျက်ရည်
စက်လက်နှင့်တော့ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ။

အဲဒီဝင့်က တစ်ပတ်အတွင်း လည်သည်ဆိုလျှင်
ဝင့်ကြွေးဖန်တီးရေးဌာနက တော်တော်အလုပ်လုပ်သားပဲ။ ဦးဆောင်
ညွှန်ကြားရေးမှူး တော်သည်ထင်ပါရဲ့။ လက်အောက်ငယ်သားတွေ
အပေါ်မှာ အထိန်းအကွပ်ကောင်းပြီး ဩဇာညောင်းသည်ထင်ပါရဲ့။
ဝင့်ပြုထားသူတွေကတော့ ဝင့်လည်အောင် ဝင့်မြန်မြန်ချပေးပါတော့
ဆိုပြီး လာဘ်ထိုးတောင်းယူမယ် မထင်ပါဘူး။

ခေါင်းမာ၍ ရယ်ပစ်လိုက်သည်။ အဲဒီလို ထော်လော်
ကန့်လန့် အတွေးတွေကြောင့် ဘယ်သူနှင့်မှ မတည့်တာ။ ဘွားနဲ့
တောင်မှ မတည့်တာ။ အစ်ကိုရင်းနဲ့တောင်မှ မတည့်တာ။

ဘယ်သူနှင့်မျှ မတည့်သော လူတစ်ယောက်ဟာ လူရိုးလူဖြောင့်
လူ့ဂုဏ် ဖြစ်နေတတ်တယ် ဆိုတာတော့ လူသားအားလုံး အသိ
အမှတ်ပြု ချီးကျူးသင့်သည်။ သို့ဖြစ်ပေမဲ့ လူတွေက ဒီကိစ္စကိုကျ
ကော့ မေ့ထားကြတာပါပဲ။

“ဟိုက်”

ဒီမနက် ဒုတိယအကြိမ် “ဟိုက်”ဖြစ်၏။ ဟိုက်...
ဟိုက်နှင့် တတိယအကြိမ်ထိ ဟိုက်ဖြစ်လျှင် အသားဖြူဖြူ မျက်
နှာသွယ်သွယ်နှင့် ဒီလူတစ်ယောက်ကို ဂျပန်လူမျိုး ထင်ကြတော့
မှာပါပဲ။

“ဟင်”

“ဟုတ်တယ်”

သွားဖြူပြလိုက်သည်။ သွားဖြူတာ စစ်စစ်လေ။
မရယ်ဘဲ သွားပေါသွားတာ။ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကို မြင်တွေ့တိုင်း ဘယ်တုန်း
ကမျှ ရယ်ဖို့ စိတ်ကူးမရှိခဲ့တာ။ ဒါပေမဲ့ မတွေ့ဘဲလည်း မနေ
နိုင်။ မတွေ့ရတာကြာလျှင် လွမ်းပြီး တွေ့ချင်လာရပြီ။ သူက
ကိုယ့်အစ်ကိုရင်းလေ။ တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ အရင်းနှီးဆုံးနှင့် နှစ်ယောက်
တည်းသော သွေးသားရင်းခြာ။ အဘွားဆိုလျှင်တောင် မျိုးဆက်
တစ်ခုခြားခဲ့ပြီ။ အစ်ကိုကိုတော့ သူ့ခေါင်းနင်းပြီး ဆင်းခဲ့တာမို့
ငယ်နိုင်လို့ပဲ သဘောထားလိုက်သည်။

“ဘာရှုပ်ပြန်ပြီလဲ”

“ဘာမှ မရှုပ်ပါဘူး၊ ကိုယ့်ဘာသာ ကားမောင်းလာတာ၊
ကားရှေ့ တစ်တောင့်ထွာလောက်မှာ ရော်လဲသူ အမျိုးသမီး

ဘွားခနဲ ပေါ်လာတာနဲ့ ဘာရိတ်ကို တုံ့ခနဲရပ်လိုက်ရတယ်။ အမျိုးသားမီးခမျာက ဖထာဘူးဗျာ၊ ထိုင်ငိုနေတယ်။ အဲဒါ မတ်တတ်ရပ်ပြီး ကြည့်နေတာ”

“မင်းကွာ”

ကိုကိုက ပခုံးကို လက်သီးနှင့် တစ်ချက်ထိုးသည်။ ဘာရမလဲ။ ကိုယ်က တစ်ချက်ပြန်ထိုးလိုက်သည်။ သူထိုးတာမမှာ ပေမယ့် ကိုယ်ထိုးတာကျတော့ သူ့နာအောင် အားထည့်လိုက်၏။

“ဟေ့ကောင် ... ဒီလောက်ထိုးရသလား”

ဟိုကိုက ကိုယ့်ထက် ပြင်းသည့်အရှိန်ကို ထည့်၍ ပြန်ထိုးသည်။

“အဖြစ်သည်းစရာလားကွာ”

သူ့ထက်ပြင်းသောအရှိန်နှင့် ပြန်ထိုးလိုက်၏။

“မင်း”

“လုပ်မနေနဲ့”

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် တွေ့ကြသည့်ထုံးစံအတိုင်း တစွပ်စွပ်ထိုးရင်း ရန်ဖြစ်ကြလေတော့သည်။

“ဟာ ... လွန်မယ်”

သူ့ကားပေါ်မှ လူတစ်ယောက် ဆင်းလာသည်။ ကိုယ့်ကားပေါ်က ဆင်းလာစရာ လူတစ်ယောက်မျှ မပါ။ ကိုယ်က တစ်ယောက်တည်းသမား။ ဘာကိစ္စအတွက်မှ သိပ်အဖော်ရှာချင်တာ မဟုတ်။ သူ့ကားပေါ်မှ လူက လွန်မယ် လွန်မယ် ... တွင်တွင် အော်ပြီး ဖျင်သလိုလိုနှင့် လာချုပ်၏။

ဆောင့်ကန်ပေးလိုက်သည်။

“အဲဒီလောက်မှ မလျင်ရင် တစ်ဗွေတည်း လျှောက်လိမ့် မနေဘူး”

“ဟေ့ကောင် ... နာလှပြီကွ”

“ငါလည်း နာလှပြီ”

“တော်စို့”

“အေး ...”

ညီအစ်ကို တွေ့ဆုံခန်းက ဤထုံးစံအတိုင်းပါပဲ။ အစ်ကိုဆိုပေမယ့် သိပ်မလေးစားပါ။ ကြောက်လည်းမကြောက်၊ ကြောက်စရာလည်းမရှိ။ ကိုယ်က ကိုယ့်သိက္ခာနှင့် အကျင့်စာရိတ္တ ကို သူ့သိက္ခာနှင့် သူ့အကျင့်စာရိတ္တထက် ပိုအထင်ကြီးထားသည်။ ကိုယ် အထင်မကြီးနိုင်သူ တစ်ဦးကို ဘာကြောက်စရာလိုလဲ။ ပြီးတော့ ... ပြောရလျှင် ရယ်စရာလည်းကောင်းသည်။ သူနှင့် ကိုယ်နှင့် ညီအစ်ကိုအရင်း၊ အထက်အောက် စစ်စစ်ကြီးဖြစ်ပါလျက် အမြှာလည်းမဟုတ်ပါဘဲ။ သက္ကရာဇ်က တစ်ခုတည်း ဖြစ်နေသည်။ သူက ဇန်နဝါရီလမှာမွေး၍ ကိုယ်က ဒီဇင်ဘာလမှာ မွေးတော့ ညီအစ်ကိုက ဆယ့်တစ်လပဲခြားသည်။ သက္ကရာဇ်က တစ်ခုတည်း။ ဒါကိုပဲ ဂုဏ်ဖော်ပြီး အဖေ့နဲ့အမေကို သွားသွားစလို့ အရိုက်ခံခဲ့ ရဖူးပေါင်းလည်းများပြီ။

“အဘွား ... ကျွန်တော့်လည်ပင်းမှာ ဆွဲကြိုးတစ်ကုံး ဆွဲပေးပါလားဗျာ ရွှေပြားနဲ့ စာထွင်းထားမယ်၊ ကျွန်တော့် ကို ခုနစ်လနဲ့မွေးတာပါ။ တကယ်ဆို တစ်နှစ်နဲ့ နှစ်လကွာပြီး

သက္ကရာဇ်တစ်ခုနောက်ဆုတ်ရမှာပါ ဆိုတဲ့ စာတန်းရှည်ကလေး”

“ခွေးကောင်လေး”ဆိုကာ အမေက မျက်နှာကြီးရဲပြီး ရှက်နေတာ ဘယ်လောက် ပျော်စရာကောင်းလဲ၊ ဘယ်လောက် စလို့ကောင်းလဲ။

ခုတော့လည်း စ၊စရာ အဖေနှင့်အမေက မရှိတော့ပြီလေ။

“အစ်ကိုတစ်ယောက်လုံးနဲ့ တွေ့တိုင်း ရန်ဖြစ်တတ်တဲ့ အကျင့်ကို ဘယ်တော့ပျောက်မှာလဲ”

“စဉ်းစားနေတယ်၊ မင်းပျောက်တဲ့နေ့မှာ ငါ ပျောက်မယ်”

“မင်း ငါနဲ့ မပြောဖို့ပြောတာ ဘယ်နှခါရှိပြီလဲ”

“နှစ်ထောင့်ရှစ်ရာနဲ့ ကိုးဆယ့်သုံးကြိမ်ထင်တယ်”

“ငွစာ”

“မင်းက လောက်စာလုံးပေါ့”

“တော်ကွာ”

“မင်းတော်ရင်ပေါ့”

“ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ ဟိုကောင်မလေး”

ခုမှ စောစောက ထိုင်ခိုနေသူလေးဘက် လှည့်ကြည့်မိသည်။ မရှိတော့။ လျင်သားပဲ။ စောစောကများဖြင့် မထနိုင်ပုံနဲ့။

မိန်းမများ ကူလီကုမ္ပဏီကိုများတာ၊ မူယာမာယာတွေပိုပါ။

“ကျွန်တော်လည်း ဗိုက်အောင့်ပြီး ခွေကျသွားလို့ မျက်ခြေပြတ်သွားတယ်”

“မှတ်တား ... ဖျင်သလိုလိုနဲ့ ဝင်ချုပ်ပေးတဲ့ခေတ်ကို တစ်ထောင့်လေးဆယ့်လေးမှာ ထားခဲ့၊ အဲဒါသိရဲ့လား အနော်ရထာမင်း နန်းတက်တဲ့နှစ်”

“တော်စမ်းကွာ ... အရေးကြီးတာ ပြောမလို့”

အစ်ကိုက သူ့ကားနား သူ သွားရပ်လိုက်သည်။

“လောကကြီးမှာ သမိုင်းဟာ အရေးအကြီးဆုံး၊ သမိုင်းထက် အရေးကြီးတာ ဘာရှိလဲ”

“ငါ ရှိခိုးလိုက်မယ်နော်”

“ကောင်းသားပဲ၊ အဖေနဲ့အမေ ရှိတုန်းက တစ်နှစ်တည်း မွေးတဲ့ အစ်ကိုကို ညတိုင်း ရှိခိုးရတာ ခုထိ ကျေနပ်သေးတာ မဟုတ်ဘူး”

“ချေးစိမ်းပန်းပြီး သေမယ့်မသာ”

“ဆန်းတာပေါ့ ကောင်းသားပဲ”

“စကားကောင်းပြောပါရစေ၊ ရှိကြီးခိုးပါရဲ့သောကြာသား”

“ဗုဒ္ဓဟူး”

“ဘာနေပဲဖြစ်ဖြစ်ပါကွာ”

“မေ့နေသလားလို့ပါ”

“စောစောက ကောင်မလေးက အိမ်က ထွက်ပြေးတာကွ”

“မင်းအိမ်ကလား”

“ဘွားအိမ်က၊ ဘွားခြံထဲက”

“မနေချင်လို့ ဖြစ်မှာပေါ့”

“ငါနဲ့ လက်ထပ်မယ့်ကောင်မလေး”

“အော် ... ဟား ... ဟား ... ဟား”

လမ်းပေါ် ကတ္တာရာစေးမည်းမည်းပေါ် ဇစ်ထိုင်ချ လိုက်သည်။ အော်ရယ်ပေးလိုက်၏။ သနားစရာကောင်းတဲ့ အစ်ကို။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှက်စရာအကောင်းဆုံးယောက်ျား။ မိန်းကလေးက ကိုယ့်ယူရမှာစိုးလို့ ထွက်ပြေးသတဲ့။

“ရှက်လိုက်တာ”

မျက်နှာပေါ် လက်ကြီးမိုး၍ ထပ်ရယ်လိုက်သည်။

“ဘာလို့ ရှက်ရမှာလဲ”

“မိန်းမတစ်ယောက်က ကိုယ့်မလိုချင်လို့ ထွက်တောင်ပြေး ရတယ်ဆိုတဲ့အဖြစ်လောက် ရှက်စရာကောင်းတာ ရှိသေး လား။ ကိုယ်ကလည်း လုပ်ကျွေးရဦးမယ်၊ အလကားထိုင် စားရမယ့်လူကတောင် ဆလံတိုက်ခံရတယ်ဆိုတော့ မင်း အဖြစ်က ဆိုးလှချေလားကွာ ... ဟား ဟား”

အစ်ကိုဖြစ်သူက သက်ပြင်းမောကို ချလိုက်၏။ ဒီညီတစ်ယောက်နှင့် ပြိုင်တိုင်း စကားအရာမှာ အမြဲရှုံးခဲ့သည်။ သူ့ကိုနိုင်အောင် ပြိုင်ပြောနေလျှင်လည်း ဘယ်တော့မှ လိုရင်း မရောက်၊ ကိုယ်ပြောချင်တာ မပြောလိုက်ရဘဲ ပေရှည်လွန်သွားနိုင် ၏။

“ဘွား ပေးစားတာ”

ညီ ဟက်ခနဲ လှောင်ရယ် ရယ်လိုက်သည်။

“ဘွားဇာ သူနဲ့ ယူစေချင်လို့ ငါနားထောင်လိုက်တာ”

“သေချာပါတယ်”

“ဘာတွေ သေချာနေတာလဲ”

“အိမ်တွင်းမှ နိုင်နင်းမယ်၊ အချက်အပြုတ် အချုပ်အလုပ် ပေါ့၊ အဘွားကြီးတွေရဲ့ သည်းညည်းကိုလည်းခံတတ်မယ်”

“အဲဒါအမှန်ပဲ၊ ဘွားနားမှာနေပြီး ဘွားကို ပြုစုတာ၊ ပြော ရရင်တော့ အိမ်ဖော်သာသာ ဆိုပါတော့၊ ထမင်းဟင်းမချက် ရပေမယ့် ဘွားနားမှာ အမြဲနေရတယ်”

“ကြိဖန် ဖိမ်ခံပြီး ဖိနတ္ထပကာသနီတွေ ဖတ်ခိုင်းနေမှာ မြင်ယောင်သေး”

“အေး”

“မင်းက ကြိုက်လို့လား”

“မိန်းမယူတာ ကြိုက်စရာမလိုပါဘူး”

“ဟ ... မကြိုက်ဘဲ ယူလို့ရမလားကွ၊ မင်း သိအိုရီက အောက်တန်းကျလိုက်တာ”

“ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက ရာဇဝင်မှာ ထင်ရှားခဲ့တဲ့ ဘုရင်မကြီး ရှင်စောပုရယ် ...”

“ကြည့်ပြော၊ ဂိုဏ်းတွေ သင့်ကုန်မယ်”

“ခုရှိနေတဲ့ ဘုရင်မကွင်း အဲလီဇဘတ်”

“ကြည့်ပြောလို့ ပြောထားတယ်၊ ဂိုဏ်းပေါင်းစုံသင့်တော့ မယ်”

“လမ်းဘေးမှာ ငရုတ်သီးစိမ်းတို့၊ ခရမ်းကြွပ်သီးတို့ရောင်း တဲ့ ကောင်မလေးရယ်၊ မိန်းမဟာ မိန်းမပဲ၊ အားလုံး တူတူပဲ၊ ဆင်းရဲတာ ချမ်းသာတာ၊ စာတတ်နဲ့ မတတ်တာ၊ အဆင့်အတန်းမြင့်တာနဲ့ နိမ့်တာပဲ ကွာမယ် ...”

“စိတ်ပျက်စရာကောင်းတဲ့ နေရာမှာတော့ တူတူပဲဖြစ်
မှာပါ။ အဲဒီလို စိတ်ပျက်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းမမျိုးကိုယူဖို့
များ ကြိုက်စရာလိုသေးလား။”

ခဲတစ်လုံးကို ယူပြီး အစ်ကို့ဘက် လိုမ့်ထည့်လိုက်
သည်။ အစ်ကို့ခြေနားက ဖြတ်သွားသည်မို့ အစ်ကိုက ခုန်ရှောင်
၏။

“ဘွားက ငါ့ကို အမွေလွှဲချင်ပြီ၊ အေးလေ ... မင်းရော
ပေါ့။”

ပန်းနှစ်ဖက်ကို စုံတွန့်ပြလိုက်၏။

“မင်းက ခြေထောက်ဗွေပါလို့ တွေ့တုန်းကြိုတုန်း ပြော
စရာရှိတာတွေ ဖမ်းပြောနေရတာ၊ အဲ ... ဒီကောင်မလေးနဲ့
လက်ထပ်ပြီးရင် ဘွားက အမွေလွှဲပေးမယ်၊ ဘုရားခန်းမှာ
တရားနဲ့နေမယ်၊ အနီးကပ်ပြုစုမယ့် မြေးချွေးမလည်းရထား
တော့ ဘွားဘဝရဲ့နိဂုံးတွေဟာ ငြိမ်းချမ်းမယ်။”

“ဖတ်ကောင်းမယ့် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ပါပဲ။”

“သူ့ဘကြီးက ဘွားရဲ့ဒရိုင်ဘာကွာ၊ သူ့ကြီးတော်က
ဘွားရဲ့ထမင်းချက်၊ ရိုးသားအေးဆေးကြတယ်၊ ဘွား ဩဇာ
ဘယ်လောက် ညောင်းမလဲဆိုတာ မင်း စဉ်းစားကြည့်၊
ဘွားကလည်း ဒါမျိုးလိုချင်တာ။”

“သူဌေးသမီးနှင့် လုံးဝ မပေးစား” ဆိုသော ဘွားရဲ့

မူဝါဒကြီးကို သိလိုက်သည်မှ နောက်ကြောလို့။ မေမေက သူဌေး
သမီးမို့ ဘွားကို ခြေဆုပ်လက်နယ်မရှိဘူး ... လို့ ဘွား ထာဝရ
မကျေနပ်ခဲ့တာလေ။

“ခြေဆုပ်မယ့်သူ လက်နယ်မယ့်သူ တစ်ဖက်ကို
ငါးယောက်လောက်နှုန်းနဲ့ ငှားပေးထားတာတောင် မရောင့်ရဲ
နိုင်သေးဘူးလား” ... တဲ့။

မေမေမူကကျတော့ ဤသို့။

ဘယ်တော့မျှ မတည့်ပါဘဲ ထာဝရ အတူနေထိုင်
ခဲ့သည့်သမီးယောက္ခမနှစ်ယောက်၏ ရင်ထဲမှာ ဘယ်သူ့ဒေါသ
နှင့် သောကပိုမလဲ၊ ဖြစ်နိုင်လျှင် ဝင်ကိုကြည့်ချင်တာ။

“ကောင်မလေးက မယူချင်ဘူးတဲ့ကွာ၊ ငြင်းလိုက်ငိုလိုက်နဲ့၊
ဒီမနက်တော့ အိမ်က ပျောက်သွားတာပဲ၊ အဲဒါနဲ့ သိသိ
ချင်း နောက်ကလိုက်တာ၊ မင်းကားနဲ့ တိုက်ထားလို့
တော်ပါသေးရဲ့။”

နောက်ထပ်ခဲတစ်လုံး လိုမ့်ပေးလိုက်သည်။

“နာတယ်ကွ”

ကိုကိုအတွင်းဘက် ခြေမျက်စိကို ခဲမှန်သွားသည်။

“ဒီအနီးအနားတစ်ဝိုက်မှာ မတွေ့ဘူး ဆရာ”

“ဆရာ” ဆိုတော့ အစ်ကို့တပည့်ပေါ့။ အစ်ကိုက
အတွေ့ သင်ကြားပို့ချပေးလို့ တပည့်ခံနေသည့်ကောင်ပါလိမ့်။

“နေပစေကွာ”

“လက်လွတ်စပယ်ကြီးပါလား”

“ဘာဖြစ်လဲ၊ လွတ်အောင်မပြေးနိုင်ပါဘူး၊ ငါ သိပါတယ်၊
တော်ကြာ ပြန်မိမယ့်တူတူ အလုပ်ရှုပ်ခဲပြီး လိုက်ရှာမနေနဲ့၊
ပြန်မယ်၊ ဟေ့ကောင် ...”

နောက်တစ်လုံး ထပ်လိုမိလိုက်သည့်ခဲက လိမ့်ရုံ မဟုတ်ဘဲ ခုန်ပေါက်ထွက်သည်မို့ ခြေညှပ်ဖိနပ်နှင့် ပုဆိုးနှင့် ပုဂ္ဂိုလ်၏ခြေဖျားတွေဆီ အရှိန်နှင့်ဝင်၏။

“မကျေနပ်သေးဘူးလား”

ခဲလုံးတွေ လိုက်ရှာသည်။ ပြန်ပေါက်၏။ ဘာရမလဲ။ တစ်နှစ်တည်းမွေးထားသည့် ညီအစ်ကိုများ၊ မကြောက်ရေးချ။ ရှေ့နောက် ဆင့်၍ ရပ်ထားသည့် ကားတွေနားမှာ ညီအစ်ကိုက မလှမ်းမကမ်းရပ်၍ ခဲတွေနှင့် ပေါက်ကြတော့သည်။

“ဟိုပုဂ္ဂိုလ် ဝိုင်းပေါက်မယ်မကြံနဲ့၊ အောင့်နေတဲ့ခိုက်ကို သတိချပ်”

ဝိုင်းပေါက်ဖို့ ရှေ့တိုးလာသူ တန့်သွားသည်။ ခဲပေါက် ပွဲက ကြမ်းလာ၏။ လမ်းဘေးမှာ ရှိသမျှ ခဲကလည်း ကုန်ပြီ။

“မင်း သိပ်မိုက်နေလား”

“ဒီဇင်ဘာဘွန်း (December Born)”

“စိန်လိုက်လေ”

အစ်ကိုဖြစ်သူက ကားပေါ်တက်သည်။ ညီဖြစ်သူ ဘယ်ကျန်နေလိမ့်မလဲ။ ကိုယ့်ကားပေါ် ကိုယ်ပြန်တက်မောင်းထွက်၊ ကားနှစ်စီးက ဘေးချင်းယှဉ်လိုက်၊ ဒီနံးခနဲဆောင့်လိုက်၊ ကွာ သွားလိုက်၊ ပြန်ကပ်လိုက်၊ ဒုနံးခနဲဆောင့်လိုက်၊ ကားဘေးတွေပိန် ကုန်တော့ ညီအစ်ကိုရယ်ကြသည်။

“မင်းက ဒီနားရောက်နေတာ ဘွားဆီ လာတာလား”

“အေး”

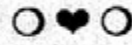
“လိုက်ခဲ့လေကွာ”

“ငါ စိတ်ပြောင်းသွားပြီ”

ကားကို ပူးခနဲ မောင်းထွက်ခဲ့သည်။ ဘေးပိန်ကြီးကို နောက်မှ ပြင်တော့မည်။ လောလောဆယ်တော့ အိမ်ပဲပြန်ချင်၏။ ဘွားဆီမရောက်တာ ပြန်စဉ်းစားတော့ နှစ်နှစ်နီးပါး၊ နှစ်နှစ်နီးပါး ဆိုသည့် အချိန်အတွင်းမှာ ဘွားဆီ အလုပ်သမား အပြောင်းအလဲ ဆွဲ ဖြစ်ထွန်းသည်။ ကိုယ်မသိသော သူစိမ်းတွေ ရောက်၏။ စိတ်ကြိုက်တွေ တွေ့ကာ မြေးအကြီးနှင့် ပေးစားမယ်တွေ ဘာတွေ သိ ဖြစ်ကုန်၏။

ဘွားကတော့ ဘွားဝါသနာအတိုင်း ထင်တိုင်းကြံ နေပြန်ပါပြီ။ မေမေ့ကို သတိရပါတိ။ သားအငယ်ဟာ မေမေ့သား ဆိုတော့ ဘွားမြေးမဟုတ်နိုင်ဘူးလေ။ ဘွားမြေးဟာလည်း မေမေ့ လူဖြစ်လာဖို့ ဝေးပါတိ။ ဖေဖေကတော့ ကြားနေရေးသမား။

“ဟေ့ ... ပုမနေနဲ့ ဆင်း”

ညို လန့်ဖျပ်သွားရသည်။ ကားပေါ်နိုးတက် ကြမ်း ပြင်မှာ ပုနေအောင်ဝပ်၊ သူ့ကားနောက်ခံပေါ်မှာ ပါလာသည့် ဘာထည့်မှန်းမသိသော စက္ကူပုံးအလွတ်ကြီးကို နည်းနည်းရွှေ့၍ ကိုယ့်ကျောပေါ်ဖုံး၊ အဲသည်လောက် လုံလုံခြုံခြုံ လုပ်ခဲ့တာတောင် ဤပုဂ္ဂိုလ်က တွေ့ဖြစ်အောင်တွေ့တော့ မျက်စိနှင့်တော့ မဖြစ်နိုင်၊ နောက်စီနှင့်လား၊ ခြေမျက်စိနှင့်လား ... ဟုတောင် မေးချင်ဖွယ်။

ညို ကားပေါ်မှ ရှက်စနိုးစွာ ဆင်းသည်။
 “ကျွန်မက တစ်နေရာရာမှာ ကားရပ်ရင် ဆင်းဖို့ပါ”
 “ဆင်းပြေးဖို့ပါလို့ ပြင်ပြော”
 “ဟုတ်ကဲ့”
 “ပြေးမှာချင်းတူတူ ဟိုမှာကတည်းက ဘာဖြစ်လို့ မပြေး
 ခဲ့တာလဲ”
 “ကျွန်မ ထွက်ပြေးရင်၊ ကိုကိုကြီး တပည့်က လိုက်ဖမ်း
 မှာပေါ့”
 “အဲဒီကောင်နာမည် ဘယ်သူလဲ”
 “ဦးဝေသဝဏ်တဲ့”
 “ဟာ ... ဒီကောင်ကို မေးတာမဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့နာမည်
 ကျုပ်သိသားပဲ၊ ဟိုတပည့်ဆိုတဲ့ကောင်”
 “ဖန်သီးတဲ့”
 “ဟား ... ဟား၊ ဆရာတပည့် ပီသပါပေတယ်။ ဆရာ
 နာမည်က ဝေသဝဏ်။ အဲဒါ သိလား၊ နတ်မင်းကြီးတစ်
 ပါးရဲ့နာမည်၊ ကျုပ်တော့ ဘယ်တော့မှ ဒီနာမည် မခေါ်
 ဘူး၊ ကိုကိုပဲ ခေါ်တယ်၊ တပည့်က ဖန်သီးတဲ့၊ ရှာမှရှား
 တာချင်းတူတူ ဆရာနာမည်က ကောင်းသလောက် တပည့်
 နာမည်က ညံ့ရှာသား”

ညိုက ပြုံးရမလို့ မဲ့ရမလို့နှင့် မျက်နှာပျက်ကလေး
 ကို မပြင်နိုင်ရှာသေးပါ။

“လာ ... အိမ်ပေါ်တက်၊ မင်းနဲ့ စကားတွေ အများကြီး
 ပြောစရာရှိတယ်၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ ကျုပ်အိမ်ပေါ်မှာ
 ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းရှိတယ်၊ မီးဖိုထဲမှာတော့ ထမင်း
 ချက်တဲ့ အမျိုးသမီးကြီး နော်အဲလာရှိတယ်၊ မင်း အိမ်ပေါ်
 ကို လိုက်ချင်စိတ်ရှိမှလိုက်”
 “ကျွန်မ ယုံပါတယ်”
 “ဘယ်သူ့ကိုလဲ”
 “အဲဒီ လူကြီးမင်ကို”
 “ငါ့နာမည် သိလား”

ညို ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။
 “ညီညီ ... တဲ့”
 “ဟင်”
 “ဘာလဲ ... မင်း သိလို့လား”
 “ကိုကိုကြီးရဲ့ညီလား”
 “ဟုတ်တယ်”
 “ဦးဝတီန်သာပေါ့နော်”
 “ကျွတ်”

ညီညီ မျက်နှာကို တစ်ချက်ရှုံ့ပစ်လိုက်သည်။
 “တာဝတီသာဆိုတဲ့ နတ်ပြည်နာမကို ငယ်ငယ်ကတည်းက
 ကြားခဲ့ဖူးတယ်၊ ဘွားပြောတဲ့ပုံပြင်တွေထဲမှာပေါ့။ နတ်ပြည်
 ခြောက်ထပ်ရှိတဲ့အနက် တာဝတီသာမှာမှ သိကြားမင်းက
 နေတာတဲ့၊ အဲဒီသိကြားမင်းတော့ မပြောနဲ့တော့၊ သိကြားမင်း

လက်အောက်က နတ်သားတွေတောင် တစ်ယောက်ကို မိန်းမတစ်ထောင်စီ ရှိတယ်တဲ့”

“နတ်သမီး တစ်ဖက်ငါးရာ”

“ဘာထူးလဲ တူတူပေါ့၊ ဒီမှာ ကျုပ်မျက်နှာကို သေသေ ချာချာ ကြည့်စမ်း”

ညီညီက သူ့မျက်နှာကို ညှို့မျက်နှာနား လာကပ် ပေးတာ အရှိန်လွန်ပြီး ထိလုနီးပါး ဖြစ်သွားသည်မို့ ညှို့ကနောက် သို့ တစ်လှမ်းဆုတ်၍ ရှောင်ရလေ၏။

“အရှိန်လွန်သွားတယ် ... ဆောရီး”

ညို စိတ်ဆိုးရခက်၊ စိတ်ပျက်ရခက်၊ စိတ်ညစ်နေ တာကတော့ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပတ်လောက်ကတည်းကပါ။

“ရည်းစားတောင် တစ်ယောက်မှ မထားဖူးသေးဘူး၊ ခုချိန် ထိ ဘယ်မိန်းမကိုမှ ကြိုက်ချင်စိတ် မရှိသေးတဲ့ကောင်၊ တာဝတိံသာတက်ပြီး မိန်းမတစ်ထောင်ယူဖို့များ ဝေလာ ဝေး၊ အဲဒါကြောင့် ဝတိန်သာဆိုတဲ့ နာမည်ကြီးကို မုန်း တာ”

“ဟင် ... ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ နာမည်တွေ”

“ဘယ်နာမည်လဲ ကောင်းတာ”

“ဦးဝေသဝဏ်တဲ့၊ ဦးဝတိန်သာ ... တဲ့”

ဦးတွေဖြုတ်ပြီး ပြန်ပြောစမ်း၊ နှစ်ယောက်လုံး နှစ်ဆယ် ကျော်အစိတ်ပိုင်း၊ ဘယ်သူမှ သုံးဆယ်မပြည့်သေးဘူးကွ”

“လေးစားလို့ပါ”

“ခုမှတွေ့ဖူးတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို အကြောင်းမသိဘဲ ဖမ်းလေးစားပစ်လိုက်တာ၊ မိန်းကလေးတွေ ပျက်စီးရခြင်း ရဲ့ နံပါတ်တစ်အချက်၊ ကဲ ... ခေါ်စမ်းပါဦး နာမည် တွေ”

“ဝေသဝဏ်”

“ကောင်းလား”

“ကောင်းတယ်”

“နောက်တစ်နာမည်”

“ဝတိန်သာ”

“ကောင်းတုန်းပဲလား”

“ပိုတောင် ကောင်းသေးတယ်”

“မင်းနာမည်”

“မိညို”

“ဟား ဟား ဟား”

ညီညို ရယ်ပါလေတော့သည်။ သူ့ရယ်ပုံက ဟန် ဆောင်မှုကင်းရှာ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသလောက် တစ်ဖက်သား အပေါ် အားနာရကောင်းမှန်းလည်း မသိ၊ တကယ့်ကို ပျော်ပျော် ကြီး ရယ်နေသည်မို့ သူ့အပျော်က တစ်ဖက်သားဆီတောင် ကူးစက်ပျံ့နှံ့လာတော့သည်။ မဆုံးနိုင်အောင် ရယ်နေသည်မို့ ညှို့ပါရော၍ ပြုံးတုံးတုံး ဖြစ်လာရတော့သည်။

“ရယ်ချင် ရယ်လိုက်ပါလား၊ ပြုံးစိစိ ရှက်ကန်းကန်းနဲ့”
ညို စိတ်ဆိုးနိုင်ဘဲ ရယ်လိုက်ရတော့သည်။

“မိညိုရယ်လို့ပဲ မညိုဖြင့် မညို၊ ခင်ညို၊ ညိုညို၊ အဲဒီလို မှည့်ပါတော့လား၊ ဘယ်သူမှည့်တာလဲ ဒီနာမည်၊ ရွာဦး ဆရာတော်လား”

ဒါ တောသူဟု သူ ပြောလိုက်တာပေါ့လေ။ ညို မျက်နှာလေး နည်းနည်းစုသွားရသည်။

“အမေ ခေါ်တာပဲ၊ အသားညိုလို့တဲ့”

“ခုတော့လည်း မညိုပါလား၊ ဖြူလိုက်တာ ဝင်းနေတာပဲ”

“မသိဘူး”

ညို ရင်းနှီးစွာ စိတ်ကောက်ပစ်လိုက်သည်။

“မိညိုကလွဲပြီး တခြားနာမည် မရှိတော့ဘူးလား”

“ဆယ်တန်းဖြေတုန်းကတော့ နာမည်ပြောင်းစာယ်”

“ဘာတဲ့လဲ”

“ပန်းခွာညို”

“ဟား ... ဟား ...”

ရယ်ပြန်ပါလေသည်။

“အဲဒါမှ ပိုဆိုးသေးတယ်၊ တချို့လူတွေရှိတယ် သိလား၊ သူများတွေ နာမည်ဆန်းဆန်းမှည့်တာ လိုက်အတုခိုးပြီး အဆန်းတကြယ်တွေ မှည့်တာ၊ လူမှည့်လေ့မရှိတဲ့နာမည် တွေလေ၊ ထူးမလားလို့ လုပ်ကြည့်တာ ပေါကြောင်ကြောင် ကြီး ဖြစ်သွားတာမျိုးပေါ့၊ မင်းကျတော့ လှမလားလို့ မှည့်ကြည့်တာ၊ ရိုးရိုးသားသားကြီး ဖြစ်သွားတယ်၊ အေးလေ ... ပေါကြောင်ကြောင်နဲ့ စာရင်တော့ နည်းနည်းတော်

သေးတယ် ဆိုရမှာပေါ့။ ကဲ ... အမိ၊ ကျွန်တော့်အိမ်ပေါ် ကြွ၊ ရော့ ... ဒါယူထား”

ကားထဲကုန်းနှိုက်ကာ ကားသံကောက်ကြီးတစ်ခု ညိုလက်ထဲ လာထည့်သည်။

“ကျုပ်က ရိုးတီးယားတား လုပ်မယ်ကြံရင်လည်း ဒါနဲ့ ဆော်ထည့်၊ ခပ်လှမ်းလှမ်းက လှမ်းရိုက်လို့လည်း ရတယ်၊ အထိလည်း နာတယ်၊ ဓားတွေ ဘာတွေဆို ယောက်ျား သားက အနီးကပ်ပြီး လူသွားနိုင်တယ်၊ သဘောပေါက်”

ပြောပြောဆိုဆို သူက အိမ်ထဲသို့ ရှေ့မှဦးဆောင်၍ ဝင်သွားသည်မို့ ညို သံကောက်ကြီးကိုင်းပြီး မနီးမဝေးမှ လိုက်လာ ခဲ့တော့သည်။ သူ ပြောသလိုပဲပေါ့။ ရိုးတီးယားတားဆို ဆော် ထည့်ပစ်လိုက်မည်။ ဒါလည်း လိုရမယ်ရ အတွေးပေါ့။ သူ့ကြည့် ရတာ လူဆိုးဟုတ်ပုံတော့မရ။ လူ့ခွစာတော့ ဖြစ်နိုင်သည်။ ဆိုး ချင်လည်း ဆိုးမှာပေါ့လေ။ ဘွားက အမွေပြတ်နီးပါး စွန့်လွှတ်ထား သူဆိုတော့ လိမ်လိမ်မာမာတည်းကတော့ ဖြစ်နိုင်မည်မဟုတ်ပါ။

• အိမ်ကြီးက လင်းနေသည်။ ခြင်ဆန်ခါတံခါးလောက် သာပိတ်ပြီး မှန်တံခါးတွေ အကုန်ဖွင့်ထားသည်။ ပြတင်းပေါက် တွေမှာ ခန်းဆီးဖုံးတွေ ရှိပါလျက် ဘာခန်းဆီးမှ တပ်မထားချေ။ အလင်းရောင် ဝင်ချင်တိုင်းဝင်လျက် ထိန်လွန်း လင်းလွန်းနေ တော့သည်။ ညိုက ဧည့်ခန်းကြီးကျယ်သလောက် အလှအပ အဆင်အပြင် လုံးဝမရှိသည်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်မိလေ၏။ ဧည့်ခန်း မျက်နှာကြက်နှင့် ဘေးနံရံတွေမှာ မီးပန်းဆိုင်ကြီးတွေ၊ ဖန်မီးအိမ်

အလှလေးတွေ ရှိပါလျက် လေးပေမီးချောင်းကြီး နှစ်ချောင်းတဲ့ လောင်းဆွဲထားတာ ဧည့်ခန်း၏ကျက်သရေကို လျော့ကျစေနေသည်။

စင်စစ် ... ဒါတွေကို ဝေဖန်တွေးနှင့် စိတ်ကူးကြည့်နိုင်တာ ညိုက ညိုမပိုင်သော အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းတွေမှာ နေခဲ့ဖူးသူမို့ပါ။ ညို ပိုင်ခဲ့ဖူးသော အိမ်ကလေးတုန်းကဆို နှစ်ပေမီးချောင်းလေး တစ်ခုတည်းဖြင့် တစ်အိမ်လုံးလင်းအောင် ဘင်းလင်းကြီးထွန်းခဲ့ရတာပါ။

“ထိုင်လေ ... ဘာတွေ လျှောက်ကြည့်နေတာလဲ၊ ဪ ... မီးချောင်းကြီးတွေလား၊ မီးဆိုတာ လင်းချင်လို့ ထွန်းတာကွ ထိန်လေ ကောင်းလေ။ လင်းထိန်နေမှ ကျုပ် ကြိုက်တယ်”

ဘွားအိမ်မှာဆို ထွန်းထားလိုက်သည့် မီးလုံးတွေ၊ အခန်းပေါင်းစုံအောင် လျှောက်ရေတွက်ရလျှင် တစ်ရာလောက်များ ရှိမလားမသိ၊ ကျော်ချင်တောင် ကျော်နိုင်၏။ သို့ပေမဲ့ အဲဒီမီးတွေအားလုံးကို မှိန်အောင်လုပ်ထားကာ အလင်းရောင်ကို ဖျောက်ထားသည်မို့ တစ်အိမ်လုံး မှိန်တုတ်ကာ ဘယ်အခန်းမှ သေသေချာချာ မလင်းပါ။ ဘယ်အခန်းမှာမှ စာဖတ်လို့မရပါ။ နေ့ခင်းကျတော့လည်းတူတူ။ ခြင်ဆန်ခါတံခါးတစ်ထပ်၊ မှန်တံခါးတစ်ထပ်ပိတ်ပြီးတာတောင် ဇာခန်းဆီး ခပ်ထူထူတွေကို တွန်းချထားတော့ နေ့ခင်းကြီးကြောင်တောင်မှာကိုပဲ မှန်ပျံပျံ။ ညို အသက်ရှုမဝလွန်းလို့ ခြံထဲပြေးပြေးဆင်းကာ ပါးစပ်ဟ၍ တအားရှူ၊ တဝရှူပြီးမှ အိမ်ပေါ်ပြန်တက်လာရတာမျိုး အကြိမ်ကြိမ်ပါ။

“ဧည့်ခန်းကြီး လင်းမနေဘူးလား၊ တို့အမေရှိတုန်းက အမေလည်း သူဌေးသမီးပေမယ့် အလင်း ကြိုက်တယ်၊ သူဌေးတွေ အမှောင်ကြိုက်ရမယ်၊ အမှန်အမှိုင်း ကြိုက်ရမယ်လို့ ဥပဒေလည်း မရှိပါဘူး ...

“နိုင်ငံခြားအတုယူပြီး သူဌေးတစ်ယောက်က မှောင်ပြလိုက်တာနဲ့ ဒါလုပ်မှ သူဌေးဝါဒထင်ပြီး လိုက်မှောင်ကြတာလားမှ မသိတာ၊ ဘွားကလည်း မြန်မာပြည်မှာ ဒုတိယမြောက် ဘွဲ့ရအမျိုးသမီးဆိုတော့ ဘူးယို အမျိုးအစားထဲကပဲပေါ့၊ တို့အမေလည်း သိပ်တော့ မထူးပါဘူး၊ ဘူးယိုအုပ်စုထဲ ပါတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဧည့်ခန်းကျတော့ လင်းကျင်းနေမှတော့ အဖေနဲ့အမေ လက်ထပ်ပြီး အမေက ဘွားအိမ်ရောက်လာတော့ ဧည့်ခန်းက ခန်းဆီးတွေကို ဇာပါးပါး တကယ်ကိုပါးပေ့ဆိုတဲ့ ဇာအဖြူရောင်တွေ လဲတပ်တယ်။ ဧည့်ခန်းကြီး ပိတ်မှောင်နေရာက လင်းထိန်လည်းသွားရော ဘွားက ဘာပြောတယ်ထင်လဲ”

မေးခွန်းထုတ်ပြီး ခပ်ပြုံးပြုံးလုပ်နေပုံကို ညို အသည်းထဲက ယားကျိကျိနှင့် စိတ်တိုရတော့သည်။ ဘာပြောတယ် ... လို့ ဘယ်သူ ထင်တတ်မှာလဲ။ သူ့မေးခွန်းဟာ သူ့ဖြေမှ ဖြစ်မှာ သိရဲ့သားနဲ့၊ စကားတစ်ခွန်းပြောကာနီး စတိုင်ထုတ်ပြီး ခဏဆိုင်နေတာလောက် စိတ်ထိုစရာကောင်းတာ မရှိတော့ပါ။ “ဘာပြောလဲ”ဟု မေးလိုက်ချင်သည်။ အိမ်က ကြီးတော်သားဆိုလျှင် ပေါင်ထုပြီးတော့တောင် မေးချင်၏။ ခုတော့ အသည်းယားတိုင်းသံကောက်ကိုပဲ ပိုမိုဆုပ်ဖြစ်တော့သည်။

“ဘွားနေတာ ခုတော့ သံလွင်လမ်းပေါ့လေ၊ ဟိုတုန်းက တော့ ဝင်ဒါမိယာလို့ ခေါ်တယ်၊ ဘယ်မှာနေလဲမေးရင် ဝင်ဒါမိယာဆိုတာကိုက ဂုဏ်တစ်မျိုးဆိုပဲ၊ အဲဒါ စည်ခန်းကြီး လင်းလွန်းတော့ ဘွားက ကျုပ်နေတာ ဝင်ဒါမိယာ မှတ်ပါတယ်၊ လက်စသတ်တော့ လင်းလွန်းကွက်သစ်ပါ လားတဲ့၊ ဟား ... ဟား”

သူ ရယ်ပြန်ပါ၏။ ညို ပြုံးမိ၏။ သူဟာ ခွကျတတ် ပေမယ့် အရယ်သန်သူတစ်ယောက် ထင်ပါရဲ့။

“တို့လည်း လင်းလွန်းကွက်သစ်ပဲ ကြိုက်တယ်”

ရန်ကုန်မှာ နှစ်ပဲခဲပြီမို့ ဒါဟာ ရွှေတောင်ကြား၊ အင်္ဂလိပ်လို ခေါ်ချင်လျှင် ဂိုလ်ဒင်ဗယ်လီ (Goldenvally) ဆိုတာ မှန်း ညို သိပါသည်။ ပြီးတော့ ညိုကိုယ်တိုင် လင်းလွန်းကွက်သစ် ပဲ ကြိုက်ပါ၏။

သူစကားပြောတာ ရယ်စရာကောင်းသလို မှတ် သားစရာလေးတွေပါတာ ညို သတိထားလိုက်မိသည်။ ကျုပ်ဟု ပြောဆိုသုံးစွဲရာမှ “တို့”ဖြစ်သွားတာလည်း သတိထားလိုက်မိပါ သေးသည်။ သူ့စိတ်တွေ နည်းနည်းပါးပါး ပျော့ပျောင်းသွားသည် ထင်ပါရဲ့။

“ဘွားကတော့ ရာဇဝင် အစဉ်အဆက် သူဌေးမျိုးရိုးလေ။ ဘွားတို့အမျိုးထဲမှာ မင်းဆွေစိုးမျိုးတွေ ပါတယ်။ ရှမ်းစော် ဘွားတွေပါတယ်၊ ဘွားက ရှမ်းနဲ့မြန်မာနဲ့ကပြား၊ တကယ် ပြောတာ၊ ဘွားက ထိတ်ထိတ်ကြံမျိုး”

ညို ယုံပါသည်။ ဘွားလည်း ပြောဖူးသည်။ ရှမ်းနှင့် မြန်မာ ကပြားဖို့ ဘွား ဒီလောက်ချောခန့်ပြီး ခုထိကျက်သရေ ခိုနေတာဖြစ်မည်။ ရှမ်း၏အသားအရေကို ပိုင်ဆိုင်ထားသူမို့ ဘွား၏အသားရောင်က ဝင်းနှစ်နေသည်။ မြန်မာမင်းဆွေစိုးမျိုး တို့၏ အထိမ်းအမှတ်ကတော့ ဘွား၏ လှပခန့်ညားစွာ ကျက်သရေ ခိုနေသော မဟာနဖူးကြီး ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ မျက်ခုံးနှစ်ခုဆုံရာ နှာတံအရင်းမှစ၍ တန်းတန်းကြီး ချွန်နေသော နှာခေါင်း၏ပုံစံ ကလည်း ရှာမှရှား ကျက်သရေပါ။ ဘယ်တုန်းကမှ ဆေးလိပ်မ ဆွာကံခဲသူမို့ ခုထိပါးပါးလျားလျားနှင့် လှိုင်းတွန့်ကလေးတွေ ဆါနေပြီဖြစ်သော နှုတ်ခမ်းက ဆေးကူစရာမလိုဘဲ နီစွေးတုန်းပါ။

ဪ ... စေ့စေ့ကြည့်မှ ဦးဝတီန်သာဆိုသည် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ဘွားနှင့်သာ အဝေးမကပ်တာ၊ ဘွားရုပ်မှဘွားရုပ်၊ ဦးဝေသဝဏ်က ဘွားနှင့်မတူသောကြောင့် အမေတူဖြစ်နိုင်သည်။ ဘွားက ချောချောကြီးမို့ ဦးဝတီန်သာဟာလည်း ချစ်ခင်နှစ်လို ဖွယ် ချောချောကြီး ဖြစ်နေပါလား။

“ဘွားရဲ့အကျင့်ဝါသနာက အိမ်ဝယ်တာလေ၊ မကြာခဏ အိမ်ဝယ်တယ်၊ ပြီးတော့ ငှားစားတယ်၊ ဒါ ဟိုတုန်းက သူဌေးတွေ အလုပ်မလုပ်ရဘဲ ဘိုင်စားတဲ့နည်းတစ်ခုပေါ့၊ အိမ်တွေများလေ အိမ်ငှားခတွေ စားမကုန်လေ၊ အိမ်တွေ ထပ်ဝယ်လေ၊ တို့ ဘွားအိမ်မှာနေတုန်းကထိ အိမ်တွေထပ် ဝယ်တုန်း၊ ပွဲစားတွေက အိမ်လာစပ်ရင် ဘာပြောလွတ် တယ်မှတ်လဲ”

မေးပြန်ပါပြီ။ သူ့ဖြေမှဖြစ်မည့် မေးခွန်းတွေကိုမေး၊ မေးပြီး ဆိုင်းငံ့နေတဲ့ အကျင့်ကတော့ မုန်းစရာကောင်းနေပြီ။ ဘွားနှင့်အလွန်တူသော “ဘွားတူ”ကြီးရေ၊ ဘွားလည်း တူတူ၊ ဘွားဖြေမှဖြစ်မည့် မေးခွန်းတွေကို ထုတ်ပြီးဆက်မပြောတော့ဘဲ နေနေတာ တစ်ခါတလေများ နေ့တစ်ဝက်သာကျိုးရော၊ အဲဒီ မေးခွန်းကို မဖြေတော့ဘဲ တခြားစကားတွေ လျှောက်ပြောတော့တာ။

“ရန်ကုန်မှာ ကျုပ်နေမယ့် အရပ်ဒေသ လေးခုပဲရှိတယ်တဲ့။ ပြောပုံက အရပ်ဒေသနော်၊ ရပ်ကွက်လို့ ပြောရင်တောင် အဆင့်တစ်ဆင့် နိမ့်သွားမှာစိုးလို့။ အဲဒီအရပ်ဒေသ လေးခုဟာ ဝင်ဒါမီယာရယ်၊ ဂိုလဒင်ဗယ်လီရယ်၊ စူနီရမ်ပျဲခဲရယ်၊ ချင်းချောင်းအဲဗင်းနယူးရယ်တဲ့။ အဲဒီနေရာဒေသကလွဲပြီး တခြားနေရာကအိမ်တွေ လာမပြန်တဲ့ ...

“တခြားရပ်ကွက်ကလူတွေ ကြားရင်လာဝိုင်းရိုက်နိုင်တယ်၊ ဘွားတို့က အဲဒီလို၊ ဟေ့ ... မင်းတို့မိန်းမတွေ အဲဒါ ညံ့တာပဲ၊ သံကောက်ကိုင်ထားတဲ့လက်က လျော့ရုံ လျော့ရုံ ဖြစ်နေပြီ၊ ခုနေ တို့လူပြီး မင်းကိုနှိပ်စက်ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

ဟုတ်ပါရဲ့။

ညို သံကောက်ကိုင်ထားပုံက မကိုင်သလောက်နီးပါး လက်သီးဆုပ် ပြေနေသည်။ ကျစ်ကျစ်ပြန်မဆုပ်တော့ဘဲ သံကောက်ကို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ချလိုက်၏။

“ကျွန်မ သွားရတော့မလား၊ ကျွန်မကို ပြောစရာရှိတယ်ဆို”
“ဪ ... အေး၊ မင်းကို ဟိုကောင် ... ကိုကိုနဲ့ ဘွားက ပေးစားတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ကိုကိုရော ကြိုက်သတဲ့လား၊ မင်းကို ချစ်ရေးဆိုလား၊ လက်ထပ်ခွင့် တောင်းလား”

“တစ်ခွန်းပဲ ပြောပါတယ်”

“ဘာပြောလဲ”

“အဝတ်အစား အသစ်ချုပ်ဖို့ ပိုက်ဆံလိုသလောက်ပြောတဲ့”

“ကျွတ် ... အဲဒါတွေကွာ”

ညို အသည်းနာစွာ တိုင်တန်းဖို့ စိတ်ကူးလိုက်သည်။ ညိုဟာ ညံ့ပါသည်။ ဖျင်းပါသည်။ နံ့ပါသည်။ လူရာလည်း မဝင်ပါ။ အဆင့်အတန်းလည်းနိမ့်သည်။ ပြီးတော့ သူဆင်းရဲ ကံဆိုးမလည်း ဖြစ်လို့နေသေးသည်။ သို့ပေမဲ့ ညိုဟာ မိန်းမသား။ မိန်းမသားတစ်ယောက်မှာ မိန်းမသားမာနဆိုတာလေး တစ်ခုကိုတော့ ပိုင်ဆိုင်နေပါသည်။ ပိုင်ဆိုင်မှုဆိုလို့လည်း ဒါလေးပဲ ရှိပါသည်။ ဒီတစ်ခုကိုမှ ကိုယ့်ဆန္ဒမပါဘဲ ခဝါချရလျှင် လူ့ဘဝမှာ နေဖို့ မကောင်းတော့ပါ။ သေပစ်ဖို့ပဲ ရှိတော့သည်လေ။

“လူတစ်ယောက်ကိုကွာ၊ အရုပ်ကျနေတာပဲ”

“တကယ်လက်ထပ်မှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့”

“အမည်ခံပေါ့”

“ကျွန်မကိုလည်း လက်ဖျားနဲ့မတိုဘူးလို့ ကတိပေးပါတယ်”
ကိုကိုဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို ကိုယ်တိုင်က ရွံ့ကြောက်
ကြီးလို့ ဖြစ်နေရပေမယ့် သူတို့ညီအစ်ကိုချင်းလည်း မတည့်ဘူးလို့
ဘယ်လိုသိထားရပေမယ့်၊ သူ့ညီရှေ့မှာ သူ့အစ်ကိုမကောင်းကြောင်း
သိပ်မပြောလိုပါ။ ဖေးဖေးမမလေး ပြောပေးချင်စိတ် ဖြစ်ပြန်၏။

“မင်းနဲ့လက်ထပ်ပြီးရင် ဘွားက အမွေတွေလွှဲမယ်၊ ဒီလို
လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ပြီးရင် မင်းကို ပြန်ကွာပေးမှာလား”

“မသိဘူးရှင်”

“ဟာ ... ဒီလောက်မှ မေးမထားတဲ့ထိ ဖျင်းလား”

ညိုမျက်နှာတစ်ပြင်လုံး တကယ်ပဲ ဖျင်းခနဲပူသွား
ရသည်။ သူဆိုလိုသည့် “ဖျင်း” နှင့် အသံထွက်ချင်း တူပေမယ့်
အဓိပ္ပာယ်ချင်း ကွာခြားပါ၏။ ညို ရှက်လိုက်တာ။ ညို ဘာဖြစ်လို့
ရှက်သွားမိတာ့ပါလိမ့်။ သူ့အပေါ်မှာ စိတ်မဆိုးမိတာတော့ သေချာ
သည်။ ကိုယ့်ကို လူဖျင်းပါဟု မာန်မဲလာသူအပေါ် စိတ်မဆိုးနိုင်
ဘဲ ဖျင်းညှံသည့် ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ်ပဲ ရှက်သွေးမွန်မိတော့သည်။

“ကွာပေးမယ် ဆိုရင်ရော မင်းအတွက် ရပိုင်ခွင့်က ဘာ
တွေလဲ၊ နစ်နာကြေးက ဘယ်လောက်လဲ၊ ဒါလည်းမသိဘူး
ပဲလား”

ညို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“မင်းမှာ အုပ်ထိန်းသူ မရှိဘူးလား”

“ကြီးတော်နဲ့ ဘကြီးရှိတယ်”

“သူတို့ကလည်း ခွင့်ပြုတာပဲလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဘယ်လိုဟာတွေလဲကွာ”

ညို ရှက်လိုက်ရတာ မပြောပါနှင့်တော့။ ညိုတစ်
ဘက်တာမှာ တစ်ခါတုန်းကလည်း တော်တော်ရှက်စရာကောင်း
အဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံခဲ့ဖူးပါသည်။ သို့ပေမဲ့ အဲသည်တုန်းက
ယခု ပုဂ္ဂိုလ်ရှေ့မှာ ညိုက ပိုရှက်နေမိ၏။

“ဒါကို မကျေနပ်လို့ ဒီကိစ္စ မဖြစ်မြောက်အောင် မင်းက
ထွက်ပြေးလာတာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မိန်းမသားမာနကို ပြလိုက်တာပေါ့လေ၊ ချီးကျူးပါတယ်
ဒေါ်ပန်းခွာညို”

သူ တကယ်ပဲ လက်မြောက်၍ အလေးပြုသည်။
အရှက်မွန်ဆဲက ရယ်ချင်သွားရသည်မို့ မရည်ရွယ်ဘဲ
ထပ်မံလုပ်ရာအဖြစ် မျက်စောင်းတစ်ချက် လွင့်ခနဲ ထိုးဖြစ်လေ၏။

ညိုမှာ မိန်းမသားမာန ရှိပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ
အဝတ်နေရေးအတွက် အဲသည်မိန်းမသားမာနက အညွန့်ကျိုးကျ
အဘတ်တာမျိုး ရှိသည်။ မာနရှင် မိန်းမသားတိုင်းသည် ကိုယ့်
အနက်ကိုယ် အခါခပ်သိမ်း တံခွန်ထူထားပိုင်ခွင့် မရှိပါ။ မာနကိုချ
အညံ့အခါ ချကြရ၏။ သို့ပေမဲ့ ကိုယ့်မာနကိုယ် လွင့်တင်ခြင်း၊
အညွန့်ချခြင်း၊ တစ်ခုခုကို ပြုလုပ်ရတော့မည်ဆိုလျှင် ကိုယ့်ဆုံးဖြတ်
မှုနှင့်ကိုယ်သာ ဖြစ်ချင်၏။ ဖြစ်သင့်၏။

ကိုယ့်မှာန ကိုယ်ချသင့်လို့ ချသင့်သည်ဟု ကိုယ်
ပိုင်ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် ချခဲ့ဖူးပြီ။ ဒါကို ဝတ်နံ့သာဆိုသည့် ဝတ်နံ့
ရှေ့မှာ ဖွင့်ဟဝန်ခံဖို့များ လိုမလား။ ဝန်ခံချင်မိနေသည်။ ဝန်ခံ
ရအောင် သူနှင့် ကိုယ်နှင့် ဘာဆိုင်လို့လဲဟု တွေးမိသည်။ ဆို
ပြီပဲထားဦး။ ကိုယ့်အနုတ်လက္ခဏာ အတိတ်ရုံးတစ်ခုဟာ ကိုယ်
နှုတ်ဖျားမှ လွယ်ကူသွက်လက်စွာ ထွက်လာမှာတဲ့လား။

“ခု မင်းက ဘယ်သွားမယ် စိတ်ကူးရှိလဲ”
“ဟို ... ဆွေမျိုးတော့ မတော်ပါဘူး”

ဦးတင်မောင်ဝင်း။ ဒေါ်သင်းသင်းဟု ရင်ထဲမှာကနိတ်
၍ ရေရွတ်လိုက်မိ၏။ သူတို့ဆီသွားပြီး အကျိုးအကြောင်း ဖြော
ပြလျှင် အကူအညီ တစ်ခုခုတော့ ရနိုင်မည်ဟု ထင်၏။ အနည်း
ဆုံး ဒေါ်သင်းသင်း၏ဝေယျာဝစ္စတွေ ဆောင်ရွက်ပေးရသော
လက်တိုလက်တောင်း အလုပ်လောက်တော့ ရနိုင်မည်။ ဈေးဝယ်
ထမင်းချက်၊ တစ်နေ့စာ တစ်ပတ်စာ အိမ်စရိတ်ကို ကိုင်သုံးရသည့်
မီးဖိုချောင်အုပ်ချုပ်သူ အဆင့်လောက်လည်း ရကောင်းရနိုင်မည်။

သူတို့ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက် ပေးကမ်းထားတာတွေ
ညိုသာ ဒီလောက်မညံ့ဖျင်းလျှင် ပြည့်စုံဖောသိစွာ ကျန်ရှိနေရဦး
မည်။ ဒါတွေ ဒီလောက် ရက်ပိုင်း လပိုင်း နှစ်ပိုင်းအတွင်းမှာ
ကုန်ပြီးဆိုတော့ ကရုဏာဒေါသထွက်ကာ နှင်များချကြလေမလား။
ဟိုတုန်းက စိတ်တစ်မျိုး၊ ခုစိတ်တစ်မျိုးဖြစ်ကာ သဘောကောင်း
မနောကောင်းတွေပဲ ပျောက်ဆုံးနေမလား။ ဖြစ်နိုင်ချေတွေ အများ
ကြီးမှာ ညို့အတွက် မျှော်လင့်ချက်က တစ်ဝက်လောက်ပဲ ရှိပါ၏။

“အသိမိတ်ဆွေပေါ့”
“ဟုတ်ကဲ့”
“အားကိုးရမယ် ထင်သလား”
“တစ်ဝက်စီပါပဲ”
“ဟင်း ... မရေရာလိုက်တာ”

မရေရာတာတော့ အမှန်ပါပဲ။ သို့ပေမဲ့ ညို့မှာ အား
ကိုးစရာဆိုလို့ အဲသည် ခုံတွဲတစ်တွဲရယ်၊ ဘကြီးနှင့် ကြီးတော်
ခုံတွဲ တစ်တွဲရယ်၊ စုစုပေါင်း ပြေးလွှားရေတွက်တာတောင် နှစ်ခု
တွဲပဲရှိသည်။ ဦးတင်မောင်ဝင်း၊ ဒေါ်သင်းသင်း ခုံတွဲက ညို့ကို
ကြီးပွားအောင် ကူညီခဲ့ကြဖူးသည်။ ဘကြီးနှင့် ကြီးတော်တို့က
တော့ ဦးတင်မောင်ဝင်းနှင့် ဒေါ်သင်းသင်း ကျေးဇူးနှင့် ညို့ ရယူ
ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ဖူးတာတွေ ကုန်ကျသွားအောင် တစ်ထိုင်တည်းနှင့်
ဖြုန်းတီးပစ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဘွားဆီပြန်ရောက်သွားခဲ့လျှင်
ဘွားဩဇာကို ညို့လို ခပ်နံနံအမျိုးသမီးက ဘယ်လိုခွန်အားနှင့်
တွန်းလှန်နိုင်မှာတဲ့လဲ။ ခုလို ထွက်ပြေးလာဖြစ်တာတောင် ကိုယ့်
ကိုယ်ကိုယ် အံ့ဩရပါသေးသည်။

ဟို ... ဟိုတုန်းက ညို့ဆိုလျှင် ဘယ်ပြေးရဲလိမ့်
မလဲ။ ပတ်ဝန်းကျင်က ပြုသမျှ နလိုက်မိမှာ။ ခုတောင် ထွက်ပြေး
လာတာ ညို့ မဟုတ်သလို ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် အံ့ဩလွန်းလို့ ညို့
ကိုယ်ထဲက “ဖြူ”ဆိုသည့် ကိုယ်ပွားတစ်ယောက် ထွက်လာပြီး
တော့များ ဆွဲပြေးသလား ထင်ယောင်မှားဖွယ်လေ။

“ဘကြီးနဲ့ ကြီးတော်ဆီ ပြန်လာရင်လည်း ဟိုစက်ကွင်းထဲ
ပြန်ရောက်မယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“မင်းပြောတဲ့ ဆွေမျိုးမတော်သော အသိကလည်း ဆီးကြိုလက်ခံဖို့ မသေချာဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့”

ညို မျက်ရည်တွေ စို့ခနဲ ဝိုင်းလာရသည်။ ခပ်ညံ့ညံ့ ညိုက ကိုယ့်အဖြစ် ဒီလောက်ဆိုးလွန်းတာတောင် ငိုဖို့မေ့လျော့နေခဲ့သည်။ ခုမှပဲ ခိုကိုးရာမဲ့ ရုပ်သေးကြီးပြတ်ကလေး ညိုကို ညိုကပဲ နာကျင်ကြေကွဲစွာ သနားလိုက်ရသည်။ အင့်ခနဲ တစ်ချက် အရှိုက်မှာ မျက်ရည်တွေ ဝေါခနဲ သွန်ကျလာတော့သည်။ ညို ၁၀ ဆိုးလိုက်တာလေ။

“ဟာ ... ဒီလောက် ငိုစရာလား”

ငိုစရာပေါ့ ဦးညီညီရယ်၊ ညိုမှာ အားကိုးရာမရှိတဲ့ ဒုက္ခတစ်ထွေးကြီးနဲ့ ရင်ဆိုင်နေရတာ ငိုစရာပဲပေါ့။ ပြီးတော့ ညိုဟာ ဝမ်းနည်းအားငယ်တတ်တဲ့ မိန်းမသား။ မိန်းမသားတွေထဲမှာတောင်မှ ထက်ထက်မြက်မြက်မရှိတဲ့ အညံ့စား။ ပညာပြည့်စုံစွာ မတတ်၊ ဂုဏ်ပကာသနမရှိ။ စည်းစိမ်ဥစ္စာနတ္ထိနှင့် အထီးကျန်လူသားမလေးဖို့ ပိုလို့ ပိုလို့တောင် ငိုရပါဦးမယ်ရှင်။

“တိတ်ကွာ၊ ငါ့မျက်စိရှေ့မှာ မိန်းမတစ်ယောက် လာငိုနေတာ တစ်ခါမှလဲ မမြင်ဖူးဘူး”

ညို အငိုတိတ်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်ပါသည်။ သူ့အမိန့်ဆန်ဆန်ဝါကျကို ညို လိုက်နာဖို့ အဆင်သင့်လို ဖြစ်နေ၏။

“ဒီအိမ်မှာ နေမလား”

“ရှင်”

“ဒီအိမ်မှာတော့ အမိုး နော်အဲလာ တစ်ယောက်ပဲရှိတယ်။ အဘွားကြီး ခြောက်ဆယ်နားတောင် ကပ်နေပြီ လုပ်နိုင်ကိုင်နိုင် ရှိပါတယ်။ သူတစ်ယောက်တည်းပဲ လုပ်နေတာ။ မင်း နေချင်ရင် သူနဲ့တူတူ နေနိုင်တယ်။ မင်းအတွက် လုံခြုံမှုရှိတယ်”

ညိုက လက်နှစ်ချောင်း ထောင်ပြသည်။

“တစ်မျိုးက ကိုကိုနဲ့လက်ထပ်ဖို့အန္တရာယ်၊ မင်းရှောင်ချင်တဲ့ ဘေးဆိုးက လွတ်ကင်းလုံခြုံမယ်၊ နောက်တစ်မျိုးက ကျုပ်ပေါ့၊ ကျုပ်ဆိုတဲ့ကောင်ရဲ့ သိက္ခာပိုင်းကို ကျုပ်က အာမခံတယ်။ မင်းအတွက် အန္တရာယ်ကင်းတယ်”

မျက်ရည်မခြောက်သေးသော ညိုပါးပြင်လေး မှီတက်သွားရသည်။ ပြီးလိုက်မိလို့ပါ။ သူ့ သိက္ခာကို သူက အာမခံတယ်ဆိုပဲ။ ငါ့မယ့် ငါ့မယားမေး ဆိုတာထက်တောင် ပိုကဲသေး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အာမခံသည့်ပုဂ္ဂိုလ်တဲ့။

“မနေချင်လည်း ရတယ်နော်၊ ဇွတ်ခေါ်နေတာ မဟုတ်ဘူး၊ ရုတ်တရက် သနားသွားလို့ အခုမသနားတော့ဘူး၊ သနားစိတ်တွေ ရုပ်သိမ်းလိုက်ပြီ။ မင်း ပြန်တော့”

“ရှင်”

မျက်ရည်မိုးက ဝေါခနဲ သွန်တော့သည်။

“ဟာ ... ငိုပြန်ပါပြီ၊ မင်း တော်တော်မျက်ရည်ပေါတဲ့ မိန်းမပဲကွာ၊ ကားနဲ့မတိုက်ဘဲ မင်းဘာသာ ချော်လဲတုန်း”

ကလည်း တစ်ခါငိုပြီးပြီ။ မင်းလို မိန်းမမျိုး တစ်ထောင်
လောက်ကို တစ်နေ့တစ်ရာနဲ့ နေစားငှားပြီး သောက်ရောသန့်
ထုတ်လုပ်ရင်တောင် သူဌေးဖြစ်မလားပဲ”

“ကျွန်မ နေချင်ပါတယ်”

ညို မျက်ရည်တွေကို သိမ်းလိုက်၏။

“နေချင်လည်းနေ”

“ဦးဝေသဝဏ်တို့ကများ ...”

“မပူနဲ့၊ သူတို့ ဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာသာ တို့သိတာ
တို့ ဘယ်မှာနေလဲ သူတို့မသိဘူး၊ တို့က မြန်မာပြည်ပြန်
ရောက်တာလည်း သိပ်ကြာသေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ ညီအစ်ကို
က အရင်းခေါက်ခေါက်ကွာ နည်းနည်းလေးမှ အစေးမကပ်
ဘူး၊ မင်း ဒီအိမ်မှာနေရင် ကောက်ရိုးပုံထဲ ဝင်သွားတဲ့
ဘောက်ဖတ်တစ်ကောင်လို ဘယ်လိုမှ ရှာမတွေ့ဘူး”

ညို ခွဲခနဲ ရယ်လိုက်သည်။

“ဟာ ... ပါးပေါ်မှာ မျက်ရည်နှစ်ကြောင်းနဲ့ ခိခနဲရယ်နေ
ပြန်ပြီ၊ မင်းတို့မိန်းမတွေကတော့ကွာ ဖဲပါပဲ”

“ခုကစပြီး နေလိုက်ရတော့မလား”

“နေ ... နေ၊ အမိုးရေ ... ဗျိုး အမိုး”

“လာပြီ ... လာပြီ သားရေ”

ကရင်အမျိုးသမီးကြီး ဝဝဖိုင်ဖိုင် ဖြူဖြူဖွေးဖွေးဖို့

ချစ်စရာကြီးပါ။

“ဒီမှာ အမိုးဖို့ အဖော်”

“ကောင်းတာပေါ့၊ သားရဲ့ကျွင်းဘောင်းဘီတွေ အမိုးမလျှော်
နိုင်ဘူး”

“ဟာဗျာ ... တွေတာနဲ့ ဆီးခိုင်းဖို့ပဲ၊ နေပါဦး မင်းက
အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုနဲ့ပါလား”

ညိုမှာ အဝတ်အိတ်ကလေးတစ်လုံး ပါလာခဲ့ပါသည်။

လမ်းပေါ်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ ထင်ပါရဲ့။

“အမိုးမှာလည်း ပေးစရာ မရှိဘူးကွယ်၊ အားလုံးပေါင်းမှ
အမိုး အိမ်နေရင်းဝတ်တာ သုံးထည်တည်း”

“ဇောတီကနဲ့ လာတွေ့နေပြန်ပြီ၊ အမိုး ...”

“ဝေ”

“အခု လှယဉ်ကျေးမယ်တွေ ကာယအလှမယ်တွေ ဘယ်
ဆိုင်မှာချုပ်လဲ သိလား”

“ဘယ်သိမလဲ သားရဲ့”

“ထဘီရော အမိုး ချုပ်တတ်လား”

“ဒါတော့ တတ်တာပေါ့”

“ကျွန်မလည်း အပ်ချိနဲ့အပ်ရရင် ချုပ်တတ်ပါတယ်”

“အမိုးမှာ အပ်ချိရော အပ်ရော ရှိတယ်ကွယ်”

“ဒါဖြင့် ထဘီတစ်ထည် ဘယ်လောက်ကြီးကြီး ဝတ်ရ
လဲ”

“အနံကြီးဆိုရင် နှစ်ကိုက်၊ ခုခေတ်လာတဲ့ ပိတ်စတွေက
အနံကြီးတွေချည်းပါပဲ။ အနံသေး တစ်ကိုက်နဲ့ဆိုရင်တော့
နှစ်ကိုက်နဲ့တစ်ထွာ၊ အထက်ဆင်က ...”

“တော်ပြီ ... တော်ပြီ၊ ပိတ်စဝယ်ဖို့တောင် ရှက်လှူ
အထက်ဆင်တော့ မဝယ်ပါရစေနဲ့၊ အထက်ဆင်မဝယ်
ဝတ်လို့မရဘူးလား။”

“ရတော့ ရတာပေါ့ သားရဲ့။”

“ရရင်ပြီးရောပေါ့၊ အကျိုးကတော့ ရယ်ဒီမိတ်တီရှပ်တွေ
ဘာတွေ ဝယ်ခဲ့မယ်၊ အမိုးရေ ... ခေါ်သွားတော့၊ အနီး
အခန်းထဲမှာပဲ အမိုးနဲ့တူတူ အိပ်ပေါ့။”

“ကောင်းတယ် ... ကောင်းတယ်၊ လာ ... သမီး၊ အနီး
နာမည်က ဘယ်သူတဲ့လဲ”

“ည ...”

“ရွှေရင်အေး”

ညိုက ပြောဖို့ပါးစပ်တောင် သေသေချာချာမထား
သေးပါ။ ဝတိန်သာက ဝင်ပြောလိုက်သည်။ ရွှေရင်အေး ... ထုံး
ဒါ သူ့အိမ်နေလို့ သူကင်ပွန်းတပ်တဲ့ နာမည်ပေါ့လေ။

“ကောင်းတယ်၊ သမီးကို မြင်လိုက်ရတာ အမိုးရင်ထဲမှာ
အေးသွားတာပဲ၊ ရွှေရင်အေးဆိုတဲ့ နာမည်နဲ့ သမီးနဲ့
လိုက်တယ်။”

“ကျွန်တော့်ရင်ထဲလည်း အေးသွားလို့”

လွတ်ခနဲပြောပြီးမှ ဝတိန်သာ မျက်နှာကြီး ရဲတထံ
သွားတာကို ညို အံ့ဩစွာ ရယ်ချလိုက်ရပါသည်။ စားစရာနာမည်
ကြီးမို့ သူ သက်သက်နိပ်ကွပ်သည့် သဘောနှင့် ပေးတာဟု
စုထော်လိုက်ချင်သည့် နှုတ်ခမ်းလည်း ပြောလျာကျလေ၏။ သူ့ရင်

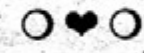
ထဲမှာလည်း အေးသွားတယ်ဆိုပဲ။ ဒါတောင် ညိုက သူ့ရှေ့မှာ
မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျ ငိုပြတာက သုံးခါ၊ ရှုံ့မဲ့ ရှုံ့မဲ့ ဖြစ်နေ
တာက အကြိမ်ပေါင်းများစွာ၊ ဒါတောင် ရင်အေးသတဲ့၊ ညိုသာ
ပြုံးလို့ချည်းများ ပြနေရင် ...။

ညို လှစ်ခနဲ ပြုံးလိုက်သည်။

“နာမည် ကြိုက်လား”

“ကြိုက်ပါတယ်၊ မှန်လက်ဆောင်း မဟုတ်လို့ ဝမ်းသာပါ
တယ်”

သူက အော်ရယ်လိုက်၏။ အသံကျယ်ကျယ် ဩဩ
ကြီးထဲမှာ ကရုဏာရသများစွာ ဖြစ်ထွန်းတည်ရှိနေသည်ဟု ညို
ထင်စားယုံကြည်လိုက်မိတာပါပဲလေ။

“စပါးလင်နဲ့”ဟု နှုတ်ခမ်းထဲမှာ သိလိုက်၏။
ကွယ်လွန်သူ မေမေ့ကို တမ်းတမိလိုက်သည်။

မေမေသည် သူ့ဌေးသမီးစစ်စစ်ကြီး ဖြစ်ပါသည်။
မွေးချင်းပေါက်ဖော်လည်း မရှိသူမို့ ရှိသမျှအမွေမှန်သမျှ တစ်ဦး
တည်း သိမ်းကျုံးရထားသော၊ ပညာတတ်ဘွဲ့ရ သူ့ဌေးသမီးပါ။
မေမေမိဘတွေကကျတော့ ပိုက်ဆံသာရှိလျက် ပညာမရှိရှာကြ။
အဘိုးတို့ အဘွားတို့ခေတ်မှာ ဘွဲ့ရပညာတတ်ဆိုတာ တော်တော်
ရှားပါးပါသေးသည်။ ဘုံရအောင်ယူဖို့ထက် အလုပ်လုပ်ဖို့လောက်

သာ စိတ်သန်ကြသည်။ အထက်တန်းစား လူ့မလိုင်အုပ်စုတွေ၊ အင်္ဂလိပ်လက်အောက်ခံ ကိုလိုနီဘဝထဲက မြို့ပိုင်တို့ နယ်ပိုင်တို့ အရေးပိုင်တို့လို ရာထူးရာခံနှင့်နေခဲ့ကြသူတွေသာ တက္ကသိုလ်တက် ဘွဲ့ယူဖို့ စိတ်သန်၏။

သို့ပေမဲ့ အဘိုးတို့ အဘွားတို့ ရွယ်တူတန်းတူတွေ ခေတ်မှာ ပညာတတ်ဘွဲ့ရတွေ ရှိသင့်သလောက် ရှိနေကြပါပြီ။ အဘိုးတို့ အဘွားတို့သာ အတန်းပညာ မယ်မယ်ရရ မရှိခဲ့ကြတာ။ သို့ပေမဲ့ မြန်မာစာပေ ကျမ်းဂန်တွေတော့ နှံ့စပ်သည်။ လောကုတ္တရာ စာပေတွေလည်း နှံ့စပ်သည်။ ညီကတော့ ကိုယ့်အဘိုးနှင့် ကိုယ့် အဘွားကို လေးစားပါသည်။ တစ်ဦးတည်းသောသမီးဖြစ်သည့် မေမေကို သူဌေးသမီးရယ်လို့ ကြာကလပ်ပေါ်တင်ပြီး တဖူးဖူး မမူတ်ခဲ့ပါ။

“မိန်းမသားတို့ တတ်အပ်သော ပညာရပ်များ”ဟု အဘွား ပြုံးပြုံးကြီး ဂုဏ်ယူတတ်သော ပညာရပ်များကို မေမေ အကုန်လုံး တတ်အောင်သင်ယူလေ့လာခဲ့ရပါ၏။

ဘွဲ့ရသောမေမေသည် ထမင်းဟင်းချက်ဝိဇ္ဇာဖြစ်၏။ မုန့်မျိုးစုံလည်း လုပ်တတ်၏။ ဇာထိုးပန်းထိုး၊ အချုပ်အလုပ်၊ မေမေမတတ်တာမရှိ။ သစ်ပင်စိုက် အလွန်ဝါသနာပါ၏။ ကိုယ့်အိမ် ဧည့်ခန်းကို တစ်နေ့တစ်မျိုး မရိုးရအောင် အလှပြင်ဆင်ဖို့လည်း စိတ်သန်၏။ မနက်မိုးလင်းတာနှင့် ရေမိုးချိုးပြီး ဆွမ်းတော် ပန်းတော်ကပ်ပြီးသော မေမေက မိဘနှစ်ပါး မနက်စောစောစားဖို့ စားပွဲမှာ ကြောနေအောင် စောင့်နေတတ်သည်တဲ့။

“သွားစရာ ကိစ္စတစ်ခု ပေါ်လာလို့ တစ်ကိုယ်လုံးညစ်ပတ် ပေရေနေလို့ ရေပြေးချိုးရတယ်ဆိုတာ မိန်းမညံ့တွေသိလား။ တော်တဲ့မိန်းမဆိုတာ မီးဖိုချောင်ထဲ ချက်ရင်းပြုတ်ရင်းလည်း ကြောနေရမယ်။ အလုပ်လုပ်တယ်ဆိုတာ လက်ကလေး နှစ်ဖက်ထဲ သုံးရတာ လက်ဆေးလိုက်ရုံနဲ့ တစ်ကိုယ်လုံး ကြောရှင်းပြီးသား ဖြစ်နေရမယ်။ ဒါမှ အိမ်လည်းကျက်သရေ ရှိတယ်။ လာဘ်သပကာလည်း ရွှင်တယ်။ အိမ်ဦးနတ်လည်း စိတ်ချမ်းသာတယ်။ တော်ရုံအငယ်အနှောင်းကိစ္စလည်း မပေါ် တော့ဘူး။”

အဘွားက အဲသည်လို ဆုံးမခဲ့တာတဲ့။

မြစ်ဝကျွန်းပေါ်မှာ လယ်ယာကိုင်းကျွန်းတွေ ဆန် စက်တွေနှင့် သူဌေးဖြစ်လာခဲ့သည့် အဘိုးနှင့် အဘွားက အမြင် ကျယ်ပြီး ရန်ကုန်မြို့တက်လာ၊ ရန်ကုန်မှာ အဘိုးက သစ်စက်နှင့် ဒန်အိုးစက်၊ အဘွားက သူ ဝါသနာပါသည့် ရတနာလုပ်ငန်း အတွက် ပန်းတိမ်ကြီးတစ်ခု တည်ထောင်၊ သိမ်ကြီးဈေးမှာ ရွှေ ဆိုင်ထွက်၊ အဘွားမှာ ဘွဲ့မရှိပေမယ့် အသိဉာဏ်ရှိသည်ဟု ညီ ထာဝရ လေးစားမဆုံး ရှိပါသည်။ ညီတို့ လူမှန်းသိကာစကတည်း က အဘိုးနှင့်အဘွား အိမ်အလည်လာတိုင်း မေမေကိုယ်တိုင် စီမံ ချက်ပြုတ်ကျွေးသည့် မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ပုံစံ မုန့်ဟင်းခါးက ရန်ကုန် လက်ရာနှင့် ခြားနားသည်။

အဲသည်တုန်းက ရဖူးသောရနံ့လေး၊ အခု ညီနှာဝမှာ လာချူနေသည်လေ။

“ဟော ... သား နိုးလာပြီ၊ မုန့်ဟင်းခါး စားရမယ် သား ရေ၊ ဆိုင်ချက် မဟုတ်ဘူး၊ အိမ်ချက်၊ အိမ်ချက်”

“ဟိုကောင်မလေး ရွှေရင်အေး လက်ရာပေါ့”

“ဟယ် ... သားက တန်းသိလိုက်တာပဲ”

“သိတာပေါ့၊ အမိုးလက်ရာ မုန့်ဟင်းခါးဆို စပါးလင်နဲ့ မရဘူး၊ ပဲနဲ့ချည်း ဖြစ်နေတာ၊ မုန့်ဟင်းခါးဟင်းရည်လား အုန်းနို့ခေါက်ဆွဲဟင်းရည်လားတောင် မသိဘူး အုန်းနို့ထ လည်း အများကြီး”

“အရင်တုန်းကတော့ အဲဒါပဲ သားကြိုက်ခဲ့တာ”

နော်အဲလာက စုပူစုပူလုပ်ကာ ပန်းကန်ထဲ မုန့်ဖတ် ထည့်၊ ဟင်းရည်ထည့် လုပ်ပေးသည်။ ပဲသီးစိမ်းပါးပါး လှီးထား တာလေးတွေ ဖြူးသည်။ နံနံပင် ဖြူးသည်။ ငါးဖယ်ကြော်ထို ညှပ်ထည့်ပေးသည်။

“အမိုးရော စားပြီးပလား”

ရွှေရင်အေးကို မတွေ့ရသည်မို့ မျက်စိ ကစားရင် မေးလိုက်သည်။

“ပြီးပြီ၊ မီးဖိုထဲမှာ စားလိုက်တယ်၊ ဒီနေ့ အမိုးတို့အတွက် ထမင်းမချက်တော့ဘူး၊ မုန့်ဟင်းခါး တဝစားမလို့”

“ဟိုကောင်မလေးရော စားပြီးပလား”

“သား မစားရသေးလို့တဲ့၊ မစားသေးဘူး၊ အမိုးကအသစ် ကြီးတော့ စားချင်စားပါတဲ့၊ သူက ငယ်တယ်တဲ့၊ သား စားပြီးမှ စားမယ်တဲ့”

ဒေါ်အဲလာက ညီတို့ အဘွား ရှိစဉ်ကတည်းက အဘွား လက်စွဲတော်မို့ ညီတို့အမေ ဒေါ်မေနှင်းဆီ အပျိုဘဝ တုန်းကလည်း တူတူနေခဲ့ဖူးသူ ဖြစ်လေသည်။

“ခေါ်လိုက်ပါဦး အဲဒီကောင်မလေး”

“အေး ... အေး၊ ရွှေရင်အေးရေ လာဦး သမီး၊ သားက မနက် မိုးလင်းလင်းချင်း ရွှေရင်အေးကို မတွေ့ရလို့ ရွှေရင် မအေးဘူးတဲ့ဟေ့”

“ဟာ ... အမိုး”

အမိုးက တခါခါရယ်၏။ ပျော်ပျော်နေတတ်သော အပျိုကြီးမို့ အစအနောက်သန်သည်။ ဟာသ ဗီဒီယိုတွေများကြည့် လျှင် တိုက်ပြိုမတတ် ရယ်တတ်သူလည်းဖြစ်၏။ နောက်ချင် ခပြောင်ချင်တာသာသိလျက် မြန်မာစကားကို မကျွမ်းကျင်လှသော ကရင်အမျိုးသမီးကြီးမို့ ဘယ်စကား ဘယ်လိုပြောလျှင် ဘယ်ရောက် နန်းမသိ။ စိတ်ထဲရှိလျှင် ဘွင်းဘွင်းကြီး ပြောသည်။ သူ့သွားမြော လည်းရသည်။ စိတ်ဆိုးလေ့မရှိ။ သူ့များစိတ်ဆိုးမလား တွေးမပူ။ ခိုးရိုးအေးအေးနှင့် အလွန်သဘောကောင်းသည့် အမိုးပါ။

ညီကတော့ စကားသွား စကားလာ အနောင်အသွား ထို သိသူမို့ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ရဲစနဲ ရှက်သွားရသည်။

“လာလေ ... လာ၊ ကိုယ့်ဆရာသမားကခေါ်တာ သွားမှ ပေါ့၊ မသွားရင် ရိုင်းတာပေါ့”

အမိုးက ကျိတ်ခေါ်တာမဟုတ်၊ အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ဒေါ်နေတာမို့ မိညိုဆိုတဲ့ ကောင်မလေး ပေကပ်ကပ်လုပ်နေပြီဟု ညီ သိလိုက်သည်။

“ရွှေရင်အေး”
“ရှင်”
“လာဦး”
“ဟုတ်”

ညို ခေါင်းလေးငုံထားသည်။ လက်နှစ်ဖက်က ရှေ့မှာ ပတ္တနာချိတ်ထားသည်။ လူတစ်ယောက် လှမ်းလာနေတာနှင့် မတူဘဲ အရပ်တစ်ရပ် ရွှေလျှောလာတာနှင့်တူ၏။ ပြီးတော့ ... ဝတ်စားထားတာလည်း ကြည့်ပါဦး။ အမိုးတောင် တစ်ခါမျှ ဝတ်တာမတွေ့ရသည့် ကရင်သင်တိုင်းဖားဖားကြီး (အမိုး ခပ်ယော် ငယ်တုန်းက ဝတ်ခဲ့ဖူးသော လက်ကျန်ဖြစ်နိုင်၏) ဒူးဆစ်ဖုံးလျက် ကိုယ်ထည်ပွပွ၊ ချိုင်းပေါက်ကျယ်ကျယ်၊ စာချောက်ရုပ်မှာ အဝတ်စွပ်ထားတာနှင့်ပဲ တူသေးတော့။

“ဟား ... ဟား”

ညို အော်ရယ်ပေးလိုက်သည်။ ဘာတွေပဲဝတ်ထားထား ရယ်စရာပုံဆိုးကြီးပဲ ဖြစ်နေပါစေ၊ မနက်စောစောစီးစီး ဒီကောင်မလေးကို တွေ့လိုက်ရမှ ရင်ထဲအေးသွားတာတော့ အမှန်ပါပဲ။ ဒါကို ကိုယ့်ဘာသာ ဝန်ခံရလိမ့်မည်။ သနားမိလို့ ထင်ပါရဲ့။

“ငါကလည်း ငါပဲကွာ၊ မနေ့က အပျင်းထူပြီး အင်္ကျီထွက်မဝယ်ဖြစ်လိုက်ဘူး။ ဒါ အမိုးရဲ့ ရှေးဖြစ်ဟောင်း အောက်မေ့ဖွယ်ပေါ့၊ မင်းက ပြန်လည်ဆန်းသစ်လိုက်တာပေါ့၊ ကောင်းတယ်”

“တို့” “ကျုပ်” တွေ ပြောခဲ့ပြီးမှ “ငါ” ဟုပြောလိုက်မိတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိထားလိုက်မိသည်။ ညိုလည်း သတိထားမိပါသည်။

သူ ပိုရင်းနှီးလာခဲ့ပြီမို့ ထင်ပါရဲ့။

“ထိုင်ကွာ”

ညိုက မတ်တတ်ကလေး ဆက်ရပ်နေသည်။ ထိုင်စရာခုံက ညို စားသောက်နေသော ထမင်းစားပွဲမှာပဲရှိ၏။

“ထိုင်ဆို ... အဲဒီလို ပေကတ်ကတ် ဂျစ်ကန်ကန်ပုံစံမျိုး ငါ နည်းနည်းမှ မကြိုက်ဘူးကွ၊ ဘာလဲ ... မင်းကိုဖမ်းပြီး ကိုကိုဆီ ပို့လိုက်ရမလား”

ညို မျက်လွှာကလေးတစ်ချက် လှန်ကြည့်သည်။ ချက်ချင်း ပြန်ချ၏။ မျက်လွှာအပင်မှာ စိုရွန်းတောက်ပလျက် အရည်လဲလွန်းသော မျက်ဝန်းကြီးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဒါဟာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်နေလို့ပဲဆိုတာ ညို အတပ်သိ၏။ ဒီကောင်မလေးဟာ မျက်ရည် ပေါပဲပေါနိုင်လွန်း။

“ထိုင်လို့ ပြောနေတယ်”

• သိပ်စိတ်မရှည်ချင်တော့ပါ။ ဒီလောက် စိတ်ရှည်ရလျှင် ဘွားအိမ်ပေါ်ကတောင် ဆင်းလာဖြစ်မှာ မဟုတ်။ စိတ်ကတို၊ ဒေါသကကြီး၊ မျက်စိထဲနောက်လျှင် ကြည့်မရ၊ မဟုတ်တာ နည်းနည်းကလေးမှ မခံတတ်လွန်းလို့ ဒေါ်တင်မငြိမ်းဆိုသော သူဌေးမကြီး အိမ်ပေါ်ကတောင် ခုန်ဆင်းလာခဲ့ပြီပဲ။

ညို မျက်ရည်ပေါက်ခနဲကျသည်။

အဲသည်လို အဆူအမာန် အဟောက်မျိုး ညို့ တစ်ခါ မျှမခံရဘူးပါ။ ညို့ ဆင်းရဲခဲ့ပါသည်။ ညို့ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ ထာဝရပင်ပန်းဆင်းရဲခဲ့ရတာချည်းပါ။ လက်နှင့်အလုပ်နှင့်မပြတ် အောင် လှုပ်ရှားရုန်းကန်ခဲ့ရတာချည်းပါ။ သို့ပေမဲ့ ကံဆိုးထဲက ကံကောင်းခြင်းဟု ခေါ်ရမလားမသိ။ ညို့ကို မည်သူကမျှ ဟိန်းလားဟောက်လားမရှိ။ ဆူဆူမာန်မာန်မရှိ။ ညို့က ကျေးဇူးရှင်ဟု သတ်မှတ်ခံယူသော ဦးဘဝင်း၊ ဦးတင်မောင်ဝင်းနှင့် ဒေါ်သင်းသင်း တို့ကလည်း ဟိန်းဟိန်းဟောက်ဟောက်မရှိ။ သူတို့ကပဲ ကျေးဇူးပြုရင်း သူတို့စကားသံတွေက နူးညံ့သိမ်မွေ့နေခဲ့သည်။

ကြီးတော်နှင့် ဘကြီးလည်းတူတူ။

ညို့ဆီက သူတို့လိုချင်တာတွေ တောင်းခံရတာမို့ မျက်နှာထားပျော့ပျော့ အသံချိုချို၊ ညို့ရှေ့မှာ ခွဲကာပစ်ကာ တောင်းကြတာချည်း။ နောက်ဆုံး ကိုကိုဦးဝေသဝဏ်နှင့် လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စတောင် ညို့ကို ချောမော့ပြီး ပြောခဲ့တာပဲဖြစ်သည်။ မည်သူ့မှာမှ ဒေါသမျက်နှာကို မတွေ့ရသလို ဒေါသစကားကို လည်း မကြားရပါ။

“အဝတ်အစားချုပ်ဖို့ ပိုက်ဆံဘယ်လောက်ယူမလဲ”

ဟု မေးလာသော ကိုကိုဦးဝေသဝဏ်၏ အသံသည် ပင် ချောချောမော့မော့ မရှိပေမယ့် ပုံမှန်တည်တည်။ ဘကြီးက အမိန့်ချတော့လည်း အေးအေးဆေးဆေး။ ညို့ ဘယ်လိုမှ မလိုလား၊ လက်မခံနိုင်သည့်ကိစ္စကြီး တစ်ရပ်၊ ပြဿနာကြီးတစ်ခုကို ဇွတ်အတင်း စီစဉ်ကြတာတောင် ညို့သာ အဲဒီအိမ်မှာ ဆက်ရှိနေ

သွင် ညို့ ဘယ်လိုမှ ငြင်းဆန်လို့မရမှာ သေချာနေတာတောင် သူတို့ ... သူတို့တွေရဲ့အသံမှာ ဆူဆူမာန်မာန် ဟိန်းဟိန်းဟော့က်ဟော့က် မရှိကြပါ။ အေးအေးဆေးဆေးနှင့်ပင် ဇွတ်လုပ်ကြမှာ ဖြစ်သည်။

ခုတော့ ...

ညို့ အဆူခံရသည်။ အမာန်ခံရသည်။ နဂိုကတည်းကမှ ကြေကွဲအားငယ်နေသော ကံဆိုးမ ညို့ကို ကယ်တင်တာက လည်း ဒေါသကြီးနှင့်လေ။

“ဟာကွာ ... ငိုပြန်ပါပြီ၊ မင်း မငိုအောင် တို့ ဘာလုပ်ရမလဲ ပြောကွာ၊ ရွှေရင်အေး ... မင်းက ငိုငိုပြနေတော့ ရွှေရင်ပူ ဖြစ်ပြီကွ”

ညို့ ရုတ်တရက် ရယ်ချင်သွားမိရတာနှင့် မျက်ရည်ခဲရတော့သည်။ ညို့ သူ့ကို မော့ကြည့်သည်။

“ထိုင်ကွာ ... ထိုင်ပါကွာ၊ မင်းနဲ့ စကားပြောချင်တယ်၊ မင်းပန်းကို အတင်းလာဖိချပြီး ထိုင်ခိုင်းရင်လည်း ငါ လက်ရောက်မှုနဲ့ တရားစွဲခံရမယ်ထင်တယ်၊ အမိုး လုပ်ပါဦး၊ ဒီကောင်မလေးကို ထိုင်ခိုင်းပါ”

အမိုးက ရယ်၏။

“ထိုင်လေ ရွှေရင်အေးရဲ့၊ ရွှေရင်အေးက ဒီအိမ်မှာ မှီခိုသူ၊ အမိုးလည်း မှီခိုသူ၊ သားက ဒီအိမ်မှာ ကျေးဇူးရှင်၊ ရွှေရင်အေးတို့ အမိုးတို့ရဲ့ထမင်းရှင်လည်းဖြစ်တယ်၊ ဆရာသမားပေါ့”

“ဟာ ... အမိုး”

ညီ ရှက်ကိုးရှက်ကန်းကြီး ဖြစ်သွားရတော့လည်း ဒေါသမျက်နှာက ထွက်ပြေးပြန်၏။

“ကိုယ့်ဆရာသမားက မေးရင်ပြော၊ ခေါ်ရင်ထူး။ ထိုင်ဆိုလည်းထိုင်၊ ထဆိုလည်းထ၊ နှင်ရင်လည်းသွား၊ ခေါ်ရင်လည်းလာပေါ့၊ ဒါ အမိုးတို့ အလုပ်သမားတွေ တင်းတင်းကြပ်ကြပ် လိုက်နာရမယ့် စည်းကမ်း”

ညီက ဝင်ပြောဖို့ နှုတ်ခမ်းကို ဟပေမယ့် အမိုးက ခေါင်းခါပြီး လက်ဝါးလည်း ကာပြသည်။ အမိုးက ညှိကိုနေရာပေးပေမယ့် ညီအပေါ်မှာ အမိုး ဩဇာနည်းနည်းပါးပါး ညောင်းပါသည်။ ပြောရဲဆိုရဲရှိသည်။ ညှိကို အမိုးက ထိန်းခဲ့ရတာလေ။

“အမိုး တစ်ယောက်တည်း အလုပ်မနိုင်လို့ မိန်းကလေးအလုပ်သမားတွေ ခေါ်ဖူးတယ်၊ ခိုင်းတဲ့လူက ခိုင်းစရာရှိတာကို ပြောနေပေမယ့် လှည့်မကြည့်ဘဲ နားထောင်သလိုလို မထောင်သလိုလို သူ လုပ်ချင်တာလုပ်နေပြီး ဟုတ်ကဲ့လည်း မပြော၊ ဘာမှမပြောဘဲ စကားမဆုံးခင် ထွက်သွားလိုသွား၊ ဒီကပြောနေတဲ့ဝါကျ မဆုံးသေးဘူး၊ သူက ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းအရာကြီး ဖြတ်ပြောလိုပြော ...

“သမီး စိတ်မဆိုးနဲ့နော်၊ အမိုးက သင်တာ၊ ဒါဟာ သူများအိမ်မှာနေမှ ရှောင်သင့်တဲ့ အပြုအမူမဟုတ်ဘူး၊ ကိုယ့်မိဘရင်းနဲ့ဆိုရင်လည်း ရိုင်းစိုင်းတာပဲ၊ မိုက်ရိုင်းတယ် ခေါ်တာပေါ့ ...

“သူစိမ်းအလုပ်ရှင်နဲ့ဆိုတော့ ပိုဆင်ခြင်ရမယ်၊ သူစိမ်းအိမ်မှာ နေတယ်ဆိုတာ သူစိမ်းကို အားကိုးနေရတာကိုယ်က ကျောထောက်နောက်ခံ မရှိဘဲနဲ့ ခွေးကလေးခုန်သလို သွားမလုပ်ရဘူး ...

“အိမ်ရှင်တွေမှာ ဖုန်မထဘူး၊ ကိုယ့်မှာသာ အလုပ် ပြုတ်ရင် အရှက်အန္တရာယ် စိတ်ချရတဲ့ အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းတစ်ခုကို လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးရလိုက်မှာပဲ”

ညီ ကုလားထိုင်တစ်လုံးမှာ တင်ပါးလွှဲ တဲတဲလေး မြဲရုံ ဝင်ထိုင်သည်။ အမိုး ပြောစကားတွေက နည်းနည်းပါးပါး ရင့်သီးသလိုတော့ရှိ၏။ သို့ပေမဲ့ အမှန်တရားတွေပဲ။ ညီအနေအထားက ဒီအိမ်မှာ ဒီအဆင့်ပဲမို့ ညီ နာယူလိုက်နာရမည့် စည်းကမ်းတွေပဲဖြစ်သည်။

“အမိုး ... ရွှေရင်အေးဟာ ဒီအိမ်က အလုပ်သမားတော့လည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ အမိုးက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်ပေးတဲ့ လူကြီးမိဘဖြစ်သလို၊ သူ့ကျတော့ ကျွန်တော် ကူညီစောင့်ရှောက်ထားတဲ့ မိန်းကလေးပေါ့”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့၊ ဒါ သားက စိတ်ကောင်းရှိလို့ မြင့်တင်ပေးထားတဲ့ အဆင့်အတန်းပဲ။ အမိုးတို့ဘက်ကတော့ ကိုယ့်နေရာ ကိုယ်သိရမယ်”

ညီ အားနာလွန်းစွာ ငေးကြည့်လိုက်မိသည်။ ကောင်မလေး မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျမယ် ထင်ထားတာ ဒီတစ်ခါ မငိုတာ တော်တော်လေး ထူးဆန်းသည်။

“မုန့်ထည့်စားပါ ရွှေရင်အေး”

ညို မငြင်းဆန်ရှာ။ လှုပ်တုပ်လှုပ်တုပ်နှင့် ပန်းကန်ထဲ မုန့်နည်းနည်းလေးထည့် ဟင်းရည်ပေါက်စလေး ဆမ်းနေပုံက တုန်တုန်ယင်ယင်။

“များများစားပါ။ ပြီးတော့ အမိုးက လူကြီးနေရာက ဆုံးမတာပေမယ့် မင်းကို တို့က ကူညီကယ်တင်ထားတဲ့ သနားစရာ မိန်းကလေးလို့ပဲ မှတ်ယူပါတယ်။ ကယ်တင်ရတာကလည်း တို့အစ်ကို စက်ကွင်းကလေး၊ မင်းသာ ကူညီမယ့်သူ မရှိရင် ဘွားစိမဲတဲ့အတိုင်း ဖြစ်တော့မယ်။ တို့ဆွေမျိုးသားချင်းတွေက ပေးတဲ့ဒုက္ခမို့ တို့က ကယ်ဆယ်သင့်သူလည်း ဖြစ်တယ်”

ခုမှပဲ ညို ငိုချင်ရတော့သည်။ ညိုကို သူက သူ့ဆွေမျိုးတွေ ဒုက္ခပေးထားတာမို့ ဝတ္တရားကျော စောင့်ရှောက်တာမျိုးပဲလေ။ ညိုကို ခင်လို့မှ မဟုတ်တာ။ ညိုကတော့ သူ့ကိုတကယ်ပဲ မြင်မြင်ချင်း ခင်လည်းခင် အားလည်းကိုး၊ ကြည်လည်းညို၊ ကြောက်လည်းကြောက်၊ သူ့ချမှတ်မယ့် အမိန့်တွေကို စောင့်ကြိုနာခံနေချင်မိတော့တာ သူ့မျက်နှာမှာ ပေါ်လွင်ထင်ရှားနေတဲ့ ရိုးသားဖြူစင်မှုကြီးကြောင့်ပဲ ဖြစ်မည်ထင်ပါရဲ့။ ပြီးတော့ သူ့ဆူပူမာန်မဲသံဟာ ငိုချင်ရာပေမယ့် နားထောင်လို့လည်း ကောင်းနေရတာပါပဲလေ။

ညို မုန့်ဟင်းခါးကို အားရပါးရ စားနေသည်။ တစ်ပန်းကန် ပြိုက်ခဲခဲခုန်၏။ ညိုက မတ်တတ်ကလေး ထရပ်

ကာ မုန့်ဖတ်ထပ်ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ဟင်းရည်ဖြည့်ပေးလိုက်သည်။ မုန့်ဖတ်ကို လက်နှင့်မကိုင်၊ ကိုင်စရာညှပ်ကလေးတစ်ခု အစောကြီးကတည်းက ထားထားတာ ညိုလက်ရာပဲ ဖြစ်နိုင်သည်။ အဲဒီညှပ်ကလေးက မီးဖိုထဲမှာ အဆင်သင့်ရှိနေတာ မဟုတ်ချေ။ အရက်သောက်လျှင် ရေခဲထည့်ဖို့ ပန်းကန်ခွက်ယောက် မုန့်ဗီရိုထဲမှာထားသည့် ရေခဲညှပ်ကလေးပါ။ သူ ယူသုံးစွဲတာဖြစ်မည်။ သူ ဒါဟာ အဆင့်အတန်းမြင့်မြင့် နေတတ်ထိုင်တတ်လို့ပဲပေါ့။ နေခဲ့ဖူးတာလား၊ လုပ်ခဲ့ဖူးတာလား၊ နောင်များမှ စပ်စုရပါဦးမည်။

ခုလို ညိုဝေယျာဝစ္စကို အလုပ်သမားတစ်ယောက်လို ကျိုးခွံနွံထလုပ်ပေးရှာတာမျိုး မဖြစ်စေချင်ပေမယ့် ညို ကြည်နူးမိသည်။ မတားမြစ်ဘဲ ကြည့်နေလိုက်သည်။ အမိုးက ဝတ္တရားကျတတ်ပေမယ့် ခုလို တယုတယမျိုးလေးတွေ မရှိ။ ခုလည်း မီးဖိုထဲ ပြန်ရောက်သွားပြီ။ ချက်စရာ ပြုတ်စရာ ကိစ္စဝိစ္စပြီးလျှင် လူကြီးမို့ သူ့အခန်းထဲပဲ ပြန်နားနေတတ်သည်။ ဒီလို တယုတယလေးတွေကို မေမေရှိတုန်းကသာ ရရှိခံစားခဲ့ရတာပါ။

“ကျေးဇူးပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့”

ရယ်ချင်စရာပါ။ အမိုး ဆုံးမဩဝါဒကို ချက်ချင်း နာယူစွာ “ဟုတ်ကဲ့” ဆိုတာလေး ပြောရှာ၏။

“မင်းကို ရွှေရင်အေးလို့ခေါ်တာ ကြိုက်ရဲ့လား”

“ကြိုက်ပါတယ်”

“တို့ အဲဒီလိုပဲ ခေါ်ချင်စိတ် ပေါက်သွားလို့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဟာကွာ ... မင်းဟာကလည်း ကွန်ပျူတာထဲ စကားလုံးတွေထည့်ထားတဲ့ စက်ရုပ်နဲ့ စကားပြောရသလိုပဲ၊ ဟေ့... မုန့်ထပ်ထည့်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မင်း လက်ရာပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“စားလို့ သိပ်ကောင်းတာပဲ၊ မင်း မြစ်ဝကျွန်းပေါ်သူလား”

“ဟို ... ကျွန်မမိဘတွေ ရှိစဉ်တုန်းကတော့ မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဘက်မှာ နေခဲ့ဖူးပါတယ်”

“တို့အမေလည်း မြစ်ဝကျွန်းပေါ်ဇာတိကွ၊ တို့ အဘိုးအဘွားတွေပေါ့လေ၊ စီးပွားဖြစ်လို့ မြို့တက်လာတာ၊ တို့မြန်မာပြည်လွတ်လပ်ရေးရပြီးကာစက နယ်ဘက်တွေမှာ သိပ်မအေးချမ်းဘူးတဲ့၊ တောသူဌေးတွေ မြို့တက်လာတဲ့အထဲမှာ တို့အဘိုးအဘွားတွေလည်း ပါတာပေါ့ ...

“မေမေရှိတုန်းက ချက်ကျွေးတဲ့ မုန့်ဟင်းခါးလက်ရာဟာ အခု မင်းချက်တာမျိုးပဲ၊ မစားရတာ ကြာပြီ၊ တို့မုန့်ထပ်ယူဦးမယ်ကွ”

ညို လဲ့လဲ့လေးပြုံး၍ မုန့်ထပ်ဖြည့်၊ ဟင်းရည်ဆမ်း၊ ပဲသီးစိမ်းလေးတွေဖြူး၊ နံနံပင်ထည့်၊ ငါးဖယ်ကြော်ညှပ်ပေး လုပ်ရပြန်၏။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ညို ပျော်သည်။ ညိုတစ်သက်မှာ တစ်ဖက်သားကို ဝေယျာဝစ္စ လုပ်ကိုင်ပေးခဲ့ရသည်ချည်း။ စိတ်

ညစ် စိတ်ဆင်းရဲသည်မျိုး မရှိပေမယ့် ဘွား ဒေါ်တင်မငြိမ်းနား နာနေပြီး ဘွားဝေယျာဝစ္စတွေ လုပ်ပေးခဲ့ရစဉ်ကတည်းကလည်း ဆတနာပါခဲ့တာ မှန်ပေမယ့် ခုလို ကြည်နူးပျော်ရွှင်တာမျိုးလေး မခံစားခဲ့ဘူးတာကို ညို သက်ထားမိစွာ ရင်ခုန်ရပါ၏။

“ကျေးဇူး”

“ဟုတ်ကဲ့”

ညို ပြုံးလိုက်သည်။ ရင်ထဲလည်း ဝန်းခနဲဆောင့်ခနဲသွားရသည်။ သူ ပြုံးလိုက်တာလေ။ ဦးဝတီန်သာ ဆိုသော ဒေါသကုမ္မာရမင်းသားကြီး ပြုံးတော့ အမြဲတမ်း ခပ်တည်တည် ဝပ်ပုပ်ပုပ် မာတင်းတင်းကြီး မျက်နှာကြောလျှော့သွားတော့ မြင်ရခဲ ရှားပါးပစ္စည်းမို့ သူ့အပြုံးက သူ့များအပြုံးတွေထက် အများကြီး ပိုချိုနေတော့သည်။ မြိန်မြိန်ချိုချို အပြုံးကြီးကို သူ တစ်သက်လုံး ပြုံးပြနေလျှင် ထိုင်ဖူးနေဖို့တောင် ကောင်းနေပါပြီရှင်။

အခန်း(၂)

မင်္ဂလာဆောင်တစ်ခု အေးဆေးငြိမ်းချမ်းစွာ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် စိတ်သဘောမကွဲလွဲပါပဲ ပြီးဆုံးသွားသည်ဆိုတာ မရှိသလောက်ကို ရှားတတ်လေ၏။

မင်္ဂလာဆောင်ပြီ ဆိုကတည်းက မိသားစုတစ်ခုမှာ သူ့မိသားစု မိရိုးဖလာနှင့်သူ ကြီးပြင်းခဲ့သူတစ်ဦးနှင့် အခြားသီးသန့် မိသားစုတစ်ခုမှ ဆင်းသက်ခဲ့သူ သူစိမ်းပြင်ပြင်နှစ်ယောက် အတူတူနေဖို့ ပြင်ဆင်ကြရခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအခါမှာ သူစိမ်းမိသားစုနှစ်ခု၊ ဆန္ဒနှစ်ခု၊ အကြိုက်နှစ်ခု၊ လျှော့ကြ တင်းကြ ညှိကြ လုပ်ကြရသည်ချည်းမို့ ပြဿနာဆိုတာ “ကြီးကြီး”ကြီးသော်လည်းကောင်း၊ အနည်းဆုံး သေးသေးလေးပဲဖြစ်ဖြစ် မတတ်သာစွာ အောင်အီးသည်ခံလိုက်ရသည်တိုင် မကျေမနပ် ကသိကအောက်ကလေးတွေတော့ ဖြစ်မြဲပါ။ ပြဿနာကင်းစွာ ပြီးဆုံးသွားသော မင်္ဂလာဆောင်ဟူ၍ မင်္ဂလာဆောင်ပွဲတစ်ရာမှာ သုံးလေးပွဲ အလွန်ဆုံးလောက် ရှိမည်ထင်သည်။

ဦးသောင်းတင် ဒေါ်ကြည်စိန်တို့၏ ရိုးဂုဏ်ကတော့ စီးပွားရေးလောမှာ မွေးပါ၏။

“ရိုးသားတာ မပြောနဲ့၊ ချစ်လည်း ချမ်းသာတယ်၊ ပညာတတ်တွေ မဟုတ်တာ တစ်ခုပဲ၊ သူ့သမီးလေး မေနှင်းဆီကတော့ ဘွဲ့ရရှာပါတယ်၊ ကွန်ဗင့်(Convent)ထွက်တဲ့၊ အင်္ဂလိပ်စကားကိုလည်း မွတ်နေတာ၊ သူ့မိဘတွေသာ ရိုးရိုးကြီး၊ အန်တီထက် တော်တော်ငယ်ကြမှာ အန်တီရဲ့”

စပ်ဟပ်သူ မင်္ဂလာပွဲစားက သတင်းတွေ ယူလာသည်။ ဟိုသူဌေးသမီးသတင်း၊ ဒီသူဌေးသမီးသတင်း၊ သူဌေးသမီးသတင်းတွေ အများကြီး ကြားထဲမှာ မေနှင်းဆီကို ဒေါ်တင်မငြိမ်းစိတ်ဝင်စားသည်။

“ခုပဲ ဘွဲ့ရထားတာဆိုတော့ နှစ်ဆယ်မှ ပြည့်ရုံကလေးရယ်၊ တက္ကသိုလ်ကို Under Age (သတ်မှတ်ထားသော အသက်ထက်ငယ်သော)နဲ့ ရောက်လာတာတဲ့၊ စာလည်း တော်တယ်၊ ရုပ်ကလေးလည်း ချောတယ်၊ သဘောလေးလည်း ကောင်းတယ်၊ သူဌေးသမီးသာဆို အိမ်တွင်းမှုကလည်း နိုင်ပါဘိသနဲ့”

“မေနှင်းဆီဆိုတော့ ရှိစီပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ကွန်ဗင့်တုန်းကတော့ ရှိစီပေါ့”

“သူ့မိဘတွေ ငယ်ကြဦးမှာပေါ့”

“ငယ်တယ်၊ ဒေါ်တင်မငြိမ်းထက် အများကြီးငယ်ပါတယ်၊ လေးဆယ်ကျော်လေးတွေ”

အဲသည်အချိန်မှာ ဒေါ်တင်မငြိမ်းက ငါးဆယ်ကျော် နေပါပြီ။ ကျော်ဆို တော်တော်ကြီးကို ကျော်တာမို့ ခြောက်ဆယ် နားနီးလို့တောင် ပြောနိုင်နေပါပြီ။ တစ်ဦးတည်းသောသားက မုဆိုးမ ဒေါ်တင်မငြိမ်းကို ငဲ့ကွက်ကာ လူပျိုကြီး ဖြစ်နေရှာသည်။ သူကြိုက်တာတွေတော့ သုံးဆယ်ကျော် လူပျိုကြီးမှာ ရှိခဲ့မှာပါပဲ။ သို့ပေမဲ့ မိခင်ထံမှာ မတင်ပြဝံ့တာလား၊ တင်ပြတိုင်း ပယ်ချခဲ့ တာလား၊ သူစိမ်းလူတွေ မသိနိုင်ကြပါ။ ဒေါ်တင်မငြိမ်းထံ ရောက်လာသမျှသော မင်္ဂလာအကျိုးဆောင်တွေထဲမှ သတို့သမီး လောင်း တော်တော်များများမပျာတော့ ဒေါ်တင်မငြိမ်း ပယ်ချခံ ကြရတာချည်းဖြစ်သည်။

“အသက်ချင်းကလည်း ဆယ်နှစ်ကျော်ကျော် ကွာမှာဆို တော့ ကိုယ်စီမိရာ နာခံလိမ့်မယ်လို့ ထင်တာပဲ ဒေါ်တင်မ ငြိမ်းရဲ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ချွေးမလောင်းက သားထက် ဆယ်နှစ်ကျော် ကျော် ငယ်နေတာကိုလည်း ကြိုက်တယ်၊ ခမည်းခမက် တွေက ကိုယ့်ထက် ဆယ်နှစ်ကျော်ကျော် ငယ်နေတာလည်း ကြိုက်တယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တန်းတူရည်တူကို မဟုတ်တော့ ဘူး၊ အသက်အားဖြင့်ကို ကိုယ့်ကို တရိုတသေ ဆက်ဆံ ရတော့မယ်”

ပညာတတ်၊ ဥစ္စာပေါ၊ ရုပ်ချော၊ အိမ်ပါ၊ အမေနဲ့ တည့်အောင်ပေါင်း ဆိုသည့် ချွေးမလောင်းတွေထဲမှာ မေနှင်းဆီ တို့မိသားစုက အသက်ငယ်မှုဖြင့် ကံထူးရှင်ဆု ပေါက်သွားရသည်။

“ကိုသောင်းတင်တို့ မကြည်စိန်တို့ ကံကောင်းလိုက်တာ မေနှင်းဆီကလေးလည်း ကံကောင်းလိုက်တာ”

သမီးရှင်လောကမှာ ရုတ်ရုတ်သဲသဲတောင်ဖြစ်သည်။ ဒေါ်တင်မငြိမ်းချွေးမ ဖြစ်ချင်သူတွေ များလှသည်။ ဒေါ်တင်မငြိမ်း နှင့် ခမည်းခမက်တော်ချင်သူတွေ များလှသည်။ ထိုဂယက်က သမီးရှင်တွေဆီထိ ပြန်ရောက်တော့ ဦးသောင်းတင် ဒေါ်ကြည်စိန် တို့ နည်းနည်းပါးပါးတော့ အောင့်သက်သက် ဖြစ်ရသည်။ ရှေးရိုး မြန်မာကြီးတွေမို့ သမီးရှင်ဆိုတာ ဦးစားပေးခံရသည့်အဆင့်မှာ နေချင်သည်။ ဖျာလိုလိပ်၍ ထိပ်ပေါ်တင်ခြင်း ခံရချင်သည်။ “သမီးတောင်းမင်္ဂလာ” ဆိုတာကို ချိုချိုမြိန်မြိန်လေးနှင့် မျက်နှာ မော့၍ ခံယူချင်၏။

“သူ့သားရမှာ တို့ကပဲ သိန်းထိကြီးပေါက်သလိုလို တို့ လည်း ဆင်းတောင့်ဆင်းရဲမှ မဟုတ်တာ”

ဦးသောင်းတင် မျက်နှာပျက်ချင်ချင်ဖြစ်၏။

“စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းတယ်ဆိုတာ မိန်းကလေးဘက်က တာဝန်ယူရတဲ့ ထုံးစံလေ။ ဒီလိုလေ ... သားရှင်ကလာ တောင်းတယ်၊ သမီးရှင်က ဆီးပြီး ကျွေးမွေးတယ်၊ ဒါက အိမ်မှာဆိုရင် ပြောတာ၊ ခုလို ဂရင်း(Green Hotel)တို့ စထရင်း(Strand Hotel)တို့မှာ လုပ်တော့လည်း မိန်းကလေး ဘက်က တာဝန်ပေါ့”

အဲဒါ ထုံးစံအမှန်အကန်ပေမယ့် အတွေ့အကြုံနည်း နည်း ဦးသောင်းတင်က သမီးရှင်ဘက်မှ ငွေထုတ်ရတာကို အောက်ကျနောက်ကျ နိုင်သည်ဟု ထင်၏။

“သူတို့လည်း သူဌေးတွေပဲဟာ၊ ထုံးစံလေးမှ ပီသအောင် မလုပ်ချင်ဘူးလား”

ဒေါ်တင်မငြိမ်းကလည်း စိတ်တိုသည်။ မင်္ဂလာပွဲ၏ အက်သံက အဲသည်ကတည်းက စမြည်၏။

“နောက်ဆုတ်မလား”

မေနှင်းဆီ အကြိမ်ကြိမ် စဉ်းစားသည်။

“ကိုထင်အောင်ငြိမ်းက ဘယ်လိုလူစားလဲ”

“တကယ့် လူကောင်းပဲ”

“လူလည်းလူကောင်း၊ ချမ်းလည်းချမ်းသာတော့ လက်မလွှတ်သင့်တာလည်း အမှန်ပဲကွ၊ ဆက်လုပ်ကွာ နောက်မဆုတ်နဲ့”

သူငယ်ချင်းတွေနှင့် တိုင်ပင်သည့်အခါမှာ နောက်ဆုတ်ခိုင်းသူကမရှိ ဖြစ်လေ၏။ “နှမြောစရာကြီး” ပြောသူလည်း ရှိသည်။

“နှင်းဆီ ... နင့်အပေါ် မူတည်တာပဲ၊ ယောက်ျားပဲကွာ ကိုယ့်လက်ထဲရောက်ရင် ကိုယ်ပိုင်တာပဲ”

“ဟုတ်တယ်”

“ပြီးတော့ ဒီအဘွားကြီးသည်းညည်းကို ခံရလှ နောက်ထပ် ဆယ်နှစ် ဆယ်ငါးနှစ်ပေါ့ကွာ၊ ကိုယ့်သားစဉ်မြေးဆက် ချမ်းသာမှာနဲ့ စာရင်လည်း သင့်ပါတယ်”

မင်္ဂလာဆောင်တော့ ပြဿနာတစ်ခါ တက်ပြန်

၏။

“ဂရင်းဟိုတယ်ဆိုရင် တော်ရောပေါ့၊ မိတ်ကများတော့ ပရိသတ်ကများမှာ၊ ဂရင်းမှာ နှစ်မျိုးရှိတယ်၊ တစ်ယောက်ကို လေးကျပ်ခွဲနဲ့ သုံးကျပ်ခွဲ၊ လေးကျပ်ခွဲစားလုပ်ချင်လုပ်၊ စထရင်းကတော့ ခြောက်ကျပ်ခွဲဆိုတာ များလွန်းတယ်”

“အမယ်လေး ... ခြောက်ကျပ်ခွဲရော ဘာဖြစ်လဲ၊ လူတစ်ထောင်မှ ခြောက်ထောင်ငါးရာ”

“အမယ်လေး ... ရွှေဆယ့်လေးငါးကျပ်သားဖိုးကြီး”

ရွှေတစ်ကျပ်သား လေးရာကျော်ရုံလေးခေတ်မှာ ခြောက်ထောင်ငါးရာဆိုတော့ ရွှေဆယ့်လေးကျပ်သားကျော်ကျော် ပိုးကြီး။ စင်စစ် ... ဒေါ်တင်မငြိမ်းမှာရော၊ ဦးသောင်းတင် ဒေါ်ကြည်စိန်တို့မှာပါ ရွှေတွေဆိုတာ ပီသသာနှင့်ချီ၍ ရှိကြသည်။ ရွှေဆယ့်လေးကျပ်သားဆိုတာ ဒေါ်တင်မငြိမ်းတို့ ဒေါ်ကြည်စိန်တို့၏ ခြေကျင်းတစ်ရန်စာပဲ ရှိသည်။

မတော်စပ်ရသေးသော ခမည်းခမက်တွေ မျက်နှာချင်းဆိုင် ငြင်းခုံကြသည်တော့ မဟုတ်ပါ။ ကြားပွဲစားထား၍ စကားများကြခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ ဒီကိစ္စမျိုးက မျက်နှာချင်းဆိုင် ဖြစ်ရမှာကျတော့ ရက်စရာဖြစ်သလို ကြားလူနှင့် ဖြစ်ရတော့လည်း စကားတွေက “ကား” ကုန်တာမျိုးရှိသည်။ အဓိပ္ပာယ်ပေါက်လွဲစရာတွေဖြစ်သည်။

“ကျိုကျိုတက် သူဌေးမကြီးဖြစ်ပြီး ဒီလောက် လိုက်စိစစ်ပြန်တော့ မင်္ဂလာခန်းဝင်ပစ္စည်းတွေကိုလည်း အကောင်းစားတွေမှ ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဟေ့ ... အလကားရမယ့် လူကတောင် ဒီလောက်အကောင်း မက်နေရင် ပိုက်ဆံထုတ်ကုန်ရမယ့်သူက ပိုပြီးတော့တောင် အကောင်းရချင်သေးတယ်။ သမီးတစ်ယောက် ထိုးပေးပြီး စိန်ဘရာသားလို့၊ ရိုး (Rowe) တိုက်လို ကုန်တိုက်ကြီးထွင် နိုင်လောက်အောင် လိုချင်လို့တော့ မရဘူး။”

“ကျုပ်တို့သမီးက စိန်ဘရာသားရော၊ ရိုးကုမ္ပဏီရော၊ တီဂျူးမားရော၊ စကော့ဈေးတစ်ဈေးလုံးပါထည့်ပြီး တင် တောင်းတာတောင် သမီးရဲ့တန်ဖိုးကို မမီနိုင်သေးဘူး။”

ခမည်းခမက်တွေ မတော်ရသေးမီက ပြဿနာတက် ကြတာကို ရင်ဆိုင်ရင်း တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့် ကာ အကြင်နာတွေ ပွားလာကြသူနှစ်ဦးက ကိုထင်အောင်ငြိမ်းနှင့် မေနှင်းဆီတို့ပါ။ ချစ်သူရည်းစားတွေ မဟုတ်ခဲ့ပေမယ့် ကိုယ့်မိဘ အလွန်အတွက် သူ့ကိုအားနာ၊ သူကလည်း သူ့မိဘအလွန်အတွက် ကိုယ့်ကိုအားနာ အဲသည်မှာ အကြင်နာတွေပွားကာ “နောက်ဆုတ် လိုက်ရမလား” ဆိုသည့် အတွေးကို ဘယ်သူမှ မတွေးနိုင် မတွေး ရက်တော့ဘဲ ချစ်သူစစ်စစ်ကြီးတွေ ဖြစ်သွားကြလေတော့သည်။

သို့ပေမဲ့ ...

မင်္ဂလာခြင်ထောင်က နိုင်လွန်စာပွင့် ရင်ကွဲမဟုတ် ဘဲ “နောက်လည်း သုံးလို့ရအောင်၊ မင်္ဂလာခြင်ထောင်ကြီးဆို တော့ တစ်ခါသုံးပြီး ခေါက်သိမ်းထားရမှာ” ဆိုသည့် အကြောင်းပြ ချက်ကြီးနှင့် ရိုးရိုးလေးပင်လိမ် ချည်စာဖြစ်နေတာက စလို့ မေနှင်းဆီရင်ထဲ အကြိတ်အခဲ စွဲရပါ၏။

“ခေါင်းဆုံးတွေ အိမ်မှာအပိုတွေ အများကြီး၊ မင်္ဂလာဆောင် ဖို့သာ အသစ်ဝယ်ရမှာ၊ နှစ်လုံးတော်ပြီ၊ လေးလုံးလည်း ဘယ်သူမှ မအုံးနိုင်ပါဘူး။”

မလိုအပ်ဘဲ မကုန်စေဖို့ဆိုတာ ကောင်းသောလုပ် ရပ်ပေမယ့် မကျေနပ်ခံနှင့်ကျတော့ “ကမ်းစေးနည်းသည်” ဟုမြင်၏။

“အစ်ကိုကြီး ... နှင်းဆီတို့က ဒီခေတ်ဖို့လို့ပေါ့နော်၊ အစ်ကိုကြီးမေမေတို့ ခေတ်တုန်းကဆိုရင် ဘီလပ်သွားပြီး ဘွဲ့ယူပြန်လာတဲ့ သူဌေးသား ပညာတတ်တွေဆို သမီးရှင် က တင်တောင်းရတာနော် ...

“အစ်ကိုကြီး ကြားဖူးလား မသိဘူး၊ သူဌေးသား ဘီလပ်ပြန်ကို သူဌေးသမီးနှစ်ယောက် အပြိုင်လုကြတဲ့ အကြောင်းလေ။ သူဌေးသားက ဘီလပ်က ပညာတော်သင် ပြီး ပြန်လာတယ်တဲ့ ...

“မော်လမြိုင်က သူဌေးသမီးက ရန်ကုန်လေဆိပ်ကို လာကြိုတယ်၊ ရန်ကုန်က သူဌေးသမီးက ကာလကတ္တား (Calcutta) ထိ သွားကြိုတယ်၊ လန်ဒန်က လေယာဉ်က ကာလကတ္တားမှာ တစ်ထောက်နားတော့ ရန်ကုန်သူဌေးသမီး နဲ့ သူ့မိဘတွေက ကြိုနှင့်မေးပြီ ...

“လေယာဉ် ပြောင်းစီးပြီး ရန်ကုန် ရောက်တော့ မော်လမြိုင်သူဌေးသမီးကို လှည့်ကြည့်ခွင့်တောင် မရဘူး၊ တစ်ခါတည်း လူအုပ်နဲ့ရုံပြီး ခေါ်သွားတာ၊ အဲဒီ ရန်ကုန် သူဌေးသမီးက အဲဒီဘီလပ်ပြန်ကို တိုက်တစ်လုံး၊ ကားတစ်စီး၊

စိန်တစ်ဆင့်စာနဲ့ တင်တောင်းပြီး မင်္ဂလာပွဲထိုင်စရိတ်လည်း ခံရတာပဲ”

“နှင်းဆီ ... ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် ချစ်ကြပြီပဲကွယ်၊ ကိုယ် တို့ချင်း စိတ်ဆင်းရဲမယ့်စကားကို မပြောပါနဲ့။”

“ဒါဖြင့် ပျော်ဘွယ်သူဌေးသားနဲ့ ရွှေကျင်သူဌေးသမီး အကြောင်း ပြောပြမယ်”

“ပြော”

“ရွှေကျင်သူဌေးသမီး ချမ်းသာတာ၊ ချောတာ လှတာ၊ အိမ်တွင်းမှု နိုင်နင်းပြီး လိမ္မာရေးခြားရှိတာ၊ မိန်းမပီသတာ၊ ဘာသာရေး ကိုင်းရှိုင်းတာတွေ သတင်းမွှေးလွန်းတော့ ပျော်ဘွယ်သူဌေးသားရဲ့ မိဘတွေက သွားတောင်းတယ် တဲ့ ...

“ရွှေကျင်သူဌေးသမီးက သူ့ကိုလိုချင်ရင် မင်္ဂလာ ဆောင်လာတဲ့သူတွေကို ရွှေဒင်္ဂါးပြား ကမ်းနိုင်မှ ယူမယ်လို့ ပြောတယ်တဲ့”

“တစ်ကျပ်သားကြီးလား”

“ဟင့်အင်း ... ငါးမူးပြား၊ အင်္ဂလိပ်ခေတ်ကပေါ့၊ ပုလိပ် တစ်ယောက်ရဲ့ လခဟာ ခုနစ်ကျပ်တဲ့၊ ရွှေဒင်္ဂါးငါးမူးပြား တစ်ပြားက ဆယ့်သုံးကျပ်တဲ့၊ ပျော်ဘွယ်သူဌေးသားက ဘာလို့မကမ်းနိုင်ရမှာလဲ ကမ်းမယ်တဲ့၊ ငွေဂုဏ်မောက်တာ လေ”

“အင်း”

“မင်္ဂလာဆောင်တော့ ရွှေကျင်သူဌေးသမီးဘက်က ပုဒ်မ္မာ မယ်ညိုတစ်အုပ်၊ တစ်အုပ်ဆိုတာ ဆယ်ကိုက်ရှိတယ်၊ အဲဒါ လူတိုင်းကိုကမ်းတယ်၊ ပုဒ်မ္မာမယ်ညိုဆိုတာ အဲဒီ ခေတ်က တစ်အုပ်ကို ခုနစ်ကျပ်ခွဲတဲ့”

“အဲဒီတုန်းက ကိုယ်တို့ လူမဖြစ်သေးတာ နာတယ်နော်၊ အဲဒီမင်္ဂလာဆောင်ကို သွားချင်လိုက်တာ၊ အဖိတ်ခံရတဲ့ လူတွေ ပွတာပဲ”

“အစ်ကိုကြီး မေမေကရော ဘာကမ်းမယ်တဲ့လဲ”

“တရုတ်ကလာတဲ့ ယမ်တောင်လေးတွေတဲ့၊ ခေါက်သိမ်း လိုက်ရင် တုတ်ချောင်းလေးလို ဖြစ်သွားတယ်၊ ဖြန့်လိုက် ရင် ယပ်တောင်က အဝိုင်းလေး၊ တုတ်ချောင်းလေးက လက်ကိုင်း၊ စက္ကူနဲ့လုပ်တာ၊ တစ်ထောင်ယူမယ်ဆိုရင် သုံးထောင်ငါးရာနဲ့ ရမယ်တဲ့၊ တစ်ခုချင်းဝယ်ရင်တော့ တစ်ခုကို ငါးကျပ်တဲ့”

“မေမေတို့ကလည်း တစ်ခုခုတော့ ကမ်းဦးမယ် ပြောတယ်”

“ဘာကမ်းမှာလဲ၊ မေမေ ကမ်းပြီပဲ ပြီးရောပေါ့”

“ကမ်းတော့ ကမ်းမှာ၊ ဘာမှန်းတော့ မသိသေးဘူး”

ဒေါ်တင်မငြိမ်းက မင်္ဂလာဆောင်ကို ဂရင်းဟိုတယ် ဆယ်ကျင်းပသည်။ ဟိုတယ်၏အပေါ်ထပ်လှေကားထိပ်မှာ သတို့ သမီးဘက်မှတစ်အုပ်စု၊ သတို့သားဘက်မှ တစ်အုပ်စု ရပ်စောင့် ခြင်းနေ၏။ သတို့သားဘက်မှ ပွဲလာပရိသတ်တွေကို ယပ်တောင် ကမ်းသည်။ အဝင်ထဲကကမ်း၏။ မင်္ဂလာပွဲပြီးလို့ ပြန်ပွဲကလာ

တော့ ပရိသတ်အားလုံး လူစေတက်စေ သတို့သမီးဘက်မှ ငွေ
 ဖလားတစ်လုံးစီ ပြန်ကမ်းလေ၏။ အဝင်မှာ တကိုင်ကိုင်ဖြစ်နေ
 မှာနိုးသည်မို့ အပြန်မှကမ်းခြင်းဖြစ်သည်။ ငွေဖလားက တစ်လုံးကို
 ငါးကျပ်သားတိတိရှိသော ဖလားလတ်ဖြစ်၏။ ငွေတစ်ကျပ်သားကို
 သုံးဆယ်ခေတ်မို့ ငွေတစ်ဖလား၏တန်ဖိုးက တစ်ရာငါးဆယ်၊
 အဲဒီတစ်ခုတည်းနှင့်တင် တန်ဖိုးတစ်သိန်းခွဲမို့ ဒေါ်တင်မငြိမ်း
 ကုန်ကျသမျှအစုစုထက် ဆယ်ဆလောက်ကို သာသွားလေတော့
 သည်။ တစ်သိန်းခွဲဆိုသော ငွေသည် ထိုအချိန်မှာ မြေကျယ်ကျယ်
 တိုက်ကောင်းကောင်းကြီး နှစ်ခြံ နှစ်လုံး ကောင်းကောင်းကြီးရနိုင်
 ၏။ ရွှေတန်ဖိုးအားဖြင့်ဆို သုံးပိသောခွဲဖိုးလောက် ရှိလေ၏။

“ကြောတာ ... ဒါ သက်သက်ကြောတာ”

ဒေါ်တင်မငြိမ်း ဆွေဆွေ ခုန်လေသတည်း။

“ဘွားရဲ့အမြင်မှာ မေမေဟာ မောက်မာတဲ့ဈေးမ၊ မေမေ
 အမြင်မှာ ဘွားဟာ နှိပ်ကွပ်တတ်သောယောက္ခမ မင်္ဂလာ
 ဆောင်တစ်ခုမှာ မင်္ဂလာမဆောင်ခင်ကတည်းက ရင်ထဲမှာ
 အကြိတ်အခဲရှိခဲ့ရင် တစ်သက်လုံး နာတတ်ကြတာမျိုးလေ ...

“ဖေဖေဟာ မိန်းမဘက်ပါပြီး ဘွားနားကို မကပ်
 တော့ဘူးလို့ ဘွားက မြင်တယ်၊ အမှန်တော့ ဖေဖေက
 အသည်းခြောက်လာတာ၊ ဖေဖေဟာ ပညာလည်းတတ်

တယ်၊ ချမ်းလည်း ချမ်းသာတယ်၊ နောက်ထပ် စီးပွားအရှာ
 လည်း တော်တယ်၊ သဘောကောင်းတယ်၊ သည်းခံစိတ်
 ရှည်တယ်၊ ကိုယ်ကျင့်တရား ကောင်းတယ်၊ မိန်းမတို့
 လောင်းကစားတို့ အရမ်းကင်းတယ် ...

“မိန်းမအတွက် ခင်ပွန်းကောင်းဖြစ်တဲ့ ဖေဖေဟာ
 ဘွားအတွက်လည်း သားလိမ္မာပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ လူဆိုတာ
 ဘက်စုံကောင်းခဲတယ်၊ မဟုတ်လား၊ ဖေဖေတစ်ခုဆိုက
 အရက်ကို ကြိုက်လွန်းလို့ကို စွဲစွဲမြဲမြဲနဲ့ များများစားစား
 သောက်တာ”

“အရက်ကြောင့်ပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ်၊ ဖေဖေ အသည်းခြောက်ရောဂါနဲ့ ကုမရတော့
 ဘူး၊ လူ့ဘဝမှာ နေချိန်နည်းနေပြီဆိုတဲ့ အချိန်မှာ ဖေဖေ
 ကသာ ငါးဆယ်ပြည့်ရုံလေး၊ ဘွားက ခုနစ်ဆယ်ကို
 တော်တော်ကျော်နေပြီ ...

“သားလိမ္မာက သူ ဘာမှမဖြစ်ခင် ဘွား စိတ်ထိ
 ခိုက်ပြီး တစ်ခုခုဖြစ်မှာနိုးလို့ ရောဂါကိုဖုံးထားတယ်၊ ဘွား
 နဲ့သိပ်မစော့ဖြစ်အောင် ရှောင်တယ်၊ တွေ့ခိုက်မှာလည်း
 ကျန်းမာရေးက မကောင်းတော့ မျက်နှာမကောင်းဘူး ...

“ဒါကို ဘွားက သူ့ကို ငြိုငြင်လို့ မျက်နှာပျက်နေ
 တယ် ထင်တယ်”

“အန်တီရိုစီက ရှင်းပြရမှာပေါ့”

“ဪ ... မင်းက မေမေ့ကို ရိုစီ ခေါ်သလား။”

“ဘွားက စကားထဲထည့်ပြောရင် ရှိစီလို့ ပြောတတ်လို့ပါ”
 “မင်းကို အင်္ဂလိပ်လိုရော မပြောဘူးလား”
 “ပြောပါတယ်၊ ကျွန်မက ဆယ်တန်းအောင်ထားပေမယ့်
 အင်္ဂလိပ်စာညံ့တယ်၊ နားမလည်ဘူး”
 “သင်မပေးဘူးလား”
 “သင်ပေးပါတယ်”

“ဘွားက မြန်မာလိုထက် အင်္ဂလိပ်လို ပြောရတာကို ပိုပြီး
 ဘာတွေ့တာ၊ ကိုကိုနဲ့ဆိုရင် မြန်မာလိုကို မပြောတော့ဘူး”
 ဘွားက အင်္ဂလိပ်လို ပြောနေလျှင် နားထောင်ကောင်း
 လွန်းလို့ ညိုဆို ငေးကြည့်နေမိတော့တာပါပဲ။

“ဦးဝတီနိသာရဲ့မေမေက ကိုယ့်ယောက္ခမ ကိုယ်ရှင်းပြသင့်
 တာပေါ့နော်၊ သားအမိချင်းလည်း စိတ်ဝမ်းမကွဲရအောင်”
 “မေမေက ဘွားခေါ်ရင် ထူးတယ်၊ မေးရင် ဖြေတယ်၊
 ပြောရင် ဟုတ်ကဲ့ တစ်ခွန်းဆိုတယ်၊ ဒါကလွဲလို့ ကောင်း
 တာရော မကောင်းတာရော ဘာမှမပြောဘူး၊ မေမေ အမြဲ
 ပြောတဲ့ စကားတစ်ခွန်းရှိတယ်၊ ဘွားနဲ့ဆိုရင် ဝစီပိတ်ကျင့်
 နေတာ အကောင်းဆုံးတဲ့ ...

“ပြောမိရင်လည်း ရင်တဲက အနာအကြည်း အခံ
 ရှိတော့ ထေ့ထေ့ငေါ့ငေါ့ ပါမယ်တဲ့။ မပါဘဲ နေနိုင်ပါ
 တယ်လို့ အာမမခံနိုင်ဘူးတဲ့၊ သူ့သားကို လိုချင်တဲ့သူ
 အများကြီး၊ မေမေ့ကို ရွှေရေးပန်းဆက် မကြိုနိုင်ဘူးဆိုတာ
 ကို မေမေက သေသည်ထိနာမယ် ... လို့ ပြောတယ် ...

“တကယ်လည်း သေသည်ထိ နာသွားတယ်”
 “ဦးဝတီနိသာရဲ့မိဘတွေက ဘာဖြစ်လို့ ဆုံးကြဲတာလဲ”
 “ဖေဖေကို နိုင်ငံခြား ဆေးသွားကုတာ”
 “ဘွားကို ပြောမသွားဘူးလား”
 “အလည်အပတ်လို့ပဲ ပြောသွားတယ်၊ ဟိုမှာ ဖေဖေဆုံး
 တယ်၊ မေမေက အဲဒီမှာပဲ သင်္ကြိုဟ်ခဲ့တယ်၊ အလောင်းကို
 ရန်ကုန်ပြန်မယူခဲ့ဘူး၊ သေသည်အထိ စိတ်နာသွားတယ်
 ဆိုတာ အဲဒါပဲ၊ ပိုက်ဆံလည်း တတ်နိုင်ရဲ့သားနဲ့ အလောင်း
 ပြန်ယူခဲ့ဖို့ စရိတ်အကုန်ခံနိုင်ရဲ့သားနဲ့”
 “ဪ”

သားတစ်ယောက်လုံး ဆုံးပြီဆိုတော့ ဘွားကတွေ့
 ချင်ရှာပါလိမ့်မည်။ ကိုယ့်ရင်မှာ ကိုးလလွယ် ဆယ်လဖွားခဲ့ရသော
 တစ်ဦးတည်းသောသားကို အသက်မဲ့ရပ်အလောင်းအဖြစ် နောက်
 ဆုံးကြည့်ခွင့်ကို အသက်နှင့်အမျှ တန်ဖိုးထား၍ ရယူချင်ရှာပါလိမ့်
 မည်။

“မင်းက မေမေ့ကို အပြစ်တင်ချင်တာလား”
 ကိုယ်နှင့်ဆိုင်လျှင်တော့ ဝေဖန်ခွင့်ရှိသော အဆင့်
 အတန်းမျိုးမှာ နေခွင့်ရသည်ဆိုလျှင်တော့ ဝေဖန်ချင်သားပါ။
 အန်တီရီစီ မှားပါသည်။ ညို ... သည်လို့ပဲ ထင်သည်။ သူ့အဖေ
 နှင့် သူ့သား နောက်ဆုံးခရီးမှာ တွေ့ရှာပါစေလား။
 “ဖေဖေမှာ အသက်သေနိုင်တဲ့ရောဂါဖြစ်တာ၊ အဲဒီအတွက်
 နိုင်ငံခြားထိ ဆေးသွားကုတာ၊ အဲဒါတွေ ဘွားမသိစေချင်

သူက ဖေဖေ။ ဖေဖေ အမိက၊ ဒါက ဖေဖေဆန္ဒကို လိုက်
လျော့ရတာ”

ဒီလိုဆိုတော့လည်း ဟုတ်သားပါပဲ။

“ဘွားဟာ တစ်ဦးတည်းသောသားကို မိန်းမပေးစားချင်
စိတ် ဘယ်ရှိပါ့မလဲ။ ချွေးမနဲ့ ခွဲဝေပြီး ဘယ်ချစ်နိုင်ပါ့မလဲ
လို့ မေမေက နားလည်ခဲ့တယ်။ ဖေဖေနဲ့မေမေဟာ ကြား
လူတွေ စပ်ဟပ်လို့ မြင်ဖူးကြရတယ် ဆိုပေမယ့် မြင်မြင်
ချင်းမှာ ခင်ခင်မင်မင် သံယောဇဉ်မျိုး ရှိသွားကြတော့
တယ် ...

“နှစ်ယောက်လုံးက ချောချောမောမော သိမ်သိမ်မွေ
မွေ တွေဆိုတော့ စိတ်ဝင်စားနိုင်ကြတယ်။ အဲဒီမှာ ဟိုဘက်
ဒီဘက် စကားပြောမတည့်တော့ ကြားထဲက မျက်နှာပူရင်း
အားနာကြရင်းနဲ့ သံယောဇဉ်တွယ်သွားကြတယ်။ ကိုယ့်
ဘာသာ ရွေးတဲ့ချစ်သူတွေထက်တောင် တစ်ယောက်နဲ့တစ်
ယောက် ပိုနားလည်နိုင်ပြီး ပိုချစ်သွားကြတယ် ...

“အဲဒီလို ချစ်သွားမိလို့ မေမေက လက်ထပ်ဖို့
မပျက်တော့တာ၊ တော်ရုံတန်ရုံ သံယောဇဉ်နဲ့ဆို ဒေါ်တင်စ
ငြိမ်း သားကို ရွှေဆယ်ပိသော လျော်ပေးပြီးတော့တောင်
စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခြင်း ပျက်ချင်တယ်တဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“မြန်မာမိန်းကလေးတွေ ထားတတ်ကြတဲ့ မာနပေါ့။
တကယ်တော့ ဒီမာနဟာ ထားလည်း ထားသင့်ပါတယ်။

သားရှင် ကြည်ဖြူစွာ ကြိုဆိုခြင်းမခံရတဲ့ ချွေးမဆိုတာ
ပြားဝက်တောင် တန်ဖိုးမရှိဘူးတဲ့။ မေမေက သူ ချွေးမ
ရရင် သမီး ... သမီးဆိုတဲ့ အခေါ်အဝေါ်ကို နှုတ်ဖျားက
မချဘဲ ချစ်မယ်တဲ့”

ဘွားက ဘာတွေ ဘယ်လောက်ထိ လွန်မင်းခဲ့ပါ
လိမ့်။

“မေမေက အပြစ်ပြောတာ ခံလိုက်ချင်သေးတယ်။ သမီး
အရွယ်ပဲ မလိမ္မာတာရှိရင် ဆုံးမတာလည်း ခံချင်ပါတယ်
တဲ့။ အရိုက်ခံရရင် ပျော်ပါသေးတယ်တဲ့။ ခုတော့ ...
ဘာသိဘာသာကြီးနဲ့ စိမ်းကားကားကြီးနေတတ်လွန်းလို့
တဲ့ ...

“လက်မထပ်ခင် တစ်အိမ် တစ်အိမ်လည်ကြတော့
မေမေ တစ်ယောက်တည်း အိမ်လာလည်တဲ့အခါတွေမှာ
ဖေဖေကသာ ထိုင်စကားပြောတာ၊ ဘွားက သူ့ဧည့်သည်
မဟုတ်သလိုဘဲတဲ့”

ဪ ... စိတ်နာနေကြမှာ ဖြစ်ရင်လည်း အစက
တည်းက ဒီဇာတ်လမ်းကို မကပြဘဲ နေခဲ့ကြပါတော့လား။

“တစ်အိမ်ထဲ တူတူနေတော့လည်း ချွေးမကို သမီးတစ်ခွန်း
မခေါ်ဘူး။ မေမေကလည်း အင်္ဂလိပ်စကားကို နှုတ်ဖျားက
မချတဲ့ ယောက္ခမအခန်းထဲ နှင်းဆီတစ်ခက်ကိုင်ဝင်ပြီး
ဂွတ်မောနင်းမာမီ (Good Morning Mummy) တစ်ခွန်း
နှုတ်ဆက်တာတဲ့။ တစ်နေ့တစ်ခါပဲ မျက်နှာချင်းဆိုင်တယ်”

သူပြောချင်ပုံက သူ့ အမေဘက်မှ လုံးဝမလွန်ခဲ့ဘူး ပေါ့လေ။ သားသမီးဆိုတာကတော့ အဘွားနှင့်စာလျှင် အမေဘက် ပိုပါပါလိမ့်မည်။ အမေနှင့်အဘွား အဆင်မပြေသောအခါမှာ သားသမီးတွေသည် အမေလူတွေပဲ ဖြစ်ကြဖို့များပါ၏။

“မေမေက ပြန်ရောက်လာတာနဲ့ မိဘအိမ်ပေါ်ပဲ တက်တယ်၊ ဘွားဆီ မလာဘူး၊ ဘွားရဲ့ဈေးမ ဖြစ်ခဲ့ဘူးတဲ့အတွက် ဘာရပိုင်ခွင့်တစ်ပြားမှ မလိုချင်ဘူးတဲ့”

“ရှင် ... သားတွေလည်း ပြန်ခေါ်လား”

“ခေါ်ချင်တာပေါ့၊ ဖေဖေနဲ့မေမေ နိုင်ငံခြားထွက်သွားတော့ တို့ညီအစ်ကို ဘွားဆီမှာ ကျန်ခဲ့တာ၊ ဒါပေမဲ့ ... မေမေက ဖေဖေအလောင်းကို မြန်မာပြည် သယ်မလာတဲ့အဖြစ် အတွက် သားနှစ်ယောက်ကို ဘွားဆန္ဒရှိရင် ခေါ်ထားပါလို့ အလျော်ပေးဆပ်တယ်တဲ့၊ အမွေပေးစရာ မလိုပါဘူးတဲ့”

ဪ ... စိတ်ဓာတ်က ထက်မြက်သလောက် ခိုင်မြဲလိုက်တာ။ ပွင့်လင်းသလောက် သတ္တိလည်းကောင်းလိုက် တာ။ ကိုယ်လုပ်သင့်တယ်ထင်လို့ လုပ်ခဲ့တဲ့အလုပ်တစ်ခုကိုလည်း ဝန်ခံရဲလိုက်တာ။ ဒီလိုသတ္တိမျိုးကိုတော့ ညို ချီးကျူးမိပါ၏။

“ဘွားက ပြန်မပေးဘူး၊ ကျုပ်ရင်ခွင်ထဲက သားတစ်ယောက် ကို ဆွဲထုတ်သွားတဲ့ ညည်းဟာ ညည်းသားနှစ်ယောက်နဲ့ ပြန်လျော်ရမယ်တဲ့၊ မေမေက လျော်တယ်”

တကယ့်ဖြစ်ရပ်မှန်တွေဟာ စိတ်ကူးယဉ်ဝတ္ထုတွေ ထက် အများကြီးပို၍ ဆန်းကြယ်နေတယ်ဆိုတာကို ညိုလည်း

ညိုလက်တွေ့ဖို့ ယုံကြည်ရပါသည်။ ညိုလည်းပဲ တူတူ၊ အမည်ခံဇနီး မောင်နှံအဖြစ် လက်ထပ်ရမည်ဆိုတာ ဘယ်လောက် စိတ်ကူးယဉ် ဆန်လိုက်ပါသရဲ။

“သူများနိုင်ငံမှာဆိုတော့ လူသုံးလေးဆယ်နဲ့ ပြီးသွားတာ ကိုလည်း ယူကျုံးမရ၊ သားတွေကိုပါ နှိပ်စက်သလို ဖြစ် ရတဲ့အတွက်လည်း အသည်းနာ၊ မေမေဟာ အလုပ်တစ်ခုကို မှားမှန်းသိလျက်နဲ့ လုပ်ချင်လွန်းလို့ကို လုပ်ပစ်ခဲ့တဲ့အတွက် အထိနာသမျှကိုလည်း လိုမိခံသွားတယ်၊ မေမေမိဘတွေက ခေါင်းမာတယ်လို့ပြောတယ် ...

“မေမေဟာ ညည အိပ်မပျော်တဲ့ဝေဒနာဖြစ်လာ တယ်၊ အိပ်ဆေးသောက်မှ အိပ်ပျော်တယ်၊ အဲဒီလိုနဲ့ တစ် နေ့မှာ ...”

ညိုမျက်နှာကြီး မှုန်မှိုင်းသွားသည်။ သူက အမေလူ အမေသားစစ်စစ်ကြီး ထင်ပါရဲ့။

“မနက် အိပ်ရာကထချိန်မှာ မေမေ ထမလာလို့ အချိန် လွန်လို့ သွားကြည့်တော့ မေမေ ဆုံးနေပြီ”

“ရှင် ... ဘာရောဂါလဲ”

“မေမေသောက်နေကျ အိပ်ဆေးပုလင်းထဲမှာ ဆေးတွေ တစ်လုံးမှ မကျန်တော့တာ၊ မေမေခေါင်းအုံးအောက်က တွေ့ရတယ်၊ အဲဒီနေ့က ညမအိပ်ခင်ထိတော့ မေမေမှာ ဘာရောဂါမှ မရှိဘူး”

“ဪ ... ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ”

“ညဦးပိုင်းကတော့ တို့အဘိုးကို ပြောတယ်တဲ့၊ အဘိုးတစ်ယောက် အဘွားနှစ်ယောက်ရှိတဲ့ တို့ညီအစ်ကိုရဲ့ နောင်ရေးကို စိတ်ချပါတယ်တဲ့၊ ဒေါ်တင်မငြိမ်းဟာ သူ့ကို လူရာမသွင်းပေမယ့် မြေးနှစ်ယောက်အတွက်တော့ အဘွားကောင်းပါတဲ့၊ ဒေါ်တင်မငြိမ်း မြေးတွေမို့ ပညာရေးလည်း မပူပင်ဘူးတဲ့၊ ဦးသောင်းတင် ဒေါ်ကြည်စိန်မြေးတွေမို့ စီးပွားရေးလည်း မပူပင်ဘူးတဲ့၊ အဲဒီစကားတွေကို စကားမစပ်ဘဲ မဆီမဆိုင် ပြောတယ်တဲ့ကွာ”

ညီ အဝေးသို့ ငေးလိုက်သည်။ အမေ့ကို လွမ်းရှာသည်ထင်ပါရဲ့။ အဖေ့နောက်ဆုံးခရီးကို မြင်ခွင့်မရလိုက်ရှာသူ သားကဆိုးအဖြစ် ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှာဖြစ်ပေမယ့် အမေ့ကို အပြစ်မတင်နိုင်ဘဲ နားလည်ပေးရတာကလည်း နာကျင်စရာ တစ်ခုပါ။

“ပြောရင် ဘက်လိုက်တယ်ဖြစ်မယ် သိလား၊ ဒီဘက်က အဘိုးအဘွားတွေက ပညာမရှိ၊ ဘွဲ့မရပေမယ့် စိတ်ကောင်းပိုရှိတယ်၊ မေမေဆုံးတော့ မြေးတွေ ပြန်လိုချင်တယ်၊ နှစ်ယောက်လုံး မဟုတ်တောင် တစ်ယောက်ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ... ဟို ... ဘွားကသာ ...”

ဘွားက တစ်ယောက်ယောက်တော့ ပြန်ပေးသင့်ပါ

၏။

“မြေးတွေ လာတောင်းမယ်စိတ်ကူးရင် ရှေ့နေနဲ့ လာခဲ့ပါတဲ့၊ သားအလောင်းကို ပြန်သယ်မလာတဲ့ချွေးမရဲ့အပြစ်

ကို တရားရုံးကပဲ စကားပြောမယ်၊ ခမည်းခမက်ချင်းလည်း မျက်နှာချင်းဆိုင် မပြောနိုင်ဘူးတဲ့”

“ဒီဘက်က အဘိုး အဘွားတွေကရော”

“ကိုယ့်ရောဂါနှင့်ကိုယ်ပါ၊ သိပ်မခြားဘူး၊ ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဆုံးကြတာပဲ၊ ဘွားနဲ့စာရင် အသက်တိုတယ်ခေါ်ရမှာပေါ့၊ ဘွားကတော့ ဘွားသက်ရှည်လေ၊ ဒီဘက်အဘိုးအဘွားတွေက မဆုံးခင်မှာ တို့ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်အတွက် အမွေအားလုံး လွှဲပြီး ခွဲပြီး ရှင်းရှင်းလင်းလင်းလုပ်ပေးတယ်”

“ဦးဝတီန်သာက ...”

“နေဦး ... မင်း ငါ့ကို ဒီတိုင်းပဲ ခေါ်နေတော့မှာလား”

“ဦးတပ်လို့ နည်းနည်းထောင့်သလိုရှိပေမယ့် ဝတီန်သာဆိုတဲ့နာမည်ဟာ ရှေ့က မောင်တွေ ကိုတွေ ဦးတွေ မတပ်ရင် သိပ်လှတာပဲ”

ညီသူငယ်ချင်း တော်တော်များများကလည်း ဒီနာမည်ကို လှလွန်းလို့ဟု အဆိုရှိပါသည်။ ‘ဝတီန်သာ’ဟု မောင်တွေကိုတွေ့ မတပ်ဘဲခေါ်ကြသည်။ ကျောင်းတုန်းကဆိုလျှင် အတန်းပိုင်ဆရာမက ‘ဝတီန်သာ’ဟုပဲခေါ်ခဲ့၏။

“မင်းနာမည်က လှတယ်” ... ဟု ပြောခဲ့ဖူးသည်။ ဘွားမှည့်တာလေ။ လွန်ခဲ့သော အနှစ်ကိုးဆယ်နီးပါးက တင်မငြိမ်းဆိုသော အမည်ကို ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သောဘွား၏ အမြော်အမြင်ပါ။

“ဦးဝတီန်သာက ဘယ်လိုခေါ်စေချင်လို့လဲ”

“မင်း အသက်ဘယ်လောက်လဲ”

“နှစ်ဆယ့်တစ်ပါ”

“တို့က နှစ်ဆယ့်ခြောက်ဆိုတော့ ဝတိန်သာလို့ ဒီတိုင်း ခေါ်ခိုင်းလို့ မဖြစ်ချေဘူး”

မဖြစ်ချေဘူး ... ဆိုသည့် စကားက ရယ်ချင်ဖွယ်မို့ ညို ပြုံးလိုက်မိပါ၏။

“တို့က ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ပဲ၊ မင်း ကိုကိုကို ဘယ် လိုခေါ်လဲ”

“ကိုကိုကြီးလို့ ခေါ်ပါတယ်”

“ဘာလို့ အဲဒီလိုခေါ်တာလဲ”

“ဘွား ခေါ်ခိုင်းတာပါ”

“ရှင်းနေတာပဲ၊ ကိုကိုလေးပေါ့၊ တို့က ကိုကိုလေး”

“ကိုကိုလေး”

ညို တိုးတိုးလေး ခေါ်ကြည့်လိုက်သည်။ အသံမထွက် သလောက် နှုတ်ခမ်းလှုပ်ရုံလေးပေမယ့် ညီက မြင်၏။ စင်စစ် ‘ညို’လို့ ခေါ်ခံချင်သည်။ ကိုညိုလို့ ရင်ထဲမှာ ကိုယ့်ဘာသာကျိတ် ၍ ခေါ်ကြည့်သည်။ ဘွားမှည့်ထားသည့် နာမည်ထဲက တစ်ခုခုကို အဖျားဆွတ်ခေါ်ခိုင်းလို့တော့ မဖြစ်ပါ။

“ကိုဝ”၊ “ကိုတိန်”၊ “ကိုဝတိန်”၊ “ကိုသာ”၊

“ကိုဝတိန်သာ” ဘယ်ဟာမှလဲ မကောင်းပါလား။

ခိခနဲရယ်သံ ထွက်လာသည်မို့ ညိုကို လှမ်းကြည့် လိုက်သည်။

“တမိမိနဲ့ ဘာသဘောကျနေတာလဲ”

“ကိုကိုလေးက အသံမထွက်ဘဲ ကိုယ့်နာမည်ကို ခေါ်ကြည့် နေတာ ရယ်စရာ ကောင်းလို့”

“ဟာ ... ဟုတ်သား၊ ဟေး ... ဟေး”

ညို အော်ရယ်လိုက်သည်။ စကားပြောလျှင် သူများ တန်းတူပေမယ့် ရယ်လျှင် အသံကျယ်ကြီး ထွက်လာတာကိုက ရယ်သံကြားရသူပါ ရောပျော်စရာ ဖြစ်နေသည်။

“မင်း ... ဒီမှာနေရတာ ပျော်ရဲ့လား”

“ပျော်ပါတယ်”

“လူကြားကောင်းအောင် ပြောတာလား”

“တကယ် ပျော်တာပါ”

“မင်း ဒီရောက်နေတာ ဘွား မသိသေးဘူးကွ၊ ပြောလိုက် ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်၊ ဘယ်နှယ် သဘောရလဲ”

ညို မဖြေတတ်ပါ။ မပြောဘဲထားလည်း ဖြစ်တော့ ဖြစ်သားပါ။

“မကောင်းဘူးကွ၊ မရိုးလောင်းကို ခိုးပြေးမှုနဲ့ ထောင်ထဲ ဝင်နေရဦးမယ်”

“ရှင်”

ညို မျက်နှာလေး ရဲခနဲ ရှက်သွားရသည်။ “မင်းကို ဒီမှာခေါ်ထားတာ အားကိုးရာမဲ့နေတဲ့ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ကို ကူညီထားတာလည်း ဖြစ်တယ်၊ ကိုကို လုပ်ပုံက မဟုတ်လို့ ကပျက်ယပျက် လုပ်တာလည်းဖြစ် တယ်၊ ဘွား မကြိုက်မှန်းသိလို့လည်း ဆန့်ကျင်တာလည်း ဖြစ်တယ်၊ ပြီးတော့ ...”

ပြီးတော့ ဘာဖြစ်လို့ပါလိမ့်။

“ပြီးတော့ကွာ ငါက ခင်တတ်တယ်၊ မင်းကို မြင်မြင်ချင်း ခင်တယ်”

“ကျွန်မလည်း ခင်တတ်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ အမိုးကိုလည်း ကူညီချင်ပါတယ်”

“အေး ... အေးပေါ့၊ အဲဒါလည်း ပါတာပေါ့၊ ပျော်ပျော် နေနော်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ညို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ရင်ထဲမှာ အေးမြ ကြည်နူးခြင်းဖြင့် ပီတိများစွာလည်း ဖြစ်ထွန်းသည်။ အားကိုးရာ ရွှေတောင်ကြီးတစ်ခု ရှေ့မှာလာပေါက်သလို အားရှိလိုက်ပါသည့် ဖြစ်ခြင်းလေ။

“ဟဲ့ ... ညိုညို၊ ဝတိန်သာ ... လူဆိုး”

ဘွားက လက်ကိုလှမ်းဆွဲလိုက်သည်။ ဝမ်းသာဝမ်း နည်းပုံနှင့် မျက်ရည်စို့ခနဲ ဝိုင်းရှာသည်မို့ ညို သနားသွားမိရ သည်။ မိဘဘိုးဘွား စုစုပေါင်း ခြောက်ယောက်ရှိရမည့်အနက်မှ ဒီဘွားတစ်ယောက်ပဲ ဘွားသက်ရှည်အဖြစ် ကျန်ရစ်တာဖြစ်၏။ မိဘလည်းမရှိ။ အမေဘက်မှ အဘိုးအဘွားလည်းမရှိ။ အဖေဘက် မှ အဘိုးလည်းမရှိ။ စင်စစ် ... ညိုအတွက် တွယ်တာစရာ သွေး

သားရင်းခြာဟူ၍ တစ်လောကလုံးမှာမှ ဘွားဒေါ်တင်မငြိမ်းနှင့် ကိုကို ဝေသဝဏ်တို့ နှစ်ယောက်ပဲ ရှိတာပါ။

ဘွားနှင့်ကိုကိုက စည်းလုံးချစ်ခင်ပြီး ညီကကျတော့ တစ်ယောက်တည်း ပဲ့ထွက်နေရသည်။

“ဘယ်နဂါးပွက်တောင်ထဲကနေ ဗွက်ခနဲ ထပေါ်လာသလဲ”

“ဘွား နေကောင်းလား”

“မင်းပို့သတဲ့ မေတ္တာကြောင့်လေ”

“ကျွန်တော်က ဘယ်သူ့ကိုမှ မေတ္တာပို့လေ့ မရှိဘူး ဘွား ရဲ့၊ ပြီးမေတ္တာ ခံယူတာ”

“ညို ... ဘွားနဲ့တွေ့ရင် စကားကောင်းပြောစမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကိုမင်္ဂလာ”

“ရန်ဖြစ်ဖို့ လာတာလား ညို”

“စိတ်ကူးရှိပါတယ်”

“ဝတိန်သာ ... မင်း ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ ကိုယ့်အစ်ကို့ ကို ရိုသေစမ်း၊ မင်းထက် ကြီးတယ်”

“ဟုတ်သားပဲ၊ ဘွားဆို ကျွန်တော့်ထက် နှစ်ပေါင်းခြောက် ဆယ်ကျော်ကြီးတာ၊ တကယ်ဆို ဘွားက သုံးဘဝလောက် ပြောင်းပြီး ခုဘဝမှာ ကျွန်တော့်နဲ့ သူငယ်ချင်း ဖြစ်နေသင့် တာ”

“နင့်သူငယ်ချင်း အခုတ်အပြတ်တွေ စကားထဲထည့်မပြော နဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဆင်းရဲကြရှာပါတယ် ဘွားရယ်”

“ညီ”

ကိုကိုက ဝင်ဟန်သည်။ ကိုကိုသာဆို ဘွားကို ဘယ်တော့မှ ထော်လော်ကန်လန် ဆန်ကျင်သော စောင်းချိတ် စကားမျိုး မပြောပါ။

“ပြောပါစေ ... ပြောပါစေ၊ ရိုစိုသားလေ၊ ရိုစိက သူ့ ကိုယ်စား ထားခဲ့တာ”

‘ဒေါ်တင်မငြိမ်း ငိုရှာပါလေ၏။’

“မင်းအတွက်နဲ့ မျက်ရည်ကျနေရပြီ၊ အဲဒါ မင်းအဘွား အရင်း၊ အသက်က ရှစ်ဆယ့်ကိုးနှစ်၊ ကိုးဆယ်နား ကပ် နေပြီ၊ နားလည်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

လွန်စွာအပိုးကျိုးသော မျက်နှာလေးကို လုပ်ပြလိုက် သည်။ အဲသည် တကူးတကဟန်ကိုပဲ ကိုကိုက ဒေါသထွက်သွား ရပြန်၏။

“ဝတီနံ ... မင်း ပြန်ရင်ကောင်းမယ်”

“ကဲ ... မျက်နှာပိုးသတ်ပြလိုလည်း မကျေနပ်ပါလား”

“မင်းမျက်နှာပိုးက အဓမ္မကြီး”

“ဪ ... ဓမ္မမျက်နှာပိုးဆိုတာမျိုးလေး နမူနာ တစ်ဆိတ် လောက်”

“ဝတီနံသာ ... မင်း အကြောင်းမဲ့တော့ ဒီအိမ်မလာပါဘူး”

ဒေါ်တင်မငြိမ်း မျက်ရည်သိမ်းရင်း ပြောသည်။

“ကိစ္စရှိရင် ပြောပါ”

ကိုယ့်မြေးအရင်းကိုပေမယ့် ဘွား ဝါကျမှာ “ဝါ” ကလေးနှင့်ပိတ်၏။

“စကားပြောတာကအစ ရိုင်းလိုက်လေ”တဲ့။ ဒေါ်မေ နှင်းဆီ၏ မိဘတွေက တောသူတောင်သားတွေ၊ အင်္ဂလိပ်လိုမ ပြောတတ်၊ အတန်းပညာမရှိ၊ ယဉ်ကျေးမှုဆိုတာမျိုးကို တကူးတက တဖွဲတနွဲ ဟန်လုပ်မနေတတ်တာ အမှန်ပါ။ ဘွားက ခမည်း ခမက်တွေ စကားပြောရိုင်းလွန်းလို့ဟု နှိမ့်ချခဲ့တာကို ညီကဆတ် ဆတ်ခါနာခဲ့သည်။ ကိုကိုကတော့ သူတို့လူကြီးချင်း ဘာဖြစ်ဖြစ် ကွာ ဝင်မပါနဲ့၊ ပြောချင်တာ ပြောကြ၊ စိတ်ဆိုးချင်လည်းဆိုးကြ၊ နှစ်ဖက်လုံးဟာ တို့အတွက် အဘိုးအဘွားတွေချည်းပဲ၊ ဝင်နာစရာ လည်း မလိုဘူး၊ တို့ ဝေဖန်ရမယ့်ကိစ္စလည်း မဟုတ်ဘူး၊ အဓိက က တို့က မစော်ကားမိဖို့ပဲ ... တဲ့။

“ဟုတ်ကဲ့ ဦးလိမ္မာကြီးခင်ဗျာ”ဟု ညီ မေးငေါ့ခဲ့ ပူးသည်။ ဘိုးဘိုးဦးသောင်းတင်နှင့်ဘွားဘွားဒေါ်ကြည်စိန်တို့က ရိုးရိုးဘွင်းဘွင်းကြီးတွေ၊ ဟန်မလုပ်တတ်သူကြီးတွေ၊ ကိုယ့်ထက် ငယ်သူနှင့်တွေ့လျှင် ထိုငယ်သူက ဘယ်ပုဂ္ဂိုလ် ဘယ်ရာထူးကြီးပဲ ဖြစ်နေပါစေ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် “ကျွန်မ”သုံးဖို့ နားမလည်ပါ။ “ဝါတို့”ဆိုတာကြီးနှင့် ဝင်တော့ ဘွားဒေါ်တင်မငြိမ်းတို့လို ခေတ် ချေပြေး အဘွားကြီး၏နားထဲမှာ နားဝင်ရိုင်းလှပါသည်။ ဦးသောင်း တင် ဒေါ်ကြည်စိန်တို့ကျတော့ ဒေါ်တင်မငြိမ်း၏အသက်ထက် သက်လောက်သာ ရှိသေးသော ညွှန်ကြားရေးမှူးချုပ်ကတော်ကို ဒေါ်တင်မငြိမ်းက အလုပ်ကိစ္စနှင့် ဆက်ဆံရသည့်အခါမှာ ...

“ညွှန်ချုပ်ကတော်ရယ်”
 “ကျွန်မကလေ ...”
 “ကျွန်မတို့အလုပ်က ...”
 “ကျွန်မရဲ့စေတနာသက်သက်နော်”

ဆိုသည် ချွဲချွဲပစ်ပစ်တွေကို နားရှက်လွန်းလို့တဲ့။
 “အဘွားဆိုရင်တောင် ညည်း ... ငါနဲ့ ပြောမိမှာ၊ ကိုယ့်
 သမီး ကိုယ့်တူမအရွယ်”

တဲ့ ...။ ဘွားဘွားဒေါ်ကြည်စိန်က ...

“ကျွန်မဆိုတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နုချင်လွန်းရာစ
 ရောက်ဘူးလား၊ ငယ်ချင်လွန်းရာ မရောက်ဘူးလား”တဲ့၊ ဒါလို
 ဘွားဒေါ်တင်မငြိမ်း ကြားတော့ “ယဉ်ကျေးမှုကို မရှိဘူး”တဲ့လေ။
 ဘွားကတော့ မူတစ်ခုလိုကို သုံးစွဲကာ ကိုယ့်မြေးကိုပြောသည်
 ဝါကျမှာတောင် အဆုံးသတ်မှာ “ပါ”ကလေးကို သိမ်မွေ့စွာ
 ထည့်၏။ တကယ့်ကို ယဉ်ကျေးပါဘိခြင်း။

ဝန်ခံရလျှင်တော့ အတုခိုးစရာပါ။ သို့ပေမဲ့ ရိုးရိုး
 သမားကြီးတွေကိုလည်း ဘယ်လိုလုပ် အပြစ်တင်နိုင်ရက်ပါ့မလဲ။

“ကျွန်တော် ကိစ္စမရှိလည်း ဘွားကိုတော့ သတိရနေပါ
 တယ်”

ကျွန်တော် ဘုရားရှိခိုးပြီးတိုင်း ဘွားကို ကန်တော့
 ဖါတယ်ဟု တစ်ခါက ပြောဖူးသည်။ “ဘုရားက တစ်သက်မှာ
 ဘယ်နှခါ ရှိခိုးလို့လဲ”ဟု အမေးခံရသည်။ ညီကလည်း ညီရှိခိုး
 ချင်စိတ်ရှိလျှင် နေ့စဉ်ရက်ဆက်၊ တစ်ခါတလေ တစ်နေ့တည်းပေ

မယ့် နှစ်ကြိမ်။ ရှိခိုးချင်စိတ်မရှိဘဲ ပျင်းနေလျှင် တစ်လကိုးသိတင်း
 လည်း မေ့လျော့နေတတ်သူ ဖြစ်လေ၏။

“ခုက ကိစ္စလည်း ရှိပါတယ်”

“မင်းရဲ့အကုသိုလ် နိုက်ကလပ်ကြီးက ဝင်ငွေတော်တော်
 ကောင်းတယ် ဆိုပါလား”

“ဘွား”

ဒေါသက ထောင်းခဲထသည်။

ဘွားက “ပါးစပ်ဟရုံနဲ့ အူဘယ်နှခွေဆိုတာမြင်
 သည်”တဲ့။ သူ့ကိုယ်သူ အမြဲအထင်ကြီးစွာ ပြောတတ်သည့်စကား
 မျိုးပါ။ တကယ်လည်း ဘွားဟာ အသက်နှင့်လိုက်ဖက်သော
 ဗဟုသုတများ ပြည့်စုံစွာ ရရှိထားပြီး အကဲခတ် အလေ့လာတော်
 နေ၊ သိမြင်တတ်သိနေတာမျိုးလည်း ရှိပါသည်။ သို့ပေမဲ့ အထင်
 ဆိုတာ အမြင်မှမဟုတ်တာ၊ အခါခပ်သိမ်း မှန်နိုင်ပါ့မလား။
 အမြင်ဆိုလျှင်တောင် ရံဖန်ရံခါ မှားနိုင်သေးသည်ပဲ။

ညီဖွင့်ထားသော ဟိုတယ်လုပ်ငန်းကို ဘွားက
 “အကုသိုလ်လုပ်ငန်း”ဟု သတ်မှတ်သည်။ ညီဟိုတယ်က အကြီး
 ကြီးဖြစ်၏။ နိုင်ငံခြားသားတွေ လာရောက်တည်းခိုဖို့ ကြယ်ငါးပွင့်
 အဆင့်မြင့်ဟိုတယ်ကြီး ဖြစ်သည်။ ခြံဝင်းထဲမှာ တင်းနစ်ကစား
 ကွင်းပါသည်။ ရေကူးကန်ပါသည်။ ရေတံခွန်အတုတစ်ခုနှင့် ရေ
 ဆိုင်တစ်ခုပါသည်။ စမ်းချောင်းအတုတစ်ခု စီးဆင်းလျက်ရှိ၏။
 မြက်ခင်းတစ်ခု ရှိသည်။ ဧရာမရောင်စုံထီးကြီးတွေ စိုက်မိုးပေး
 ထားသည်။ ပြီးတော့ အပျင်းပြေစားဖို့ ဝါးရားဝင် အခွန်ဆောင်

ဖွင့်လှစ်ထားသော အပျော်ကံစမ်းကစားပိုင်း:(Game of chance) တွေရှိသည်။ လူကြီးလူကောင်းတွေ အေးအေးဆေးဆေး အပျော် အပန်းဖြေကစားကြခြင်းဖြစ်၏။

လူငယ်တွေ ခုန်ပေါက်ကရင်း စိတ်လက်အပန်းဖြေ ပျော်ရွှင်စေဖို့ ကပွဲခန်းမလည်းပါသည်။ ကာရာအိုကေခန်းမမှာ သီချင်းဝင်ဆိုလျှင်လည်း ရသည်။ သီဆိုပျော်ဖြေနေကြသည့် ပင် တိုင်အဆိုတော်တွေလည်း ရှိသည်။ ကလေးတွေ ကစားနိုင်စို့ ဂိမ်း(Game)တွေလည်းရှိသည်။ ရိုးရိုးသားသားအပန်းဖြေဖို့ နည်းမျိုး စုံ ထားပေးထားသည်။ အဲသည်အတွက် ဝင်ငွေကနှင့်နေ၏။ အပြင်မှာနှစ်သောင်းကျော်ရုံ၊ နှစ်သောင်းခန့်ပေးရသော ကျော်နီဝါး ကား ဘလူးလေဘယ်လ်(Johnnie Walker Blue Lable) တစ် ပုလင်းကို ညှိဟိုတယ်မှာ ခြောက်သောင်းကျော်ပေးရသည်မို့ သုံးဆ။ တချို့ဟိုတယ်ကြီးတွေ ညှိထက် ဈေးပိုယူကြတာတွေ တောင် ရှိသေးသည်။ အဲဒါတွေအားလုံး ပိုက်ဆံကို နှင့်နေအောင် ရပေမယ့် ဒေါ်တင်မငြိမ်းက နည်းနည်းကလေးမျှ မကြိုက်ပါ။

“ဆီစက် ဆန်စက်သူဌေး သမားအာဇီဝသမားတွေ ရဲ့သမီး ဆိုပြီး ကျုပ်သားကို ရိုစီနဲ့ပေးစားတာ၊ ရိုစီသားလတ် ထက်ကျမှ အရက်ရောင်း၊ ကစားပိုင်းတောင်”တဲ့။

“အကုသိုလ်အလုပ်”ဟု ဘွား ရက်စက်စွာပေး ထားသည်။ “သူလည်းသောက်၊ သူပါဝင်ကစား၊ ဒူးပေါ်ပေါင် ပေါ် ကောင်မလေးတွေနဲ့ သူလည်းတွဲက၊ သောက်ကျိုးနည်း ကလက်လိုက်မယ့်ဖြစ်ခြင်း”တဲ့။

ဒေါ်တင်မငြိမ်းက ငါးပါးသီလ လုံးဝမြဲသူဖြစ်ပါ သည်။ ရံဖန်ရံခါ ရှစ်ပါးသီလကို စောင့်ထိန်းသည်။ အသက်ကြီး ပိုင်းမှာ ညနေစာ မစားဘဲနေဖို့ ကျန်းမာရေးက မခံနိုင်သောကြောင့် ငါးပါးသီလကိုတော့ လုံခြုံအောင် ဂရုတစိုက် စောင့်ထိန်း၏။ “အရက်”ဆိုလျှင် သောက်သုံးရောင်းဝယ် ဖောက်ကားဖို့ဝေးစွ၊ ပုလင်းခွဲမြင်လျှင်တောင် ယောယုဝသို့ ကျတော့မလောက်ရှောင် သည်။ ကာမေသုမိစ္ဆာစာရက်ကိုလည်း အသေကြောက် အသေ ရောင်၏။ သူစိမ်းတစ်ရံစာယောက်ျားနှင့် မိန်းမ နှစ်ဦးသားလက် ဖျားချင်း ခြေဖျားချင်း ထိမိလျှင် ဒု၊သ၊န၊သောနှင့် မဟာအဝီစိ ဝရဲမှာ အနှစ်ရှစ်သောင်းခံရမှာ ဖိန့်ဖိန့်တုန်ကြောက်၏။

ဟိုတယ်ကြီးတစ်ခုလုံး ဖွင့်ထားသော ဝတီနံသာ ဆိုသည့် မြေးအငယ်ကို “တာပန”ဟုတောင် နာမည်ပြောင်းပစ်ဖို့ အကြိမ်ကြိမ် စိတ်ကူးရှိခဲ့သူဖြစ်သည်။ အဲသည်မြေးကို “ငွေမက် ကောင်”ဟု သတ်မှတ်သည်။ ဒီကောင် ဘယ်တော့ အမွေလာလု မလဲ၊ ဒေါ်တင်မငြိမ်း သေသည်နှင့် အလောင်းမြေမကျမီမှာ ဘယ်ရှေ့နေက မြေးကြီးထံ အမွေလာဆိုင်မလဲ ထာဝရစွေးထင် သည်။ ပေးခဲ့ဖို့လည်း ဘယ်တော့မှ စိတ်ကူးထဲ မဝင်ပါ။

“ဒီနေ့ပေးရင် မနက်ဖြန်ထိတော့ ခံချင်ခံမယ်၊ သန်ဘက်ခါလောက်ဆို တက်တက်ပြောင်ပြီ၊ ဖိန်းနွဲခါလောက် မှာ ဒေဝါလီခံရမယ့်ကောင်”တဲ့။

“မြေးကြီး ဝေသဝဏ်ကို ပေးခဲ့မှ အငယ်ကောင်ကို တစ်လ တစ်လ ငါးသောင်းမျိုး တစ်သိန်းမျိုး ထောက်ပံ့ရင် ဒီကောင် တစ်သက်လုံး မငတ်နိုင်ဘူး”တဲ့။

ဘွားအေအိမ်ပေါ်မှဆင်းကာ ခြောက်လတစ်နှစ်ဆို သလို ပျောက်သွားလိုက်၊ ပြန်ပေါ်လာလိုက်နှင့် ဖြစ်နေသော မြေးငယ်၊ ဒီတစ်ခါပျောက်တာတော့ နှစ်နှစ်တိတိကြီးများပါ။ ဟိုတယ်ကြီးတွေ အထင်ကရဖွင့်ထားသော၊ ကုမ္ပဏီကြီးတွေ ဝက်ဝက်ကွဲအောင် ထောင်ထားသော ပဂျဲရီးတွေ၊ မာစီဒီးတွေ၊ ဆယ်လူလာဖုန်းတွေ တစ်စုံနှင့် လူတွေမှာ ကြွေးက သိန်းထောင် ချီ၍ ရှိနေတတ်တာလည်း ဒေါ်တင်မငြိမ်း အသိ။

“ဝတီနံသာဟိုတယ်ကြီး ဘယ်လောက်ကြီးကြီး၊ ကြွေးနဲ့ကြီးနေတာဖြစ်မှာ” ဟု အမြဲပြောသည်။ သူ ဟိုတယ်ကြီး ဖွင့်ထားတာတောင် လူပြောသူပြောနှင့် ကြားတာ၊ ဘယ်နားမှာ မှန်းမသိ၊ တစ်ခါမှလည်းမသွား၊ မျက်စောင်းတောင် လှည့်မထိုးရဲ၊ ငရဲကြီးမှာကြောက်လွန်းလို့။ သူ အိမ်ပေါ်တက်လာမှ တွေ့ရမြင်ရ သည်။ လာတိုင်းလည်း ကုန်ပြီ ငတ်ပြီမို့ အမွေတောင်းရအောင် လာသည်ချည်းထင်၏။ ပေးချင်စိတ်လည်း လုံးဝမရှိ။ ဒီသဘော တားကို ဖုံးဖုံးဖိဖိလည်း မလုပ်သည်မို့ ဖုံးဖိထားသည့်တိုင် ညီဆို သည့် လူလည်ကလည်း သိမှာသေချာသည်မို့ မြေးအဘွား ဆက်ဆံရေးက ကျပါးလွန်းပါ၏။

“ကျွန်တော်လာတိုင်း ဘွားဆီက အမွေလာတောင်းတယ် ချည်း ထင်နေလား၊ ကျွန်တော် ဦးသောင်းတင် ဒေါ်ကြည်စိန် မြေးပါ”

သည်စကားက ဒေါ်တင်မငြိမ်း အသည်းကို လှုံ့စိုက် တာထက် နာစေ၏။

“ကျွန်တော့် အကုသိုလ်လုပ်ငန်းကြီးက ဒေဝါလီမခံရသေး ပါဘူး၊ ကျွန်တော် စီးနေတဲ့ မားစီးဒီးက ကိုယ်ပိုင်ပါ ဘွား”

“ကောင်းတာပေါ့”

“ဘွားရဲ့မြေး ချွေးမလောင်း ကျွန်တော့်အိမ် ရောက်နေလို့”

“ဘာ”

“ဘာပြောတယ်”

ဝါကျနှစ်ကြောင်းနှင့် အသံနှစ်ခုက ပြိုင်တူထွက် ဆါလာသည်။

“အဲဒါ ဝတ္တရားရှိလို့ လာအကြောင်းကြားတာပါ၊ အသက် နှစ်ဆယ်ကျော် မိန်းကလေး သူ့စိတ် သူ့ကိုယ်နဲ့ မပြန်တာ မယားမိုးမူနဲ့ တရားစွဲဖို့လည်း စိတ်မကူးနဲ့”

ဝါကျဆုံးသည်နှင့် ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်”

ကိုကိုက ညီပန်းကို လာကိုင်သည်။ ညီ ဖတ်ခနဲ

ခါချ၏။

“မင်းဆီ ဘယ်လိုရောက် ...”

“ဖြေစရာမေးခွန်း မဟုတ်လို့ ဖြေဆိုရန် ငြင်းပယ်ပါ တယ်”

တဟင်းဟင်း ရယ်လိုက်သေး၏။

“ညီညီ ... ငါ့စိတ်ကို မဆွနဲ့နော်”

ကိုကိုက မရမက လိုက်ဆွဲသည်။

“အဲဒီလက်ကို ကျေးဇူးပြု၍ ဖယ်ရှားပေးပါ ဝေသဝဏ် နတ်မင်းကြီးခင်ဗျား၊ စိတ်သဘောထား ပြည့်ဝမှပေါ့”

“ဝတီန်သာ ... မင်း သေသေချာချာ ဖြေရှင်းပြဖို့လိုပြီ”
“ဝမ်းနည်းပါတယ် ဘွား”

“ညီညီ ... မင်း ချက်ချင်းပြန်ထိုင်စမ်း”
“လွှတ်လို့ ပြောထားတယ် ဦးဝေသဝဏ်”

“မင်းဆီ ဘယ်လို ရောက်လာတာလဲ”
ညီ လက်ဝါးဖြန့်လျက် ပခုံးတွန့်ပြလိုက်သည်။

“မင်း တစ်ခါတည်း ခေါ်လာဖို့ဖို့ တာဝန်ရှိတယ် မထင်ဘူးလား”

ဒုတိယအကြိမ် လက်ဝါးဖြန့် ပခုံးတွန့်ပြန်၏။
“မင်းက အခု ဘယ်မှာနေနေတာလဲ၊ ငါ ခုလိုက်ခေါ်မယ်”

“တစ်ကမ္ဘာလုံးမှာ တစ်ယောက်တည်းသော ညီလေး ဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာ သိချင်ရင် ခုံစမ်းထားသင့်ပါတယ်၊ ငါ

တောင် မင်း ဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာ သိနေသေးတာပဲ”
“ငါက မွေးကတည်းက ဒီအိမ်မှာ နေခဲ့တယ်၊ ခုထိနေတယ်၊

သေလည်း ဒီအိမ်ပေါ်မှာပဲ သေမယ်၊ မင်းခုံစမ်းဖို့ လိုသေးလား”

“ဒါပေါ့ ... ငါကတော့ ကလေးကဝ၊ အုတ်ကြားမြက်ပေါက်၊ ရေမြောက်မီးတင်၊ ဒါပေမဲ့ ဦးဝေသဝဏ်ရဲ့ ညီရင်းဆိုင်”

“ဝတီန်သာ ... အစ်ကို့ကို မင်းတစ်ခွန်း ငါတစ်ခွန်းနဲ့ သိပ်ရိုင်းတာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဒေါ်မေနှင်းဆီရဲ့ သားပါ”

“မင်း ပြန်တော့ ဝတီန်သာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဘွား၊ နှင်သင့်တာ ကြာပါပြီ”

“ညီ”

ကိုကိုက ဖမ်းဆွဲလိုက်သည်။

“ခြံထဲဆင်းလိုက်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်၊ တော်ကြာ

နာရေးကြော်ငြာမှာ ဒေါ်တင်မငြိမ်း အသက်ရှစ်ဆယ့်ကိုးနှစ်

ဆိုတာ ဖတ်နေရဦးမယ်”

ကိုကို ခြံထဲဆင်းလိုက်လာသည်။ ဒေါ်တင်မငြိမ်းက

ရင်ဖိ၍ ကျန်ရစ်၏။ မိညိုလေးကို တမ်းတလိုက်သည်။ မိညိုသာ

ရှိလျှင် ခုလောက်ဆို သံပရာရေချိုးချိန်ချဉ် မွေးမွေးအေးအေး

တစ်ခွက် အဆင်သင့် နှုတ်ခမ်းကို လာတော့လောက်ပါပြီ။

“အုန်းကြည်မရေ”

ခေါ်သံက ယုံယုံသာထွက်သည်။ မည်သူမျှရောက်

မလာ ဒီထက် ကျယ်ကျယ်ခေါ်ရလျှင်လည်း သံပရာရည်မသောက်

ရမီက အသက်ထွက်နှင့်မည် ထင်သည်။ ညို ... မိညို။ မြေးရွေးမ

ကလေး တော်ရမှဖြစ်မှာပါ။ ရင်ဖိရင်း နားစွင့်ရင်း ဖုန်းထိုင်း ထိုး

ကြိတ်သံကို မျှော်မိသေးသည်။ ထွက်မလာလို့ တော်မါသေးရဲ့။

အဲဒီ ညီအစ်ကိုဟာ သုချိတ်နဲ့ဗာလီ မျောက်နှစ်ကောင်လို တွေ

လိုက်တိုင်း ရန်ဖြစ်၊ ရန်စောင်၊ တကယ်တမ်းကျတော့လည်း

သတ်ပုတ်ရက်ကြသည်မဟုတ်၊ ချစ်လည်းချစ်ရဲ့၊ မုန်းလည်းမုန်းရဲ့

ဆိုသော ညီအစ်ကို။

ဝတီန်သာ ... ရှိစီသား။ အမေလူ၊ သူ့အမေဘက်
က လုံးဝနာပြီး အဘွားကို အခဲမကြေ ဖြစ်နေပေမယ့် အဘွားဆို
တာကတော့ အဘွားပဲ၊ အဘွားမေတ္တာနဲ့ပါပဲ မြေးငယ်။

❖ အခန်း(၃) ❖

“ဦးဝတီန်သာနဲ့ ပြောချင်လို့ပါရှင်”

အသံလေးက ချိုလွန်းလို့ ဒီဘက်က တယ်လီဖုန်း
ကောားပြောခွက်မှာ ပုရွက်ဆိတ်တွေတောင် လာတက်မှာစိုးရသည်။
ညို မျက်မှောင်လေးကုတ်ရင်း၊ ခေါင်းထဲပူကာ စိတ်ကလေးတိုချင်
နှင့် ဖြစ်သွားရသည်။ မိန်းမတွေ ယောက်ျားတစ်ယောက်အိမ်ကို
ခန်းဆက်တာ ဒီလောက်ချွတ်ချွတ် ပြောကြသတဲ့လား။ ဒါကြောင့်
ထည်း ဘွားက ဘယ်မိန်းမမှ အထင်မကြီးနိုင်ဘဲ သူ့မြေးကြီး
အတွက်ဆို ခြောက်ပစ်ကင်း သဲလဲစင် ပုလင်းဖိုမသန်းဘူးသေးသူ
ညို မှန်ဘီလူးတပ်လို့ ရှာချင်တာ ထင်ပါရဲ့။

“ဘယ်သူလို့ ပြောလိုက်ရပါမလဲ”

“ဟ ... အမျိုးသမီးသံပါလား၊ ခပ်သာသာထဲကပဲ ဝတီန်
နဲ့ အမျိုးလား”

“မဟုတ်ပါဘူး”

သူ့ ကိုယ်မကြိုက်သလို သူကလည်း ကိုယ့်မကြိုက်ဘူး ထင်ပါရဲ့။ “အသံကြား အမှန်းပွားပါစေ” ဆိုက နှစ်ယောက်လုံးမှာ ပြည့်စုံနေသလား မသိ။ သူ့အသံကိုယ်ကြား ကိုယ့်အသံ သူကြားပြီးသည်နှင့် နှစ်ယောက်သားက စောင်ချင် တည်ချင်တွေ ဖြစ်ကုန်ရတော့သည်။ သို့ပေမဲ့ အပြန်အလှန် ရှိန်ကြခြင်းလည်း ဖြစ်ထွန်းသည်။ သူဘာလဲ ကိုယ်မသိသလို၊ ကိုယ်ဘာလဲလည်း သူ မသိဘူးလေ။ လေသံတွေ မာမာတောင့်တောင့်နှင့်ပေမယ့် ဝါကျတွေကိုကျတော့ မရိုင်းစိုင်းဖို့ သတိထားရတာ နှစ်ဦးနှစ်ဝပဲလေ။

“အမိုးရဲ့အမျိုးလား”

“ကျွတ်”

စိတ်ပျက်သံကိုကြားအောင် ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ အမိုးနဲ့အမျိုးလားဆိုတာ ကိုယ့်ကို နှိပ်ကွပ်လိုက်တာပေါ့။ အမိုးတောင် ခေါ်တတ်နေမှ အမိုးဘယ်သူလဲဆိုတာ သိသည်ပေါ့။ အမိုးအမျိုးဆိုရင် အမိုးအဆင့်လောက်ပဲပေါ့။

“မတော်ပါဘူး”

“ဝတီနဲ့ညီမဝမ်းကွဲလေးများလား”

အသံက ပြန်လို့ ချိုကြည်သာသွားရပြန်၏။

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဪ ... တို့က ဝတီနဲ့သူငယ်ချင်းလေ၊ ခင်သူစိတ္တတဲ့”

“ရှင် ... သိကြားမင်း မိဖုရားကြီးပါလား”

ညိုက နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့၍ ရွဲ့ပြောလိုက်တာပေမယ့် တစ်ဖက်မှ တစ်ခါသံ ထွက်လာသည်။ ဟင်း ... သဘောမကျတဲ့နဲ့ ကျချင်ယောင်ဆောင်ပြီး တစ်ခါ ရယ်ပြနေတဲ့ မျက်နှာကြီး၊ ဘယ်လောက်များ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်နေပါလိမ့်မလဲဆိုတာ တယ်လီဖုန်းမှာသာ တီဗီပါလျှင် ရိုက်ထားပြီး ဦးဝတီနဲ့သာကို ပြချင်စမ်းပါရဲ့။ ပြလိုဖြစ်ရောဖြစ်ရဲ့လားမသိ။ တော်ကြာ ... ခပ်ဟက်ဟက် ခပ်ဟားဟား မတော်မနန်း အရယ်အပြုံးကြီးနှင့်ပေမယ့် သူက လှချင်လှနေမှာ။ လှလှကြီးဆိုရင် ဦးဝတီနဲ့သာက အောက်သွားတွေကြွပြီး အပြာရောင် ပြောင်းချင်ပြောင်းသွားမှာ။ မဟုတ်သေးပါဘူးလေ။ “နွားပြာကြီး အောက်သွားမရှိ” ဆိုတဲ့ စကားပုံကို ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင်အတွက်တော့ မသုံးသင့်ပါဘူးနော်။

“အဲဒါပေါ့၊ အန်တီရိုစီရိုကတည်းက သူက ဝတီနဲ့သာ၊ တို့က ခင်သူစိတ္တ ဆိုလို့ အမြဲတမ်း စ၊နေတာ၊ အန်တီရိုစီက တို့မာမိကိုတွေ့လိုက်ရင် နာမည်မခေါ်ဘူး၊ ဟေ့ ... ခမည်းခမက်တဲ့။ အဲဒီလိုခေါ်တာ၊ အန်တီရိုစီနဲ့ တို့မာမိနဲ့ က တက္ကသိုလ်မှာ သူငယ်ချင်းတွေ”

“အဲဒီက ဒေါ်ခင်သူစိတ္တာကရော ကိုကိုလေးနဲ့ ဘယ်မှာ သူငယ်ချင်းပါလဲရှင်”

“ကွယ် ... တို့က ကျန်းမာရေး မကောင်းဘူး၊ ကျောင်းတက်တိုင်း အသည်းအသန်ဖြစ်တာ၊ အိမ်မှာနေမှ နေကောင်းတော့ ဝတီနဲ့က မမလေးတို့အိမ်ကို လာပြီးတော့ သူငယ်ချင်း ဖြစ်တာပေါ့”

“ကျောင်းတက်ရင် အသည်းအသန်ဖြစ်တယ် . ဆိုတော့ စကူးလ်အလားဂျစ်(School Allergic ကျောင်းနှင့်မတည့်သောရောဂါ)ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်”

ညိုက စကူးလ်အလားဂျစ်လို့ ပြောလိုက်တာတောင် ဟုတ်လား မဟုတ်လား မသိ ရမ်းကြိတ်လိုက်တာ။ ညိုက အဝေးသင့်တက္ကသိုလ်မှာ ပထမနှစ်ပဲ တက်ဖူးသူဖြစ်သည်။ ကြီးတော်နှင့် ဘကြီးဆီ ရောက်ပြီးကတည်းက ကျောင်းဆက်မတက်ဖြစ်တော့ပါ။

“ဘွဲ့ရတော့ ဘာလုပ်စားမှာလဲအေ။ မိန်းကလေးဆိုတာ ယောက်ျားကောင်းကောင်းရဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်။ ဘယ်ဘွဲ့ရတစ်ယောက်များ သူ့လခနဲ့သူ ထမင်းစားလောက်လို့လဲ၊ နောက်အလုပ်တစ်ခု ထပ်မလုပ်ရင် ဘွဲ့ပိုက်ရာထူးပိုက်ပြီး တစ်နေ့လာ ကန်စွန်းရွက်ကြော် ဆီနဲ့မဟုတ်ဘူး ရေနဲ့၊ တစ်နေ့လာ ချဉ်ရည်ဟင်း၊ အခပ်မပါဘူး၊ အချိုမှုန့်နှစ်ကျပ်ဖိုးနဲ့ ဟေး ... ဟေး ...” တဲ့။

“ဟေ့ ... မိညို၊ ဘွဲ့ရထားတဲ့ အရာရှိပေါက်စ လခဘယ်လောက်ရလဲ၊ ထောင့်ငါးရာလား၊ ထောင့်ခြောက်ရာလား၊ ငါ သိပ်မသိဘူး၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီထဲက လမ်းစရိတ်ရှိတယ်၊ ကိုယ့်အိမ် ကိုယ်ငှားနေရတယ်၊ ကိုယ့်ထမင်း ကိုယ်စားရတယ်၊ ကိုယ့်အဝတ် ကိုယ်ဝတ်ရတယ်၊ ငါတို့က နာမည်သာ ဒရိုင်ဘာ၊ လခခြောက်ထောင်ရတယ်၊ အိမ်ဖေရီး၊

ထမင်းဖေရီး၊ အဝတ်ဖေရီး၊ အိမ်ရှင်က ပေးတယ်၊ ဖျားဦးမလား ဆေးခန်းမသွားဘဲ ပေနေလိုက်၊ အိမ်ရှင်က မနေနိုင်ဘူး။ ဆရာဝန်ဆီသွားဖို့ ပိုက်ဆံထုတ်ပေးရင်ထုတ်ပေး၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် ဆေးလာတိုက်၊ ကျန်းမာရေးဖေရီး၊ ခြောက်ထောင်ဆိုတာ အသားတင် ငါဖြုန်းချင်တိုင်းဖြုန်း၊ သောက်ချင်တိုင်းသောက်ဖို့ အသားတင်”

ဘကြီးက “ဖေရီး” ဆိုတာလောက်တော့ ကောင်းကောင်းပြောတတ်သည်။ လူကသာ လေးတန်း။

ညို တက္ကသိုလ် ဆက်မတက်ဖြစ်တော့ဘဲ ဘွားကို ဘကြီးပြောတာတွေ ပြောပြတော့ ဘွားက “လူညံ” ဟုဆို၏။

“ပညာသင်တာ ကိုယ့်အရည်အသွေး ကိုယ်မြှင့်ဖို့သင်တာ၊ ပညာက ပညာ၊ အထူးစွမ်းအင် အလုပ်၊ ပညာနဲ့အလုပ် တိုက်ဆိုင်တဲ့အခါလည်း ရှိတာပေါ့၊ ဆရာဝန်တို့ ဘာတို့၊ ကျော်ခွန်းတို့ကတော့ သူ ပညာမတတ်တိုင်း ပညာကို တန်ဖိုးထားရမှန်းမသိ။ သမီး တက္ကသိုက်ဆက်တက်ရမယ်၊ ဘွဲ့တစ်ခုရအောင်ယူရမယ်၊ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ မဟုတ်ဘူး”

“ရှင် ... ဘယ်တော့လဲ ဘွား”

“မြေးကြီး ကိုကိုနဲ့လက်ထပ်ပြီးမှ။ အခုနေ ကျောင်းတက်ရင် သမီးက လှလည်းအရမ်းလှတယ်၊ ရုပ်ကလေးကလည်း နဖတ်နေလိုက်တာ၊ ဆယ့်ခြောက်နှစ်သမီးနဲ့ နင်လား ငါလား”

“ဟင် ... ဘွားကလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ရှက်စရာကြီး”
 “သမီးကို စိတ်မချဘူး၊ ရည်းစားတွေ ဘာတွေ ရသွားမှာ စိုးလို့၊ မြေးကြီးနဲ့ လက်ထပ်ပြီးရင် တက္ကသိုလ်ပြန်တက် ရမယ်၊ ဒေါ်တင်မငြိမ်းရဲ့ မြေးရွေးမဟာ ဘွဲ့ရဘူးဆိုရင် ဘယ်ကောင်းပါ့မလဲ” တဲ့။
 “ဟေ့ ... ဝတိန်ညီမလေး ဖုန်းချသွားပြီလား၊ မမလေးနဲ့ ဖြတ်ပြီးစကားကောင်းနေတာ ဝတိန်ကို ခေါ်ပေးဦးလေ”
 “မမလေးဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”
 “တို့လေ ... တို့ပေါ့ ခင်သုစိတ္တာ၊ မင်းတ ဝတိန်ကို ကိုကို လေးဆို တို့ကို မမလေး ခေါ်လေ”
 “ကျွန်မသိတဲ့ မမလေးက တစ်ယောက်ပဲ ရှိပါတယ်၊ ဂျာနယ်ကျော်လေ၊ ဂျာနယ်ကျော်မမလေးတဲ့၊ ကျွန်မ အရမ်း လေးစားတာပဲ”
 “ဟာကွာ ... မရစ်နဲ့”
 “ရစ်ရအောင် စွန့်လွှတ်နေတာမှ မဟုတ်ဘဲ”
 “မိုက်တယ်ကွာ၊ အပြောကောင်းတယ်”
 “သောကြာသမီးမှ မဟုတ်တာ”
 “နာမည်ပြောဦးလေ”
 “ပန်းခွာညို”
 “လှသားပဲ၊ ဒါပေမဲ့ နည်းနည်းပါးပါး ရိုးသားပြီး ဂနိုင်း ဆန်နေသလား၊ ဟိမဝန္တာထဲ သွားရှာရင်တော့ တွေ့မလား ပဲနော်၊ အဲဒီပန်းကို”

“ဝေးလှပါတယ်၊ တစ်ချိန်က မင်းနေပြည်တော်တစ်ခုလည်း ဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ အင်းဝမှာ ရနိုင်ပါတယ်၊ အခု မြို့တော်ရန်ကုန်မှာ လည်း ဆောင်းတွင်းဆို ပွင့်ပါတယ်”
 “မရစ်ပါနဲ့ကွာ၊ ဝတိန်ညီမလေးက လိမ္မာပါတယ်၊ ဝတိန် ကို ခေါ်ပေးပါ”
 “ကိုကိုလေးက အိပ်တုန်း”
 “ဟောတော့ ... ဒီလောက်အိပ်ပုပ်ကြီးရလား”
 “ဟုတ်ကဲ့”
 “နှိုးပေးပါ”
 “ကိုကိုလေးက မှာထားတယ်၊ ငါ အိပ်နေရင် ဘယ်တော့မှ လာမနှိုးနဲ့တဲ့။ အိမ်မီးလောင်ရင်တောင် မနှိုးရဘူးတဲ့။ ထားခဲ့ရက်ရင် မီးထဲမှာပဲထားခဲ့၊ အိပ်ရေးပျက်ခံပြီး ထမပြေ နိုင်ဘူးတဲ့၊ မထားခဲ့ရက်ရင် ထမ်းချသွားတဲ့။ နှိုးတော့မနှိုး နဲ့တဲ့”
 “ခင်သုစိတ္တာ နှိုးခိုင်းတယ်လို့ပြောပါ”
 “သုစိတ္တာ၊ သုမာလာနဲ့ သုနန္ဒာတို့ သုံးယောက်လုံးဝိုင်းနှိုး ခိုင်းရင်တောင် ကျွန်မ မနှိုးရဲပါဘူး”
 “ဦးမာယ ကိုယ်တိုင်က နှိုးခိုင်းတာ”
 “ဟောတော့ ... ရှင်ဟာ တကယ်ပဲ သိကြားမင်းမိဖုရား ကြီးပေပဲကိုး၊ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကြီး မြင်ဖူးချင်လိုက် တာ၊ သင်္ကြန်လည်းမဟုတ်ပါဘူး၊ သိကြားမင်းက ရန်ကုန် ဆင်းသလား၊ ဆင်းခဲ့ရင်တောင် ရှင်တို့ကို ခေါ်ခဲ့လေ့မရှိ ပါဘူး”

“ရွှေရင်အေး ... ဖုန်းချလိုက်၊ ဒီမှာ ကိုင်ထားတယ်”

ဟောတော့ ... ကိုကိုလေး အသံပါလား။ ကိုကိုလေး သူ့အခန်းထဲကဖုန်းကို ကိုင်ထားတာပေါ့။ ညိုပြောနေတာတွေကို အစအဆုံးများ ကြားသွားပြီလား၊ စိတ်ဆိုးပြီလား မသိ။ ရွှေရင် အေးခေါ်သံက နည်းနည်းပါးပါး တင်းသလားလို့။

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့”

“ဝတီနီရေ ... အဲဒီကောင်မလေး နာမည်ကလည်း မှာ သောက်ချင်စဖွယ်ကြီးပါလား၊ တို့တော့ သာကူပြင်ပဲ မှတ်ထားမယ်”

ညို ဖုန်းကိုဆောင့်ချလိုက်တော့သည်။ လုပ်မိပြီးမှ မှားသွားပြီဆိုတာ သိလိုက်သည်။ ညိုမှာ ကိုကိုလေးနှင့်တကွ ကိုကိုလေး ဆွေမျိုးသားချင်းတွေ၊ မိတ်ဆွေတွေ၊ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေ၊ သူငယ်ချင်းတွေ အပေါင်းအသင်းတွေ၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ မသိ။ ညိုက ဒီအိမ်မှာ အမိုးလက်ထောက်အစစ်စတင် (Assistant) အိမ်ဖော်လိုတောင် ပြောရမည်သူ။ ဒူးနေရာဒူး တော်နေရာတော် ကိုယ့်နေရာကိုယ် ကြည့်မနေတတ်ရင် ပြေးပေါက်မှားပြီး ဦးတင် မောင်ဝင်း ဒေါ်သင်းသင်းတို့ဆီပဲ ရောက်ရတော့မှာ ထင်ပါရဲ့။ အားကိုးအားထားရမယ်မှန်း စိတ်ထဲ ထင်တစ်လုံးနှင့် အားကိုး မိပေမယ့် ညိုဘဝမှာ ညို ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်ချင်သောမိသားစု လည်း ဖြစ်လို့နေသေး၏။

ညို ကံဆိုးပါသည်လေ။

“သာကူပြင်”

ခေါ်သံအဆုံးမှာ မိခင်ရယ်သံက လှောင်ရယ် ဟား ရယ်နိုင်လွန်းပါသည်။ ဟိုနေ့က ကိုကိုလေးက ညိုနေရာ ညိုဂုဏ် ပုဒ်ကို ဘယ်လိုပြောလိုက်မယ်မသိ။ အငှားဇနီးလုပ်ပေးဖို့၊ မကြာ ခင် ပြန်လည်ကွဲကွာဖို့ကို စီစဉ်ခြင်းခံရသော တန်ဖိုးမဲ့မိန်းမသား၊ သူစိမ်းယောက်ျား အိမ်ပေါ်တက်နေသည့် အလကားမိန်းမဆိုတာ သိသွားခဲ့ပြီလား။

“သာကူပြင်၊ ဟယ် ... ဟုတ်ပေါင် မှားလို့၊ ရွှေရင်အေး ... ထူးတော့လည်း မထူးပါဘူးလေ၊ သာကူပြင် ပေါင်မုန့်အုန်း နို့ဆမ်းကို တချို့က ရွှေရင်အေး ခေါ်တာပဲ၊ တချို့ကျတော့ နံကထိုင်တဲ့၊ သာခွေယိုင်လို့ခေါ်တဲ့လူတောင်ရှိသေး၊ အဲဒီ မုန့်တစ်မျိုးထဲက နာမည်အများသား၊ ခုဆို ပန်းခွာညိုဆိုတဲ့ နာမည်တစ်ခုတောင် ထပ်ပေးနိုင်ပြီ ...

“ဝတီနီနီးရင် ခေါ်ပေးပါ၊ မနီးသေးရင်လည်း နွဲ့ ပေးပါ၊ တို့က အလုပ်ကိစ္စပြောမှာ၊ ဘာအလုပ်ကိစ္စလဲဆို တာရော သိချင်သေးလား၊ ဝတီနီဟိုတယ်ကြီးမှာ လှယဉ် ကျေးမယ်နဲ့ ဖက်ရှင်မယ်ရွေးပွဲလုပ်မလို့၊ မယ်ရွေးပွဲပါမယ်၊ စတိတ်ရှိုးပါမယ် ...

“သာဓုယိုင်ရော သီချင်းဆိုချင်ရင် စာရင်းပေးလေ၊ မယ်ဝင်ရွေးချင်လည်း ရတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အပျိုစစ်စစ်ဒေါင် ဒင်မြည်မှဖြစ်မယ်”

ညို မျက်ရည်ပေါက်ခနဲ ကျလေ၏။ တယ်လီဖုန်းကို ခဏတင်ပုခက်ကလေးပေါ် တင်ပေးထားလိုက်သည်။ သံစုံတီးမြည်သံလေး ထွက်လာတော့ ဘေးနားမှာ ခဏတင်ထားမှန်း တစ်ဖက်က သိပါလိမ့်မည်။

“အမိုး”

“ဝေ”

မနက်စောစောဆို မီးဖိုထဲမှာ အမိုးရော ညှိပါ တူတူချက်ပြုတ်ပြင်ဆင်၊ အမိုးသာနားလျှင်နားမည် ညှိကမနာ အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းထွက်၍ သန့်ရှင်းရေးလုပ်၊ ဖုန်းလာလျှင် အမိုးကိုယ်လုံးကြီး လူနှစ်ဖက်စာအိပ်အိပ်နှင့် နှေးကွေးလေးလံသည်နို့ ညှိပဲ ပြေးကိုင်နေကျပါ။

“ဖုန်းလာပါတယ် အမိုးရယ်၊ ကိုကိုလေးတဲ့ အမိုးတက်နိုးပေးပါ”

“နွီးပေးရမတဲ့လား”

“နွီးပေးရမယ်ထင်တယ်၊ ခင်သုစိတ္တာ”

“ဪ ... မမနှင့်ဆီ ရှိတုန်းကဆို သားနဲ့စေ့စပ်နို့ နောက်လား ပြောင်လား သိပ်လိုလားကြတာတွေပေါ့၊ သားနဲ့လည်း သူငယ်ချင်း၊ ဒါပေမဲ့ ကလေးမလေးထဲ ဆယ်တန်းတောင် မအောင်ရှာပါဘူး၊ သူ့ဆို နွီးပေးရမှာပေါ့”

ရွှေရင်အေး သွားနှိုးလိုက်လေ၊ အမိုးက အပေါ်ထပ်လှေကားကြီးကို တက်နေရရင် နောက်ထပ် မိနစ်နှစ်ဆယ်ကြာမှ ရောက်မယ်။ အပြင်က တံခါးခေါက်ရမှာပဲ၊ အခန်းထဲဝင် နွီးရမှာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ သားက လူကြီးလူကောင်းပါ၊ ရွှေရင်အေးပဲ သွားနှိုးလိုက် ... သွား”

မနေသာတော့ပါ၊ လှေကားကို ဖြည်းဖြည်းတက်ခဲ့သည်။ မခံချင်ခြင်း၊ ဒေါသထွက်ခြင်းတို့က ရင်ထဲလှိုင်းထန်နေသည်။

ဘာကြောင့် အဲသည်လို ဖြစ်မှန်းမသိ၊ ဖြစ်စရာတော့ သိပ်မရှိ။ သို့ပေမဲ့ ခင်သုစိတ္တာဆိုသော အမျိုးသမီးကို မမြင်ဘူးပါဘဲ မုန်းတီးလိုက်တာ။

“ကိုကိုလေး ... ဖုန်းလာပါတယ်”

“ဘယ်သူလဲ”

“ဒေါ်ခင်သုစိတ္တာပါ”

“အိပ်နေတယ်လို့ ပြောလိုက်ကွာ”

“အလုပ်ကိစ္စလို့ ပြောပါတယ်၊ မယ်ရွေးပွဲတဲ့”

• အခန်းတံခါးတစ်ချပ်ခြားလျက် အတွင်းနှင့်အပြင် အော်ပြောနေကြရသည်။

“ငါ ဒီမှာ သိပ်အရေးကြီးတဲ့ အလုပ်တစ်ခု လုပ်နေလို့ တယ်လီဖုန်း မပြောအားဘူးလို့ ပြောလိုက်ကွာ၊ နောက်မှာရီဝက်လောက်ကြာမှ ပြန်ဆက်လို့”

“ဟုတ်”

ညို ဝမ်းသာအားရ ပြေးဆင်းလာလိုက်တာ လှေကားရင်းရောက်မှ “ကဲ့” တစ်လုံး ထပ်ပြောဖြစ်၏။

“ကိုကိုလေးက သိပ်အရေးကြီးတဲ့အလုပ် လုပ်နေရလို့ နောက်နာရီဝက်ကြာမှ ပြန်ဆက်ပါတဲ့”

ခပ်မြူးမြူးလေး ပြောလိုက်သည်။ သူ့အလုပ်ကိစ္စ ဒေါ်ခင်သုစိတ္တာကိစ္စဟာ ကိုကိုလေးရဲ့နံပါတ်တစ်ဦးစားပေးအရေးကြီးကိစ္စ မဟုတ်တော့ဘူးလေ။ ဘယ်လောက် ပျော်စရာကောင်းလဲ။ ကိုကိုလေးမှာ ဒီထက် ဦးစားပေးရမယ့်ကိစ္စ ရှိနေတယ်ဆိုကတည်းက ခင်သုစိတ္တာဆိုသော မိန်းမကို နှိပ်ကွပ်လိုက်ရသလို ကျေနပ်အားရလိုက်တာ။

“ဪ ... ဟီး”

ရယ်ပုံက မြည်ဟီသလိုပဲဟု မဲ့ခွဲပစ်လိုက်သည်။

“ဒါပေါ့ ... မမလေးက မေ့သွားလို့ ဒီအချိန်ဆို သူ့ရေချိုးခန်းဝင်တယ်လေ။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အိမ်သာတက်တာ လောက် ဦးစားပေးရမယ့်အလုပ် ဘယ်ရှိတော့မလဲ၊ ထမင်းဆာတာတောင် အောင့်နေနိုင်တယ်၊ ဒါက အောင့်လို့ရတဲ့ ကိစ္စမှ မဟုတ်တာ”

ဟီးဟီးဟားဟား အော်ရယ်ကာ ဖုန်းချသွားပါတော့သည်။ ညို သေချင်၍ ကျန်ရစ်လေ၏။

“ရွှေရင်အေးရေ ... စဉ့်သည်”

ခြံထဲမှာ ခြံစောင့်ဟူ၍ မာလီဟူ၍ မရှိပါ။ မာလီတွေ ဘာတွေ ထားရအောင် ဘာပန်းတစ်ပင်မျှမရှိ။ မရမ်းပင်၊ စတား

အက်ပယ်လ်(Star Apple)ဟု ခေါ်သော ပန်းသစ်တော်သီးပင်၊ သရက်ပင်က မချစ်စုတွေ ရင်ကွဲတွေ၊ မြကျောက်ကတော့ တစ်ပင်တည်း၊ ပိတောက်ပင်လည်းရှိသည်။ အပင်ကြီးပေါင်း တော်တော် ငုံ့လှက် အောက်ခြေရှင်းကာ အပင်ကြီးနည်းသော နေရာတွေ ကျတော့ သဘာဝပေါက်ပင်တွေဟု ကိုကိုလေး တင်စားသည့် မြက်တောတွေချည်း ထူနေသည်။

ခြံတံခါးကို ညဆို သော့ခတ်သည်။ မနက်ဆို ဆော့ဖွင့်၍ စေ့ရုံစေ့ထားသည်။ ဧည့်သည်သောင်သည်လည်း သိပ်လာလေ့မရှိပါ။ ကိုကိုလေး အပြင်ထွက်လျှင်တော့ အမိုးနှင့် နှစ်ယောက်သား ခြံတံခါးရော အိမ်တံခါးပါ သော့ခတ်၍နေလိုက်ကြသည်။ ယခုလာသည့်စဉ်သည်က ခြံတံခါးကို ကိုယ်တိုင်ဖွင့်၍ ဝင်လာခဲ့ပုံရ၏။ အိမ်ရှေ့တိုင် ဒုတ်ဒုတ်ထိရောက်မှပဲ ကားကြီးကို တွေ့ရတော့သည်။

“ဟောတော့”

ကိုကိုကြီး၏ တောင်းအုတ်ကြီး။ ဘကြီးက မခေါ်ဘတ်လို့ “သောင်းအေး” ခေါ်နေသော ကားကြီး။

“တံခါးဖွင့်စမ်း မိညို”

စောစောက သေချင်နေသော မိညို၊ ခုမှ တကယ် သေဆုံးသွားရပါတော့သည်။ လူတစ်ကိုယ်လုံး နုံးချိုလျက် အသက်ထွက်သွားသလို ပြူးကြောင်ပျက်စီးသွားတော့သည်။

“တံခါးဖွင့်လို့ ပြောနေတယ် မိညို”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့”

ညို့ဘဝမှာ သေချင်တာတောင် ကြာကြာသေနေခွင့် မရ။ အိမ်ကြီးရှင်တို့ အမိန့်ပေးလျှင် အသေရပ်၍ လှုပ်ရှားရမည့် အဖြစ်ဆိုးရယ်လေ။

“နင် ဘာအချိုး ချိုးတာလဲ”

ဝင်ဝင်ချင်း ဆောက်နှင့်ထွင်း။ ကိုကိုကြီးက ဧည့်ခန်းမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း ဒေါသက အရင်ဆုံးထွက်သည်။ အမိုးက ဒေါ်မေနှင်းဆီ ဆုံးပြီးကတည်းက မတွေ့ရတာကြာပြီဖြစ်သော ကိုကိုကို ခုမှ မှတ်မိသွားရသည်။

“ကိုကို”

“ခင်ဗျားလည်း တစ်ကျိတ်တည်း တစ်ညဏ်တည်းပဲပေါ့၊ ဟုတ်လား အမိုး”

“အမိုး ဘာမှမသိရပါလား ကိုကိုရေ”

“ဘယ်မလဲ ဟိုခွေးကောင်”

“ကျွန်တော် လာနေပါပြီ ခွေးကောင်ရဲ့အစ်ကို ခင်ဗျား”

ညီညီက မျက်နှာကို မချိုမချင်လုပ်၍ ရောက်လာသည်။ ဆိုဖာဆက်တီတစ်လုံးပေါ် ဝင်ထိုင်သည်။

“လိုက်လာတာ နောက်ကျသားပဲ၊ တကယ်ဆို နေ့ချင်းပြီး လိုက်သိမ်းနိုင်မှ မိန်းမသားတစ်ယောက် ...”

“ရန်မစနဲ့ ညီညီ၊ ငါ ရန်မဖြစ်ချင်ဘူး”

ညီက ပခုံးတွန့်ပြလိုက်သည်။

“ဘာစားမလဲ ကိုကို”

“ဘာမှမစားချင်ဘူး၊ စားဖို့လာတာ မဟုတ်ဘူး၊ မိညိုကို လာပြန်ခေါ်တာ၊ မင်း ငါနဲ့ ဘွားနဲ့ စိတ်ဆင်းရဲရင် ပြီးရောဆိုပြီး အလကားနေရင်း ကပျက်ယပျက် ဝင်လုပ်တာ၊ ငါတို့လက်နဲ့ရေးသမျှ ခြေနဲ့ဖျက်မယ်လို့ သစ္စာဆိုထားလား ညီညီ၊ မင်းနဲ့ ငါနဲ့ ညီအစ်ကို အရင်းခေါက်ခေါက်ပါကွ”

“ပြောတော့ ... ပြောတော့ ရွှေကျီးညို”

“မင်း ပြောင်ချော်ချော် လုပ်မနေနဲ့၊ မင်း မိညိုကို ဘာသဘောနဲ့ ခေါ်ထားတာလဲပြော၊ ကြိုက်လို့လား”

“အေး”

ညို့တစ်ကိုယ်လုံး ခုန်တက်သွားသလား ထင်မိသည်။ ရင်ဘတ်ကြီးများတောင် ပွင့်လျက် အေးစက်ကြီးဖြစ်ပြီးမှ ပြန်ပိတ်တော့ နွေးထွေးလိုက်ရပါဘိခြင်း။ လျှပ်တစ်ပြက်မှ တကယ့်ကို လျှပ်တစ်ပြက်စစ်စစ်၊ ဘယ်လိုပြောရမလဲ။ ရုတ်ခြည်း ချက်တစ်ပြုတ်။ ရုတ်တရက် အိမ်ရှေ့မှာ ရွှေတောင်ကြီးကို ဘယ်တုံးကမျှ ဆျော်လင့်မထားပေမယ့် တမ်းတရကောင်းစေရယ်လို့ တန်တန်ရာရာ မှန်းမထားမိပေမယ့် ရွှေတောင်ကြီး ဘွားခနဲအပေါက်မှာ သေလူများပါ၊ ခုန်မြောက်ပျံတက်သွားသလို ဝမ်းသာလုံးကြီးဆိုသွားရဘာလေ။ အပျော်ကြီးပျော်လျက် ဘယ်လို ဝမ်းသာသွားမှန်းမသိ၊ ပြောလို့လည်း မပြတတ်၊ အသက်ရှူဖို့တောင်မေ့ပြီး သေငယ်သေလျက် အလွန်အမင်း ပျော်ရွှင်ဝမ်းသာသွားမိတော့တာပါပဲ။

“ဘာပြောတယ် ဟေ့ကောင်”

“အေးလို့ ပြောလိုက်တာ”

“ဘွားက ငါနဲ့ပေးစားဖို့ စီစဉ်ထားတာ၊ မင်း မသိလို့လား။”

“သိသားပဲ”

“မင်း ဘာသဘောနဲ့ သိမ်းသွင်းပစ်လိုက်တာလဲ၊ ဟိုခွေးမ ပေါက်စက ဘယ်ကိုပြေးလို့ မင်းက ဘယ်မှာရှာတွေ့လာတာလဲ”

“တစ်ခုချင်း မေးပါလား၊ ရွှေရင်အေးက ငါ့ကားပေါ်မှာ ပါလာတာ”

“ဘာ ... ရွှေရင်အေး”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါ ဒီအိမ်မှာခေါ်တဲ့နာမည်”

“မင်းပြောတော့ မင်းဆီရောက်နေတယ်ဆို၊ ဟိုနေ့ကတည်းက ပါလာတာဆိုရင် အဲဒီကတည်းက အကြောင်းကြားပါလား။ မင်း အကြောင်းကြားတာလည်း နောက်ကျတယ်၊ မင်းအိမ်မှာ မိညိုက ညအိပ်ပြီးနေပြီ”

“မင်း လိုက်လာတာလည်း နောက်ကျတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ ချက်ချင်း လိုက်မလာသလဲ။ ရွှေရင်အေးက ငါ့အိမ်မှာ ညအိပ်ရက်တွေ သိပ်များနေပြီ”

“မင်း ခွေးစကားမပြောနဲ့၊ မင်းဆိုတဲ့ သောက်ရူးက အိမ်တွေအများကြီး လျှောက်နေနေတော့ ဘယ်အိမ်မှာနေမှန်း ငါက ဘယ်လိုလုပ် သိရမလဲ”

ညီကလည်းညီ။

ဘွားအိမ်ပေါ်မှ ဆင်းပြီး ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်ကိုယ်ရပ်ပြီဆိုကတည်းက မိရိုးဖလာ စီးပွားရေးမှ ဖောက်ထွက်ခဲ့သည်။ ဦးသောင်းတင် ဒေါ်ကြည်စိန်ပိုင်သော တိုက်တွေကို ရောင်းတန်တာရောင်း၊ ပြင်တန်တာပြင်၊ အသစ်ထပ်ဝယ်တာလည်း ဝယ်။ ဒေါ်မေနှင်းဆီ၏ အမွေကို ညီအစ်ကိုခွဲလိုက်ပြီမို့ သူပိုင်တိုက်တွေက သူ့သဘော။ သူလုပ်ချင်တာလုပ်သည်။ မည်သူ့မျှမတိုင်ပင်ပါ။ တိုင်ပင်စရာလည်း မလို။ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်း။ လူငှားတင်သည်ကိုတင်၏။ သူများတကာတွေ ကားကိုသာ ဝယ်ရောင်းကြားပူးသည်။ ညီက မြဲမြဲတိုက်တာ ဝယ်ရောင်း။ ပွဲစားမဟုတ်ပါ။ ဝယ်ရောင်းစစ်စစ်ကြီး။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ မြေကွက်ချည်းဝယ်၍ တိုက်ဆောက် ပြန်ရောင်း၊ တစ်ခါတလေတော့ ဝယ်ထားသည့် အတိုင်း ဓဏသိမ်းထားပြီးမှ အမြတ်တင်ရောင်း။ ညီ တိုက်ဘယ်နည်းပိုင်၍ ဘယ်မှာနေနေသလဲ ကိုကိုနှင့် ဘွားထံ အကြောင်းမကြားပါ။

တစ်ခါတစ်ရံ ဘွားဆီ အလည်အပတ် သီတင်ကျွတ်၍ ကန်တော့တာမျိုး သွားသည့်အခိုက်၊ ဘာလုပ်နေလဲ ဘယ်မှာနေလဲ မေးလျှင် ...

“ဘိန်းချနေတယ်”

“ကျောက်မှောင်ခိုတယ်”

ဟူ၍ ပါးစပ်ထဲတွေ့ကရာ ပေါက်တတ်ကရတွေ လျှောက်ပြောသည်။ နောက်ဆုံးပြောထားသည့် စီးပွားရေးက “ဟိုတယ်ကြီးတစ်ခု ဖွင့်ထားတယ်၊ လောင်းကစားပိုင်းတွေရှိတယ်။

မကောင်းတဲ့မိန်းမလည်း ရတယ်” ဟု ပိုးစိုးပက်စက် ပြောထားသည် မို့ နောက်တစ်ခါ တွေ့လျှင်တောင် သူ့အလုပ်အကိုင်ကို မေးရုံ ကြတော့မည် မဟုတ်ပါ။ စင်စစ် ... ညီဟိုတယ်မှာ ခုန်ပေါက်က ရုံ သီချင်းဆိုရုံက ပို၍ကဲချင်လာသော အမျိုးသမီးအလုပ်သမား အားလုံး အလုပ်မှရပ်စဲခြင်း ခံရသည်။ ညီက ထုတ်ပစ်သည်ချည်း။

“သီချင်းဆိုတဲ့သူက အသံပဲရောင်း၊ ခါးတို့ ပါးဆွဲ သွားလုပ်ပြီး အိမ်ကလီမရောင်းနဲ့” ဟု ရိုင်းရိုင်းကြီး ပြောချထားဖူး သည်။

“ဟိုတယ်မှာ သီချင်းပဲဆိုဆို၊ စားပွဲပဲထိုးထိုး ဒါဟာ သမားအာဇီဝပဲ။ မည်သူမဆို လုပ်ကိုင်စားသောက်ပုံတဲ့ ဂုဏ်သရေရှိ အလုပ်တစ်ခု ဖြစ်ရမယ်။ အများထဲက စုန်းပြူးသလို တစ်ယောက်လောက်ကဖောက်ပြီး လော်မှာ တော့ ငါးခုံးမတစ်ကောင်ကြောင့် တစ်လှေလုံးပုပ်ရရင် ဘယ်ကောင်းမလဲ ...

“ကိုယ့်တစ်ယောက်အတွက်နဲ့ အမျိုးကောင်းသမီး လေးတွေ လုပ်ကိုင်မစားရဲအောင် မဖြစ်စေနဲ့၊ ဆင်ခြင်ဖို့ တင်းတင်းကြပ်ကြပ် သတိပေးတယ်”

ဟု ပြောထားပြီးသား။ ပြီးတော့ သူ ဟိုတယ်ခန်းမ ကြီးတွေတိုင်းမှာ ရောမဆိုင်းဘုတ်ကြီးတွေ ချိတ်ဆွဲထားသည်။

“စိတ်တိုင်းကျ စားပါ၊ ပျော်ပါ၊ ခြေဆော့လက် ဆော့ မလုပ်ပါနှင့်။ ခိုးဝှက်ခြင်းကို မဆိုလို၊ ဣန္ဒြေကိုဆိုလိုခြင်း ဖြစ်သည်” တဲ့။

“နိုက်ကလပ်တွေ နာမည်ပျက်ကြတာ ဝတိန်သာ ဟိုတယ်က အထူးတလည်ကို ဆယ်တင်ပေးတာပဲ” ဟု လူတွေက ချီးကျူးလျှင် ...

“ကောင်းတာတွေ အများကြီး၊ ဆိုးတာက နည်း နည်းပါးပါးပါ။ ကောင်းတာကျတော့ ကောင်းဖို့က သာမန်ပဲမို့ အထူးတလည် ပြောစရာမလိုတော့ သတင်းထွက်မလာဘူးပေါ့။ မဆိုးရမှာ ဆိုးနေတဲ့အပြစ်ကျတော့ တကူးတက ပြောစရာဖြစ်ပြီး ပြောကြဆိုကြနဲ့ နာမည်ပျက်တာပေါ့” ဟု ပြန်ပြောလေ့ရှိသည်။ သို့ပေမဲ့ ဘွားနှင့်ကိုကိုထံမှာတော့ သူ ဘယ်တော့မှ နာမည်ကောင်း ယူလေ့ရှိသူ မဟုတ်ပါ။

- “ခု တော်တော်စုံစမ်းခဲ့ရသလား”
- “မင်းရဲ့ဝတိန်သာဟိုတယ်ကို မသွားချင်ဘဲနဲ့ သွားခဲ့ရတယ်”
- “နတ်သမီးလေးတွေနဲ့ တွေ့ခဲ့သေးလား”
- “ခွေးစကား မပြောနဲ့လို့ ငါ ပြောထားတယ်”
- “ငါပြောတော့ မင်းတော့ နားလည်သားပဲ”
- “ဟေ့ကောင်”

ခွမ်းခနဲမြည်လျက် ဖန်ဆေးလိပ်ခွက်လှလှလေး ကွဲ သွားသည်။ ညီခေါင်းနှင့် တစ်လံလောက်ကွာသည်မို့ တမင်တကာ ခပ်ဝေးဝေးသို့ပေါက်တာ သိသာ၏။ ညီက ဆိုဖာပေါ်တင်ထား သည့် အသည်းပုံ ခေါင်းအုံးပေါက်စလေးကိုယူကာ ကိုကိုမျက်နှာ တည့်တည့်သို့ ပေါက်၏။ ကိုကိုက ဆောင့်ပစ်ချကာ မတ်တတ် သရပ်၍ ညီခြေထောက်ကို ခပ်ဆဆကန်၏။ ညီက ဆလင်ဒါပုံ

ဒုလုံးရှည်ခေါင်းအုံးပေါက်စ နောက်တစ်ခုကိုယူ၍ ကိုကိုကျောပြင်ကို လွှဲရိုက်သည်။ ဖုန်းထိုင်းခွမ်း အသံတွေ ထွက်လာတော့သည်။

“အို ... သားတို့ရယ် တော်ကြပါ”

ဝင်ဆွဲသော အမိုးက ကိုကိုကို သွားဖက်သည်။ ကိုကိုက တွန်းလွှတ်လိုက်သည်မို့ အမိုး ဖင်ထိုင်ရက်ကျလေ၏။ ညိုက ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ ထိုင်ငိုချလိုက်တော့သည်။ ဘုန်းဘုန်းဘိုင်းဘိုင်း အသံတွေက မနားတမ်း ထွက်နေသည်။ ဒုလုံးရှည်ခေါင်းအုံးကလည်း စည်ခန်းမှာ နှစ်လုံးလုံးရှိသည်မို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ခုစီ နှစ်ခုစီ ရထားကြပြီ။ အသည်းပုံ၊ စက်ဝိုင်းပုံ၊ တြိဂံပုံ၊ လေးထောင့်ပုံ ခေါင်းအုံးပေါက်စတွေကလည်း အများကြီးမို့ တွေ့ကရာကောက်ကိုင်၊ ကောက်ပစ်၊ အသံတွေက ကျယ်လောင်ဆူညံနေ၏။

“အာ”

“ဟာ ... ညီ”

ညီ ဖင်ထိုင်ကျသွားသည်။ ညို လှမ်းကြည့်တော့ သူ့ခြေဖဝါးကို သူ့ကိုင်ထားသည်။

“ဘာဖြစ်သွားလဲ ညီ”

သတ္တဝါနှင့် လက်နက်နှင့် မမျှဟုတောင် ပြောနိုင်၏။ ဒဏ်ရာက သိပ်ဖြစ်လောက်ပုံ မပေါ်ပါ။ သွေးထွက်သံယိုလည်းမရှိ။ သို့ပေမဲ့ ညီကတော့ သူ့ခြေဖဝါး သူ့လက်နှင့်ကိုင်ကာ ရှုံ့မဲ့နေသည်။ အဲဒါကို ကိုကိုက ရင်ခွင်ထဲကောက်ပွေ့တော့ မလောက် အဖြစ်သည်းကာ စိုးရိမ်ပူပန်နေတော့သည်။

“ပုလင်ကွဲ နင်းမိတာမှလား။ ငါ ပူတောင် ပူလိုက်သေးတယ်၊ မှန်း ... ဆွဲနုတ်ပေးမယ်”

“စူးမှာပေါ့၊ မင်း ပေါက်ခွဲထားတာကိုး”

“အေးကွာ ... ငါ့ကို ပြန်ထု”

ညီက ကိုကိုကျောပြင်ကို အုန်းခနဲ ထုထည့်ပစ်လိုက်သည်။ ကိုကို ကျောကော့တက်သွား၏။ ခုတော့လည်း သူတို့ညီအစ်ကိုဖြစ်နေပုံက ရယ်ချင်စရာတောင် ကောင်းသေးတော့။

“ပြစမ်းပါ၊ ငါနှုတ်ပေးမယ်”

ညီက လက်ဖဝါးကို ဖယ်လိုက်သည်။ ညိုခေါင်းလေးကဲ၍ ကြည့်လိုက်တော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းကလည်း မြင်သည်မို့ သူ့ဖန်ကွဲစက မြင်တောင်မှ မမြင်ရပါ။ သွေးထွက်သံယိုလည်းမရှိ။ ကိုကိုက ဆွဲနုတ်တော့ ညီက အားဟု တစ်ခွန်းထပ်အော်ပြန်သည်။

“ဗန္ဓုလသား၊ ဒီဖန်ကွဲလေး နုတ်တာတောင် အာတဲ့”

ညိုက လက်ပြေးခံပေးလိုက်တော့ ညိုလက်ထဲဖန်ကွဲစလေးထည့်၏။

“အောင်မယ် ... ခုမှ ကြည့်မိတယ်၊ နင်က ဂါဝန်ရှည်ကြီးနဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်နေရတာလဲ”

“အဝတ်အိတ်က လမ်းမှာကျန်ခဲ့တယ်”

ညီက ဝင်ပြောလိုက်၏။

“မင်း ဝယ်ပေးထားတာတွေလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဘွား မျက်ငါးနောက်လိုက်မယ့်ဖြစ်ခြင်း”

“ဘာလို့ နောက်ရမှာလဲ၊ ဘယ်နေရာမှ ပေါ်ပေါ်လော်လော် မရှိဘူး”

“မပေါ်ပေမယ့် ဂါဝန်ဟာ တို့မြန်မာဝတ်စုံမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ကဲ ... နင် ထွက်ပြေးလာတုံးက အင်္ကျီသွားလဲလိုက်၊ ဒီပုံစံနဲ့ အိမ်ပေါ်တက်သွားလို့ကတော့ ဘွား ဆီးရိုက်လိမ့် မယ်”

ညိုက ညိုကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ စောစောက ကျတော့ ညိုကို ကြိုက်တယ်ဆို။ ခေါ်မသွားနဲ့လို့ တားပါတော့ လား။ ခုတော့လည်း ငြိမ်ချက်သားကောင်းလိုက်လေခြင်း။

“သွားလဲလေ”

ညိုက ညိုကို လှည့်ကြည့်သည်။

ကောင်မလေး လိုက်မသွားချင်ဘူး ထင်ပါရဲ့။ မျက်နှာလေး ပျက်နေပုံက ငိုတော့မလို။ စောစောက ညီအစ်ကို ရန်ဖြစ်နေတုန်းကလည်း ဒီကောင်မလေး ထိုင်ငိုနေခဲ့ပြီးပြီ။ ဖြစ် နိုင်လျှင်တော့ “ခေါ်မသွားနဲ့” ဟု တားချင်၏။ ကောင်မလေးဆန္ဒ က ပြန်ချင်ပုံမပေါ်လို့ပါ။ သို့မပေမဲ တားလို့မကောင်းဘူးထင်သည်။ ဘွားကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်ထားသော မြေ၊ ချွေး၊ မလောင်းဖြစ်နေသည်။ ကိုကိုသာ တကယ်မြတ်နိုးစွာ နိုင်မြဲသွားမည်ဆိုလျှင် ဒီကောင်မ လေး တစ်ဘဝစာအတွက် စိတ်အေးစရာ ပဒေသာပင်ကြီး ခြုံထဲ လာပေါက်သလို အလိုရှိရာ ခူးဆွတ်စားသုံးရုံ။

“သူ့မှာ အဝတ်တစ်ထည် ကိုယ်တစ်ခုနဲ့ဆိုတော့ အင်္ကျီ လုံချည် ဝယ်ပေးရမှာလဲ ခပ်ရှက်ရှက်ကွ။ တစ်စုံ နှစ်

တော့ ငါ ဝယ်ပေးရတယ်၊ နောက်မှ အမိုးနဲ့ ထွက်ပြီးဝယ် ကြတာ၊ ငါကလည်း အင်္ကျီတိုင်းတွေ ဘာတွေ ဘယ်သိမလဲ၊ လွယ်ရာ ဂါဝန်တွေကောက်ဝယ်လာတာ၊ သူ သွားဝယ်တော့ လည်း ဂါဝန်တွေချည်းပဲဟေ့ ... ဟား ဟား”

သွားပါပြီ။ ညိုက တားမြစ်မည့်ပုံမပေါ်ပါ။ ရယ်စရာ တွေတောင် ပြောနေသေးသည်။

“သူ ဂါဝန်ကြိုက်ပုံရတယ်ကွ၊ ဝတ်ရှာပါစေ”

“ဘာလို့ ဝတ်ရမှာလဲ၊ မြန်မာမိန်းကလေးဟာ ထဘီနဲ့အင်္ကျီ ပဲ ဝတ်ရမှာပေါ့”

“မိညို ... သွားလဲလေ”

ညိုက ပေကပ်ကပ် လုပ်နေ၏။

“ဘာဒီခိုင်းလဲ၊ ပြန်မလိုက်ချင်ဘူးလား”

ညိုမဲ့မဲ့လေးနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ညိုရယ် ... တားပါတော့လား။ ကြိုက်တယ်ဆို၊ စောစောက ပျော်လိုက်မိတာ ကို ဘွားတေးခတ်ပြီး ချိုးပွဲချင်ရတော့မယ် ထင်ပါရဲ့။ ကြေကွဲဝမ်း နည်းရပါဘိခြင်း။

“နင်က ငါနဲ့ လက်မထပ်ချင်ဘူးလား”

ညို ခေါင်းညိတ်ပြန်၏။

“နင့်ကို ဘယ်သူက ဇွတ်ကြိုက်ခိုင်းနေလို့လဲ၊ ဘွားက ငါ့ကို နင်နဲ့မှ စိတ်ချတယ်၊ နင့်ကိုလည်း ကောင်းစားစေချင် တယ်၊ ချစ်တယ်၊ ဘွားက သူ့နားမှာ နင့်ကို အမြဲရှိစေ ချင်တယ်၊ အဲဒါကြောင့် နင်နဲ့ငါ့ လက်ထပ်ပြီးရင်

အမွေတွေအားလုံး လွှဲပေးမယ်၊ ဘွားက ဘုရားသွားကျောင်
 တက်နေမယ်၊ အိမ်မှာနေတဲ့အခါနေမယ်၊ နင့်ကို ငါက
 တကယ်ယူမှာမှ မဟုတ်တာ၊ ဒါပေမဲ့ ဘွားတစ်သက်တွေ
 နှင် ဟန်ဆောင်ပေးစေချင်တယ်၊ ဒါမှ နှင်က မရဘူးဆို
 လည်း အမွေလွှဲပြီးတာနဲ့ စိတ်ဆိုးပြုပြီး ငါရမယ့်အမွေထဲ
 က ဆယ်ပုံတစ်ပုံပေးမယ်၊ ဒီကိစ္စ ခဏခဏလည်း ရှင်း
 ပြီးပြီ ...

“နင့်မှာ ဘာထိခိုက်တာလိုက်လို့၊ ငါ့အမွေရဲ့ဆယ်ပုံ
 တစ်ပုံဆိုတာ နှင် ရင်းနှီးစားရင် တစ်သက်လုံး အေးဆေးပဲ”

ညီက ရှုံ့မဲ့နေ၏။ ညိုက မျက်ရည်ပေါက်ပေါက်ကျ
 ကျပြန်သည်။

“နင့်ကြီးတော်က သူ လိုက်ခေါ်ပေးမယ်ပြောတာ၊ ငါက
 နေပေစေ ပြောခဲ့တယ်၊ ဘွားက အရမ်းစိတ်ဆိုးနေတယ်
 မိန်းကလေးဆိုတာ ဟိုထွက်ပြေး ဒီထွက်ပြေး လုပ်ရတာ
 မဟုတ်ဘူးတဲ့၊ ပျက်စီးသွားမယ်တဲ့၊ နှင် ပြန်ရောက်လာရင်
 ရိုက်တောင်ရိုက်မလားပဲ၊ လိုက်မလာရင် ပိုဆိုးမယ် မိညို”

ညိုက ညိုကိုပဲ လှမ်းကြည့် လှမ်းကြည့် လုပ်မိသည်။
 ညိုအတွက် တစ်ခုခုများ ဆုံးဖြတ်ပေးလေမလား။ ညိုကလည်း
 ညိုထံ ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့် ရောက်ပါ၏။ ဘာဝင်ပြောရလျှင်
 ကောင်းမလဲ။ ညိုသာ ကြည်ဖြူလျှင် ညိုတစ်သက်တာ ကောင်းစား
 ရေးကြီးလည်း ဖြစ်နေသည်။ အိမ်ထောင်ရေးအဆင်ပြေသွားကြစို့
 လည်းလိုတော့လို၏။ ပိုက်ဆံလေး နည်းနည်းပါးပါးရပြီး တစ်နေ့

လပ်ဘဝမှာ လူမရှိသေ ရှင်မရှိသေဖြစ်တော့လည်း မကောင်းပြန်။
 ညီ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ၊ ဘာဝင်ပြောရမလဲ၊ ညိုအတွက် အကောင်း
 ဆုံးဟာ ဘာဖြစ်မလဲ။

“ကိုကိုကလည်း ဘုတ်တေးတွေ ဘာတွေ မလုပ်နဲ့၊
 ဘကယ်လက်ထပ်၊ ညိုကလည်း ကြည်ဖြူလိုက်ကွာ” ဟု ပြောပေး
 ခဲ့မလား။ ညိုလောက် အနေအထားကို ဦးချေးထူ လူပျိုကြီး
 ဦးဝေသဝဏ်က ကျေနပ်ပါ့မလား။ ဘွားကတော့ ဈေးမဆိုလျှင်
 “သူဌေးသမီး မဖြစ်စေရ၊ ဆင်းရဲမှ” ... မူကြီး လက်ကိုင်ထားရုံ
 နှင်ပင် ညိုကို သဘောအကျကြီး ကျလှပြီ။

“မင်းတို့က ဘာကိစ္စ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်
 ကြည့်နေတာလဲ၊ အတွယ်အတာဆိုလည်း ရှင်းရှင်းလင်း
 လင်းပြော”

“ဟေ့ကောင်”

ညီအစ်ကိုက စောင်ကြပြန်၏။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်
 ဆောက် နာအောင် ကျင်အောင် လုပ်ရက်ကြတာလည်းမဟုတ်။
 တစ်ယောက် တကယ်နာသွားပြီထင်တော့လည်း ကျန်တစ်ယောက်
 က အဖြစ်သည်း။ မြင်တိုင်း ရန်ဖြစ်၊ တွေ့တိုင်း စကားများ၊
 ညီက အစ်ကိုကို မရှိသေ၊ အစ်ကိုက ညိုကိုညှာဖို့ စိတ်ကူးမရှိထင်
 သော ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်၏ ရင်ထဲမှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်
 ဆောက် တုန်နေအောင်ချစ်ကြကြောင်း ညို သိလိုက်ရပါပြီ။
 ညိုကိုလေးဟာ ကိုကိုကြီးဘက်ပဲ ယိမ်းယိုင်တော့မည် ထင်ပါရဲ့။

“ကိုကို ... မင်း ဘော်တော်မွန်တဲ့ကောင်ပဲ”

“မွန်တော့ ဘာဖြစ်လဲ၊ ငါယူမယ့်မိန်းမ ငါမွန်တာမင်းလို မရီးလောင်းကို ဝင်မွန်နေတာ မဟုတ်ဘူး”

“စကားကို လူလိုပြောလို့ ပြောထားတယ်၊ ငါက ဘာလို့ မွန်ရမှာလဲ”

“တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ...”

ကိုကိုက သီချင်းလုပ်ဆို၍ ခပ်လှောင်လှောင်အော်ရယ်သည်။

“အဲဒါက ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ၊ ဟိုကောင်မလေးမိညိုက အဝတ်လဲဆိုတာ ခုထိသွားမလဲသေးဘူး၊ မလဲချင်လည်းရတယ်၊ ဟိုကျမှ နင့်ဘကြီးကို အရိုက်ခိုင်းရမယ်၊ သိတယ် မဟုတ်လား၊ လက်ပြောင်သံတာ”

“လက်သံပြောင်တာပါကွာ”

“တူတူပဲ”

“ကျွန်မ ... ပြန်မလိုက်ချင်လို့ပါ”

ညို မျက်စိမှိတ်၍ ငြင်းလိုက်၏။ စကားအဖြစ်ပြောခြင်းမဟုတ်ပါ။ တကယ်ပဲ မျက်စိကို မှိတ်ထားသည်။

“နင်က အားကိုးရှိပြီလား”

“ကျွန်မ ... မဖြစ်နိုင်လို့ ထွက်ပြေးလာတာပါ၊ ဘယ်ပြေးရမှန်းမသိခင်မှာ ကိုကိုလေး ကားထဲပါလာတာပါ၊ ဒီရောက်တော့ အမိုးနဲ့ ထမင်းဝိုင်းချက်ပြီး အမိုးနဲ့ပဲ တူတူအိပ်တူတူစား လုပ်နေတာပါ”

“နင် အစက ပြောပါလား”

“ဘကြီးက ရိုက်မယ်ဆိုလို့”

ညို ... ဒေါသ ထောင်းခနဲ ထသွားသည်။ မိန်းမရဲ့ ဘုမကို အမည့်ခံဇနီးအဖြစ် ပေးစားမှာ နားမထောင်ရင် ရိုက်မည်ဆိုသော ဘကြီးကို ညိုသံကျည်းကို သစ်သားမျဉ်းလုံးနှင့် ရိုက်နှက် အပြစ်ပေးချင်သည်။

“ခုလည်း လာရိုက်မှာပဲ”

“ကိုကို ... လူတစ်ယောက်ကို လူလိုသဘောထားပါလားကွာ”

“ဓမ္မကထိက လာလုပ်မနေနဲ့”

“မင်း တကယ် တစ်သက်လုံး ပေါင်းပါ့မယ်လို့ ကတိပေးမလား”

“ဘာလို့ပေးရမှာလဲ၊ မပေးဘူး၊ သူ့အုပ်ထိန်းသူနဲ့ သဘောတူပြီးသား”

“မင်းဟာက ပျော်ပွဲစားထွက်ဖို့ ခေါ်တာဆိုရင်တော့ အုပ်ထိန်းသူ ခွင့်ပြုရုံနဲ့ ရတာပေါ့၊ ဒါတောင် ကာယကံရှင်က လိုက်ချင်ဦးမှ၊ တစ်သက်တာအရေးကြီးကို အုပ်ထိန်းသူ သဘောတူရုံနဲ့ ရမလား”

“တစ်သက်တာ အရေးကြီးမှ မဟုတ်တာ”

“မိန်းမသားတစ်ယောက်ကို နှမချင်းစာရင် ကောင်းမယ်”

“လက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့ဘူးကွ၊ ငါ ဦးထင်အောင်ငြိမ်းသား”

“အဲဒါကို မင်းက တိစီမှာ ကြော်ငြာပေးမှာလား၊ ဂျာနယ်တွေထဲ ဖြေရှင်းချက်ထည့်ပေးမှာလား၊ မဂ္ဂဇင်းထဲ တိုင်းပြင်သို့ အိတ်ဖွင့်ပေးစာ ရေးပေးမှာလား”

“အရူး ... ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ”
“သူ တစ်နေ့ လင်ကောင်းသားကောင်းယူမယ့် အခါတွေတော့ တစ်ခုလပ်ကြီး ဖြစ်မနေပေဘူးလား၊ သူယူမယ့်သူ ယုံကြည်အောင် မင်းက ဘယ်ကျမ်းကိုးပြီး ကျိန်ပြုမှာလဲ ကျိန်ပြုတော့ရော တစ်ဖက်သားက ယုံမလား၊ မစင်စားပြောရင်တောင် ကြိုက်တတ်လို့စားတာပဲ အပြောခံရမယ်၊ ယုံမှာတော့မဟုတ်ဘူး”

“မင်းကရော မယုံဘူးလား”
“ငါ ယုံတာ သူ့အတွက် ဘာမှအသုံးမဝင်ဘူး”
ညို ခေါင်းကလေး ဆတ်ခနဲ မော့သွားရသည်။
“ငါယုံတာ သူ့အတွက် ဘာမှ အသုံးမဝင်ဘူး” တဲ့

လေ။

“မင်းကွာ ... ဘွားသေလည်း ဒီအမွေက ရမှာပဲ၊ နည်းနည်းလေးမှ မစောင့်နိုင်ဘူးလား”
“မိညိုကိုမှ ခုမယူရင် တစ်ပြားမှ မပေးဘဲ အကုန်လှူဖမ်းခဲ့မယ်တဲ့”
“ကုသိုလ်ရတာပေါ့၊ ဘွားသေရင် မင်းက ဘွားနောက်လိုက်မှာဖို့လို့လား၊ ဒါနနဲ့ သီလက လိုက်မှာ၊ ဘွားနောက်မှာ ဒါနတွေ ပါသွားတော့ နောင်ဘဝလည်း သူဌေးမကြီးဖြစ်

ဦးမှာပဲ၊ ဖြစ်ပစေပေါ့၊ မင်းမှာ မေမေဘက်ကရထားတဲ့ အမွေတစ်ဝက်ရော နည်းလား”

“နည်းတယ်”ဟု ကိုကို ဖြေချင်၏။ ညီနှင့်စာလျှင် သိပ်ကိုနည်းနေပါပြီ။ ကိုကိုက တိုးပွားအောင် မလုပ်ခဲ့ပါ။ ဘွားနီးပွားရေးတွေမှာ ဦးစီးနေရသည်။ ဘွားစီးပွားရေး ဆိုတာတွေကလည်း ခေတ်နှင့်မလျော်ညီတော့သည်မို့ အရင်းမြှုပ်ရသလောက် အမြတ်နည်းကာ အလုပ်သမားခရုင်းပေးပြီးလျှင် အကျိုးအမြတ် အနေနှင့် မကျန်သလောက် ဖြစ်နေသည်။ လုပ်ငန်းလည်ပတ်ရုံသာရှိ၏။ ညီညီက ဒါတွေကို အလုပ်သမားတွေ လျော်ကြေးပေးပြီးပိတ်ပစ်၊ ထိုင်စား၊ တခြားဟာလုပ်ချင်လုပ်ဟု ပြောခဲ့တာကြားပြီး။

ညီညီနှင့် စကားပြိုင်ပြောနေသမျှ ပေရှည်ပြီး လေကုန်ရုံပဲ ရှိတော့၏။

“မိညို ... သွားမယ်”
ညို့လက်မောင်းတစ်ဖက်ကို ဆောင့်ဆွဲလိုက်သည်။
ညို့ ယိုင်ခနဲပါ၏။
“ကိုကိုလေး”

လွတ်ခနဲ ခေါ်လိုက်မိသည်။ အားကိုးစိတ်တွေက အကုန်လုံး ညီဆီ ညွတ်ကျသွားသည်။ ကိုကိုကြီးနောက်သို့ ခေါ်လိုက်ရလျှင် ပြီးရော၊ ကိုကိုလေး ပြုသမျှ နုချင်လည်း နုရပါစေတော့။

“ဟေ့ကောင် ... လွတ်”

“ညီညီ ... လူကြားလိုမကောင်းဘူး”

“ကြားမကောင်းရင် ပြိုင်မလှနဲ့ပေါ့”

ညို့ကို ဆောင့်ဆွဲလိုက်သည်။ ညို့ ထွေးခနဲကျလာ၏။ ပါးလျားသွယ်လျသော ညို့ကိုယ်လေးက ညှိပခုံးကျယ်ကြီးထဲမှာ ပျောက်လုနီးပါး မြုပ်နေ၏။ ကိုကို အကြီးအကျယ် စိတ်ဆိုးသွားသည်။ ကိုယ်ကချစ်မြတ်နိုးနေသူ မဟုတ်ပေမယ့် အဓိပ္ပာယ်မဲ့ဝင်လုနေတာကို နည်းနည်းလေးမှ မခံချင်ပါ။ ညီညီအပေါ်ဖြစ်သမျှ ဒေါသတွေထဲ ဒီတစ်ခါ အပြင်းထန်ဆုံးဖြစ်သည်။

“ကဲကွာ”

ညီရော ညို့ပါ အရှိန်မထိန်းနိုင်ဘဲ လဲပြိုသွားတော့သည်။ ညီနှုတ်ခမ်းထောင့်ကွဲလျက် သွေးစီးကြောင်းကျလာသည်။

“ကိုကိုလေး ... ကိုကိုလေး”

ညို့က သွေးတွေကို လက်နှင့်သုတ်လိုက်၊ သူ့အင်္ကျီရင်ဘတ်ပေါ်သုတ်လိုက် ဖြစ်ရှာ၏။

“မင်း ပြန်တော့”

ညီ ပြန်မလုပ်ပါ။ ဒေါသဖြင့် အံ့ကိုကြိတ်ထားသည်။ ကိုယ့်ထက် ဆယ်တစ်လသာကြီးသော တစ်နှစ်ထဲ ဇန်နဝါရီနှင့် ဒီဇင်ဘာမှာမွေးသော အစ်ကိုကို “မင်း” “ငါ” ပြောခဲ့ပေမယ့် ဘားက ရိုစီ အသင်အပြကို မရှိဘူး။ ကလေးတွေ ရိုင်းနေပြီဟု ပြောသည်မို့ တမင်မပျောက်ဘဲ မင်းတစ်ခွန်း ငါတစ်ခွန်း ဆက်ပြောခဲ့ပေမယ့် မိဘမဲ့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်တည်းရှိတာ၊ အစ်ကိုကို နာကျင်သည်ထိ ပြန်မထိုးချင်၊ မထိုးရက်။ သူကတော့ ထိုးရက်လို့ ထိုးခဲ့ပြီပဲ။

နှုတ်ခမ်းထောင့်မှသွေးတွေ မြင်တော့လည်း ကိုကို စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရပြန်သည်။

“ငါက လမစေဘဲ ခုနစ်လတည်းနဲ့မွေးလို့ ညီအစ်ကို တစ်နှစ်တည်း မွေးဖြစ်ရတာ၊ တကယ်ဆို တစ်နှစ်နဲ့သုံးလကွာရမှာပါ”ဟု ပြောတတ်သော ညီ။ ပေါင်မပြည့် လမစေ သေရွာပြန်ကလေး ညီ။ အသက်ရှင်အောင် မနည်းလှခဲ့ရသည့် ညီ။ မေမေအသည်းကျော်ကလေး ညီ။

ခုချိန်မှာ ကျားကိုးစီးစားလို့ မကုန်နိုင်အောင် ဖြစ်နေပေမယ့် တစ်ချိန်ကဆို သေးသေးကွေးကွေး ကျုံ့ကျုံ့လို့လို့နှင့် သနားစရာ ညီကလေး။

“ခပ်တောတောပေမယ့် စိတ်ဖြောင့်ရှာပါတယ်၊ နည်းနည်းပါးပါး ရန်လိုတာ တစ်ခုပါပဲ”ဟု ဖေဖေ စိတ်ပူခဲ့ရသည့် ညီကလေး၊ ဒီ ညီကို သွေးထွက်သံယိုဖြစ်တဲ့ထိ လက်လွန်ခဲ့ချေပြီ။ ဖေဖေနှင့်မေမေ ဖြစ်လေရာဘဝ ရောက်လေရာအရပ်မှသာ သိနိုင်လျှင် ယူကျုံးမရ ဖြစ်ရှာတော့မည်။

ဖေဖေနဲ့ မေမေ ခွင့်လွှတ်ပါ။

ကိုကို ချာခနဲလှည့်၍ ထွက်လိုက်သည်။ စိတ်မကောင်းခြင်း ယူကျုံးမရခြင်းတို့နှင့်အတူ မပြေပျောက်နိုင်သေးသော ဒေါသကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး စိတ်ဓာတ်ချောက်ချားကာ ကတုန်ကယင်တောင် ဖြစ်ချင်၏။ ဆန့်ကျင်ဘက်စိတ်တွေ အားပြိုင်၏။ ခုနေမှာ ရှေ့တည့်တည့် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင် လာပေါက်လျှင် ခေါင်းနှင့်ပြေးတိုက်လိုက်ချင်သည်။

ဒါကြောင့် လူကြီးသူမတွေက ပြောခဲ့တာ။ မိန်းမ ဖျက်လျှင် ပြည်ပျက်သတဲ့။ တိုင်းပြည်ကြီး တစ်ပြည်လုံးကိုတောင် ပျက်စီးအောင် လုပ်နိုင်သေးတာ။ ညီအစ်ကို စိတ်ဝမ်းကွဲရုံလောက် တော့ အပျော့။ တောက် ... မိန်းမတွေ အကုန်လုံး သေကုန်လျှင် ကောင်းမည်။ အဲသည်ထဲမှာ ဘွားတော့ မပါစေနင့်ပေါ့လေ။

ရနေကျ စပါးလင်နဲ့ကလေး ပျောက်ဆုံးနေ၏။ အိပ်ရာမှ နိုးထလာရာတွင် မြတ်နိုးဖွယ်ပစ္စည်းတစ်ခု လျော့ပါး နေ၏။

ငယ်ငယ်တုန်းက ကဗျာရူး စာရူးဘဝနှင့် အော်တို တွေထား၊ ကဗျာတွေရေး၊ ကာရန်လည်းမမိ၊ အကြောင်းအရာ လည်း မကောင်းပေမယ့် သိပ်ပျော်ခဲ့ဖူးသည်။ အဲသည်တုန်းက တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လဲလှယ်ရေးကြသည့် အော်တိုတွေ ထဲမှာ “အကြိုက်ဆုံး” ဖေးဘရိတ်တွေလည်း ရေးကြသည်။ အကြိုက် ဆုံး မုန့်နေရာမှာ ဟုတ်မယ်ထင်ပြီး ရေးကြတာ၊ ချောကလက် တဲ့၊ အိုက်စကရင်တဲ့။ ညီက “မုန့်ဟင်းခါး” ဟုရေးတော့ ခင်သူစိတ္တာ က လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး၍ ရယ်၏။

“တောသား” တဲ့။

ဘွားက သမီးလို မြေးလို ခင်ပေမယ့် သမီးချွေးမ မြေးချွေးမတော်ဖို့ ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်ကူးမရှိခဲ့သော ဒီကောင်မ လေးက ဘွားအိမ်ဆိုတာ သူ့စားအိမ်သောက်အိမ်။

မနက်ပိုင်းမှာ မုန့်ဟင်းခါးစားပြီး ကော်ဖီခါးခါးလေး သောက်လိုက်ရမှ တင်းတိမ်ကျေနပ်သွားရသူအဖို့ စပါးလင်နဲ့က လေးကို လွမ်းလှပါ၏။ ဒီမနက် မုန့်ဟင်းခါးမစားရတော့ဘူးပေါ့။ လက်ရှာရှင်လေးကိုလည်း မတွေ့ရတော့ဘူးပေါ့။ ကိုယ့်ဟိုတယ် ကိစ္စအတွက် နှစ်နှစ်အတွင်း ရန်ကုန်နှင့် စင်ကာပူ အိမ်ဦးနှင့် ကြမ်းပြင် သွားနေခဲ့ရသည်မို့ ဘောင်းဘီတွေ၊ စကတ်တွေ၊ ဂါဝန်တွေကို မျက်စိတော်တော်ယဉ်ခဲ့သည်။ ရန်ကုန်ပြန်ရောက် တော့ စင်ကာပူမှာပဲ ရှိနေသေးသလား ထင်ရအောင် ကိုယ့်ရိုးရာ အဝတ်အစား မှေးမှိန်နေတာကို ဝမ်းနည်းဖွယ် တွေ့ရ၏။

သို့ပေမဲ့ ညိုကတော့ ဘာဝတ်ဝတ် လှလွန်း၏။ ဘွား မျက်စိကြိုက် ထဘီ အင်္ကျီလေးနှင့်လည်းလှ၏။ ကိုယ့်မျက်စိ ယဉ် ဂါဝန်လေးတွေနှင့်လည်းလှ၏။ ဒီလောက် ဆင်းရဲနွမ်းပါး သူလေးဟာ အလှတရားကျတော့ ပါရမီထူးလှ၏။ ဒါလေးကို မကြိုက်ပါဘူးဆိုသော ကိုကို့စကားကို ယုံရခက်၏။ အတွေးတွေ က ဘွားအိမ်သို့ ပြေးသွားနေသည်။ “မပြန်ချင်ပါဘူး” ဟု ငိုယို နေသူလေးကိုဘာဖြစ်လို့ ဇွတ်ပြန်ပို့ခဲ့မိပါလိမ့်။ မှားသွားပြီထင်သည်။ ညက ဒိုင်ယာဇီပင် သောက်အိပ်ခဲ့ရသည်။ ယခု မနက်မိုးလင်း တော့ ရင်ဘတ်ကြီးထဲ ကလီဇာတစ်ခွေလုံးကြွေပြီး ဟောင်းလောင်း ဖြစ်နေသလို အေးစက်စက်ကြီး ခံစားရသည်။ ဘွားအိမ်ပေါ်က ဆင်းလာကတည်းက ...

“လောကကြီးမှာ မိဘတွေဆုံးပြီးမှ အဘိုးအဘွား လောက်တော့ အပျော့ပဲ၊ ဘယ်သူမရှိ၊ ရှိရှိ ဖြစ်တယ်” ဟု မာနထား

ခဲ့၏။ ခုံ ကိုယ့်ဘဝထဲမှာ မရှိမဖြစ် လူသားတစ်ယောက်ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့ချေပြီ။ သူမဟာ အထူးလိုအပ်သော ပုဂ္ဂိုလ်မလေး ဖြစ်နေချေပြီ။ ကိုယ် ဘာလုပ်ရမလဲ။ တကယ်ဆို ရက်သတ္တပတ် တောင် သေချာမပြည့်ချင်သည့် ကာလတိုကလေးအတွင်းမှာ ကိုယ့်နှလုံးသားထဲ သူ အရောင်ဆိုးသွားနိုင်ခဲ့၏။ သူ့အသံလေး ဖြင့် သွေးရောင်လွှမ်းခဲ့ရသော ကိုယ့်နှလုံးသားသည် ခုတော့ ဖြူရော်ရော် ပြာနမ်းနမ်းနှင့် အေးစက်ကျင်မြနေခဲ့ပြီ။

အဲဒါ ... အချစ်လား။

‘ဘွား အုပ်ထိန်းမှုအောက်က မိန်းကလေးကို ကျွန်တော် လာပို့တာပါ’

ဘွားကို ညီ ဘယ်တော့မှ ရိုင်းပျရင့်သီးသော စကား နှင့် အပြုအမူကို မပြုမပြောခဲ့ပါ။ မေမေ တင်းကျပ်စွာ သင်ကြားခဲ့ သည်။ သို့မေမဲ့ အထွေအထွေကလေးများနှင့်ပွဲဖြစ်၏။ နောက်နောင် ဆင်ခြင်စဖွယ်ဟု အကျွတ်တရားရကာ စိတ်တွေ ပျော့ပျောင်းစပြု သည်။

“ကိုယ့်အစီကိုတစ်ယောက်လုံး မင်္ဂလာဆောင်တော့မယ် ဘာလက်ဖွဲ့မလဲ”

ဘွားက ညို့ကိစ္စကို လုံးဝမှီခိုဖျောက်၍ ခပ်ပြုံးပြုံး လုပ်နေသည်။

“ခင်သုစိတ္တာနဲ့ ဆိုရင်တော့ တိုက်တစ်လုံးနဲ့ ကားတစ်စီး ဖွဲ့မယ်”

“ပန်းခွာညိုနဲ့”

“မိန်းမသားဆန္ဒ မပါရင် မင်္ဂလာဆောင်ကိစ္စကို ကျွန်တော် အသက်နဲ့လဲပြီး ဖျက်ဆီးဖို့ ကတိပေးတယ် ဘွား”

“ဒေါ်တင်မငြိမ်းက နောက်နှစ်လကြာရင် အသက်ကိုးဆယ် ပြည့်မွေးနေ့ ကျင်းပတော့မှာ၊ အနှစ်ကိုးဆယ်အတွင်းမှာ ဆင်ကောင်လုံးကြော်တောင် မစားချင်လို့၊ စားချင်ရင် ဖြစ်အောင်ကြော်နိုင်ခဲ့တယ်”

“ကျွန်တော် ဦးသောင်းတင် ဒေါ်ကြည်စိန် မြေးပါ”

“ဒေါ်တင်မငြိမ်းဆိုတာ တင်အောင်ငြိမ်းရဲ့အမေ”

“ကျွန်တော် ပြန်တော့မယ်”

စင်ကာပူနှင့် ရန်ကုန် ကူးသန်းနေ့ဖြစ်သည့် နှစ်နှစ် အတွင်း ဘွားအိမ်ကို လုံးဝမရောက်ခဲ့ပါ။ ရောက်မယ့်ရောက်တော့ ဘစ်ပတ်ခြားလျက် နှစ်ခေါက်ရောက်ရသည်။ ဘယ်အခါပဲရောက် ရောက် ပြုမူနေကြအတိုင်း ကြမ်းပြင်မှာ ခုံးတုပ်၍ ဘွားကိုကန် တော့သည်။

“ဝတီနံသာဟိုတယ်ပိုင်ရှင် သူဌေးကြီး ကန်တော့တာ လက်ချည်းပဲလား”

“အဲဒီ လက်အုပ်ထဲမှာ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ ရိုသေလေးစား ခြင်း ရတနာတွေ အပြည့်ပါပါတယ် ဘွား”

“ကိုကို့ မင်္ဂလာဆောင်ကျရင် ချစ်ခင်ခြင်းရတနာတွေ အပြည့်ထည့်ထားတဲ့ ဘူးလွတ်ကြီး လက်မဖွဲ့နဲ့ဦး”

ညီ ပြန်လာခဲ့တော့ ငိုယိုကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ညိုကလေး ခွဲရင်မအေးနိုင်ရှာမှာကို တွေးပြီးအသနားလွန်ခဲ့ပါ၏။ ကားပေါ် ဘက်ကားနီးမှာ ကိုကိုက ပခုံးကို လာဖက်သည်။

“ဆောရီးကွာ ... ငါ တောင်းပန်တယ်၊ ငါလွန် သွားတယ်၊ အဲဒီအတွက် မင်းကို အလျော်ပေးပါ့မယ်”ဟု တစ် ခွန်းပြောသွားသည်။ တောင်းပန်တာကတော့ သူ ထိုးကြိတ်ခြေလွန် လက်လွန်မှုအတွက်ဖြစ်မည်။ “အလျော်”ကိုတော့ ဘယ်လိုပေးမည် မသိ။ ညီ မမေးဘဲ ကားမောင်းထွက်ခဲ့သည်။ ခြံဝမှထွက်သည် နှင့် ဘာတွေ ဘယ်လို ပြုတ်ပြုတ်ပြုန်းသည်မသိ။ လစ်ဟာနွမ်းဖတ် ကာ ချုံးချုံးကျသွားသလို ခံစားရသည်။ သို့ပေမယ့် ဟိုတယ်မှာ မယ်ရွေးပွဲအတွက် ဒီနေ့ အလုပ်ကိစ္စ အကြီးအကျယ်ရှိနေသည် မှီ အလုပ်ထဲစိတ်နှစ်တော့လည်း ဟင်းလင်းရင်ခွင်က အလုပ်ဖြင့် ယာယီပြည့်ခဲ့၏။

ရွှေရင်အေး ... အချစ်ဆိုတာ တိုနားလည်ခဲ့ပြီ။ အချစ်ဟာ မြင်တွေ့ ကိုင်တွယ်လို့မရတဲ့ ဒြပ်မဲ့ပစ္စည်းတစ်ခု ဖြစ် တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့မှာ ဂုဏ်သတ္တိ အများကြီးရှိနေတယ်။ သူဟာ ကြီးတစ်ချောင်းလို ခိုင်ခိုင်မြဲမြဲ တုပ်နှောင်နိုင်တယ်။ စွန်းထင်းစွဲငြိ နိုင်စေတယ်။ ပူပြင်းလောင်မြိုက်နိုင်သလို သွေးခဲအေးစက်နိုင်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့မှာ အချိန်ကာလဆိုတာ မရှိဘူး။ ဘယ်အချိန် ဘယ် ရာသီမှာ ဘယ်လိုပန်းမျိုးပွင့်တယ်လို့ ပြောနိုင်တာ အချစ်မှာမရှိ ဘူး။ သူ ပေါက်ကွဲချင်တဲ့အချိန်မှာ ပေါက်ကွဲတယ်။ ခု ကိုယ်သိ သွားပြီ။ ကိုယ့်ရင်မှာ အချစ်ဟာ ပြင်းထန်စွာ ပေါက်ခွဲခဲ့ပြီ။

အတွေးဆုံးမှာ စပါးလင်နဲ့ကလေး ထောင်းခဲရလာ သည်။ စိတ်ထင်လို့ပဲလားမသိ။ စောစောက ပျောက်ဆုံးနေသော စပါးလင်နဲ့ကလေးက သဲ့သဲ့ယဲ့ယဲ့ သင်းသင်းက လေး ပျံတက်လာ

၏။ အိပ်ရာမှ ဝုန်းခနဲ ခုန်ဆင်းလိုက်၏။ လှေကားထစ်တွေကို ကျော်ဆင်းမိခဲ့သည်ထင်၏။ ထမင်းစားခန်းက လှေကားရင်း အနောက်ဘက်မှာမို့ လှေကားဆုံးကာနီးလေ စပါးလင်နဲ့က သင်း သေ။

ထမင်းစား စားပွဲပေါ်မှာ အငွေ့တထောင်းထောင်း ထနေသော မုန့်ဟင်းခါးဟင်းရည်တွေ။

“ရွှေရင်အေး”

လူကို မမြင်ပေမယ့် အော်ခေါ်လိုက်၏။ ထူးသံမ ကြားရပါ။ ထမင်းစားခန်းမှတစ်ဆင့် မီးဖိုထဲသို့ ဝင်လိုက်သည်။

“ရွှေရင်အေး”

ပြေးဖက် ကျုံးပွေ့လိုက်မိတော့မည့် စိတ်လှုပ်ရှား ခြင်းကို ချက်ချင်း ထိန်းလိုက်ရသည်။ သူဟာ ကိုယ့်ချစ်သူမဟုတ် ဘူးလေ။

“ခေါ်နေတာ ဘာလို့မထူးတာလဲ”

“ကျွန်မ မိညိုပါ။ ဒီအိမ်မှာ အလုပ်သမားလိုတယ်ဆိုလို့ အလုပ်လာလျှောက်ရင်း ကျွန်မရဲ့လက်ရာ လက်စွမ်းပြ တော့မုန့်ဟင်းခါးလေး ချက်ထားပါတယ်”

ညီ အသက်အောင်ထားလိုက်မိ၏။

“မင်း ထွက်ပြေးလာပြန်ပြီလား”

“ကျွန်မ အဲဒီအိမ်မှာနေရင် ကျွန်မရဲ့ဘကြီးကို ဆန့်ကျင် လို့ရမှာ မဟုတ်လို့ ကိုယ့်ဝမ်းကိုယ်ကျောင်း ကိုယ့်ခြေထောက် ပေါ် ကိုယ်ရပ်ဖို့ ဒီအိမ်မှာ အလုပ်လာလျှောက်တာပါ။

ဒီကလက်မခံရင်တော့ ကျွန်မ တခြားမှာ အလုပ်ရှာရမယ်”

“သား ... အမိုးကို လခလျှော့ပေးပြီး ညိုညိုကို အလုပ်ခန့်ပေးပါလား၊ သားက လက်မခံရင် အမိုး သူ့ကို ဝှံ့စားကောင်းကောင်း အိမ်တစ်အိမ် အပ်ပေးရတော့မယ်”

အမိုးကတောင် ညိုညို ခေါ်နေပါရောလား။

“မင်း ဆယ်တန်းအောင်ထားတာ အိမ်ဖော်လုပ်ဖို့လား”

“ဒီထက်ပိုပြီး အဆင်ပြေမယ့်အလုပ် တွေ ရင်လည်းပြောင်းဖို့ စိတ်ကူးရှိပါတယ်၊ လောလောဆယ် အမြန်ဆုံးရနိုင်တဲ့ အလုပ်က ဒီအလုပ်ပဲရှိလို့ပါ။ နေဖို့နဲ့ စားဖို့ပါ အဆင်ပြေတာဟာလည်း နည်းနည်းနောနော အဆင်ပြေခြင်း မဟုတ်ပါဘူး။ မိန်းကလေးဆိုတော့ တစ်ယောက်တည်းနေလို့လည်း မသင့်လျော် ...”

“ဦးတင်မောင်ဝင်း ဒေါ်သင်းသင်း ဆိုတာ”

ညီက ညိုနှင့်ပတ်သက်သည် နာမည်တွေကို မှတ်မှတ်သားသား ဖြစ်နေသည်။ ညိုမျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်ရှာ၏။

“အဲဒါတွေဟာလည်း သွေးသားဆွေမျိုးမှ မဟုတ်တော့”

“ကဲ ... ကဲ ... မင်းကို အလုပ်ခန့်တယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“တို့ကို မုန့်ဟင်းခါး လာထည့်ကျွေး”

“သား မျက်နှာမသစ်ခဲ့ရသေးဘူး မဟုတ်လား”

အမိုးကရယ်၍ ပြောလေ၏။

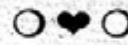
“ဟုတ်ပါရဲ့ အမိုး၊ ကျွန်တော့်မျက်နှာ ညစ်ပတ်နေလား”

မျက်နှာတစ်ခုလုံး လက်ဝါးနှင့်ပွတ်ကာ ညီ ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ရယ်၏။

“ကျွန်မ အလုပ်ရှင်က ခန့်ခန့်သန့်သန့်ကြီးပါ၊ ကျွန်မကို အလုပ်ကထုတ်ပြီး အိမ်ပြန်ဖို့မယ် စိတ်ကူးရင် လျော်ကြေး သုံလခစာ ပေးရပါမယ်”

ညို ပြုံးနေ၏။ ဒါ ပြန်မပို့နှင့်တော့ဟု သူပြောတာပဲ ဆိုတာ ညီ သဘောပေါက်၏။ တဟားဟား ရယ်လိုက်သည်။ လုပ်ကလေးတော့ ကျင်းမှဖြစ်မည်လေ။ ကိုယ်က မြန်မာ၊ အိမ်ရာထဲ ကော်ဖီဗန်းယူပြီး သောက်တတ်သည့် အနောက်နိုင်ငံ သားမှ မဟုတ်ဘဲ။

စပါးလင်နဲ့လေး ပြန်ရပြီဆိုတော့ အေးစက်လစ်ဟာ ဒေသော ရင်ခွင်ဟင်းလင်းက ပြန်လည်နွေးထွေးလာခဲ့ရပြီ ဖြစ်ပါ၏။

“ဒီမှာကြည့် ... အဲဒါ ရှန်ပူ၊ ခေါင်းလျှော်ရည်ပေါ့၊ အကောင်းစား၊ ဒီတစ်ဘူးကို ခုနစ်ရာကျော်ပေးရတယ်၊ တစ်လပြည့်အောင်တောင် လျှော်ရတာ မဟုတ်ဘူး သိလား”
“ဟယ်တော့ ... တစ်ခါလျှော်ရင် နှစ်ဆယ်ကျော်ဖိုးပေါ့နော်”

“ဒီကုတ်အကျိတွေ့လား၊ အမေရိကားက ဒါရိုက်လာတာ
ဘောင်းဘီပါ တစ်စုံကို ခြောက်သောင်းတောင် ပေးရတယ်”

“အမယ်လေး ... လေး ... လေး၊ လေး”

ကြူကြူက လက်ဖျားခါလိုက်၏။

“ရွာမှာ အိမ်တစ်လုံးတောင် ခြောက်သောင်းမပေးရဘူးဟယ်၊
အကျိတစ်စုံ ပြန်ရောင်းရင် ရွာပြန်ပြီး အိမ်နှစ်လုံးလောက်
ဝယ်နိုင်တယ်၊ အံ့ရော ... အံ့ရော၊ အမယ်လေးဟယ် _
ငွေလိုက်တာနော်”

ညိုက လက်မလေး ထောင်ပြသည်။ ကြူကြူတို့
ငွေရိတို့ဆိုတာ ညိုရွာက သူငယ်ချင်းတွေလေ။ ရွာလုံးကျွတ်
ရှင်ပြုရှိလို့ မြို့တက်ပြီး ဝယ်ကြခြမ်းကြတာ။

ညိုနှင့်တွေ့ချင်လို့ ကြီးတော်ဆီ လာကြပေမယ့်
ညိုကို မတွေ့ရလို့ စိတ်ပျက်နေတုန်း အိမ်အတွက် ဈေးဝယ်ထွက်
သည့် ညိုနှင့် လှည်းတန်းဈေးမှာ ဆုံလာကြတာ။ ညိုက ညိုအလုပ်
ရှင် သဘောကောင်းကြောင်း၊ ချမ်းသာကြောင်းတွေ ဘာကြောင့်
မှန်းမသိ ကြွားချင်နေမိသည်။

“ဒီဖိနပ် တွေ့လား ... အဲဒါ ရှစ်သောင်းခွဲ”

“ဟင် ... ဖိနပ်တစ်ရုံ ရှစ်သောင်းခွဲလား၊ ဒီပြာပြာကြီးက
နီလာတုံးကြီးလား”

“ဒီမှာ စိန်လေ၊ မိညို ... ဒါ စိန်လား”

“အစစ်တော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲဟယ်၊ ဖိနပ်ကိုက တန်နေ
တာ၊ ဒီကျောက်တွေက တန်တာ မဟုတ်ဘူး”

“မိညို ... ခုတင်ကြီးက တက်အိပ်လိုက်ချင်စရာကြီး၊
အကျယ်ကြီးနော်၊ ခြင်မကိုက်ဘူးလား၊ ခြင်ထောင်တိုင်လည်း
မပါဘူး၊ ခုတင်အကောင်းစားဆိုတာ ခြင်ထောင်ထောင်
ဖို့ တိုင်ပါရတယ်၊ ကြီးတန်းပစ်ပြီး ထောင်စရာမလိုဘူး”

တင်တင်ဦးက သူကြားဖူးနားဝလေးကို ပြောနေ၏။

“နင်ပြောတာ နည်းနည်းကောင်းတဲ့ ခုတင်၊ အရမ်းတအား
ကြီး ကောင်းလွန်းအားကြီးတော့ တိုင်မရှိတော့ဘူး”

“စောင်ခေါင်းဖြိုးမြို့ အိပ်လား”

“ဟိုမှာမတွေ့ဘူးလား တောသူမရဲ့ ခြင်ဆန်ခါလေ၊ ခြင်
မဝင်နိုင်အောင် လုပ်ထားတာ”

“ဒီမွေ့ရာကြီးမှာ ဂျပိုးရှိလား”

“ဂျပိုးမပြောနဲ့ လိပ်တောင်မရှိဘူး”

“ဘာလို့ ဒီလောက် သန့်ရှင်းနေတာလဲ”

“သူဌေးတွေရဲ့ အသုံးအဆောင်မှန်သမျှဟာ အကောင်းစား
တွေချည်းဆိုတော့ သန့်တာပေါ့”

“မိညို ... နင့်အလုပ်ရှင်က ယောက်ျားဖြစ်ပြီး မှန်အကြီး
ကြီး ကြည့်တယ်၊ အခြောက်ကြီးလားဟယ်၊ ပေါင်ဒါဘူး
လည်းရှိတယ်၊ ဒါ ရေမွေးလား ... အမေ”

ဘော်ဒီစပရေဘူးကိုဖွင့်၍ ဘာရယ်မဟုတ် ဖိချကြည့်

မိတော့ ဖြာထွက်လာသော ရေမွေးမှုန်ကလေးတွေကို လန့်သွား
ပြန်၏။

“နင်ကလည်း ... တို့ ဝိဒီယိုရုံမှာကြည့်ရင် သူဌေးတွေ တွေ့နေကျများ”

“တစ်ခါတလေမှ တွေ့ရတာ၊ ငါတို့ကြည့်တဲ့ရုံက ဖိုက်တင် ကားများတယ်၊ လူတွေကလည်း မဲမဲသံသံနဲ့ ကောင်းကောင်း မဝတ်ဘူးကွ”

“အမယ် ... ဖိုက်တင်တော့ ပြောတတ်သားပဲ”

“မိညို ... ဒီခွက်ကြီးက ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ရေချိုးကန်လေး၊ ရေခွေးနဲ့ ရေအေးနဲ့စပ်ပြီး ရေမွှေးလုံး လေးတွေ ဆပ်ပြာမွှေးတုံးလေးတွေ ထည့်ဖျော်ရင် အမြှုပ် တွေထတယ်၊ ဒီထဲမှာ ဝင်စိမ်နေလို့ ရတယ်”

“ငါ ဝင်ကြည့်ချင်တယ်၊ ရေလည်း မရှိဘူး”

“ငွေရီရယ် ... တော်ရုံ ကပါ”

အချင်းချင်း ပြန်ထိန်းကြလို့ တော်တော့သည်။ ညိုတို့က တော်တော်ဆင်းဆင်းရဲရဲ နေခဲ့ရသည်မို့ ညိုသူငယ်ချင်း လေးတွေခမျာလည်း တော်တော်ဆင်းရဲကြသူတွေချည်း။ သူဌေး စည်းစိမ်ဆိုတာကို ဝိဒီယိုထဲမှာပဲ မြင်ဖူးတွေပူးကြသည်။

“သူဌေးစည်းစိမ်ကို အရှင်လတ်လတ်ကြီး မြင်ရတော့ ခံစားချင်လိုက်တာ”

“လှူပေါ့၊ ငွေရီရယ်၊ ဒီဘဝလှူမှ နောက်ဘဝချမ်းသာမယ်”

“လှူချင်ပါတယ်ဟယ်၊ အခုလည်း ရှင်ပြုထဲ ငါ နည်းနည်း ထည့်ပါတယ်၊ လှူဖို့နေနေသာသာ စားဖို့တောင် အနိုင်နိုင် ဆိုတော့ သိပ်မလှူနိုင်တာကိုဘဲ စိတ်ညစ်တယ်”

“ဘုရားခန်း ဘယ်မှာလဲ ကြည့်ချင်တယ်၊ အကျယ်ကြီး လား”

“အကျယ်ကြီးပဲ”

ဦးသောင်းတင် ဒေါ်ကြည်စိန်တို့ လက်ထပ်ကတည်းက ကိုးကွယ်ခဲ့သော ဘုရားဆင်းတုတော်တွေက ကြည်ညိုဖွယ် သပ္ပာယ်လွန်းလှ၏။ ညိုရောက်မှ ဘုရားပန်းမြိုင်မြိုင်နှင့် ပို၍ ကြည်ညိုသဒ္ဓါပွားစရာ ဖြစ်တော့သည်။

“ဆုတောင်းပြည့်မယ့် ပုံပဲ”

သူငယ်ချင်းတွေ ထိုင်ဦးချတော့ ညိုပါ ရောဂိုရိုးရင်း ဆုတောင်းလိုက်မိသေးသည်။ ညိုဆုတောင်း ပြည့်ပါစေ။

“နင်က ဒီအိမ်မှာ ဘာလုပ်ရတာလဲ”

“စာရေးမ”

ညို ညာပြောလိုက်ပြီး တခိခိ ရယ်နေ၏။

“ဘယ်မှာလဲ စားပွဲ၊ နင် စာရေးမလုပ်တဲ့ စားပွဲက ဘယ် ဟာလဲ”

“ထမင်းစား စားပွဲပေါ့ပဲ လုပ်လိုက်တယ်”

“နင်က ဆယ်တန်းအောင်ထားလို့ စာရေးမ ရတာနော်၊ ငါဆို အိမ်ဖော်ပဲရမယ်၊ ငါလုပ်ချင်တယ် မိညို၊ နင်ပြော ပေးမလား”

“လူမလိုတော့ဘူးဟဲ့၊ အမိုးက အကုန်လုပ်တယ်၊ ငါလည်း မနေတတ်တော့ ကူလုပ်တာပေါ့၊ စာရေးမအလုပ်က ညနေ စောစော သူဌေးပြန်လာမှ လုပ်ရတာ”

“ကုမလုပ်နဲ့လော၊ အိမ်ဖော်နဲ့ တန်းတူဖြစ်သွားဦးမယ်”
 “ကုတော့လည်း အပျင်းပြေတာပေါ့ဟယ်”
 “နင့်သူဌေးက ချောလား”
 “အရမ်းချောတယ်”
 “လူပျိုကြီးပေါ့”
 “သိပ်မကြီးသေးပါဘူး၊ ငါ့ထက် လေးငါးနှစ်လောက်ပဲ ပိုကြီးမှာ”
 “ဘာလို့ မိန်းမ မယူသေးတာလဲ”
 “ကြိုက်တာမတွေ့သေးလို့ နေမှာပေါ့”
 “မိန်းမတွေတော့ ဝိုင်းနေမှာပဲနော်”
 “နင်လည်း ရော့ဝိုင်းလိုက်ပါလား မိညို”
 “သရဲမ ... စကားပြောရင် ကြည့်ပြော”
 “ဦးဘဝင်းကြီး ဆုံးသွားတာ ကြားတယ်”
 “တင်တင်ဦး”

ညို အလန့်တကြား အော်လိုက်သည်။

“ဟုတ်သားပဲ တင်တင်ဦး၊ သူများအိမ်မှာ ဘယ်လိုမင်္ဂလာ ယူထားလဲမှ မသိတာ၊ နားရေးစကား မပြောနဲ့လေ”
 “ဘွားဟေး ... ဘွားဟေး၊ ငါက သတင်းမေးတာပါ ကြာကြာရဲ့၊ နောက် မေးချင်တာ ရှိသေးတယ်၊ နင် ဘာမှမရလိုက်ဘူးလား၊ နင့်စိန်နားကပ်ရော ဘယ်ရောက်သွားလဲ”
 “ဘကြီးဖြန်းလို့ ကုန်ပါပြီဟယ်၊ ငါမှာ ကြီးတော်နဲ့ ဘကြီးပဲ အားကိုးရှိတာ၊ ဘကြီးက ဖဲရိုက်တယ်၊ ဖဲကလည်း

ရိုက်တိုင်းရှုံးတယ်၊ တစ်ခါမှ နိုင်တယ်လို့ ငါမကြားမိပါဘူး၊ ငါ့ဆီမှာရှိတာ အကုန်တောင်းတာပဲ ...

“ငါ ရွာတောင်ပြန်ပြေးလာခဲ့မလို့ စဉ်းစားသေးတာ”
 “လာခဲ့ရောပေါ့”
 “တကယ်တမ်းကျတော့ ရွာမှာ အမျိုးလည်းရှိတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ငါတို့ဟာ နင့်အမျိုးတွေပဲပေါ့ မိညိုရဲ့၊ နင်တစ်ယောက်တော့ ဘယ်အိမ်ကမဆို လက်ခံပါတယ်၊ စားတာတော့ ကိုယ့်ဘာသာ ရှာဖွေစားပေါ့”

“ဒီမှာ အလုပ်ရတာနဲ့ မပြန်ဖြစ်တာ”
 “နင် ကောင်းကောင်းနေရတာတွေတော့ ငါတို့ဝမ်းသာတယ်၊ ငါတို့ ဒီမှာတည်းရင် ရမလား”

ညို မျက်လုံးလေး ပြူးသွားရသည်။
 “တည်းစေချင်တာပေါ့ ငါ့သူငယ်ချင်းတွေရယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီသူဌေးအိမ်မှာ ငါက စာရေးမကွာ၊ ငါ့ဧည့်သည်ကို ညအိပ်ညနေ လက်ခံလို့ ရမလား”

“နင်က ဘယ်မှာအိပ်ရလဲ”
 “ထမင်းစားခန်းဘေးက အမိုးအခန်းထဲမှာ အမိုးနဲ့တူတူ အိပ်တယ်”

“နင့်အတွက် အခန်းမရဘူးလား”
 “တောင်းရင်တော့ ပေးမှာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ မသင့်တော်ဘူး မဟုတ်လား၊ ငါလည်း ကြောက်တယ်၊ တစ်ယောက်တည်း

တစ်ခန်းမအိပ်ရဲပါဘူး။ သရဲလာခြောက်ရင် ဘယ်လိုလုပ်
မလဲ၊ သူဌေးက တစ်ခါ တစ်ခါ နိုင်ငံခြား သွားသေးတယ်
ဟဲ့၊ သူသွားရင် ငါနဲ့ အမိုးနဲ့ နှစ်ယောက်တည်းဖြစ်မှာ”
“ထမင်းစားတော့ ဘာဟင်းတွေနဲ့စားလဲ၊ နင့်သူဌေးက”
“အစုံပဲ၊ ဟင်းလေးငါးခွက်တော့ အနည်းဆုံး စားတာပေါ့”
“နက်စိကဖိး သောက်မှာပေါ့နော်”
“ကြူကြူရေ ကြားဖူးနားဝတွေ မေးထားနော်”

ညို အခန်းထဲမှဦးဆောင်၍ ထွက်လိုက်သည်။ သူ
အခန်းကလေးဆီ ခေါ်သွားသည်။

“နင်တို့အခန်းကလည်း ကောင်းတာပါပဲ”

သူဌေးအခန်းကို မစိပေမယ့် ရွာကအိမ်တွေနှင့်စာ
တော့ နတ်ဘုံနတ်နန်းလိုပါပဲ။

“နင်တို့ကို ငါ့အဝတ်အစားတချို့ လက်ဆောင်ပေးလိုက်
မယ်၊ ငါ့မှာ ပိုက်ဆံသိပ်မရှိသေးလို့ အသစ်ဝယ်မပေးနိုင်
သေးဘူး”

ကိုကိုလေးက မေ့နေတာလား၊ ပေးဖို့ရှက်နေတာ
လား၊ တကယ်ပေးလာလျှင်လည်း ညိုက ယူဖို့ရှက်မှာဖြစ်သော
အတွက် မုန့်ဖိုးလေးတွေ မပေးသေးပါ။ အဝတ်အစား အသုံး
ဆောင်တွေတော့ ဝယ်ချလာလိုက်တာ တစ်ပုံကြီးပါ။ ညိုမသုံး
ဘူး၊ မသုံးတတ်တာတွေလည်းပါသည်။ ကိုကိုလေးဖို့ ဝယ်တတ်
တာပါ။

“ဒါတွေ ငါ မဝတ်ရသေးတဲ့ အသစ်စက်စက်တွေ”

ညို ထုတ်ပေးသော ဂါဝန်ရှည်တွေ၊ စကတ်တွေကို
သူငယ်ချင်းတွေက ခစ်ခစ်တက်အောင်ရယ်ရင်း ကပ်ကြည့်ရင်း
တော်လည်းမဝတ်ရဲ၊ ဝတ်လည်းဝတ်ချင်၊ ယူလည်းယူသွားချင်၊
ဧရာရောက်လို့ ထုတ်ဝတ်လျှင် အရူးပြောခံရမှာလည်းကြောက်နှင့်
ဆုံးဖြတ်ချက်မကျဘဲ ရယ်လို့ချည်းနေကြတော့သည်။ အလှပြင်
အနည်း တော်တော်များများလည်း ညို ပေးလိုက်သည်။ ညို နာရီ
ဘကြည့်ကြည့်လုပ်ကာ “ပြန်ကြတော့” ဟု ပြောချင်၏။ အပျော်
ကြီးပျော်နေကြသော သူငယ်ချင်းတွေက မြင်ရတွေ့ရသမျှ အဆန်း
အပြားနှင့် အံ့ဩမက်လောက်ဖွယ်တွေချည်းဖို့ မပြန်ချင်သေးတာ
တို့လည်း ညိုသိ၏။ မကြာမီ ကိုကိုလေး ပြန်လာတော့မည်။
သူတို့နှင့် ကိုကိုလေးကို ဆုံမပေးချင်ပါ။ အထူးသဖြင့် တင်တင်ဦး။
သူက နှုတ်ကဖွာသနှင့်။

“ပြောရမှာ အားတော့နာတယ်၊ ငါ့သူဌေး ပြန်လာတော့
မယ်၊ နင်တို့ ပြန်ကြတော့ကွာ”

“ဟာ ... ပျော်လို့တောင် မဝေသေးဘူး”

“စိတ်မဆိုးနဲ့နော်”

“မဆိုးပါဘူး၊ မနက်ဖြန် လာလို့ရဦးမလား၊ ဘကြီးထူးကို
လိုက်ပို့ခိုင်းမယ်၊ တို့က သန်ဘက်ခါမှ ပြန်မှာ”

“လာချင်လာလေ၊ သူဌေးမရှိတဲ့အချိန်လာ၊ ဘာမှတော့ပြော
မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သူဌေးမျက်စိနောက်မှာဖိုးလို့”

“မျက်စိနောက်အောင် တို့က ဆော့မှာမှ မဟုတ်တာ လာ
မယ်နော်”

“အေး ... ခုတော့ ပြန်ကြည့်”

ညိုက မနက်ဖြန်လာဖို့ အချိန်ပြောသည်။ ခြံထိပ်ထိ လျှောက်ထွက်လိုက်လာပြီး တက္ကစီတစ်စင်းငှား၍ သူငယ်ချင်းအုပ်စုကို တင်ပေးလိုက်ရတော့သည်။ သူငယ်ချင်းတွေ သနားစရာတော့လည်း ကောင်းသား။ တကယ်တော့ ညိုဟာလည်းပဲ အဲဒီလိုဘဝမျိုးက လာခဲ့တာပဲလေ။ ကံကလေးကောင်းပြီး ဆယ်တန်းအောင်ရတာ ဦးဘဝင်း ဦးတင်မောင်ဝင်းနှင့် ဒေါ်သင်းသင်းတို့ ကျေးဇူးပါ။

ဒီနာမည်တွေကို အတွေးထဲမှာ ရေရွတ်မိတာတောင်ကိုကိုလေးများ ကြားသွားမလားလို့ ညို ကြောက်လန့်လှပါ၏။

❀ အခန်း(၄) ❀

“ကိုကိုလေး”

“ရွှေရင်အေး”

“မှန်နာမည်ကြီး မခေါ်ပါနဲ့ဆို”

“ဒီနာမည်ပဲ တို့ ကြိုက်တယ်၊ ညိုကို မြင်ရတာ တို့ရင်ထဲမှာ တကယ် အေးသွားတယ်”

“ဒါဖြင့်လည်း သဘော”

ညို အလွန်အမင်း ပျော်ရွှင်နေပါ၏။ ချစ်လှစွာသော ချစ်သူခန့်ချောကြီး၏ ဝေယျာဝစ္စတွေ ဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်ပေးနေရသော ဘဝကို ကျေနပ်ကြည်နူးလွန်းလို့ နတ်ပြည်ရောက်နေသလားတော့ ထင်ရသည်။ ညို ဒီတစ်ခါ ပြန်ပြေးလာတာဘကြီးနှင့် ကြီးတော်ကလည်း လိုက်မခေါ်၊ ဘွားနှင့် ကိုကိုကြီးကလည်း လူမလာ ဖုန်းမဆက်၊ ကိုကိုလေးကလည်း ရောက်နေကြောင်း သတင်းမပို့၊ လူကိုယ်တိုင်ကိုလည်း ပြန်မပို့။ ညိုအပျော်ကြီး ပျော်ရတာကတော့ ကိုကိုလေးနှင့် ညိုတို့ ပွင့်လင်းစွာ ချစ် နှင့်ရသွားခြင်းပါပဲ။

ညိုပြန်ရောက်လာသည့်နေ့မှာပဲ ကိုကိုလေးက ညိုကို ချစ်သည်ဟု ပြောခဲ့သည်။ လက်ထပ်မည်တဲ့။ အဲဒါကို သိပ်အချိန် မဆွဲတော့ဘူးတဲ့။ ညိုနှင့် တစ်အိမ်တည်းနေနေရတော့ အများအမြင် မှာ ညို သိက္ခာမရှိဖြစ်မှာစိုးလို့ ညိုအတွက် သိက္ခာရှိအောင်လည်း စီစဉ်ပေးဦးမည်တဲ့။ သူ့ဘဝမှာ ညိုဟာ မရှိမဖြစ် လူသားမို့ တစ် သက်လုံး မခွဲတော့ဘူးတဲ့။ ဒီစကားတွေကို ကိုကိုလေးက အမိုး ရှေ့မှာ အမိုးကိုတိုင်တည်၍ ပြောခဲ့သည်။ ညိုက ရှက်လည်းရှက်၊ ပျော်လည်းပျော်၊ သဘောလည်းကျ အရမ်းကျေနပ် ကြည်နူးကာ ခေါင်းငုံ့ပြီး အသံမထွက်စေရဘဲ ရယ်နေမိတာ၊ ညိုနှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာ ဟာ တစ်သက်တာမှာတော့ အကျယ်ဆုံးပွင့်အာခဲ့တာပါပဲ။

“အဲဒါ ရေခူသုပ်၊ ထုတ်ထုတ်၊ ထုတ်ထုတ်နဲ့ စားလို့ကောင်း တယ် သိလား၊ ရှောက်ရွက်နဲ့ နံနံပင်မပါရင် ညိုလို့မစား နိုင်ဘူး”

“အင်း ... ကောင်းတယ်၊ ရွှေရင်အေး သိပ်တော်တာပဲ၊ ဒါကြောင့် တို့က သိပ်ချစ်တာ”

“ညိုက ဆင်းရဲတော့ အောက်သက်ကျေတယ် ကိုကိုလေး ရဲ့။ အဖေနဲ့အမေ ရှိကတည်းက ညို ထမင်းချက်ရတာ၊ အဲဒီတုန်းကတော့ ချဉ်ရည်ဟင်းနဲ့ ကန်စွန်းရွက်ကြော် လောက်ပဲ တတ်တာ၊ ဒါပဲ ချက်နိုင်တာလေ၊ အဖေနဲ့အမေ ဆုံးပြီး ကြီးတော်နဲ့လာနေမှ ဘွားအကြိုက်တွေချက်ရ၊ အဆန်းအပြားတွေ အကုန်တတ်တာ ကိုကိုလေးရဲ့”

“ဘာတွေတတ်သေးလဲ”

“မိန်းမသားတွေ တတ်အပ်တဲ့ ပညာတွေ အကုန်လုံး ညို တတ်ပါတယ်၊ ဘွားက သင်စေခဲ့တယ်၊ ကိုကိုကြီးအတွက် မြေးချွေးမတော်မို့ ညိုမှာ အစစ ပြည့်စုံရမယ်တဲ့”

“မိန်းမပညာ အကုန်တတ်တယ်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ညာတတ်လား”

“ဟင်”

“ဣတ္ထိဝက် နဒီဝက် ... တဲ့။ ကြားဖူးလား။ မြစ်တွေဟာ လည်း ကောက်ကွေ့တယ်၊ မိန်းမသားတွေဟာလည်း ကောက်ကွေ့တယ်တဲ့၊ ရွှေရင်အေး ကောက်ကွေ့တတ်လား၊ ပလီတတ်လား၊ ညာတတ်လားလို့ မေးတာ”

ညို တစ်ခိုရယ်လိုက်သည်။ ကိုကိုလေး လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားသည့် ဖန်မတ်ခွက်ကြီးထဲသို့ ဘီယာလောင်းထည့် ဖြည့် ဆေးလိုက်သည်။ ကိုကိုလေးက ဘီယာကို ဘူးဖောက်ပြီးသောက် ရတာ မကြိုက်ပါ။ ဖန်ခွက်ထဲပဲ ထည့်သောက်သည်။ ညိုက အရက်နှင့်စိမ်းလှသူ မဟုတ်ပါ။ အဖေရှိတုန်းကတည်းက အဖေ နည်းနည်းပါးပါးသောက်သည်။ မူးလျှင် ထိုးအိပ်သွားတတ်၏။ ဘကြီးလည်း သောက်၏။ ဘကြီးက သွေးနည်းနည်းဆိုးချင်သည်။ ဘိန်းလားဟောက်လားနှင့် ရိုက်မောင်းပုတ်မောင်းရှိ၏။ သို့ပေမဲ့ ဘွားအိမ်မှာ ဘွားကိုကြောက်ရသည်မို့ စိတ်ရှိသလောက် မသောင်း ကျန်းရဲသည်မို့ သိပ်ကြောက်မို့ မကောင်းတော့ပါ။ ကိုကိုကြီးလည်း သောက်သည်။ ကိုကိုကြီးသောက်ပုံက အရက်ကလေး လက်နှစ်

လုံးကို တစ်နာရီလောက်ကြာအောင် လျှာနှင့် တို့ရုံတို့ပြီးများ
သောက်သလားမသိ။ ညို တွေဖူးသမျှ အရက်သောက်သူတိုင်းဟာ
အန္တရာယ်မပေးလှဘဲ အဆိပ်အတောက် ကင်းကင်းမို့ ညိုက
အရက်ကို သိပ်မကြောက်ပါ။ ကိုကိုလေးဆိုလျှင် အရက်ပြင်းတောင်
မသောက်၊ ဘီယာပဲ သောက်သည်မို့ ကိုယ်ချစ်ရလွန်းသူလည်း
ဖြစ်သူမို့ ပိုလို့တောင် ကြောက်စရာ မကောင်းသေးပါ။

“ပုစွန်တုပ်ရော ချိုရဲ့လား ကိုကိုလေး”

“ရွှေရင်အေးရဲ့အပြုံးလေးက ပိုချိုတယ်”

ညိုက ညိုနဖူးဆံစမှ ဆံပင်လေးတွေ ဆွဲဖွဲ့သည်။
ညို နောက်ဆုတ်၍ ရှောင်ပေမယ့် မလွတ်ပါ။

“ဆံတစ်ပင် တင်းလား”

ညိုက စ,နေ၏။

“တင်းတာပေါ့၊ သူ့ရဲ့ခင်သုစိတ္တာကြီးနဲ့ အလုပ်စကား
ပြောတယ်သာဆိုတယ် ပြုံးစိပြုံးစိနဲ့ နည်းနည်းလေးမှ
မနာလိုပါဘူး”

“ရွှေရင်အေးက သဘောမတူဘူးလား၊ ကိုယ်နဲ့ သုစိတ္တာနဲ့”

“ကိုကိုလေးနော် ... သုံးလောင်းပြိုင် သေပစ်လိုက်မယ်”

“ကြောက်နေရပါလား”

ညိုက ညစာမစားမီ ဘီယာကို အရသာခံ၍ တဖြုဖြု
သောက်သည်အခါမှာ ညိုက ဘေးနားမှာထိုင်၍ တွတ်တီးတွတ်တား
ပြောရင်း ရယ်လိုက် နှုတ်ခမ်းစုလိုက်ဖြင့် အမြည်းတစ်ခုလို ဖြည့်
ပေးနေရ၏။ ညိုမှ လာထိုင်မနေလျှင် ညိုက “အမြည်းတစ်ခုလိုနေ

ဘယ်ကွ”ဟု အော်တတ်၏။ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်
ကြည့်ကာ နေနေရသည့် ဘဝလောက် သာယာကြည်နူးဖွယ်ကောင်း
တာ လောကကြီးမှာ ရှိပါဦးမလားနော်။

“သိပ်ချစ်တာပဲ ညို”

ညိုငယ်ထိပ်ကို လက်သီးနှင့် ထုထုပြောနေပုံက
ကိုကိုလေးရင်ထဲ အချစ်တွေ ဘယ်လောက်ပေါက်ကွဲနေသလဲဆို
တာ ညို ခံစားနားလည်နိုင်ပါ၏။

“လက်ထပ်ချင်ပြီ”

“ကိုကိုလေး သဘောလို့ ညို ပြောထားသားပဲ”

“ညိုနဲ့ လက်ထပ်ဖို့အတွက် ညို သိက္ခာရှိ ဂုဏ်ရှိအောင်
ညိုကို အုပ်ထိန်းသူတစ်ယောက်ယောက်ဆီ ပြန်ပို့ပြီးမှ
လာတောင်းယူမှ ကောင်းမှာပေါ့ကွာ၊ အဲဒီလို ခဏလေး
တောင် ပြန်မပို့နိုင်တော့ လက်ထပ်ဖို့လည်း မဖြစ်သေး၊
လက်လည်းထပ်ချင်လှပြီ၊ ခက်လိုက်တာ၊ ကိုယ် ဘာလုပ်ရ
မလဲ ရွှေရင်အေးလေးရယ်”

ညိုက မျက်ကြောစင်းစင်းနှင့် အံ့ကြိတ်၍မေး၏။
“ဘီယာပေမယ့်” များတော့လည်း ထွေချင် ရစ်ချင် ရှိသည်။

“သိပ်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ကောင်မလေး၊ လက်မထပ်ရ
သေးဘဲ ကိုယ် ဘီယာသောက်တဲ့နားမှာ အမြည်းလေးတွေ
လုပ်ပေးနေရတာကို သနားလှတယ်၊ သိပ်လည်း ကြည်နူး
တယ်၊ ခံစားမှုတွေက ဆန့်ကျင်ဘက်တွေ၊ ကိုယ် ဘာလုပ်
ရမလဲ ရွှေရင်အေးလေးရယ်”

ညိုက ရှက်ရယ်လေး ရယ်နေသည်။
 “ညို့မှာ ကြီးတော်နဲ့ ဘကြီးကလွဲရင် အုပ်ထိန်းသူ ဘယ်သူ ရှိသေးလဲ”
 “ဟင့်အင်း”
 “ညို့ တစ်ခါပြောဖူးတဲ့ ဦးတင်မောင်ဝင်းနဲ့ ဒေါ်သင်းသင်း ကရော ညို့ကျေးဇူးရှင်တွေဆို”
 “ဒါပေမဲ့ အုပ်ထိန်းသူတွေ မဟုတ်ပါဘူး”
 “သူတို့ကို မိဘဓကလုပ်ခိုင်းလို့ မရဘူးလား”
 “ဟင့်အင်း ... ညို့ သူတို့နဲ့မတွေ့ချင်ဘူး၊ တွေ့လို့လည်း မဖြစ်ဘူး”
 “ရွှေရင်အေးလေး ဒီအိမ်ကို ပထမဆုံး ရောက်လာတို့နေ က ...”
 “ဟင့်အင်း ... ပြောမိပြောရာ ပြောတာ၊ ကျေးဇူးရှင်တွေ မှန်ပါတယ်၊ ခုတွေ့လို့ လုံးဝမဖြစ်ပါဘူး”
 ညိုက ခါးခါးသီးသီး ငြင်းလေ၏။
 “ကိုကိုလေး ... ညို့ကို သူတို့ဆီ သွားမပို့ပါနဲ့နော်”
 “ရွှေရင်အေးလေး ဒီလောက် မသွားချင်ရင် မပို့ပါဘူး ကွယ်”
 “မသွားချင်ဘူး၊ ကိုကိုလေးလည်း သွားမတွေ့ပါနဲ့”
 “ကိုယ်က သူတို့ဘယ်သူတွေမှန်းတောင် သိတာမဟုတ်ဘူး”
 “သိကြောင် မကြီးစားနဲ့နော်”
 “ရွှေရင်အေး သဘောပါကွယ်”

“ညို့ကိုချစ်လားဟင် ကိုကိုလေး”
 “ချစ်တာပေါ့”
 “သိပ်ချစ်တာပဲလား”
 “သိပ်ချစ်တာပဲပေါ့”
 “ညို့က တစ်ကောင်ကြွက်၊ အားကိုးရာလည်း မရှိတော့ ကိုကိုလေး တစ်ယောက်ကိုပဲ အားကိုးပါတယ်၊ ဒီတိုင်းပဲ ရုံးတက်ပြီး လက်မှတ်ထိုး လက်ထပ်လို့ မရဘူးလားဟင်”
 “ကိုယ် ရွှေရင်အေးကို ဒီလောက် ပြီးစလွယ်ကြီး လက်မ ထက်ရက်ဘူး၊ အခမ်းအနားလေးတစ်ခုခု လုပ်ပေးချင်တယ်”
 “တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ချစ်ကြဖို့ပဲ လိုရင်းပါ၊ အခမ်း အနား မလိုပါဘူး”
 “ဪ ... ညို့၊ မိညို့ တောသူမ လှလှလေး”
 ညိုက ခေါင်းလေးငဲ့၍ ‘ရယ်၏။ ကိုကိုလေးက ...သည်လို့ပဲ အမျိုးမျိုး ချစ်စနိုး ခေါ်တတ်လွန်းပါသည်။
 “ဘွား ဘာဖြစ်လို့ လာပြန်မခေါ်တာလဲ မသိဘူးနော်”
 ညို့ ဘွားကို တမ်းတလိုက်မိသည်။ ဘွားနှင့်နေရစဉ် ကလည်း ညို့ စိတ်ချမ်းသာခဲ့ရပါသည်။ ဘွားကို ကိုယ့်ဘွားအေ နှင်းတစ်ယောက်လို တကယ်လည်း ချစ်ခဲ့ရသည်။ ကိုကိုကြီး နည်းမြေး၊ ကိုကိုလေးလည်းမြေး။ မြေးချင်းတူတူ ကိုကိုကြီးနှင့် သဘောမတူတော့ဘဲ ကိုကိုလေးနှင့်ပြောင်းပြီး သဘောတူလိုက်ရင် နယ်လောက်ကောင်းမလဲ။ ဘွားက လူကြီးသူမ အုပ်ထိန်းသူလုပ် နဲ့ လက်ထပ်ပေးလျှင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ။

“ကိုကိုက မခေါ်ဖို့ ပြောလိုဖြစ်မယ်”

“ကိုကိုကြီးက ညို့ကို လက်ထပ်ဖို့ စိတ်ပျက်သွားပြီ ထင်တယ်နော်”

“ကိုယ့်ကို သွေးထွက်သံယိုဖြစ်တဲ့အထိ လုပ်မိလို့ စိတ်မကောင်းဘူးတဲ့၊ အဲဒီအတွက် အလျော်ပေးမယ်တဲ့၊ သူလေးက တာ ရွှေရင်အေးပဲ ဖြစ်မယ်”

“ဒါဆို ကိုကိုကြီးက အမွေမရတော့ဘူးပေါ့”

“ချက်ချင်းရဖို့ ဘာလို့သလဲ၊ ဘွားမရှိတဲ့အခါကျရင် ညီအစ်ကိုပဲရှိတာ”

“ကိုကိုလေးတို့ ညီအစ်ကိုက တွေ့ရင်နည်းနည်းမှ မတည့်ဘူး ရန်ဖြစ်ကြတယ်၊ ပြီးတော့လည်း တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် သိပ်ချစ်ကြတာ အသိသာကြီး”

“မချစ်ဘဲ နေပါ့မလား၊ ဒီညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ပဲ ရှိတာ ဒါပေမဲ့ ကိုကိုက ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ဘွားထူဘွားနဲ့ အိပ်လိုက်ရတာကိုး၊ ကိုကိုကိုမွေးပြီး ဘယ်လောက်မှမကြာဘဲ တို့ကို ကိုယ်ဝန်ရှိတော့ ကိုကိုက ဘွားနဲ့ထွေးအိပ်ရတာ၊ ဘွားစကားတွေ နားဝင်ပြီး ဘွား စိတ်ကြီးပေးလေ”

“ကိုကိုလေးရဲ့မေမေနဲ့ ဘွားက ဘာဖြစ်လို့ မတည့်တာလဲဟင်”

“အဲဒါပေါ့ ... ကိုယ် စိတ်မကောင်းဖြစ်တာ၊ မတည့်လောက်အောင် ကြီးမားတဲ့ပြဿနာ ရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ နှစ်ယောက်

လုံးမှာ စိတ်ထားပုပ်ပုပ်ကျစ်ကျစ်တွေ ရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ အတ္တနဲ့မာနပေါ့ ညို့၊ စိတ်ကြီးကြတာ၊ ဘာမဟုတ်တဲ့ အကြောင်းလေးတစ်ခုကိုပေးမယ့် မေ့မပစ်ဘဲ ချန်ထား၊ သိမ်းထားနဲ့ ...

“ဘာမှမဟုတ်တဲ့ အသေးအဖွဲ့လေးတွေ ချန်ထားစုထားတာတွေ သိပ်များလာတယ်။ တကယ်တော့ ဘာမှကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ပြဿနာအကြီးကြီး ဖြစ်ထားတဲ့လူထက် ပိုပြီးနာကြည်းကြတယ်၊ သိပ်စိတ်မကောင်းဖြစ်တာပဲ”

“ညှိနှိုင်းပေးမယ့်သူ လိုတာပေါ့နော်”

“ဒါမျိုးက ဘယ်သူ တရားချလိုမှလဲ နားဝင်မှာမဟုတ်ပါဘူး၊ ကိုယ်တို့မှာတော့ ရှင်းတယ်၊ ဟိုဘက် ဒီဘက် နာကြည်းနေစရာ လူများများစားစား မရှိဘူး”

“ညို့ဆီမှာ တစ်ယောက်မှ မရှိတာနော်၊ ဘကြီးနဲ့ ကြီးတော်ကလည်း ဆွေမျိုးစာရင်းက ဖြတ်လိုက်ပြီထင်တယ်”

“ကိုယ့်ကိုလည်း ဘွားက ဖြတ်လိုက်ပြီ ထင်တယ်”

“ဆွေပြတ်မျိုးပြတ်နှစ်ယောက် လက်ထပ်ကြမှာပဲ ကိုကိုလေးရယ်၊ တရားသူကြီးတစ်ယောက်ပဲ လိုအပ်ပါတယ်”

“သတင်းစာထဲတော့ ထည့်မယ်လား”

“ဟင်အင်း ... မထည့်ချင်ဘူး”

“ဟာကွာ ... ကိုယ်က လူပျိုလုပ်ချင်လို့ တိတ်တိတ်ကလေး မိန်းမယူတယ် ဖြစ်မှာပေါ့”

“ကိုကိုလေး သူငယ်ချင်းတွေကို ကိုကိုလေး ဟိုတယ်မှာ ကျွေးပေါ့၊ ဟိုအမျိုးသမီးကို မဖိတ်နဲ့နော်”

“သူစိတ္တာလား ... ရှေ့ဆုံးကဖိတ်မှ ကိုယ့်မှာတရားဝင်ဇနီး ရှိသွားပြီဆိုတာ သူ သိမှာပေါ့”

“ဒါဖြင့် ဖိတ် ... ဖိတ်၊ ဟို ... မယ်ရွေးပွဲဝင်မယ့် အမျိုး သမီးတွေ မဖိတ်နဲ့နော်၊ သူတို့က ညို့ထက်လှမှာ”

“ရွှေရင်အေးလေး ... မင်းထက် ဘယ်သူပိုလှနိုင်မှာလဲကွ”

“သူတို့က ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် လှတယ်”

“ကိုယ့်ရွှေရင်အေးလေးကို မမိပါဘူး”

“အပျိုတွေမှ ပြိုင်ရတာနော်၊ အအိုတွေ မပြိုင်ရဘူးနော်”

“ပြိုင်လည်း ရှုံးမှာပေါ့၊ ဘယ်အအိုက အပျိုလောက်လှမလဲ”

“ဒါဆို ညို အိုသွားလို့ မလှတော့ရင် ကိုကိုလေးက မချစ် တော့ဘူးလား”

“ဒါတော့ ကိုယ့်လက်ထဲမှာ အိုတာပဲ ချစ်ရမှာပေါ့”

“သူများလက်ထဲမှာ အိုရင်ရော”

“မချစ်ပါဘူး၊ ဘာလို့ချစ်ရမှာလဲ၊ ဒါမျိုး နည်းနည်းလေးမှ မရဘူး၊ သူစိမ်းကလေး မွေးစားဖို့ဆိုလည်း နည်းနည်းမှ ဝါသနာမပါဘူး၊ ဒေါ်တင်မငြိမ်းမြေ့မို့လို့ ထင်တယ်၊ ကိုယ်လည်း အတ္တတော့ ခပ်ကြီးကြီးပဲ”

“ဪ ... အတ္တကြီးတော့ ဒေါ်တင်မငြိမ်းမြေ့တဲ့၊ တိုင် မယ် ... ဘွားနဲ့တိုင်ပြောမယ်”

ညို ရယ်၏။ နောက်ဆုံးလက်ကျန် ဘိယာကိုရှင်း သည်။

“ထမင်းစားမယ်”

ညိုက ထမင်းနှင့်ဟင်းကို ထပြင်ပေးသည်။

“တစ်ခါတည်းဝင်လေ”

“စားပြီးပြီ၊ သူ အလုပ်ကပြန်တာလည်း နောက်ကျ၊ ဘိယာသောက်တာက နှစ်နာရီ၊ ပြီးမှ ထမင်းစားတာကို ဘယ်သူက စိုက်ချိုင့်ခံပြီး စောင့်နိုင်မှာလဲ”

“ဟာကွာ ... ဟင်းတစ်ခွက်လို့ပြီ”

“ထိုင်နေပေးမှာပေါ့”

“ဟင်းခပ်ထည့်ပေးချင်တာ၊ ခွံ့ပေးချင်တာတွေ မရတော့ ဘူး”

“ဦးဖိုးသဲ”

“ဦးထင်အောင်ငြိမ်း သားလေ”

“ကိုကိုကြီး ညိုဆိုရင် ဘာဖြစ်မလဲ”

“အမွေမက်မှာပေါ့”

“ညိုချစ်သူ”

“ချောချောခန့်ခန့် သန့်သန့်ကြီး”

“ကြားစကားတွေ မယုံပါဘူး”

“ကောင်မလေးကွာ၊ နားရွက်တစ်ဖက်လှီးပြီး ငါးပိရည်နဲ့ တို့စားလိုက်ချင်ပြီ”

ညိုက ထုံးစံအတိုင်း တခါခါ ရယ်နေပြန်၏။ ညို ပျော်နေတာ အသိသာကြီးပါ။ ညို ပျော်သည်မို့ ညိုလည်းပျော်ရပါသည်။ ဖေဖေနှင့် မေမေကိုလည်း သတိရသည်။ ဖေဖေနှင့် မေမေသာရှိလျှင် ညိုနှင့် သဘောတူကြမည် ထင်ပါသည်။

“စားလို့ကောင်းလား ကိုကိုလေး”

“ကောင်းပါ”

“ညိုကိုချစ်လား”

“ချစ်ပါ”

“ခဏ ခဏ မေးမယ်နော်”

“ခဏ ခဏ ဖြေမယ်”

“ညိုလေ ... ကိုကိုလေးကို သိပ်ချစ်တာပဲ၊ ဒီလောက်ပဲ ပြောတတ်တယ်၊ ဒီထက်လည်း ပိုမပြောတတ်ဘူး၊ ဘယ်နယ်လုပ်ရမလဲ”

“ယုံပါပြီကွာ၊ မပြောတတ်တာနဲ့ကို ယုံလိုက်ပြီ”

“နောက်ကျရင် ညိုကို ပစ်သွားမှာလား”

“ဘယ်တော့မှ မပစ်ဘူး”

“တစ်သက်လုံး”

“ဆယ်သက်လုံး”

“မယုံပါဘူး၊ ကိုကိုလေး ပျင်းမှာပါ၊ ဘဝဆက်တိုင်း ညို တစ်ယောက်တည်းဆိုရင် ကိုကိုလေး ပျင်းလာမှာပေါ့၊ ဒီဘဝ ဒီလူ၊ နောက်ဘဝ နောက်လူဆို ...”

“အေး ... ဟုတ်တယ်၊ နောက်ဘဝကျရင် ညိုက ကိုယ့်အဘွားဖြစ်၊ ကိုယ်က ဟို ... မယ်လေးတွေထဲက တစ်ယောက်နဲ့ကြိုက်မယ်”

“ကိုကိုလေးနော် ... ညို ငိုမှာ”

ညိုက ထမင်းသီးအောင်ရယ်သည်မို့ ညိုက ခရုထ၊ ခပ်ပေးရသည်။ ကျောပြင်ကို ဆုပေးရသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာရှိနေသည့် အမိုးက သက်ပြင်းချ၏။ အမြန်ဆုံး လက်ထပ်မှသင့်ဘောင်မည်ဆိုတာ လူကြီးမို့သိ၏။ သားကို တိုက်တွန်းမှ ဖြစ်တော့မည်လေ။

ဦးစိုးဦးက တဟားဟား ရယ်လိုက်၏။
“မိန်းမတောင်းပေးရမလား မှတ်ပါတယ် သမီးရှင်လုပ်ပေးရမှာကို”

ဦးစိုးဦးက ညိုတို့ဖေဖေ ဦးတင်အောင်ငြိမ်းနှင့် သူငယ်ချင်းလည်းဖြစ်၊ ဂုဏ်ရှိသရေရှိ လူကြီးလူကောင်းလည်းဖြစ်၏။ ညိုက ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနှင့် အကူအညီလာတောင်းတာကို သဘောတကျရယ်ရင်း သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ တင်အောင်ငြိမ်းကိုလည်း သတိတရ ဖြစ်လေသည်။

“မင်းအဖေ အသေစောတယ်နော်၊ မေနှင်းဆီလည်း တူတူပေါ့၊ သူက ပိုစောတယ် ခေါ်ရမယ်၊ ထင်အောင်ငြိမ်းနောက်မှ ဆုံးပေမယ့် သူက အရမ်းအသက်ငယ်တာ”

“အန်တီကတော့ မိန်းမချင်း ရိုင်းပင်းတယ်၊ ချွေးမချင်း ရိုင်းပင်းတယ်၊ အန်တီဒေါ်တင်မငြိမ်းနဲ့ နှင်းဆီတို့ရဲ့ အေးတိုက်ပွဲမှာ နှင်းဆီဘက်ကပါတယ်”

“ကွာ ... ရွှေမော်လီတို့ကလည်း၊ မေမေကြားလို့ ပြဿနာ တက်နေပါဦးမယ်”

“တော်ကြပါတော့၊ ကျွန်တော်လာတာနဲ့ အန်ကယ်လီ အန်တီနဲ့ ရန်ဖြစ်နေရဦးမယ်”

“ရန်ကတော့ မင်းမလာလည်း ဖြစ်တာပါပဲ၊ အိမ်ထောင် သက် အနှစ်ဆုံးဆယ်လောက် ဖြစ်လာတော့ သမုဒ္ဒရာထဲ ခဏတက်သည့် ရေဗွက်ပမာ အချစ်ဟာ လျှောကျချော ဆုံး ရှိချေ၏ ဖြစ်သွားပြီလေကွာ”

အန်တီမော်လီက မျက်စောင်းထိုးလိုက်သည်။

“မင်းကောင်မလေးက မိဘမရှိတဲ့ တစ်ကောင်ကြွက်ကလေး ဆိုတာတော့ ကောင်းတယ်ကွာ၊ ကိုယ့်ကိုပဲ ပစ်ခတ်အေး ကိုးတော့မှာ၊ မိန်းမဆိုတာ ဆွေဂုဏ်မျိုးဂုဏ် ပညာဂုဏ်တွေ တောင့်တင်းလေ ကိုယ့်အပေါ် အားကိုးမှုနည်းလေလို့ သူ့ဝမ်းလည်း သူ့ရှာစားနိုင်တာကိုး၊ မင်း အန်တီလိုလေး အန်ကယ်လ်ရှာကျွေးတာက ဒီအိမ်မှာ မနက်ပိုင်းလက်ထပ် ရည်ပွဲဖိုးပဲရှိတယ်၊ မနက်ထမင်း ညထမင်း အန်တီရှာကျွေး နေတာ၊ အန်ကယ်လ်ခမျာ အိမ်ဦးနတ် ကုလားထိုင်ကလေး နဲ့တဲ့ နဲ့တဲ့ရယ်”

အန်တီမော်လီက မျက်စောင်းထိုးပြန်၏။

“အန်တီတို့ရဲ့ မွေးစားသူမီးပေါ့ ဟုတ်လား၊ ဒီလို စီစဉ် ရမှာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ သူ့စမျာ အုပ်ထိန်းသူကို မရှိရှာတာ၊ ကြီးတော် ရှိပါတယ်၊ ဝမ်းကွဲပါ၊ ဆဲဒါကလည် သူ မလို ချင်တဲ့သူနဲ့ ဇွတ်ပေးစားမယ် စီစဉ်လို့”

“မင်းနဲ့ဆိုရင် သူ့ကြီးတော်က သဘောတူမှာပေါ့”

“သူ့ကြီးတော်က ဘွားအိမ်မှာ နေတာပါ”

“ဪ ... ဪ ... ဪ ... ဟုတ်ပြီ၊ သဘောပေါက် ပြီ၊ ဒီကြီးတော်ဆီ ပြန်သွားလို့လည်း ဘယ်ရမလဲ”

“ပြီးတော့ သူတို့ ဇွတ်ပေးစားမှာက ကိုကိုနဲ့လေ”

“ဟောဗျား ... ဝေသဝဏ်က ကြိုက်လို့လား”

“ဘွားက ကြိုက်တာ”

“မင်းကလည်း ဝင်လုကြိုက်လိုက်တယ်ပေါ့”

“ရေစက်ပေါ့ အန်ကယ်လ်”

ဝတီနံသာက ညိုနှင့်ပတ်သက်၍ သူသိသမျှ အကုန် ပြောပြလိုက်တော့သည်။

“အန်တီဒေါ်တင်မငြိမ်းနဲ့တော့ ကမ္ဘာရန် ဖြစ်တော့မှာပဲ”

ဦးစိုးဦးက ရယ်၍ပြော၏။ ကျောင်းသားဘဝထဲက သူငယ်ချင်းတွေစုပြီး ဟိုအိမ်အိပ်ကြ၊ ဒီအိမ်အိပ်ကြ၊ သူများမိဘ တွေများဖြင့် သူငယ်ချင်းတန်းတူလို ဝင်ပေါင်းလိုပေါင်းကြ၊ လူငယ် တွေ စိတ်ကြိုက်နေဖို့ ရှောင်နေသူကရှောင်နေ၊ ဒေါ်တင်မငြိမ်းတစ် ယောက်ကဖြင့် လူငယ်တွေထဲဝင်ပါပြီ၊ အမြင်မတော်တိုင်း မြည်

ထွန်တောက်တီးတတ်လွန်းသူဖြစ်၏။ အဲသည်အိမ်မှာ မည်သူ့
မပျော်ပါ။ ကြာတော့ ထင်အောင်ငြိမ်းအိမ်ဆိုလျှင် ကြောက်ပါပြီ
ဟု ဆလံတိုက်ကြရတော့သည်။ ဒေါ်တင်မငြိမ်းကို မည်သူမျှမခင်
ပါ။ ဒေါ်တင်မငြိမ်း ဆန္ဒတစ်ခုကို ဆန့်ကျင်ဖို့ ဦးထင်အောင်ငြိမ်း
သူငယ်ချင်းတွေ ဘယ်သူကမျှ ဝန်လေးတွန့်ဆုတ်ခြင်း မရှိကြပါ။

“ဝေသဝဏ်က ကြွနေဦးမှာလားကွ”

“မေတ္တာစစ်နဲ့တော့ မကြွပါဘူး။ အမွေမရတဲ့အတွက်သာ
ကြွချင်ကြွမယ်။ ဒီအမွေဆိုတာလည်း ဘွားမရှိရင် ရမှာ
ပဲဆိုတော့ စောရတာနဲ့ နောက်ကျရတာပဲ ကွာမှာပါ။
ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကို နှာခေါင်းက သွေးထွက်အောင်ထိုး
မိလို့ အလျော်ပေးလိုက်ပြီတဲ့”

“မင်းတို့ ညီအစ်ကို ချစ်ကြသားနဲ့ကွာ၊ တွေ့တိုင်းရန်ဖြစ်
နေတာတော့ ဆင်ခြင်သင့်တယ်”

“ဝတီနိသာကလည်း ကိုယ့်အစ်ကိုကို မင်းနဲ့ငါ မပြောသင့်
ဘူး”

“အဲဒါ ရိုင်းမှန်းသိပေမယ့် နှုတ်ကျိုးနေပြီ အန်တီရဲ့”

“နှုတ်မကျိုးခင်က မိဘတွေက သင်ရမှာ”

“ဘွားက သူ့မြေးတွေ သူ့ဘာသာ ဖြစ်လာတာ ဘယ်သူမှ
ဘာမှ မပြုပြင်နဲ့တဲ့၊ ကိုကိုဆို ခုထိ ဘယ်ဘက်လက်နဲ့
စာရေးတာ၊ ကလေးကို သွားပြုပြင်ရင် အရည်အသွေးညံ့
သွားတယ်တဲ့၊ မရိုက်ရဘူးတဲ့၊ အရိုက်ခံရတဲ့ကလေးဟာ
အသားပေါ်က အရှိုးထက် နှလုံးသားပေါ်ထင်တဲ့အရှိုးက

တစ်သက်လုံး မပျောက်ဘဲ လူကြောက်ကြီးဖြစ်၊ သတ္တိနည်း
သွားမယ်တဲ့”

“မနည်းပေါင်ကွာ၊ တို့ မြန်မာရာဇဝင်မှာ စစ်သူကြီး
မဟာဗန္ဓုလဟာ ဘုန်းကြီးကျောင်းသားပဲ၊ သူ့ဆရာတော်
လောက် အရိုက်ကြမ်းတာ ရှိဦးမလား၊ သတ္တိများ ကမ္ဘာ
ကျော်”

“ကလေးဆိုတာ ဆုပေးဒဏ်ပေးတော့ရှိမှ၊ မရိုက်လို့တော့
လည်း မရဘူး”

ဒေါ်မော်လီက သူ့သားတွေ သမီးတွေ၊ ချွေးမတွေ
သမက်တွေနှင့်ဖြစ်နေပြီ၊ ခုထိ ဒေါသထွက်လာလျှင် တွေ့ရာနှင့်
ဏာကပေါက်တုန်းဖြစ်သည်။

“ခုတော့လည်း ကိုကိုကို မင်းနဲ့ ငါနဲ့ ပြောလို့ဆိုပြီး
ကျွန်တော့်ကို တစ်စက်မှ ကြည့်မရတော့ဘူး၊ ကျွန်တော့်ကို
မေမေ့သားတဲ့”

“မင်းကလည်းမင်းပဲ၊ သုံးနှစ်လောက်ကတည်းက တတ်
လိုက်တဲ့စကား၊ မေနှင်းဆီထိရင် နည်းနည်းလေးမှ ခံတဲ့
ကောင်မဟုတ်ဘူး၊ ဝေသဝဏ်ကတော့ အေးကိုအေးတာ၊
လူကြီးကြိုက်”

“ကိုယ်မွေးစားရမယ့်သမီး၊ လာကြည့်ရဦးမယ်”

“အန်တီ မယ့်ရွေးပွဲ ကြည့်မလား”

“ကြည့်မယ်ဟေ့၊ သူမကြည့်ရင်တောင် အန်ကယ်ကြည့်
မယ်”

“ကျုပ်လည်းကြည့်မှာ”

“အဲဒါဆို ကျွန်တော် လက်မှတ်နှစ်စောင်ပေးခဲ့မယ်၊ မယ်ရွေးပွဲနဲ့ စတိတ်ရှိုး ဒီညပဲ၊ ကျွန်တော့်ဟိုတယ်မှာ ကျွန်တော်နဲ့ သူနဲ့လည်းရှိနေမှာ၊ တစ်ခါတည်း တွေ့သွားရတာပေါ့”

“ကောင်းတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ... ဝတိန်သာ မယ်ရွေးပွဲမှာ တို့အရွယ်တွေ ရှိရဲ့လားကွယ်၊ ရုတ်စရာကြီးလည်းဖြစ်နေဦးမယ်၊ ကြည့်ကလည်း ကြည့်ချင်တယ်”

“ရှိပါတယ် အန်တီရဲ့၊ အရွယ်ပေါင်းစုံ”

“မင်းအန်ကယ်ကို ဒီနေ့ခင်း ဆံပင်ဆိုးပေးမှ ထင်တယ်”

“အဲဒါတော့ ဟုတ်တယ်၊ တစ်ခေါင်းလုံး ပွေးပွေးလှုပ်နေတာတော့ သိပ်မကောင်းဘူး”

“ရင်ဘတ်မှာ ဆိုင်းဘုတ်ချိတ်သွားလိုက်ရုံပေါ့၊ ဒီဆံပင်တွေဟာ နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်လောက်ကတည်းက တစ်ခေါင်းလုံး ဖြူခဲ့တာမို့ အိုမင်းရင့်ရော်ခြင်းမဟုတ်ပါ၊ ဆံပင်အရောင်ကွဲအရောင်ဆန်းတစ်မျိုးသာဖြစ်ပါသည် ... လို့ ... ဟာဟား”

အားလုံး ရယ်လိုက်ကြသည်။ ဦးစိုးဦး ဆံပင်တွေက တကယ်ပဲ အစိပ်လောက်ကတည်းက တစ်ခေါင်းလုံးဖြူခဲ့တာတွေလေ။

“ရွှေရင်အေး ... တကယ့်ကို ရင်ထဲ အေးသွားတာပဲကွာ၊ လှလိုက်တာ၊ မယ်ရွေးပွဲမှာ ပါဝင်ယှဉ်ပြိုင်မယ့် မယ်တွေ တစ်ယောက်မှ ကိုယ့်ရွှေရင်အေးလောက် လှမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဒါတော့ ကိုကိုလေး ထင်တာနေမှာပါ”

ရှက်ပေမယ့် ညို ကျေနပ်ပါ၏။ ညို ဝတ်ထားတာကို ဘာအင်္ကျီခေါ်မှန်း ညို မသိပါ။ ဇာအင်္ကျီ။ ဇာထဲမှာ ငွေချည်တွေလည်း တော်တော်များများပါသည်။

ဇာက ဇာသာဆို ထူထူအိအိ၊ မီးခိုးပြာ ပျော့ပျော့လေးနဲ့ ကြယ်နတ်သမီးလေးလိုလို၊ လနတ်မင်းသမီးလေးလိုလို၊ ညိုကိုယ်ညိုလည်း အထင်ကြီးထားတာပါ။ လည်ပင်းက လုံးဝမဟိုက်ဘဲ ကွက်တိ၊ လည်ပင်းမှစ၍ အင်္ကျီရှည်ကြီးဆင်းလာလိုက်တာ ခြေဖျားထိ၊ လက်ဖျားထိ၊ ပြီးတော့ အင်္ကျီဝတ်ထားတာနှင့် မတူ၊ ကိုယ်ပေါ်မှာ ကော်နှင့်လိုက်ကပ်ထားသလို ဘယ်နေရာမှာမှ ဝိတ်စပို ဖောင်းပွမနေဘဲ ကိုယ်လုံးနှင့်ကွက်တိ၊ တစ်ကိုယ်လုံး ကြော့ရှင်းကာ သွယ်သွယ်ပျောင်းပျောင်းနှင့် လှချင်တိုင်းလှနေတာသည်။ ထိုအင်္ကျီကို မယ်တွေချုပ်သောဆိုင်မှာ ညိုကိုယ်တိုင် သိုက်အပ်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။

မယ်လောင်းတွေက မြန်မအင်္ကျီ ရင့်စေလက်တိုနှင့် ဆာဘီနှင့် တစ်ခါအလှပြုပြီးသည့်အခါ မိမိနှစ်သက်ရာ ဝတ်စုံဆန်းနှင့် တစ်ခါ အလှပြုရသည်။ အဲသည်အခါမှာ လှပဆန်းပြားသော်ငြား မြန်မာယဉ်ကျေးမှုနှင့် မဆန့်ကျင်စေရ၊ ဒူးပေါ် ပေါင်ပေါ်၊ လည်ပင်းဟိုက်လွန်းကြီးတွေ မဖြစ်စေရ။ အင်္ကျီချုပ်ဆိုင်တွေက

လည်း တော်လွန်းသည်။ မိန်းမလှလေးတစ်ယောက်၏ ကိုယ်လုံးအတိအကျကို ကွက်တိပေါ်စေရအောင် ဖစ်တွေ ကြွယ်သီးတွေနှင့် ပိတ်စပိုထွက်မနေစေရအောင် ချုပ်တတ်လွန်းပါဘိ။

“စောစောစီးစီးကသာ စာရင်းပေးထားမိရင် ရွှေရင်အေးဝင်ပြိုင်လို့ရတယ်၊ သိလား၊ မကြာခင် အိုတော့မယ့်အပျိုမလေးအဖြစ်နဲ့”

ညီက မကြာခင် လက်ထပ်တော့မည် ဆိုတာကို ပြောထားပေမယ့် ညီက ရှက်သွေးလေးတဖြာဖြာ ဖြစ်ရသည်။ ရင်ထဲ လှိုက်ဖိုကာ ကိုယ့်ဘဝကိုယ် အကျေနပ်ကြီးကျေနပ်၊ အပျော်ကြီးပျော်၊ ဘယ်ရေးဘဝတွေက ဘာကုသိုလ်တွေ ပြုခဲ့မိလို့ ဒီအချိန်မှာ ကိုကိုလေးနှင့် လာဆုံပြီး ဒီလောက်ကုသိုလ်ကံမြင့်တက်သွားရတာလဲဆိုတာ တွေးတောင်မတွေးတတ်ပါ။ ဦးဘဝင်းထံမှာ နေရစဉ်က ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကံကောင်းလှပြီ မှတ်တာ။ အဲဒီမှာက ကောင်းကောင်းစား၊ ကောင်းကောင်းဝတ်၊ ကောင်းကောင်းနေရတာသာရှိပြီး ခုလို လူတစ်ကိုယ်လုံး လွင့်မြောက်တက်မလောက် ခုန်ပေါက်မိလုနီး ပျော်ရတာမျိုး မရှိခဲ့ပါ။ အဲသည်တုန်းက ရခဲဖူးသည့် စည်းစိမ်တွေ ဘကြီးဖြန့်လို့ ကုန်ခဲ့ရသည်မို့ ကိုကိုလေးနှင့်ပတ်သက်၍ စိတ်ချမ်းသာနေရသမျှ ဘကြီးနှင့် ကြီးဒေါ်တို့ကို အကင်းနိုင်ဆုံး အဝေးနိုင်ဆုံးနေမှ ဖြစ်မည်ဟုလည်း ဆုံးဖြတ်မိသေးသည်။ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေ ကုန်ဆုံး သွားရတာ ညို မနမြောပါ။ ညိုဆိုတာ ထမင်းကြမ်းတစ်ခဲရှိလျှင် တခြား ဘာမှမရှိတော့တောင် ထန်းလျက်တစ်ခဲလောက်နှင့်လည်း စားဝင်ခဲ့သူပါ။ ကိုကိုလေးထံမှ

ရရှိထားသော အချစ်တွေ ကုန်ဆုံးပပျောက်သွားမှာမျိုးတော့ ညိုလုံးဝမခံနိုင်ပါ။ ညို သေလုအောင် နှမြောပါသည်။ ကိုကိုလေးအချစ်နှင့် ကင်းကွာပြီး အသက်ရှင်ရပ်တည်မနေနိုင်တော့ပါ။

“လှလိုက်တာ မိညိုရဲ့”

ညီက အံကြိတ်ပြောကာ ညို ထုံးထားသော ဆံထုံး မြင့်မြင့်မှ အရွေ့ အရွေ့ကျနေသော စပရင်ကြိုးပုံဆံ ဆံပင်တစ်ခွေကို ဆောင့်ဆွဲသည်။

“မလုပ်နဲ့ အလှပျက်မယ်”

ညိုက နှုတ်ခမ်းစု၍ ရှောင်၏။ ကိုကိုလေးက ချစ်လွန်းအားကြီးလာလျှင် မိညိုဟု ခေါ်တတ်တာမို့ ရင်ထဲမှာ အလွန်အမင်းကြီးကို ကြည်နူးရလေ၏။

“ညို အရမ်းပျော်တာပဲ”

“ကိုယ့်ရင်ထဲမှာလည်း တဒိတ်ဒိတ်နဲ့”

“ညိုက ပိုခုန်တာပေါ့ ကိုကိုလေးရယ်”

“ကိုယ်တို့ တစ်ပတ်အတွင်း လက်ထပ်မယ်”

“ညိုအုပ်ထိန်းသူ ရပြီလား”

“ရပြီ၊ တော်ကြာ မိတ်ဆက်ပေးတော့မှာ၊ ညိုမိဘတွေပေါ့နော်၊ အဲဒါ မယ်ရွေးပွဲ လာလိမ့်မယ်၊ သူတို့မွေးစားမယ့် သမီး ဘယ်လောက်လှလဲဆိုတာ ရင်သပ်ရှုမောသွားရမယ်”

“ကိုကိုလေးလို အားကိုးရမယ့် ချစ်သူချောချောကြီးမျိုးရပြီ ညို သူဌေးကတော် ဖြစ်ရလိမ့်မယ်လို့ အိပ်မက်တောင်မမက်ခဲ့ဖူးဘူး ကိုကိုလေးရယ်”

ညို မျက်ရည်လေးဝဲပြီး စိတ်ထဲရှိသလို ရိုးရိုးကြီး ပြောရှာ၏။ အိပ်မက်ထဲမှာတောင် စိတ်ကူးမယဉ်ခဲ့ဘူးသည့်အဖြစ်ကို ညို လက်တွေ့ကြုံနေရသည်ဆိုတော့ ညို ဘယ်လောက်ကဲ ကောင်းလိုက်ပါသလဲ။ ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ “ကံဘုံဆောင်မြင့်” ကြီးပေါ်ကနေ ညို ဘယ်လိုခုန်ချချင်ပါ့မလဲ၊ ပြုတ်ကျချင်ပါ့မလဲ၊ တစ်သက်မဟုတ် ဆယ်သက်။

“ကိုကိုလေးကို ညို သိပ်ချစ်တာပဲ”

ရင်ထဲရှိတာထက် အဆပေါင်းများစွာ လျော့ပါး၍ ပြောနိုင်သည်။ ဒီထက် ပိုမပြောတတ်တော့ပါ။ ခံစားချက်တွေ ပြင်းထန်လွန်းသည်မို့ ဝတ်ထားသော ကိုယ်တီအင်္ကျီကျပ်ကျပ် လေးတောင် ချုပ်ရိုးတွေ ပွင့်ထွက်ကုန်မလား ထင်မိ၏။

“ကောင်းတာပေါ့၊ ချစ်သာချစ်”

ညီလည်း ပျော်ပါ၏။ အန်ကယ်လ်ဦးစိုးဦး ပြောသလို ကိုယ့်ကို ပစ်ခတ်အားကိုးရှာမည့် တစ်ကောင်ကြွက် ဇနီးလောင်း ချောချောလေး။ ကိုယ်ပြုသမျှနုကာ ကိုယ့်ဩဇာခံ၊ ကိုယ့်ကို အနီးကပ်ပြုစုမည့် အလိမ္မာကလေး။ အိမ်တွင်းမူကလည်း နိုင်ပါတီသနင့်။

“ရွှေရင်အေးဆိုတဲ့ ချစ်သူလေးကိုရတာ ကိုယ် အရမ်းကဲ ကောင်းတာပဲ”

“ညိုက ပိုကဲကောင်းတာပါ”

“မင်းကိုသိပ်ချစ်တာ ယုံလား”

“ယုံတယ်၊ ညိုကလည်း သိပ်ချစ်လို့”

“ရုံးမှာ လက်ထပ်ပြီးရင် ညဘက် ကိုယ့်ဟိုတယ်မှာဧည့်ခံမယ်၊ အဲဒီအတွက် အဝတ်အစားကို အန်တီမော်လီနဲ့တိုင် ပင်ပြီးချုပ်မှ ဖြစ်မယ်”

“ကိုကိုလေး ပိုကဲဆဲတွေ အများကြီးကုန်မှာလားဟင်”

“ကုန်တော့ ကုန်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ပိုကဲဆဲဆိုတာ သုံးဖို့ ရှာထားတာပဲ”

“ဘယ်လောက် ကုန်မှာလဲ”

“ကိုယ့်ဟိုတယ်က မြန်မာကျပ်ငွေနဲ့ လက်ခံတာမဟုတ်ဘူး၊ ဒေါ်လာနဲ့ ရိုးရိုးဧည့်ခံပွဲတစ်ခုအတွက် လူတစ်ယောက်စာကို ဆယ်ရှစ်ဒေါ်လာယူတယ်၊ အရက်သောက်မယ်၊ အမြည်းတွေနဲ့ တခြားအစားအသောက်တွေ ထပ်မှာဦးမှာဆိုရင် တစ်ယောက်စာအတွက် ဒေါ်လာသုံးလေးငါးဆယ်လောက်တော့ ကျမှာပေါ့”

“ဒေါ်လာသုံးဆယ်ပဲထားနော်၊ မြန်မာပိုကဲဆဲနဲ့ဆိုရင် ဘယ်လောက်လဲ”

“လေးထောင်ကျော် ငါးထောင်နီးပါးပေါ့”

“ဟောတော့ ... တစ်ယောက်ကို”

“အင်း”

“လူဘယ်လောက် ဖိတ်မှာလဲဟင်”

“ရွှေရင်အေးက ဘယ်နှယောက်ဖိတ်မှာလဲ”

“ရွာကသူငယ်ချင်းတွေ လာချင်မှာပဲ၊ ခေါ်လည်းမခေါ်ချင်ပါဘူး၊ သူတို့ မမြင်ဘူး မစားဘူးတာတွေ ပြချင် ကျွေး

ချင်တယ်၊ ကြွားလည်း ကြွားချင်တာ၊ ဒါပေမဲ့ သူတို့က စကားလည်းများတယ်၊ ခေါ်လည်းမခေါ်ချင်ဘူး၊ မဖိတ်တော့ပါဘူး”

“ဖိတ်ချင် ဖိတ်ပါ၊ ကိုယ့်မိတ်ဆွေကတော့ လေးငါးရာဆိုတော်ပြီ”

ညို လေးထောင့်ငါးရာလောက် ပျမ်းမျှထား၍ ငါးရာနဲ့ စိတ်ထဲမှာ မြောက်ကြည့်သည်။ အမယ်လေးလေး ... သိန်းနှစ်ဆယ်ကျော် အစိတ်နီးပါးကြီးပါလား။ အဲဒီလောက် ပိုက်ဆံကို ညို အတွေးထဲမှာတောင် မြင်ဖူးကြည့်၍ မရပါ။ ဘယ်လောက်အပုံကြီး ကြီးနေမလဲ။ နှမြောလိုက်တာ။ ဘယ်သူမှ ကျွေးမနေတော့ဘဲ ကိုယ့်ဘာသာ ယူထားလိုက်ချင်တော့တာပဲ။ ကိုယ်ပိုင်ရရင် ဘယ်လောက် ကောင်းမလဲနော်။

အပျော်ကြီးပျော်လျက် မြောက်ကြွ မြောက်ကြွပုံစံ ဖြစ်နေသော ကောင်မလေးကို ဒေါ်မော်လီက မျက်ဝန်းတောင်ကျဉ်းပြီး ကြည့်ရသည်။ လှလိုက်တာ။ တော်တော်လှတဲ့ ကောင်မလေး။ နယ်ကနေ တက်လာတယ်သာဆို ဝတ်တတ်စားတတ်လိုက်တာ မယ်ရွေးပွဲဝင်မယ့်သူကလေးလားတောင် ထင်စရာ၊ ဝတ်နံသာဆင်တာ ထင်ပါရဲ့။

“ကောင်မလေးက လှလိုက်တာ”

မအောင်နိုင်စွာ ထုတ်ပြောတော့ ဦးစိုးဦးက “အေးကွ” ဟု သဘောကျစွာဆို၏။

ဝတ်နံသာ မိန်းမအရှာကောင်းလေခြင်း။

ညိုက ညှိလက်မောင်းကို မှီတွယ်၍ ဝင်လာသည်။

ညို တွယ်နိုင်ဖို့ ညိုက ဘယ်ဘက်တံတောင်ဆစ်ကို တစ်ချိန်လုံး တကူးတက ကွေးပေးထားရသည်။ တွေ့သည့်သူတိုင်းက ညိုအလှမှာ ယစ်မူးရိဝေကြတာ ညိုက မနာလိုမဖြစ်ဘဲ ဂုဏ်ယူကြည့်နူးနေလိုက်တော့သည်။ “သူလေးက ဘယ်သူလဲ” ဟု မေးလာသူတိုင်းကို “ဒိုင်ဂဲလ် (My Girl ကျွန်တော့်မိန်းကလေး)ဟု ပြောသည့်အခါ ပြော၊ “ကျွန်တော် လက်ထပ်တော့မယ့် မိန်းကလေးပါ” ဟု ပြောသည့်အခါ ပြောသည်။ ဒါကို ဂုဏ်ယူစွာပဲပြော၏။ ကိုယ်ထက်ထပ်မည့် သတို့သမီးလောင်းက လှသလောက် ရိုးသားကာ ငယ်ယုံကို အားကိုးနေရှာသူလေးလေ။

ဘယ်တုန်းကမျှ မိန်းမသနာ ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်မဆွ့ဘူးသူ ညိုကို မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် လက်ချိတ်လာတာ မြင်ရတော့ အားလုံးက စိတ်ဝင်စားကြသည်။ အထူးသဖြင့် ငယ်ဘယ်ဝန်ထမ်းတွေ။ ပြီးတော့ မိတ်ဆွေတွေ။ မယ်ရွေးပွဲကို ဆာဝန်ယူကျင်းပသည့် ခင်သူစိတ္တာ တစ်ယောက်သာ နောက်ပိုင်းမှာ သူ့အလုပ်နှင့်သူ ရှုပ်နေသည်မို့ မမြင်သေး။ မမေးသေးဘဲကျန်အားလုံး လူဖြစ်ကျိုးနပ်နေပုံ စုံတွဲကို ပရိသတ်အားလုံး သမင်လည်ပြန်ကြရတော့သည်။ ညိုကလည်း လူချောလေ။

“ဒီမျက်နှာမျိုးလေး မြင်ဖူးလိုက်တာ”

“အေးကွ၊ ငါလည်း မြင်ဖူးသလိုပဲ”

အပျော်လွန်စုံတွဲက အပြုံးမျက်နှာကို မထိန်းနိုင် မသိမ်းနိုင်ပုံစံဖြင့် ရောက်လာသည်။ ညီက ဦးစိုးဦးတို့ဇနီးမောင်နှံ နှင့် မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ ရွှေရင်အေးလို့ ခေါ်တယ်၊ သူ့နာမည် ရင်းက ပန်းခွာညို တဲ့”

“ပန်းခွာညို ... နာမည်လေးက လှသားပဲနော်”

“ရွာမှာတော့ သူငယ်ချင်းတွေက မိညိုပဲ ခေါ်ပါတယ် မာ ... မာမိ”

ညီက “မာမိ” “ဒက်ဒီ” ခေါ်ရမည်ဟု သင်ပေးထား သည်မို့ ညီက ရှက်စနိုးစွာပြုံး၍ ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့လေး ခေါ်လိုက် သည်။

“ကွယ် ... မိညိုရယ်လို့”

ညီက ရယ်နေ၏။ အန်ကယ်လ် မလှဘူးလားဟု မေးချင်ပုံနှင့် မေးစေ့ကို ပင့်မော့ပြထားသည်မို့ ဦးစိုးဦးက ရယ် ချင်ဟားချင် ဖြစ်နေရသည်။ ဝတိန်သာ ... ဝတိန်သာ၊ မိန်းမ မပိုး ... မပိုးနဲ့၊ ရမယ့်ရတော့ အရတော်လေခြင်း၊ ကောင်မလေး က လှလိုက်တာ၊ ယောက်ျားတစ်ယောက်အနေနှင့် မိန်းမသားလှတဲ့ ရိုးရိုးသားသားလေး၊ ကိုယ် ရှာကျွေးတာနှင့် လောက်အောင်စား သူကိုယ်တိုင်လည်း ထွက်မရှာတတ်၊ အိမ်တွင်းမှုနိုင်နင်းပြီး ကိုယ် ကိုသာ ဘုရားတစ်ဆူ ဂူတစ်လုံး အားကိုးနေမည့်သူကိုပဲ လိုချင် မိ၏။

မိန်းမတွေ ပိုက်ဆံရှာနိုင်လျှင် ကိုယ့်ခမျာ အိမ်ဦး နတ်ကုလားထိုင်ကလေး လှုပ်စိလှုပ်စိ ယိုင်နဲ့ရတာ တော်တော် လေး ခံပြင်းစရာ ကောင်းလှသည်။ ကိုယ်က သူ့ထမင်းရှင်ဖြစ် နေမှ ကိုယ်မက်မောသလောက် အရိုအသေ အပြုအစုကို ပြန်လည် ရရှိနိုင်မှာဖြစ်သည်။ သူနှင့် ကိုယ်နှင့် နှစ်ယောက်စားဖို့ ထမင်း ကို ပြိုင်တူရှာနေရမှတော့ ကိုယ်ဟာ သူ့ထမင်းရှင် စစ်စစ်ကြီး ဘယ်ဖြစ်ပါတော့မလဲ။ ကိုယ်မက်မောသလောက် အပြုအစုနှင့် အားကိုးမှုကို ဘယ်အပြည့်အဝ ရတော့မလဲ။ သူလည်း သူ့အလုပ် နှင့်သူ ရှုပ်ပြီမို့ ကိုယ့်ဘက်မှ စွန့်လွှတ်ပေးရမှာတွေ အများကြီး လဲ။

“ဝတိန်သာ ကံကောင်းတယ်နော်”

“ဒါကြောင့် ဒေါ်တင်မငြိမ်းက သူ့မြေးကြီးအတွက် ရွေး တာနေမှာပေါ့”

“ဝေသဝဏ်က ဘာမကြိုက်စရာရှိလို့ သိပ်စိတ်မပါတာလဲ မသိဘူး”

စကားသံက နည်းနည်းကျယ်သွားသည်မို့ ဦးစိုးဦး ဘက်မှ ယောက်ျားတစ်ယောက်က စိတ်ဝင်စားစွာ ပခုံးချင်းတိုက် ၍ တိုးလာသည်။

“ဝေသဝဏ် ... ဟုတ်လား”

“သိလို့လား”

ဦးစိုးဦး လှည့်ကြည့်ပြီး မနစ်မြို့သလို ဖြစ်သွားရသည်။ လူပုံအလယ်မှာ ကိုယ်မဟုတ်သော တခြားလူတစ်ယောက် နာမည်ကို ထုတ်ဖော်ပြောဆိုမိတာများပြီ။ မယဉ်ကျေးရာရောက်ပြီဟု နောင်တရမိ၏။ ထိုလူပုံစံက ကုတ်အင်္ကျီနှင့် ဆောင်းဘီနှင့် နက်ကတိုင်နှင့် အနောက်တိုင်ဝတ်စုံ အကောင်းစားကို အပြည့်အစုံ ဝတ်ထားပေမယ့် သူ့ရုပ်သူ့ရည် သူ့အရပ်အမောင်းတွေက ကြည့်ပျော်ပျော် မဆိုးလှပေမယ့် ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ သူ့မျက်လုံးနှင့် သူ့နှုတ်ခမ်းတွေ၊ သူ့မျက်နှာ အနေအထားက အဆင့်အတန်း မမြင်သလို၊ သူ့ဝတ်စုံနှင့် မအပ်စပ်သလို၊ ရှင်းရှင်းနှင့် ရိုင်းရိုင်း ပြောရလျှင် ဘယ်လောက် အဝတ်အစား အဖိုးတန်ကြီးတွေပဲ ဝတ်ထား ဝတ်ထား အချောင်ရထားသလို သူ့ပုံစံက ဒေသကတန်း ကျနေတာ၊ ဝတ်ဖူးစားဖူး အမြင့်လွှာမှာ တစ်သက်လုံးနေခဲ့သူတွေက တန်းခနဲ သိလိုက်လေ၏။

ဦးစိုးဦး ဘေးခုံဆိုကတည်းက လက်မှတ်တစ်စောင်၏ တန်ဖိုးက ကြီးမားပါပေသည်။

“ဝေသဝဏ်လား ... မသိဘဲ နေပါ့မလား၊ ကျွန်တော့် ယောက်ဖပဲ”

“ဘယ်လို”

“ကျွန်တော့်နမ ယောက်ျားလေဗျာ”

မြတ်စွာဘုရား။

ဦးစိုးဦး ဘုရားတလိုက်သည်။ ဝေသဝဏ် ဘယ်တုန်းကမျှ မင်္ဂလာမဆောင်ခဲ့ပါ။ တရားဝင်လက်ထပ်ပွဲကို ဘယ်

တုန်းကမျှ ဘယ်သူနှင့်မျှ မပြုလုပ်ခဲ့ပါ။ ဒီလူ့ပြောစကားက ပိုင်နိုင်လွန်းသည်မို့ မယုံကြည်ဖို့လည်း - ခပ်ခက်ခက်။ ပြီးတော့ ဝေသဝဏ်ဟာ နေ့ခင်းဘက်သာ ဒေါ်တင်မငြိမ်း အလုပ်ရှိရာဆီ သွားပြီး ညနေဝဲဘက် သေသေချာချာ မစောင်းခင် မမှောင်ခင် ဘွားအိမ်သို့ အချိန်မှန် ပြန်ရောက်နေတတ်သည့် မြေးလိမ္မာ။

“ဪ ... သူတို့ရော မပါဘူးလား”

“မပါဘူး၊ ကျွန်တော် ကြည့်ချင်တယ်ဆိုလို့ ဝေသဝဏ်က လက်မှတ် ဝယ်ပေးတာ”

“ဪ ... ဪ”

သေချာသလောက် လူမသိသူမသိ တိတ်တိတ်ကိစ္စကို ဒေါ်တင်မငြိမ်း သိရဲ့လား။ သိရဲ့သားနှင့် အသိအမှတ်မပြုတာလား။ လျှို့ဝှက်ချက်ဟူသည် ဆိတ်ကွယ်ရာမရှိဆိုတာ မှန်လှချေလား။

“စောစောက ဦးလေးပြောတာ ဝေသဝဏ် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ ဟိုဘက် နှစ်ယောက်ကျော် အမျိုးသမီး နှစ်ယောက်ကျော်မှာ ထိုင်နေတာ ဝေသဝဏ်ရဲ့ညီလေ၊ ခင်ဗျား သိလား”

“ဝတီနိသာပေါ့၊ နာမည်ပဲ ကြားဖူးတယ်”

“ခင်ဗျားနာမည်က ဘယ်နယ်ခေါ်လဲ”

“လှထွန်းမောင် တဲ့၊ ကျွန်တော့်ညီမက ချိုသာရီ၊ နာမည် ရင်းက မိချိုပဲ၊ သီချင်းဆိုမှ ချိုသာရီ ဖြစ်သွားတာ”

“အဆိုတော်လား”

“အဆိုတော်ပေါ့”

“ဆီးရီးစ်တွေ ဘာတွေ ထုတ်လား”

ဦးစိုးဦးက စိတ်ပျိုသူဖြစ်သည်။ သီချင်းတွေ ဘာတွေလဲ ကြိုက်တတ်သည်။ အဆိုတော်တွေ သိသည်။ သူ့သိသမျှ အဆိုတော်တွေထဲ “ချိုသာရီ” မပါ။

“မထုတ်ရသေးဘူး၊ ဝေသဝဏ်ကို ထုတ်ခိုင်းရဦးမယ်၊ ခုတော့ တိဗိပဲ ရိုက်တယ်”

“ဪ”

ဒီလောက်သိရလျှင် တော်လောက်ပါပြီ။ ဒီကိစ္စ ဒေါ်တင်မငြိမ်းထံ သတင်းပို့ဖို့ လုံးဝစိတ်ကူးမရှိပါ။ သူများကြားထဲ ဝင်လိုစိတ်မရှိ။ ဝတ်နံ့သာကိုတော့ အဲဒီမိသားစုမှာ အရင်းနီးဆုံးလိုဖို့ ပြောပြဖို့ စိတ်ကူးမိလိုက်သည်။ သူတို့ ဘယ်မှာနေကြလဲ မမေးတော့ပါ။ သိစရာမလို။ ဝတ်နံ့သာ သိလို့လည်း လိုက်သွားမှာမှ မဟုတ်တာ။ ဪ ... ဝေသဝဏ် ... ဝေသဝဏ်၊ ဘွားမသိအောင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သိလျက်နှင့် အသိအမှတ်မပြုတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ပေါင်းသင်းဇနီးရှိပါလျက် ဘွားအမိန့်ကို မလွန်ဆန်ဝံ့လို့လား၊ အဓမ္မမရမှာနီးပြီး အသိမပေးဘဲ ထားပြီးတော့လား၊ နောက်ထပ် မိန်းမတစ်ယောက်ကို မချစ်မနှစ်သက်ပါဘဲ တရားဝင်လက်ထပ်ဖို့ လက်ခံစိစဉ်သတဲ့။

ယောက်ျားချင်း အထင်သေးလိုက်ပါ၏။

“ဦးလေး ... ကျွန်တော်တို့ဘက်ရောက်ရင် လာလည်ပါ၊ ရွှေတောင်ကုန်းမှာ နေတယ် ဦးလေးရဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ခြံကတော့ ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းပါပဲ၊ ဝေသဝဏ် ဝယ်ပေးထားတာ”

နမပေးယောက်ဖမို့ ဝေသဝဏ်လို လူတစ်ယောက်ကို အစ်ကိုနေရာမှာနေ၍ “ဝေသဝဏ်” ခေါ်နေတာ နားကြားပြင်းလည်းကတ်၏။

“ဘေးကုပ်ရပ်ခြံကတော့ ကျယ်တယ်၊ ခြံနံပါတ်တွေက ရှာရခက်တော့ နံပါတ်နဲ့မေးလည်း မရဘူး၊ ဘေးကပ်လျက်ခြံက လူကြီးနာမည်နဲ့မေးရင် ရတယ်၊ သူတို့က နေတာလည်း ကြာပြီ၊ လူသိများတဲ့ သူဌေးတွေဆိုတော့ သူတို့နာမည်နဲ့မေးရင် ရှာရလွယ်တယ်၊ ဘေးခြံသူဌေးနာမည်က ဦးတင်မောင်ဝင်းတဲ့”

“ဪ”

“နားပြီးတယ်ဗျာ ... တော်တော့” ဟု ပြောလိုက်ဖို့ သင့်ကျေးမှုအရာ အားနာစွာ ငဲ့ကွက်နေရသည်။ တကယ်တော့ ခပ်ကြွားကြွား၊ ပညာရှိပုံလည်းမရ၊ ဦးစိုးဦးတို့လို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးနှင့် တလျှင် အဆင့်ခြင်းကလည်း ကွာချင်တိုင်းကွာမှာ၊ အဆင့်အတန်း ခွဲခြားချင်လို့ မဟုတ်ရင်တောင်မှ အဆင့်ချင်းမတူလျှင် စကားပြောရဖို့ ခက်တတ်သည်မို့ ဦးစိုးဦး ဆက်နားထောင်ချင်စိတ် သုံးဝကို မရှိတော့ပါ။ သို့ပေမယ့် “ဪ” ဟု စကားထော့စွာ ကလေးတစ်ခု ပြန်ပေးရင်း ဘယ်လိုမှ စိတ်မဝင်စားနိုင်ပါ။

“သူ့မိန်းမက ဒေါ်သင်းသင်းတဲ့၊ နာမည်ကြီးတွေပဲ၊ ရတနာကုန်သည်တွေတဲ့၊ မိုးတုတ်သူဌေး ဦးဘဝင်းဆိုတာ ပတ္တမြားနဲ့ ပတ်သက်လာရင် လျှမ်းလျှမ်းတောက်ဆိုပဲ။ အဲဒီ ဦးဘဝင်းက မရှိတော့ဘူး၊ သူ့သား ဦးတင်မောင်ဝင်းနဲ့ ဒေါ်သင်းသင်းပဲ ကျန်တာ၊ တစ်ဦးတည်းသောသား”

“ဘယ်သူ”

အိပ်ပျော်နေသော ဦးစိုးဦးကို ပခုံးပုတ်နှိုးခံလိုက်ရသလို လန့်ဖျပ်နှိုးသွားရသည်။

“တစ်ဦးတည်းသောသားမို့ အမွေတွေ အကုန်ရလိုက်တာ၊ ဦးတင်မောင်ဝင်းနဲ့ ဒေါ်သင်သင်း၊ သူတို့ကျတော့ သမီးတစ်ယောက် သားတစ်ယောက် မွေးတယ်၊ ဘယ်သူမှ အိမ်ထောင်မကျသေးဘူး၊ အသက်တွေတောင် ဘယ်နည်းတော့မလဲ၊ လူပျိုကြီး အပျိုကြီးစာရင်းထဲ သွင်းလို့တောင်ရပြီပေါ့။ သုံးဆယ်နားတွေ ထင်တယ်”

“ဦးတင်မောင်ဝင်း အဖေက ဘယ်သူ”

“ဦးဘဝင်းလေ၊ သူဌေးကြီး၊ သူ့တစ်သက်မှာ မိန်းမသုံးယောက် ယူထားတာ”

တစ်အိမ်လုံးမီးပျက်၍ မှောင်နှင့်မည်းမည်းမို့ဖယောင်းတိုင်ကလေး ရှာထွန်းရန် ဟိုစမ်းဒီစမ်းလုပ်တုန်း ဖြန်းခနဲ မီးတွေပြန်လာပြီး လင်းထိန်သွားရသလို ဦးစိုးဦး၏ဦးနှောက်လည်း လင်လက်သွားရလေ၏။ ဦးနှောက်တစ်ခုလုံး လင်းထိန်တောက်ပသွားချိန်မှာ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံးကျတော့ မှိုင်းမှုန်ညှိမှောင်သွားရတော့သည်။ ဒေါ်မော်လီက ခင်ပွန်းမျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်တာကို ရိပ်မိသည်။ ဟိုဘက်ခုံကလူ ဘာပြောလိုက်ပါလိမ့်။ ဝေသဝဏ်ဟုတ်လားဟု ဝင်မေးတာတော့ ကြားလိုက်သည်။ ပုံစံကအထင်ကြီးစဖွယ်မရှိသည်မို့ ဒေါ်မော်လီက စိတ်ဝင်စားမှုမရှိ။ ညိုဘက်သာလှည့်၍ ညိုနှင့်ပဲ စကားတွေအများကြီး ပြောနေဖြစ်သည်။ ညို

ဆိုတာ ကျောက်ရိုင်းလေးတစ်ပွင့်ဆိုလျှင် အလှပဆုံးနှင့် အဖိုးအထိုက်တန်ဆုံးဖြစ်အောင် ဒေါ်မော်လီက အကောင်းဆုံးသွေးပေးရပါမည်။ ပန်းကလေးတစ်ပွင့်ဆိုလျှင် တော်ဝင်အောင် သွန်သင်မြှင့်တင်ပေးရပါမည်။ မြင့်လျှင် မြင့်သလောက် မြင့်မည့်သူကလေး၊ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ဆင်းသက်လာရသော မျိုးရိုးကြောင့် မှေးမှိန်နေရပေမယ့် “ဦးဝတီန်သာ” ၏ဇနီး “ဒေါ်ပန်းခွာညို” ဖြစ်လာချိန်မှာ ခန့်ခန့်ထည်ထည်နှင့် ကျက်သရေရှိသော တော်ဝင်ဇနီးမျိုး ဖြစ်လာနိုင်မည့် အရည်အသွေးနှင့် စိတ်ဓာတ်ရိုးရိုးသားသားလေးကို ဒေါ်မော်လီ တွေ့နေရသည်။

“ညို ... ကိုကိုလေးရဲ့ဇနီးကောင်း အရမ်းဖြစ်ချင်ပါတယ် မာမိ၊ မာမိ ဆုံးမရင် ညို ကြိုးစားမှာပါ”

“ကောင်းတယ် ... လိမ္မာလိုက်တာ၊ ဒါကြောင့်လည်း အန်တီဒေါ်တင်မငြိမ်းက မြေးချေးမအဖြစ် ရွေးပေးတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဖူးစာက အငယ်မှာ လာဆုံနေတယ်။ ညိုတို့အဖြစ်က ဆန်းသား။ ညီအစ်ကို စစ်မခင်းရတာပဲ တော်လှပြီ”

“ကိုကိုကြီးက ညိုကို မကြိုက်ပါဘူး မာမိ”

“ဝတီန်သာကတော့ ချစ်ကို ချစ်ရှာတာ၊ မြတ်နိုးလိုက်တာလည်း မပြောပါနဲ့တော့၊ ဘေးလူတွေတောင် အသိသာကြီး”

ပြောသမျှ ကြားနေရသည့် ဝတီန်သာက တပြုံးပြုံး။ မယ်တွေ လမ်းလျှောက်ထွက်လာတာတောင် မကြည့်မိ။ ချစ်လှစွာသော ရွှေရင်အေးကလေးကိုသာ ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့်လုပ်ရင်း စတိတ်ရိုးက သီချင်းတွေလည်း စုံစေ့အောင်မကြား။ တစ်

ပတ်ဆိုသော ကာလကို အတော်ကြီး သည်းခံစွန့်စားပြီး စောင့်ရမှာ။ ယောက်ျားကောင်းတို့၏ သိက္ခာတရားနှင့် သူ့အလှကလေးကို ရွှေရေးပန်းဆက် အမွန်းတင် အလှကြည့်ထားရမှာ၊ ရင်ထဲမှာ ပြင်းထန်စွာ ပေါက်ကွဲနေရသည့် အချစ်လှိုင်းအတိုင်းသာ ထင်တိုင်းကြုံရလျှင် ရင်ခွင်ထဲမှာ ကျစ်ကျစ်ကလေးထွေးရုံနှင့်တောင် ဘယ်မှာရောင့်ရဲနိုင်ပါ့မလဲ။ လက်ဖဝါးပေါ်တင်ပြီး မုန့်လုံးရေပေါ်လေးလို လုံးပြီးမှ မျိုချပစ်လိုက်ချင်တာပါ ရွှေရင်အေးကလေးရယ်။

သိပ်ချစ်တယ် မိညို။

ခုချိန်ဆို ရွှေရင်အေးကလေး အိပ်ပျော်နေလောက်ပါပြီ။

“မင်္ဂလာမဆောင်ခင် လေးငါးရက်လောက် အိမ်ကို ကြိုပြီးပို့ထားပေါ့။ ကိုယ့်အိမ်က အလုပ်သမားမိန်းကလေးကို လက်ထပ်တယ်ဆိုတာထက် အန်တီမော်လီ မွေးစားသမီး၊ သမီးတူမကလေးနဲ့ မေတ္တာမျှကြတယ်ဆိုတာ ဝတိန်သားအတွက်ရော ညို့အတွက်ပါ ဂုဏ်ရှိ သရေရှိ တင့်တယ်တယ်” တဲ့။

အန်တီမော်လီက အဖိုးတန်စကားကို ဆိုပေမယ့် မိရွှေညိုလေးကို ညီ ခွဲနိုင်ပါ့မလား။ တစ်မိနစ် တစ်စက္ကန့် ကိုယ့်ပိုင်ဆိုင်မှု အမိုးရိပ်မှ ခွဲမလွှတ်ချင်ပါ။ အလုပ်လုပ်နေချိန်မှာ

ကိုယ်က အလုပ်ခွင်ထဲ ရောက်နေပေမယ့် ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ရာ ကိုယ်ပိုင်စောင့်ရှောက်မှုထဲမှာ ရွှေရင်အေးလေးရှိနေတာ အတွေးနှင့် ကြည့်နူးနေရသည်။ သူ့ကို တခြားအိမ်တစ်အိမ် ပို့ထားဖို့ဆိုတာ အတွေးထဲမှာပင် လွမ်းလှပြီ။ ဘယ်လိုမှ မခွဲနိုင်တော့အောင်၊ ဒီသူငယ်မလေး ကိုယ့်နှလုံးသားကို တုပ်နှောင်ဆုပ်ညှစ်နိုင်လွန်းသည်။ ကိုယ်မျှော်လင့်မထားသော အနေအထား၊ ပြောကြပါစို့ အဆင့်အတန်း၊ ကိုယ့်ထက်စာလျှင် အစစနိမ့်ကျသူလေးရှေ့မှာ ကိုယ်ခူးထောက်ရပြီ၊ ကိုယ်ကျရှုံးပြီ၊ သူနှင့်ကင်းကွာလျက် ကိုယ်အသက်ရှင်ရပ်တည်ဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့ပြီဆိုတာ သေချာခိုင်လုံနေပြီ ဖြစ်၏။ ခုနေ ချစ်မိညိုနှင့် ကင်းကွာစေဖို့ အတားအဆီးတစ်ခုခု ကိုယ့်ရှေ့မှာ ပိတ်ဆီးကျရောက်လာမည်ဆိုလျှင် “ကိုယ်အသက်စွန့်၍ တိုက်ဖျက်ပါမည်”ဟု တစ်ကိုယ်တည်း ရူးသွပ်စွာ သစ္စာပြုလေသတည်း။

အဲသည်အချိန်မှာပဲ ခေါင်းအုံးဘေးမှာ ချထားသော ဆယ်လူလာဖုန်းကလေးက မြည်လာခဲ့တော့သည်။

- “ဝတိန်သာပါ”
- “ငါ ... ကျော်စွာ”
- “သန်းကောင်ကျော်နေပြီ ခွေးကောင်ရဲ့၊ ဒါ လူအိပ်ချိန်ခေါ်တယ်”
- “မင်းမှ မအိပ်သေးဘဲ”
- “ငါက ခုမှ အပြင်က ပြန်ရောက်ကာစမို့၊ ဒါတောင် အိပ်ရာထဲ ရောက်နေပြီ”

“သိပါတယ်၊ မင်ဟိုတယ်ရဲ့ မယ်ရွေးပွဲအကြောင်း”
 “ဘာလဲ လက်မှတ်မရလို့ လှမ်းကောတာလား”
 “မကြည့်ချင်ပါဘူး၊ ဒါမျိုး ငါးဆယ်ကျော်မှ စတင်စိတ်ကူးမလို့၊ ဒီမှာ ဟေ့ကောင်၊ အရေးကြီးတာ ပြောမလို့၊ မင်း ခု” ဘယ်မှာလဲ”
 “အိပ်ရာထဲမှာ”
 “ဘာလုပ်နေလဲ”
 “အိပ်ရာထဲ ဘာလုပ်ရမှာလဲ အိပ်မှာပေါ့၊ အိပ်ဖို့လုပ်နေတယ်”
 “စာတွေ ဘာတွေများ ဖတ်နေသလားလို့ပါကွာ”
 “ဒါ သိချင်လို့ မေးတာဆိုရင် ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်၊ စာလည်း မဖတ်ဘူး၊ ခုတင်ပေါ်ကနေ ဗီဒီယိုလှမ်းကြည့်ခြင်းအလုပ်ကိုလည်း လုပ်မနေဘူး၊ မျက်စိကို မှိတ်ထားပြီးသား၊ ဒါပဲ မဟုတ်လား”
 “ဟေ့ကောင် ... နေဦး”

ညီ တယ်လီဖုန်းကို ပိတ်လိုက်သည်။

ကျော်စွာစိုးဦး ဆိုတာ ဦးစိုးဦး၊ ဒေါ်မော်လီတို့၏သားပါ။ ဝတိန်သာနှင့် သူငယ်ချင်း၊ ကျော်စွာအစ်မ မာလာစိုးဦးက ကျတော့ ဝေသဝဏ်နှင့် သူငယ်ချင်း။ အတန်းတူတွေ။ သို့ပေမဲ့ မာလာရော ကျော်စွာပါ ဝတိန်သာကိုသာ ပိုခင်ကြသည်။ ဝေသဝဏ် ခမျာ ဒေါ်တင်မငြိမ်း အချစ်တော် မြေးလိမ္မာဖြစ်ရတာနှင့်ပင် သူငယ်ချင်းတွေ ပါးကျဲကုန်ရရှာ၏။

ဒီတစ်ခါကျတော့ အောက်ထပ်မှ လိုင်းခွဲဆွဲထားသော တယ်လီဖုန်းက ထ၊မြည်သည်။
 “ကျော်စွာ ... ဒါမျိုးများပြီကွာ၊ အိပ်ပျက်တယ်၊ ငါ အိပ်တော့မယ်”
 “အန်ကယ်ပါ ဝတိန်သာ”
 “ဟာ ... အန်ကယ်လဲ ဆောရီး၊ အမိန့်ရှိပါခင်ဗျ”
 “ပြောစရာရှိတာကို ကျော်စွာ ဆက်ပြောလိမ့်မယ်၊ မင်း ဆုံးအောင်တော့ နားထောင်လိုက်ပါ”
 “ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ ခင်ဗျ”
 “ဝတိန်သာ”
 “ပြော ... ဘာများလဲကွာ၊ အန်ကယ်လဲကို ဒုက္ခပေးရလား၊ ကိုယ့်ဘာသာပြောလည်း ရသားနဲ့”
 “လိုရင်းတိုရှင်း ပြောမယ်ကွာ၊ မင်းကြည့်ရတာ ပန်းခွာညိုကို သိပ်ချစ်ပြီး သိပ်မွန်၊ အဆိပ်တွေတုတ်နေပုံရတယ်”
 “မင်းစကားက နည်းနည်းတော့ ရင့်နေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မှန်ပါတယ်၊ ဒီထက်ညက်ညောတဲ့ စကားလုံးကို ရွေးနိုင်ရင် နားဝင်ချီတာပေါ့”
 “အဆိပ်သင့်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ ရောဂါသည်းပြီး အမှားအယွင်းဖြစ်တတ်လို့ မင်းကို ညကြီးမင်းကြီး အချိန်မီ သတိပေးရတာ၊ မကြာခင် လက်ထပ်တော့မှာပဲဆိုပြီး မင်း တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ...”

“ကျော်စွာ ... ငါ့သိက္ခာနဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားကို မင်း မသိလို့ ဒီစကား ပြောတာလား”

“ရုပ်ရှင်တွေထဲမှာ သမီးရည်းစားချွဲသလို ပြောရရင် အခုလို ကိုယ့်ပေမယ့် ကံကိုမယ့်ဘူးဆိုသလို ...”

“ကံကိုလည်းယုံပါ။ ငါ ထိန်းသိမ်းတတ်တဲ့ ယောက်ျားကောင်းပါကွ။ မင်းအဖေနဲ့အမေကို ပြောလိုက်ပါ။ လူကြီးဆိုတော့ စိတ်ပူမှာပေါ့။ မိညိုကလည်း ဒီည သိပ်လှနေတာကိုး။ သူတို့ရဲ့မွေးစားသမီးကို လက်ဖျားနဲ့တောင် မထိခါဘူးလို့၊ အမိုးနဲ့တူတဲ့ ထားထားပါတယ်လို့၊ ဝတိန်သာဆိုတဲ့ကောင် အနားကပ်ဖို့ဝေးလို့ ယင်ဖိုပေါက်စလေးတောင် မသန်းစေရအောင် စောင့်ရှောက်ထားပါတယ်လို့”

ညီ ... ဟား ဟား ဟု ရယ်လိုက်သည်။ လူကြီးမိဘနေရာမှ စိုးရိမ်၍ ဆုံးမစကားပြောတာ ကျေးဇူးတင်ပါသည်။ သို့ပေမဲ့ ဒီကိစ္စ ကိုယ့်ဘာသာပြောလည်း ရရဲ့သားဖို့ ကျော်စွာကို ပြောခိုင်းဖို့ မလိုပါ။ အန်ကယ်လ်က ဆုံးမရမှာကိုပဲ အားနာနေသေး ထင်ပါရဲ့။

“ဝတိန်သာ ... ငါ အရမ်းတော့ အားနာတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ပြောမှဖြစ်မယ်၊ မင်း မပေါက်ကွဲပါဘူးလို့ ကတိပေး”

“ဟာ ... ဘာလဲကွ”

“မင်းရဲ့ပန်းခွာညိုဟာ ...”

“ဘာဖြစ်လဲ ... မိညို ဘာဖြစ်လဲ”

“မုဆိုးမ”

“ဘာ”

“သူ့ကျေးဇူးရှင်လို့ပြောတဲ့ ဦးတင်မောင်ဝင်း ဒေါ်သင်းသင်း တို့ရဲ့အဖေ ဦးဘဝင်း တရားဝင်လက်ထပ်ပေါင်းသင်းသော တတိယဇနီး”

ဟာ ...။ ရင်ညွန့်တည့်တည့် အမြောက်နှင့်ပစ်ခံရသလို ရင်ဘတ်ကြီးတစ်ခုလုံး ပေါက်ကွဲလွင့်စင်သွားတော့သည်။ ဘစ်စတစ်ပုံစံသော ရင်တွင်းပစ္စည်းတွေနှင့် လူခန္ဓာကိုယ်ကြီးတစ်ခုလုံးပါ မြောက်တက်ပြီးမှ အရှိန်ပြင်းစွာ ပစ်ကျသည်။ ခေါင်းထဲ ခိုက်ခနဲဖြစ်ကာ နားတွေလည်းအူ၊ တယ်လီဖုန်းကို အသိမဲ့စွာပစ်ချ၊ ဆွေးတွေလည်း ဆုတ်ကုန်မှတော့ သေသူနှင့် ဘာခြားတော့မှာလဲ”

“မင်း အစက ဘာလို့မပြောတာလဲကွ ... ဟင်၊ ဒါဟာ ဖုံးဖိထားလို့ရမယ့် ကိစ္စလား၊ လင်တစ်ယောက်လုံး ယူခဲ့ပြီးမှ အပျိုပြန်လုပ်ပြီး နောက်တစ်ယောက် ထပ်ကြိုက်ရသလားကွ၊ မင်း ဘယ်လိုမိန်းမလဲ၊ သိမ်ဖျင်းလှချည်လား၊ စိတ်ဓာတ်အောက်တန်းကျလှချည်လား၊ ငါ နားမလည်ဘူးကွာ၊ မထင်ဘူးကွ၊ မင်း ဒီလိုပျိုဆိုတာ နည်းနည်းလေးမှ မထင်ခဲ့မိဘူးကွ၊ မင်း ...”

ညို အတွေးပျော်တို့နှင့် အကြည်နူးလွန်ကာ အိပ်ပျော်နိုင်ဘဲ တလူးလူး တလွန်လွန် ရှိနေဆဲမှာပဲ တံခါးခေါက်သံ တခုနဲ့တုန်းကြီး ကြမ်းတမ်းစွာ ထွက်ပေါ်လာခဲ့လေ၏။

“ဒေါ်ပန်းစွာညို ... တစ်ဆိတ် ကျေးဇူးပြုပြီး အပြင်ထွက်ခဲ့ အမိုးလည်းလိုက်ခဲ့၊ လူသတ်မိရင် ဝိုင်းဆွဲ”

ဒေါ်သဟန်းသံကြီးကြောင့် တဲခါးဖွင့်ရုံရှိသေး ညီညိုလက်မောင်းရင်းတစ်ဖက်ကို ကြမ်းတမ်းစွာ လှမ်းဆွဲသည်။ အမယ်လေး ... ညို ကြောက်လိုက်တာ၊ ညို ဘာလုပ်မိလို့ပါလိမ့် မယ်ဈေးပွဲမှာ ညို ဘာမှားခဲ့လဲ။ ဧည့်ခန်းထိ ဒဂုတ်တိုက်ပါလာပြီး ဝန်းခနဲ ဆောင်ချခြင်းကိုခံရသည့်နေရာမှာ ညို ငြိမ်ကုပ်ကျပြီး မလှုပ်ရဲအောင် အသက်အောင့်ထားရသည်။

ခုမှ ညို မပြောရက်လို့၊ ဖုံးထားလည်း အရေးမကြီးဘူးထင်ပြီး စပ်နံနံအတွေးနှင့် မြဲထားမိလို့၊ ပြောရမှာ ရှက်ခြင်းနဲ့ ကြောက်ခြင်းရောလျက် မပြောဖြစ်လို့၊ တစ်နေ့ သိသွားလည်း အဲဒီလောက် မပေါက်ကွဲနိုင်ဘူးရယ်လို့ အတွေးတိမ်တိမ်ထားခဲ့မိလို့၊ ညှပ်ဖျင်းခဲ့ခြင်း၏ ပြစ်မှုဆိုတာကို ညို ရင်ကွဲပက်လက် နာလည်လိုက်ရပါပြီ။ ညို မှားပြီ။

“အို ... သား”

သုံးထပ် မှန်စားပွဲ၏ အပေါ်ဆုံးလွှာ ခွမ်းခနဲကွဲသည်။ ညိုလက်မှာ သွေးတွေ ဖြာခနဲ ရဲသွားတော့သည်။ အမိုးက ငြိလောချုပ်၏။

“မကိုင်နဲ့နော် အမိုး၊ ခုချိန်မှာ ကျွန်တော် လူသတ်ချင်တာပဲ”

ဧည့်ခန်းကော်စောပေါ်မှာ ချထားသည့် သားရေခွံ ခုံပုလေးကို လွင့်ခနဲမြှောက်အောင် ကန်ထည့်ပစ်လိုက်သည်။

ခြေချောင်းဖျားလေးတွေက အသည်းခိုက်အောင်နာပြီးမှ ခုံပုလေးက ကော်စောပေါ် ပြန်ကျ၏။ ဧည့်ခန်းထောင့်သို့ ပြေးသွားလိုက်တော့ လူ့တစ်ရပ်နီးပါးရှိသည့် တရုတ်ကြွေပန်းအိုးကို တွေ့သည်။

“မလုပ်ပါနဲ့ ကိုကိုလေး”

ညို အလွန်မြတ်နိုးသော အဖိုးတန်ဈေးကြီး ပန်းအိုးကြီးမှန်း သိသည်မို့ ညိုက ပြေးဆွဲ၏။ ညို ဆောင်ရန်းပစ်လိုက်တော့ ညိုက ပက်လက်လန်လဲလေ၏။ လက်ပြန်ဖြတ်ရိုက်ချပစ်လိုက်မို့ ရွယ်ပြီးမှ စိတ်ကို မနည်းကြီး အောင့်ထားရသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် စိမ့်ညက်ညက် ချေချင်၏။ စဉ်းတီတုံးပေါ် တင်ပြီးတော့လည်း နုပ်နုပ်စင်းချင်သည်။ တောင်ထိပ်အမြင့်ကြီးပေါ် ခေါ်သွားပြီးမှ လှိမ့်ကန်ချပစ်လိုက်ချင်သည်။ လည်ကုပ်မှ မြိမြိကိုင်၍ ရေထဲ နှစ်သတ်ချင်၏။

သေစမ်းဟာ။

သူ့သတ်လို့မှ မရတာ၊ ကိုယ်ပဲ သေတော့။ ညို ... အိမ်တံခါးသော့ကို ပြေးယူ၏။ သော့ဖွင့် ကားယူမောင်းထွက်ကာ မျက်စိရှေ့ တွေ့သမျှ ဆောင့်တိုက်ပြီး သေပစ်လိုက်တော့မည်။

“မလုပ်ပါနဲ့ ကိုကိုလေး၊ ညိုကို သတ်ပါ”

“သား စိတ်ကိုထိန်းလေ၊ သားရဲ့မေမေ ဒေါ်မေနှင်းဆီဟာ အသည်းအသန် နာကြည်းနေချိန်မှာတောင် ကလဲစားတစ်ခုကို အပြီးမပျက်ဘဲ ချောသွားခဲ့တယ်၊ ဘယ်နှခါ ပေါက်ကွဲတာ တွေဖူးလဲ”

“အမိုး ... ကျွန်တော့်ကို နားမချနဲ့”

ကျုံးအော်ဖစ်လိုက်သည်။ အမိုးနှင့် ညိုက အိမ်သော
 တွဲကို ရအောင်လုထားလိုက်ကြသည်။ အိမ်ထဲမှာပဲ ကြိုက်သလောက်
 ပေါက်ကွဲပစေတော့။ သော့ကိုလုဖို့အတွက် မိန်းမသားနှစ်ယောက်
 ကို ပါးတွေ နားတွေရိုက်ပြီး ပုံလဲအောင် နုလန်မထူအောင် နှိပ်
 စက်ပြီးမှ ရနိုင်မည်။ အဲသည်လောက်ထိ နှိပ်စက်ပြီးမှ အိမ်သော
 ကို ရမည်ဆိုလည်း နှိပ်စက်လိုက်ချင်၏။ တစ်ဖက်သားကိုလျှင်
 လည်း သတ်ရမှ၊ ကိုယ်လျှင်လည်း သေမှအေးမည်။ စိတ်ကြီးသူ၏
 အမြင့်ဆုံးဒေါသက ငယ်ထိပ်ပေါ်မှာ မွန်နေ၏။ လက်မှအနာက
 သွေးတွေ တစက်စက် စီးကျရင်း နာစပြု၏။ အသားနာတော့မှ
 ဒေါသပြေချင်သလိုလို။ အသားနာလေလေ ဒေါသလျော့လေလေ
 ဖြစ်မှာ၊ ကဲကွာ။

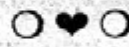
ခွမ်းခနဲသံနှင့်အတူ ယာလက်တစ်ချောင်းလုံး လှုပ်
 မရအောင် အသည်းခိုက်သွားရလေ၏။ ဘေးဘက် ဆွဲလှည့်ကာ
 သုံးဆင့်စားပွဲလုပ်လို့ရသော မှန်စားပွဲ၏ အပေါ်ဆုံးထပ်ကိုခွဲပြီးပြီး
 သံခွေကို ဘေးသို့ဆွဲလှည့်လိုက်တော့ ဒုတိယဆင့်မှန်ပေါ်လာသည်။
 အဲဒါကို ဒဏ်ရာရပြီးသားလက်နှင့်ပင် အားကုန်လွှဲ၍ ရိုက်ချလိုက်
 တော့မှ ဒုတိယမှန်ချပ်ကွဲကာ အသည်းခိုက်အောင် နာသွားသည်။
 အသားနာလို့ ဒေါသတစ်မျိုး ပြေသလိုလိုပေမယ့် အသားနာသွား
 သည့်အတွက်ပဲ နောက်ထပ် ဒေါသတစ်ခု ထပ်ထွက်ကာ အောက်
 ဆုံးဆင့် မှန်ချပ်ကို ဖနှောင့်နှင့်ပေါက်ချ ထောင့်ချိုးမျိုးစုံချွန်ထွက်
 နေသော မှန်အကွဲအရှ အချွန်အတက်တွေကို ခြေခံဖြင့်ပင့်၍
 ကန်ထည့်လိုက်တော့ နောက်တစ်ကြိမ် အသည်းခိုက်အောင်နာ

သူတစ်ကိုယ်လုံး ထိုင်ကျသွားရပါတော့သည်။ ယောက်ျား ... ဆို
 သည့် မာနသတ္တိနှင့်သာ အံ့ကြိတ်တင်းခံမထားမိလျှင် အမေပျောက်
 သည့် ကလေးလို အီးခနဲ အော်ငိုချလိုက်ချင်၏။

“ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ ကိုကိုလေးရယ်”

ညို တိုးတိုးလေးပြော၊ အနားလည်း မကပ်ရ၊
 ကိုယ့်ရင်ထဲမှာလည်း ကမ္ဘာမီးလောင်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံး သွေးဆုတ်
 ကာ ဧည့်ခန်းထောင့်လေးထဲကပ်၍ အသက်ရှူရပ်မတတ် ထိတ်
 သန့်တုန်လှုပ်လျက် တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်တုန်နေလေတော့
 သည်။

“မင်းက သိပ်ပြီး ကြည်နူးအဆိပ်မွန်နေတဲ့ ပုံစံလည်းဖြစ်
 နေတယ်၊ တစ်အိမ်ထဲ တူတူနေကြတဲ့ အချိန်မျိုးလည်းဖြစ်
 တယ်၊ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် သိပ်ချစ်နေကြတဲ့ ချစ်သူတွေလည်း
 ဖြစ်တယ်ဆိုတော့ မင်းသိက္ခာကို ဘယ်လိုလေးစားပေမယ့်
 မဖြစ်သင့်တာ ဖြစ်မသွားရအောင် အချိန်မီ တားနိုင်အောင်
 ဖုန်းနဲ့ လှမ်းပြောတာ၊ ပြောပြီးပြီးချင်း မင်း အဆုံးစွန်ပေါက်
 ကွဲတော့မယ်ဆိုတာသိလို့ ထိန်းရအောင် လိုက်လာတာ၊
 ခု မမိတော့ဘူး”

ကျော်စွာက ဆရာဝန်မို့ ဆေးသေတ္တာ အဆင်သင့်
 လာသည်။ ဦးစိုးဦးနှင့် ဒေါ်မော်လီတို့ကလည်း ထိန်းသိမ်းဖို့

လိုက်လာကြ၏။ မိုးလင်းကာတောင် နီးနေပြီ။ အချိန်က အရက် တက်ဖို့ သိပ်မလိုတော့။ ဘယ်သူမှ တစ်ရေးမျှ မအိပ်ရသေးဘဲ မှန်တိုင်းအလယ်ကောင် ရောက်နေသလို ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားနေကြ တော့သည်။ ဝတီန်သားဒဏ်ရာတွေက မနည်းမနောမို့ သူငယ်ချင်း အရိုးဆရာဝန်ကို လှမ်းခေါ်ရသေးသည်။ မူလထက် နှစ်ဆလောက် ရောင်ကိုင်းထလာသော လက်ကြီးကို ဒေါ်မော်လီက ကြည့်တောင် မကြည့်ရပါ။

“မနက်ဖြန် မိုးလင်းတာနဲ့ အိပ်ကပ်စေရော သွားရိုက်ရမယ်၊ သွားဖို့ငြင်းရင် အိပ်ကပ်စေရောကားကို အိမ်ခေါ်ရိုက်မယ်”

“မှန်စားပွဲက မှန်သားချည်းမို့လို့ အောက်က သစ်သားထု တွေ ဘာတွေ မပါလို့ တော်ပါသေးရဲ့၊ နှစ်ချိပြန်ဆိုတော့ လက်ခုံဆစ်တွေ အကုန်လုံးကျိုးကုန်နိုင်တယ်၊ ခုတောင် ရွေ့စုန်လား လွဲကုန်လား ဓာတ်မှန်ရိုက်ကြည့်မှ သိမယ်၊ ကျိုးတော့ မကျိုးဘူး၊ အက်ချင် အက်သွားမယ်”

“ဝတီန် ... မင်းကွား၊ မိန်းမတစ်ယောက်အတွက် ဒီလောက် ပေါက်ကွဲရသလား လူညံ၊ မင်းကို ငါ အထင်သေးလိုက် ဖြီ”

သက်မဲ့ရုပ်သေးတစ်ရုပ်ကို ကြိုးဖြတ်၍ ချထားသလို ဖြစ်နေသော ညီက မချိမဲ့နှင့် ပြီးပြသည်။ ဒီလောက် ထိခိုက်ဒဏ် ရာရလိုက်ပြီမို့ ဒေါသရှိန်တော့ ကျသွားပြီ။ ယူကျုံးမရစိတ်ကတော့ တစ်သက်လုံး စွဲမြဲကာ ရောဂါတစ်ခုလို ကပ်ငြိနေတော့မှာ ဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပဲ သိပါသည်။ သူ့ကို ဘယ်လောက်ထိ ချစ်မိ

လိုက်သလဲ ဆိုတာလည်း ပို၍ သဘောပေါက်ရ၏။ တစ်ဘဝလုံး ခြောက်သွေ့နှမ်းဖတ်ကာ နေ့ရှာသီ၏ မွန်းတည့်ချိန်မှာ အပူတော ထဲဖြတ်ရသလို လောင်မြိုက်ခြင်းက သေသည်အထိ စွဲမြဲတော့မည် ဆိုတာကို သဘောပေါက်သည်။ သူကတော့ လောလောလတ်လတ် တော်စပ်လိုက်ရသော မွေးစားမိဘနှစ်ပါးထံမှာ သူ့ဖြစ်ကြောင်းရယ် မှကုန်စင်ကို နတ်သံနောနေပါလိမ့်မည်။ သို့ပေမဲ့ ထိုမိန်းမသည် ကိုယ့်ဘိုးအေအရွယ် ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်၏ တတိယမြောက် တရားဝင် (တစ်ဦးကသေဆုံး၍ တစ်ဦးကကွဲကွာ)ဇနီးအဖြစ် လက် ထပ်ခဲ့ရုံသော အဲဒီတုန်းက အသက်ကလေး ဆယ်ခုနှစ်နှစ် လောက်သာရှိသော၊ ပစ္စည်းတွေ တစ်နှစ်အတွင်းလောက်မှာ လျှော့ ခနဲကုန်အောင် အဆင်ခြင်မဲ့သော မိန်းမရှင်းဖြစ်၏။

ရှင်နှင့်အမျှ ချစ်ရလှပါသည်ဆိုသည့် ယောက်ျားတစ် ယောက်အပေါ်မှာ ဘဝမှန်ကို ဖုံးဖိလိမ့်ညာထားခြင်းက စဉ်းလဲလှ ပေ၏။ ကောက်ကျစ်လှပေ၏။

“လောကမှာ မိန်းမ ဒီလောက်ရှားသလား ဝတီန်”

မိန်းမတွေကတော့ အများကြီးပေါ့။ ဘယ်ရှားပါ့မလဲ။ ပေါလိုက်တာမှ သန်းကို ထောင်နှင့်ချီပြီးတော့ရှိမှာ။ အဲဒါတွေဟာ ကိုယ့်ချစ်သူမဟုတ်ဘဲ။ ကိုယ်မှ မချစ်ချင်ဘဲ။ ဘဝတစ်လျှောက် လုံး အတူတူ မခွဲဘဲနေမှ မနေချင်ဘဲ။ ဝတီန်သာ ဆိုသော ယောက်ျားဟာ မိန်းမသနာကင်းရှင်းသည်ဆိုပေမယ့် တစ်မိုင်ကွာ အဝေးမှာ စက္ခုဖြေချပြီး နေခဲ့သူ မဟုတ်ပါ။ သူငယ်ချင်းလို ဟိုလိုလို ဒီလိုလို ကိုယ်က ချိန်သလိုလို သူကချိန်သလိုလို၊ ခေတ်

စကားနှင့်ပြောရလျှင်တော့ အိစကလီ။ ရှည်းစားပီပီပြင်ပြင်ကြီး မဖြစ်ခဲ့တာ ချစ်တယ်လို့ မပြောဘူးခဲ့တာ၊ တွဲသွားတွဲလာ မလုပ်ခဲ့တာသာဖြစ်လျက်၊ သူငယ်ချင်းမကသူတွေတော့ ရှိခဲ့သည်ပဲ။

မိန်းမ မမြင်ဘူးသောသူလည်း မဟုတ်။ သို့ပေမဲ့ နှလုံးသားနှင့်ဆက်၍ ချစ်မိသူက တစ်သက်မှာတစ်ခါ၊ ဤကမ္ဘာမှာ တစ်ယောက်တည်းလေ။

စပါးလင်နဲ့ ရပါသည်။

ဒီမိန်းမ မသွားသေးဘူးလားဟု ဒေါသထွက်လိုက်သည်။ ဒင်းကို သွားလိုရာ သွားတော့ဟု လွတ်လပ်ခွင့် ပေးခဲ့ပြီးပြီ။ အန်တီမော်လီမှတစ်ဆင့် အဖြစ်အပျက်တွေကို ဘွားသိအောင် ပြောပြဖို့လည်း မှာပြီးပြီ။ ညှိလက်မှလွတ်သော ညို ဆိုသည့် ငါးမကြီးကို ဘွားက သဲလဲစင်အံဖြစ် ကောက်ယူဆယ်တင်ကာ “အကြီးကြီးပဲ”ဟု ဂုဏ်မြှောက်ချင်မြှောက်နေဦးမည်။ ဒီမိန်းမ... မုဆိုးမဆိုတာသိလျှင် သူ့ချစ်လှစွာသော မြေးကြီးနှင့် ဘယ်မှာ သဘောတူ ကြည်ဖြူနိုင်တော့မှာလဲ။

သေချာရှုရှိုက်မိသည့်အခါမှာ ခါတိုင်းရနေကျ စပါးလင်နဲ့နှင့် ကွဲလွဲနေ၏။ မုန့်ဟင်းခါးကို စပါးလင်နဲ့ကလေး သင်းမွှေး၍ သွားရေယိုချင်ဖွယ် အနံ့ကလေးထွက်အောင် ဒီကမ္ဘာမှာ ဒီမိန်းမကလေးတစ်ယောက်ပဲ ချက်တတ်သည် ထင်ပါရဲ့။ ခ

စပါးလင်နဲ့က သင်းလက်ရာ သင်းပျံ့ပျံ့နှင့် ရနံ့ချင်းကွာ၏။ အမိုးချက်ထားတာ ဖြစ်နိုင်သည်။ အမိုးက မေမေ ငယ်ငယ်က တည်း ဦးသောင်းတင် ဒေါ်ကြည်စိန်တို့ လက်စွဲဖြစ်ခဲ့၏။ ဘယ်မှ မသွားတော့ဘဲ မခွဲခွာနေခဲ့သည်။ ညို မရှိလျှင် သူတစ်ယောက်တည်း နေ၍ တစ်အိမ်လုံးကို စောင့်ရှောက်ထားသည်။ ဆွေမျိုးသားချင်း လိုဖြစ်၏။ ရိုးသား၏။ သို့ပေမဲ့ အရည်အသွေးကျတော့ ညံ့ချင်၏။ အနာရှိန်တက်၍ အဖျားတစ်ရာနှစ်လောက် ဖြစ်နေသော လူနာက စပါးလင်ကဲကဲ ငရုတ်ကောင်းပူပူနှင့် မုန့်ဟင်းခါးကို စားလိုဖြစ်ပါ့မလား။ စားချင်မှာပဲထင်ပြီး လုပ်ထားတာပဲဖြစ်၏။ ဘယ်လိုတိုက်ကျွေး ဖေးမရမည်မှန်း အမိုးမသိရှာ။

ညိုရှိတုန်း စင်ကာပူတစ်ခေါက် သွားစဉ်က အပြန်မှာ အအေးမိ တုပ်ကွေးပါလာခဲ့ဖူး၏။ ညို ပျာနေအောင် ပြုစုတာလေးကို ဖျတ်ခနဲ သတိရသည်။

“ကိုကိုလေး မျက်နှာကို ညို ရေပတ်တိုက်ပေးမယ်”
 “ရေချိုးခန်းထိ မသွားနဲ့လေ။ အေးတာပေါ့၊ ဟင့်အင်း... ညိုကို အားမနာရဘူး၊ ဒီမှာပဲ သွားတိုက်ပါ၊ ထွေးချ ... ထွေးချပါ ကိုကိုလေးရဲ့၊ ညို သွန်မှာပေါ့”
 “ဈေးတွေထွက်လို့ အင်္ကျီလဲရအောင်နော်”
 “ငါ့ရဲ့ဆန်ပြုတ်လေး လုပ်ထားတယ် ကိုကိုလေးရဲ့၊ ဆန်ပြုတ် ကျိုက်ကျိုက်ဆူကြီးကို ငါးရဲ့အသားတုံးသေးသေးအစိမ်း လိုက်အပေါ် လောင်းချတာနော်၊ ဆယ့်ကိုးလမ်းဆန်ပြုတ် က ဆလဲတိုက်သွားရမယ်”

“ကြည့်လေ ... စောင်ခြံထားပါ ကလေးရယ်၊ ချည်စောင် ပါးပါးလေးဟာကို”

“ကြက်ပေါင်းရည်များ ညို လုပ်တတ်ပါတယ်၊ ကြက်သား ပြုတ်ရည် မဟုတ်ဘူး ကိုကိုလေးရဲ့၊ ပေါင်းခံထားတဲ့ဈေး ကိုယူရတာ”

“ဟော ... ကိုကိုလေး အဖျားကျပြီ”

“ဆေးသောက်ရအောင် ကလေးဆိုးကြီးရေ၊ ဆေးချိန် ... ဆေးချိန်၊ ဆေးလေးက ချိုပါတာသနဲ့”

ကော်အရသာပဲရှိသော ဆေးတောင့်ကို ညီက “ခါးတယ်” “ခါးတယ်”နှင့် ရဲ့မဲ့အော်ခဲ့သေးသည်။

“ခါးလို့လား၊ ဥဲ၊ ဥဲ ... ဥဲ၊ ဥဲ၊ ဆေးလေးချိုသွားအောင် ဒီလို...”

ချစ်သူနှစ်ဦး ဆိုပေမယ့် လက်မထပ်ရသေးသည်မို့ ညီက အနေအထိုင် အတော်ကြီး ဆင်ခြင်ရှာ၏။ ညီအခန်းထဲသို့ ဝင်လာလျှင် အခန်းတံခါးကို အဆုံးစွန်ထိဖွင့်၊ ခန်းဆီးပါ ဘားပယ် ပြီး လူမြင်သူထင် လုပ်ထားတတ်သည်။ အခိုးကို ညီအခန်းဝ စကြိုကော်စောတွေကို ဖုန်စုပ်စက်နှင့် ဖုန်စုပ်နေပါဟု အကူအညီ တောင်းထားတတ်သည်။ စက်သံကလေး တစ်စီကြောင့် အပြင် မှာ အမိုးရှိနေတာ ညီ သိနိုင်၏။ ညီကလည်း ဆင်ခြင်ထိန်းသိမ်း ပါသည်။ ဒါဟာ ညို့ကို တန်ဖိုးထားစွာ ချစ်မြတ်နိုးလွန်းလို့ပါ။ ညီက ညီလက်နား မျက်နှာနားမှာ အချိန်ကြာကြာ ရှိမနေစေရဖို့ ရှောင်ရှားသည်။ ညီခြေရင်းနား ကြမ်းပြင်ကော်စောပေါ် ထိုင်ချ

ကာ စောင်ပါးလေးကိုလှုပ်၍ ညီခြေချောင်းလေးတွေကို ရဲ့ခနဲ နှမ်းလေ၏။

“ဆေးမခါးတော့ဘူး”ဟု ဆိုကာ ထွက်ပြေးလေ တော့သည်။ ညို ချစ်လွန်းအားကြီးစွာ မရုံမရှာ ခြေခုံခြေချောင်း လေးတွေကို ငဲ့နှမ်းသွားရှာသည့်အတွက် ညီမှာ ကြည့်နူးရလွန်းလို့ ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထမိ၏။ ရည်းစားအရတော်လေခြင်းဟု ထခုန် မိမလား ခံစားရ၏။ လက်ခမောင်းကြီးများလည်း ထခတ်ချင်မိ သည်။ ညို့လောက်လှသော မိန်းမသားမျိုး၊ ညီ ရွေးချယ်လျှင် ခေါင်းခေါက်၍ မြောက်မြားစွာ ရွေးချယ်နိုင်ပါ၏။ သို့ပေမဲ့ ညို့ လောက် ညီအပေါ် ပျပ်ဝပ်ရိုကျိုးစွာ အောက်ကျိုးစွာ ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် အနိမ့်မှာထားပြီး မျှော်မော့ငေးနှင့် ချစ်မြတ်နိုးတတ်မည့်သူ၊ ပစ်ခတ်အားကိုးလျက် ဘဝလုံး သက်လုံးပုံ၍ ရိုသေလေးစားစွာ ချစ်တတ်မည့် ချစ်သူမျိုးကို ဘဝဆက်တိုင်း ရှာလျှင်တောင် တွေ့နိုင်ဖို့ မလွယ်ပါ။

ခုတော့ ... တမ်းတစရာလေးတွေ ဖြစ်ခဲ့ရပါပြီ။

စင်စစ် သူ ဒီလို အောက်ကျိုးညှဉ်သက်နေခြင်းဟာ သူ့ချို့ယွင်းချက် အမည်းကွက်ကြီးကြောင့်ပါလားဟု တွေးမိတော့ အသည်းထဲက ဆတ်ဆတ်ခါ နာရပြန်၏။ သူ ပြောပြပါလား။ ဖွင့်ပြောပါလား။

“ကျွန်မဟာ မုဆိုးမ ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါဘယ်”လို့။

လျှပ်ပေါ်လော်လီစွာ ဆတ်ဆော့စွာ အိမ်ထောင်ကျ ခဲ့ရတာ မဟုတ်ဘဲ စားဝတ်နေရေးကြောင့် အိမ်ထောင်ပြုလိုက်ရ

သော ခိုကိုးရာမဲ့ အမျိုးသမီးဦးရေ များစွာရှိတာကို ညီ သဘော ပေါက်နိုင်ပါသည်။ အဲသည် မုဆိုးမလေးအပေါ် ညီ ထားရှိနိုင် သည့် မေတ္တာအတိမ်အနက်ပေါ် မူတည်ပြီး ကိုယ်မြတ်နိုးလွန်းလျှင် လည်း ခွင့်လွှတ်ပြီး ဆက်ချစ်မည်။ ခွင့်လွှတ်နိုင်စိတ်ကို အပြစ် မြင်မှုက ဖုံးလွှမ်းသွားလျှင်လည်း လမ်းစဖြတ်၍ စိတ်ကိုဖြေရမည်။ ရှေ့ဆက်ခြင်းနှင့် နောက်ဆုတ်ခြင်းဟာ ကိုယ့်ဆုံးဖြတ်ချက်ပဲဖြစ် ချင်၏။

ညာတာကို အသည်းထဲမှ မုန်းတီး၏။ ရွံရှာ၏။ စက်ဆုပ်၏။ လှည့်စားခံရခြင်းကို နာကြည်း၏။ နွားကျရတာကို ခံပြင်း၏။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အကောက်ကျစ်ဆုံးမိန်းမနှင့် ဆုံစည်းရ သည့် ကိုယ့်ကံကြမ္မာကို စိတ်ဆိုးသည်။ ထိုမိန်းမကို ဒေါသထွက် ၏။ ခုနေ သင်းသေသည်သတင်းကို ကြားရလျှင် ကိုယ် ရယ် မော ပျော်ရွှင်မိလိမ့်မည် ထင်သည်။

“ညို ငါတို့အိမ် ရောက်နေတယ်”
“သိမ်းပိုက်လိုက်ပေါ့”
“ခွေးစကား မပြောနဲ့”

ကျော်စွာ လက်သီးလက်မောင်းထ၊တန်းတော့ ညီ ရယ်ပြလိုက်သည်။ မချိုပြူးကြီးသာဖြစ်လျက် ခေါင်းထဲကတစ်စ စစ် ကိုက်နေ၏။ လက်ဆစ်တွေက အနာသက်သာသည့်ဆေးကို

သောက်မထားလျှင် အော်နေရမလောက်နာ၏။ မေးရှက်ဖြင့် ခံသာနေခြင်းဖြစ်၏။ လက်သီးဆုပ်ကြီးက မူလထက် နှစ်ဆလောက် ဖြစ်နေသည်။ ခြေဖမိုးတစ်ခုလုံးကလည်း စုတ်ပြတ်သတ်ကာ ပတ်တီးကြီးကပဲ တစ်လက်မထူလောက် ထူမလားမသိ။ ပင်ကို အရောင်အရမ်းနှင့်ပေါင်းတော့ သူလည်း နှစ်ဆလောက် ဖြစ်နေတာ ပါပဲ။

“မေမေက သူပဲ ဆက်မွေးစားမယ်တဲ့၊ ဘွားကိုလည်း အကျိုးအကြောင်း ပြောပြလိုက်တယ်၊ ဘွားက မုဆိုးမမှန်း သိရင် သူ့မြေးကြီးနဲ့ သဘောမတူပါဘူးတဲ့။ မင်းအိမ် ရောက်နေကတည်းက သူ့မြေးကြီးက နားချလို့ သူလည်း ဇွတ်ပေးစားဖို့ မစီစဉ်တော့ပါဘူးတဲ့။ သူ့မြေးကြီးလို ပုဂ္ဂိုလ်ကို မယူချင်လို့ နှစ်ခါပြန်ပြေးတဲ့မိန်းမကို စိတ်ဆိုး တယ်တဲ့၊ သင်းကများတဲ့ ...

“ခုတော့ သူ မုဆိုးမမို့ အလိုက်တသိ ရှောင်တာပဲ ဆိုပြီး ကျေးဇူးတင်တယ်တဲ့၊ မင်းကို ပွင့်မပြောဘဲ လက် ထပ်ဖို့ လက်ခံတာကျတော့ မရိုးသားဘူးတဲ့၊ မင်းသာ ဘွားသြဇာကို လက်ခံမယ့် မြေးဆိုရင် ဒီမိန်းမကို စွန့်ပစ်ဖို့ ပြောချင်တယ်တဲ့ ...

“ငါတို့အိမ် ရောက်နေတယ်ဆိုတော့ ခိုင်းဖို့စေဖို့ တော့ မဆိုးပါဘူးတဲ့၊ ကျော်စွာနဲ့ မနီးစပ်စေနဲ့တဲ့၊ မိန်းက လေးက လှလှပပဆိုတော့ ယောက်ျားတွေ မျက်စိကျမယ် တဲ့ ...

သူကြီးတော်ကတော့ သူ့တူမကို ပြန်ခေါ်ချင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘွားက သူ့ဆီမှာ လက်မခံနိုင်ဘူးတဲ့။ သူ့အစီအစဉ်ကို ကလန်ကဆန်လုပ်ထားတဲ့ မလောက်လေးမလောက်စား ကောင်မလေးကို သူ့ဘက်က သူ့မြေးနဲ့ မဝေးစားချင်တော့ပေမယ့် မကြည့်ချင် မမြင်ချင်ဘူးတဲ့။ ဘွားအမိန့်ကို တော်လှန်ထားတဲ့သူကို ဘွားက ပြန်လက်ခံထားတယ်ဆိုရင် ကျန်တဲ့လူတွေပေါ်မှာ အုပ်ချုပ်ရ ခက်သွားမယ်တဲ့ ...

“အဲဒီတော့ ကြီးတော်လုပ်သူက ကိုယ့်တူမကိုယ် ပြန်ခေါ်ချင်ရင် ဘွားအိမ်က အလုပ်ထွက်ရမလို ဖြစ်နေတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘွားက ဘကြီးနဲ့ ကြီးတော်ကိုလည်း သုံးလစာပေးပြီး အလုပ်ထုတ်မယ် ပြောတယ်၊ မုဆိုးမဆိုတာ ဖွင့်မပြောဘဲ သူ့မြေးကြီးနဲ့ လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စ ကျေနပ်ရကောင်းလားတဲ့။ ကြီးတော်က ဘွားကို တောင်းပန်နေတယ်၊ ရှေ့ဆက် ဘာဖြစ်မယ် မသိသေးဘူး ...

“အဲဒါ ငါသိသလောက် သတင်းအစုံအလင်ပဲ”

ကျော်စွာက ဆေးပုလင်းတွေ ကောက်ယူကြည့်သည်။
“ဟဲ့ကောင် ... ဆေးမသောက်ဘူးလား၊ ဆေးတွေလည်း မလျော့ပါလား”

ညီ လက်နှင့်ခြေထောက် မခံမရပ်နိုင်အောင် နာလာမှ အနာသက်သာဆေးကိုပဲ သူ သောက်ဖြစ်၏။ ကျန်ဆေးတွေကို မသောက်ချင်လို့ ထားတာတော့ မဟုတ်ပါ။ မမှလျော့နေတာရယ်၊ အိပ်ပျော်နေသည့်အတွက် ဆေးချိန်လွန်သွားတာရယ်ကြောင့်

မသောက်ဖြစ်တာဖြစ်၏။ ကျော်စွာက ဗျစ်တောက် ဗျစ်တောက်နှင့် သူ့ပြောချင်တာတွေ ပြောနေသည်။ ညီက ဘာတစ်စွန်းမျှ ပြန်မပြောပါ။ ညို့အကြောင်းကို လာပြောသူရှိလျှင် မပြောနဲ့ဟု ဂရုတစိုက် ပိတ်ပင်ထားဆီးမနေချင်ပါ။ ပြောပါဟုလည်း မတိုက်တွန်းလို။ ပြောလိုကပြော၊ မပြောလည်းရသည်။ နားထံကျတော့ မဝင်တစ်ချက် ဝင်တစ်ချက်။ ကိုယ့်အသားနာတဲ့ဆီ၊ ဖျားတဲ့ဆီ၊ ခေါင်းကိုက်တဲ့ဆီပဲ စိတ်ရောက်လျက် ညိုနှင့်ပတ်သက်၍ လုံးဝလျစ်လျူရှု ဥပေက္ခာပြုထားလိုက်သည်။ အဲသည်လို လုပ်နိုင်ဖို့ ဇွတ်ကြိုးစားထားရ၏။

အဆုံးစွန် ပေါက်ကွဲပြီးပြီလေ။

“တကယ်တော့ ညိုဟာ ညံ့တာ၊ နံ့တာ၊ အ၊တာ၊ သူတမင်တကာ ဖုံးထားတာတော့ မဟုတ်ဘူးကွ၊ ပြောလိုက်ရင် မင်း မချစ်တော့မှာစိုးတယ်၊ မပြောဘဲထားပြီး တစ်နေ့ပေါ်သွားတဲ့အခါ ဘာဖြစ်လာမလဲ သူ ကြိုမတွေးတတ်ဘူး၊ ဖေဖေက ညိုကို မြင်လိုက်ကတည်းက တွေ့ဖူးပါတယ်ထင်တာ။ ဦးဘဝင်း၊ ဦးတင်မောင်ဝင်း၊ ဒေါ်သင်းသင်း ဆိုတာတွေ ကြားလိုက်ရမှ ဖေဖေကိုယ်တိုင် ထမင်းသွားစားခဲ့တဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ကို သတိရသွားတာ။ သတိသမီးနာမည်ပန်းစွာညို ဆိုတာလည်း ဓုတ်မိသွားတာ ...

“ဦးဘဝင်းဟာ သူ့တစ်သက်မှာ မိန်းမသုံးယောက်ထိ ယူခဲ့ပေမဲ့ ဒါ ဝါသနာပါတဲ့သူ မဟုတ်ဘူးကွ၊ ကံမကောင်း အကြောင်းမလှလို့”

ကံမကောင်း အကြောင်းမလှလို့ မိန်းမသုံးယောက် ရပါသတဲ့။ ကံကောင်းပြီး အကြောင်းများလှလျှင် သုံးဆယ်များရ မလား မသိ။ သူ့လို အကြောင်းမလှတာမျိုး လူတကာ မလှချင် စမ်းပါဘိဟု မဲပြုံးနှင့် တွေးဖြစ်၏။

“ပြီးတော့ ညိုဟာ မဆိုးမဆိုပေမယ့် အပျိုပဲ”

နားထဲဝင်လာသည့် အသံလှိုင်းက တွန့်ခနဲ ဖြစ်သွား ရသည်။ ဦးဘဝင်းက ရဟန္တာလား။ ဒီမိန်းမ ဘာပြောပြော ကျော်စွာဆိုတဲ့ကောင်က ယုံကြည်တဲ့အဆင့်ကိုတောင် နေ့တွင်း ညချင်း ရောက်သွားရပြီတဲ့လား။ ကိုယ်တောင် သူ့ကို ရက်ပိုင်း အတွင်းမှာ မြတ်နိုးစွာ စွဲလမ်းသွားရသေးတာ ကျော်စွာလည်း မှိုင်းမိပြီ ထင်ပါရဲ့။ ရှိစေတော့ ဒါတွေဟာ ကိုယ်နဲ့လည်း မပတ် သက် မသက်ဆိုင်တော့ပါဘူး။

“ဟေ့ကောင် ... မင်းမှာ ပြန်ပြောစရာ စကားတစ်ခွန်းမှ မရှိဘူးလား”

ညီ ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

“ငါနဲ့ ဆရာဦးမြင့်သိန်းတင်တို့က တစ်နေ့တစ်ခေါက်တော့ လာကြည့်မှာပဲ။ ငါ့ကိုတော့ မင်း အချိန်မရွေး ဖုန်းဆက်ပြီး ထပ်ခေါ်လိုလည်း ရတယ်”

ဆရာဦးမြင့်သိန်းတင် ဆိုတာက အရိုးအကြော အထူးကုသမားတော်ကြီး ဖြစ်သည်။

“မင်းအတွက် စပါယ်ရယ်နာစံ လိုလိမ့်မယ်။ ခုဆို ကိုယ် တွေလည်း ပူနေတော့ ရေခဲတင်ပေးဖို့ ဆေးတိုက်ဖို့ ဒေး တစ်ယောက် နိုက်တစ်ယောက်။

ညီ ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ညကျရင် အမိုးကို အခန်းထဲလာအိပ်ဖို့ ပြောလိုက်မယ်။ နိုက်နာစံနဲ့ အဖော်ရတာပေါ့”

ဝါကျတစ်ကြောင်း ဝင်ပြောတော့ ကျော်စွာက ပခုံး တွန့်၍ရယ်၏။

“ဒေးကျတော့ရော”

“ငါ့ဟိုတယ်က ကောင်လေးတစ်ယောက် ခေါ်ထားလို့ရ တယ်”

“မင်း အလုပ်တွေအများကြီး လျှောက်လုပ်နေတာ မင်းမှာ စက္ကတ္တရီ မရှိဘူးလား”

“မထားတာ”

“ထားသင့်တယ်”

ညီ စကားပြန်မပြောဘဲ မှိုန်းနေလိုက်သည်။ ကျော်စွာ လာရောက်ကူညီနေတာကို ကျေးဇူးတင်ပါ၏။ သို့ပေမဲ့ တစ်ယောက် တည်းနေချင်သည်။ အာလာပသလ္လာပ အပိုစကားတွေ မဆိုချင်။ ကိုယ့်အတွေးထဲ နစ်မွန်းရင်း ကြေကွဲနေမည်။ နာကြည်းနေမည်။ ယူကျုံးမရ ဖြစ်နေမည်။ မချီတင်ကံ ဖြစ်နေမည်။ ပြီးတော့ ဒေါသလုံးဆိုလျက် အငြိမ်သက်ဆုံး ပေါက်ကွဲနေချင်၏။ ရင်ထဲ မှာ ပြင်းထန်စွာကျရောက်ခဲ့သော မုန်တိုင်းတစ်ခု စံသွားသည့်အခါ မှာ ပျက်စီးကျိုးပဲ့ကျန်ရစ်သော ရင်တွင်းပစ္စည်းတွေကို ဆွတ်ကြင် သွမ်းမောစွာ မျက်စိမှိတ်၍ ကြည့်နေချင်ပါ၏။

ကျော်စွာက မပြန်သေးဘဲ အိပ်ခန်းမျက်နှာကြက်နံရံကို ခုံခု၍တွယ်တက်နေသည်။ သူ့လက်ထဲ ဘာပစ္စည်းပါ၍ ဘာတွေလုပ်နေမှန်း ကြည့်မနေတော့ပါ။ ဆယ်တန်းအောင်စဉ်က ဂုဏ်ထူးငါးခုပါ၍ ဆရာဝန်လိုင်းမိ၍ ဆရာဝန်ဖြစ်လာရသော ကျော်စွာက အင်ဂျင်နီယာအလုပ်ကိုမှ တကယ်တမ်း ဝါသနာပါသူဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် လျှပ်စစ်ပစ္စည်းဆို ပို၍ဝါသနာပါ၏။ ညီအခန်းထဲမှ အောက်ထပ်သို့ စကားပြောနိုင်သည့် အိမ်တွင်းသုံးစကားပြောခွက်ကို သူပဲ စေတနာပိုပြီး လာတပ်ပေးထားခဲ့ပြီးပြီ။ ခု ဘာတွေလုပ်နေပြန်ပြီလဲမသိ။

ညီ မျက်စိဖွင့်ကြည့်မနေတော့ပါ။ သူ့ဘာသာလုပ်ချင်တာလုပ်၍ ပြန်ချင်သည့်အချိန် ပြန်သွားစေတော့။

သီချင်းသံကြောင့် အိပ်ရာမှ နိုးလာခဲ့သည်။ ညီက အအိပ်ဆတ်၏။ အနားမှာ လူတစ်ယောက် ဖွဖလေးဖြတ်လျှောက်လျှင်လည်း နိုးတတ်သည်။ သီချင်းက မေမေနှစ်သက်ဖြတ်နိုးလှသော သီချင်း။ ဟိုခေတ်က အဆိုတော် ဒေါ်လှရွှေ၏ “စန္ဒကီနွရီ” မေမေတို့ ခပ်ငယ်ငယ်ကတည်းက ဤသီချင်းပေါ်ခဲ့တာ။ မေမေမကွယ်လွန်မီ စတီရီယိုခေတ်ကို မိသွားပေမယ့် မေမေက ခေတ်မီစွာ စတီရီယိုတေးတွေကိုလည်း မက်မောနှစ်ခြိုက်တတ်ပေမယ့် မေမေတစ်သက်မှာ အနှစ်သက်ဆုံး၊ မေမေကိုယ်တိုင် မကြာခဏဆိုဆိုနေလေ့ရှိသော သီချင်းမှာ စန္ဒကီနွရီ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုသီချင်းကို အဆိုတော်တချို့လည်း ပြန်ဆိုကြ၏။ ဒေကြားနေရသည့် သီချင်းက ဒေါ်လှရွှေအသံစစ်စစ်မို့ ဘယ်သူ့ဘယ်နေရာက ဖွင့်နေပါလိမ့်၊ မေမေ မြတ်နိုးစွာ သိမ်းထားခဲ့သည့် တစ်ယောက်ယောက် မွေဖွပြီး လူခဲလေသလားမသိ။

“အဖျားတိုင်းရအောင်နော်”

ဪ ... ဆရာမ ရောက်နေပြီပဲ။

“ဆေးလည်းသောက်မယ်”

စန္ဒကီနွရီကို နားထောင်ရင်း ဆရာမအမိန့်ကို နာခံနိုင်သည်။

ကျော်စွာကိုလည်း ကျေးဇူးတင်လိုက်ပါ၏။

“ဒေါက်တာကျော်စွာက မှာသွားပါတယ်၊ သီချင်းဆုံးရင် စကားသံတွေ လာလိမ့်မယ်တဲ့၊ နားထောင်ပါတဲ့”

“ဘယ်နေရာက ဖွင့်နေတာလဲ”

“အောက်ထပ်ကပါပဲ၊ ဆောင်းဘောက်စ်(Sound Box)ကို မျက်နှာကြက်မှာ တက်ပြီးတပ်ခဲ့တယ်တဲ့၊ ဒီအခန်းထဲက ပိတ်လို့မရပါဘူးတဲ့၊ အခွေကုန်ရင် သူ့ဘာသာ ပိတ်သွားပါလိမ့်မယ်တဲ့၊ အဲဒီအခွေကို ဦးဝတီန်သာ နားထောင်နေချိန်မှာ ဦးဝတီန်သာကို တစ်ယောက်တည်းထားပါတဲ့၊ ကျွန်မ အပြင်ထွက်နေပါတဲ့”

ဘာအကြောင်းအရာများပါလိမ့်၊ စကားပို မေးမနေဘူးဘဲ ဆေးသောက်ပြီးတာနှင့် မျက်လုံးမှိတ်ထားလိုက်သည်။ အထဲမှ ထွက်သွားပြီ ထင်ပါရဲ့။ ကိုယ့်စိတ်ဟာ အေးစက်ငြိမ်း

ချမ်းနေတာလား၊ ပူပြင်းလောင်မြိုက်နေတာလား၊ ပေါက်ကွဲလွှဲစဉ်နေတာလား၊ ကိုယ့်ဘာသာ မသိနိုင်အောင် တုန်လှုပ်ပျက်ပြားနေချိန်မှာ ဒေါ်လှရွှေ၏ စန္ဒကီနွရီသီချင်းက ငြိမ်းချမ်းမှုတစ်ခုကို အထိုက်အလျှောက်တော့ သယ်ဆောင်လာနိုင်ခဲ့ပါ၏။

“သစ္စာဆို ... တိုင်တည်ထား ... သိကြားမ၊ကက ... အသစ်ရှင်လာ ... ပျော်မြူးစွာ ကိန္နရီကိန္နရာ မောင်မယ်ချစ်ကြောင်း နှစ်ပေါင်းတစ်ထောင်ပင်ကြာ”

“ဝတီနံ ... မင်းကို ငါပြောပြမှာ ပန်းရွာညိုရဲ့ အကြောင်းတွေပဲ”

သီချင်းအဆုံးမှာ ကျော်စွာအသံ ထွက်လာသည့် ရင်ထဲ ဆောင့်ခုန်သွား၏။ နားထင်မှာ သွေးလှာတိုးကာ တဒိန်ဒိန် ခုန်တော့သည်။

“ငါက ပန်းရွာညိုရဲ့ရှေ့နေ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းတို့ချင်း ဖြစ်အဆင်ပြေလည်း ငါ့ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး၊ ကွဲကွာသွားလဲ ငါ့ကိစ္စမဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ... ငါ မင်းကိုခင်တယ်၊ ညီအစ်ကိုရင်းလိုချစ်တာ မင်းသိတယ်၊ ဒီတော့ မင်းရင်ဆိုင်ရတဲ့ ပြဿနာတစ်ခုကို အစကအဆုံး မင်း သိစေချင်တယ်၊ အဖြစ်မှန် အားလုံးကို သိပြီးမှ မင်း တစ်ခုခုကို ဆုံးဖြတ်ရင် မင်းရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ဟာ အမှန်ဆုံး ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဗုဒ္ဓယွင်းစွာ ဆုံးဖြတ်မိခြင်းရဲ့ ရလဒ်တစ်ခုကို မင်းတစ်သက်လုံး နောင်တရမှာစိုးတယ်၊ မင်းရဲ့ဘဝရှေ့ရေးအတွက် မင်းဆုံးဖြတ်ချက်ဟာ အတည်ဖြစ်တယ် ...

“ဒါပေမဲ့ မင်းရဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်ဟာ အဖြစ်မှန်အားလုံးကို သိပြီးမှ မင်း အဲဒီလိုပဲ ဆုံးဖြတ်ချင်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တာ ဖြစ်သင့်တယ်။ အကျိုးအကြောင်းပြည့်စုံစွာ မသိရဘဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်မိရင် အဲဒီဆုံးဖြတ်ချက်ဟာ မင်းတကယ် ဆုံးဖြတ်ချင်တဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက် မဖြစ်မှာစိုးလို့ မင်းကို ငါ ကူညီခြင်းသက်သက်သာ ဖြစ်တယ် ...

“သဘောပေါက်”

အဲသည်နောက်မှာတော့ မိညိုဆိုသည့် မိန်းမသား တစ်ယောက် မှုဆီမဖြစ်ရသည့် အကြောင်းများ။

“ဒါတွေကို ငါ မယုံဘူး ကျော်စွာ၊ ဆန္ဒရှိရင် မင်းပဲ ယုံကြည်လိုက်ပါ၊ ငါတော့ အိပ်ပြီ”

❀ အခန်း(၅) ❀

ကမ္ဘာကြီး ပျက်ပါပြီ။

တစ်လောကလုံးမှာ ရှိရှိသမျှ အဆောက်အအုံတွေ သစ်ပင်ကြီးတွေ၊ တောင်မြင့်မြင့်ကြီးတွေ အားလုံးပြိုကျလျက် ပြားပြားဝပ်ကုန်၏။ စိစိညက်ညက်ကြေ၏။ အရာအားလုံးသည် ကြေမှုပျက်စီးကျိုးပဲ့လျက် အရည်အသွေးအားလုံး ဆိတ်သုန်းကုန် ၏။ တောင်မြောက်ဘယ်ညာ မည်သည့်အရပ်မှာမျှ အားကိုးစရာ မမြင်။ ကိုယ်တိုင်လည်း အစွမ်းအစမဲ့၏။ အားကိုးဖွယ် သက်ရှိ မပြောနှင့် သက်မဲ့တွေပါ ပျက်စီး၏။ ညို ဘယ်တော့ဘယ်တောင် ဘယ်သောင်ပြင်မှာ လေလွင့်ရွေးမလေးတစ်ကောင်လို ပြေးလွှား နှာလဲကွယ်။

ရင်ကွဲပက်လက် ...

ဤစကားသည် ညိုအတွက် ပါးလျားလွန်းသည့် နာကျင်သည်။ ကြေကွဲသည်။ ဝမ်းနည်းပူဆွေးသည်။ သောဏ ပရိဒေဝမီး တောက်လောင်သည်။ အဆိုးခံစားမှုအားလုံး ညိုထံ

ပြေးလာ ဖုံးလွှမ်းကြသည်။ ဤကမ္ဘာမှာ ညိုလောက်ကံဆိုးသူ ရှိပါဦးမလား။ ကံကောင်းခြင်းဆိုတာ ညိုအတွက် ဘယ်တုန်းကမျှ မပတ်သက်ခဲ့ဖူးသောအရာ။ အဲသည်ကမှ ထပ်ဆင့်လို့ ကံဆိုးရပြန် ၏။ ညို အသက်ရှင်ရပ်တည် ကျန်ရစ်ခဲ့ဖို့ လိုပါဦးမလား။ သေမင်း ဆိုတာ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးသာဆိုလျှင် ညိုကိုမခေါ်ဘဲ ချန်ရစ်ခဲ့သည့် အတွက် သူ့ကို ညို တကယ် စိတ်ဆိုးပါသည်။

“သားမိသားဖ သုံးယောက်ရှိတာ၊ မိသားစုနည်းရတဲ့အထဲ လောက်လောက်ငေတောင် ရှိခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး”

ပြောချလိုက်စမ်းပါ “သူတို့သားမိတစ်တွေဟာ ငတ် တစ်လှည့်၊ ပြတ်တစ်လှည့်”လို့ ညို စိတ်မဆိုးပါ။ အဲဒါ အမှန် တရား။

“မိညို ... ငိုချလိုက်လေ၊ ငိုလိုက်ပါလား”

ညိုမှ မငိုချင်တာ။ ဘာဖြစ်လို့ အတင်းငိုခိုင်းနေကြ တာလဲ။ ညိုမှာ ငိုစရာမျက်ရည်ကစလို ဆင်းရဲရှားပါးသည်ထင် ရဲ့။ အစစအရာရာ ဆင်းရဲရှားပါးသည့် အထဲမှာ မျက်ရည်လည်း အပါအဝင်ထင်ရဲ့။ ထမင်းနပ်မမှန်ချင်တာမျိုး၊ မျက်ရည်လည်း နပ်မမှန်ချင်တာမျိုး ဖြစ်နိုင်သည်။ ငိုက်ဆာတိုင်း စားခွင့်မကြိုသလို ယူကျုံးမရဖြစ်တိုင်း မျက်ရည်ထွက်မလာနိုင်တာလား။ ညို ဝမ်း နည်းကြေကွဲရတာ၊ ပူဆွေးရတာ၊ မချီတင်ကံ ယူကျုံးမရ၊ သောက ပရိဒေဝမီးတောက်လောင်လျက် တစ်ကိုယ်လုံးကျွမ်း ပြာကျကာ ပြာမှုန်တွေဖြစ်သွားနိုင်သည်ထိ လောင်မြိုက်ရတာတွေ များလွန်းလို့ မျက်ရည်တွေပါ ရောနှောခန်းခြောက်သွားပြီ ထင်ပါရဲ့။

ဪ ... ငိုချင်လွန်းအားကြီးစိတ် အစွန်းရောက်
တော့လည်း မငိုနိုင်တော့ပါလား။

“အဓိကကတော့ အဖေပေါ့၊ ဘယ်တုန်းက အလုပ်ကောင်း
ကောင်း လုပ်လို့လဲ၊ တစ်ပတ်လောက် အလုပ်လုပ်ပြီးရင်
လေးငါးလ ထိုင်စားချင်တဲ့သူ”

အတင်းတော့ အတင်းပါပဲ။ အသုဘမှာပြောသည့်
အတင်းဆိုတာ အမှန်တရားနှင့် အတော်ကြီး နီးစပ်တတ်ပါသည်။
ထိုနည်းတူ မင်္ဂလာဆောင်တွေမှာ အပြောခံရသည့် အတင်းအချို့
မှာ လျှို့ဝှက်ချက်တွေ ပေါ်လာတတ်သည်။ လူဆိုတာ အတင်း
ပြောသတ္တဝါမျိုးပဲ။ ပြောပါစေ။ အတင်းတွေထဲမှာ မှန်တာလည်း
ရှိ၊ မှားတာလည်းပါ၊ ချဲ့ကားထားတာလောက်တော့ ပြောမနေနှင့်၊
လုံးဝလံကြုတ်ကြီးတွေလည်း ရောထွေးမျောပါလာတတ်သေးတာ
ညို သိပါသည်။ ဒုက္ခပင်လယ်ထဲရှိ ဒုက္ခန္ဓထဲ နှာခေါင်းမြှုပ်သည်
ထိ နစ်မွန်းလျက် အသက်ရှူရပ်ကာ အဆုပ်ထဲထိ ဒုက္ခတွေဝင်
ရောက်ခဲ့ဖူးသူ ညိုအဖို့ရာ အတင်းပြောခံရခြင်းသည် ဆိပ်ဖလူး
ပန်းပင်နား သွားထိုင်ရင်း ပန်းတစ်ပွင့် ကြွေကျသလောက်သာ
နာကျင်ပြီး မွှေးရနံ့လေးတောင် အဆစ်ရှူရှိုက်ရသေးသလိုပါ။

“အဖေက သူဌေးသားတဲ့၊ ဘယ်သူဌေးရဲ့သားလဲတော့
မသိဘူး၊ တို့ရပ်ကွက်ထဲနေသမျှ ကာလပတ်လုံးတော့
ဘယ်သူဌေးတစ်ယောက်မှ ရောက်မလာခဲ့ဖူးဘူး”

“သူဌေးသားဆိုတော့ လက်ကြောမတင်းဘူး ဘာမှလဲ
မလုပ်ချင်ဘူး ဘာမှလဲမလုပ်ဘူး”

“အချစ်တစ်ခုတည်းနဲ့ ဘဝထဲကို ခုန်ဆင်းခဲ့တာပေါ့”

“ဟဲ့ ... ဟာမ၊ ညည်း ပြောစရာလား”

“ဒေါက်” ခနဲခေါက်သံတောင် လွင့်ပျံ့လာခဲ့သည်။
ဧကံကလေးပု၍ မျက်နှာပျက်သွားသည့် သိန်းသိန်းကို ညို လှမ်း
ကြည့်မိလိုက်၏။ သိန်းသိန်းအမေနှင့် အခြားအမျိုးသမီးတစ်ဦး၊
ညိုမိသားစုအတင်း အစုံအလင်ကို ထုတ်လွှင့်ကြေငြာနေဆဲ ဝင်
ရောက်ကဗျာဆန်မိသူ သူငယ်ချင်း သိန်းသိန်းခမျာ ခေါင်းခေါက်
ခံရရှာသည့် အဖြစ်လေ။

“အေးတင်ကိုပဲ သနားတာ၊ ဒီယောက်ျားရကတည်းက
ဈေးတောင်းခေါင်းရွက်၊ ဗိုက်ပူလိုက်၊ ဖျားလိုက်၊ ကလေး
ပျက်လိုက်၊ ဈေးတောင်းခေါင်းပေါ် ပြန်ရောက်လိုက်နဲ့”

“ကလေးတွေ အဖတ်မတင်ဘူးနော်”

“တင်နိုင်ပါ့မလား ဗိုက်ကြီးနဲ့ဈေးရောင်းရတာ တစ်ဖြုံလုံး
အနဲ့ နေ့တိုင်းလျှောက်၊ ဒီဗိုက်မှ မလျှောက်ကျရင် ဘယ်ဗိုက်
လျှောက်တော့မလဲ”

“ငါးဗိုက်လောက် ရှိမယ်ထင်တယ် လျှောက်တာ”

“ကတောင် က၊ပါမလားပဲ မိညိုတစ်ယောက် အဖတ်တင်
တာတောင် ဝင့်ကြီးလွန်းလို့”

ဪ ... ညို လူဖြစ်လာတာ ဝင့်ကြီးလွန်းလို့တဲ့
လား၊ လူဘဝက ရခဲလှပါဘိခြင်းဆို။ လူ့ဘဝ အမြတ်ဆုံးဆို။
လူ့အဖြစ်ကသာ ဘုရားပွင့်နိုင်သည်။ သိကြားမင်္ဂလာ ဘုရားဖြစ်မ
သွား၊ ဗြဟ္မာမင်းက ဘုရားဖြစ်မသွား။ ဘုရားဖြစ်နိုင်တာ လူဆို။

ညို့ကျတော့ အမွန်မြတ်ဆုံး ဘဝကြီးထဲ ရောက်လာရတာဟောင်း
ဝင့်ကြီးလို့ဆိုပဲ။ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်သား။ ညို့ လူရယ်လို့
ဖြစ်လာကတည်းက လူ့ဘဝမှာရှိသော ဒုက္ခနှင့်သုခ၊ ဆင်းရဲနှင့်
ချမ်းသာနှစ်မျိုးအနက် ညို့အတွက် ဒုက္ခဆင်းရဲခြင်းတွေချည်းနှင့်
သာ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည်။

သုခချမ်းသာ ဆိုတာ ဘာရောင်မှန်း ညို့ မသိ။ ညို့
ဝင့်ကြီးပါပေသည်။

“သမီးရယ် ... ဖေဖေသောက်ရတာ အာမစွတ်ဘူး၊ နောက်
ထပ်တစ်ပိုင်းလောက် သွားထပ်ဝယ်ပေးပါလား သမီးဝယ်
ရင် အကြွေးရမှာပါ”

“ကိုအောင်ဖြိုး ... ရင် သမီးကို အရက်နဲ့လဲသောက်မလို့
လား၊ ဘယ်လို အဖေလဲ”

အမေက အိပ်ရာထဲမှ လှမ်းအော်သည်။ အမေဖျား
လို့ ဈေးရောင်းမထွက်နိုင်သည့် အခါတွေမှာ ညို့ အိမ်မှာစာကျက်
ရင်း အကျီလက်ချုပ်လိုက်လို့ရသည့် လက်ခလေးတွေက အဖေ
အရက်ဖိုး မလောက်ပါ။

“ရှင်ဟာ အဖေရင်း သိရဲ့လား”

“သိတယ်၊ မိညို့ တစ်ယောက်တည်းရဲ့ အဖေရင်း မဟုတ်
ဘူး၊ ဟို သေသွားတဲ့ဟာတွေလည်း ငါ့ပစ္စည်းစစ်စစ်ကြီး
တွေပဲဆိုတာ ယုံတယ်၊ မဏ္ဍပ်တိုင်မတက်ချင်လို့ အေးအေး
နေတာပဲ အေးတင်ရဲ့”

“တစ်ဆိတ်ကလေး အရှက်ရှိပေးစမ်းပါနော်၊ ရှိကြီးခိုးပါရဲ့”

အမေက အဖေကို ဟိုအရင်တုန်းကဆို တစ်ခွန်းမျှ
ပြန်မပြောဘဲ ငဲ့ခံမျက်ရည်ကျနေခဲ့သည်ချည်းတဲ့။ ညို့ သိသလောက်
အရွယ်မှာ ခုလောက်တော့ ပြန်ပြောတတ်ခဲ့ပြီ။

“အေးတင် ... နင် ဘယ်တုန်းက ငါ့ကိုမောကြည့်ရဲလို့
ဝေဖန်ရေးစကားတွေ ဆိုနေတာလဲ အိမ်ဖော်မ”

အဖေက စိတ်ဆိုးတိုင်း အမေကို အိမ်ဖော်မဟု
ခေါ်၏။ အမေ ဝမ်းနည်းပက်လက် ငိုသည်။

“အမေက သူတို့အိမ်မှာ အိမ်ဖော်ပါ၊ ဟုတ်ပါတယ် ရုပ်
ကလေးရှိပြီး သန့်ပြန့်လို့ မေမေကြီးက အနားမှာခေါ်ထား
တာ လက်တိုလက်တောင်းနဲ့ မေမေကြီးဝေယျာဝစ္စပဲရှိတယ်၊
မီးဖိုထဲထောင် မဝင်ရဘူး၊ သမီးဘွားဘွားက အသားမည်း
ရင်လည်းရွံတယ်၊ နှာခေါင်းပြားရင်လည်းရွံတယ်၊ အရေပြား
ထူရင်တောင် ရွံသတဲ့၊ မပြောချင်ဘူး”

အဲဒီတုန်းက ညို့ ရယ်ခဲ့ရဖူးသည်။

“ပိန်တော့လည်း ပိန်လွန်းလို့ ပြားကပ်နေတာကို ရွံတယ်၊
ဝတော့လည်း ဗိုက်ခေါက်ထူတာကို ရွံတယ်၊ သူ့ရှေ့မှာ
ထဘီဖြန့်ဝတ်မိရင် ရွံလို့မဆုံးဘူး၊ ဘာအစားအသောက်မှ
မကိုင်ရတော့ဘူး၊ မေမေဆိုရင် မနက်အိပ်ရာကထတာနဲ့
ရေမိုးချိုး သနပ်ခါးလူး ထဘီခိုင်ခိုင်ဝတ်ပြီး ငွေခါးပတ်
ကလေးပတ်ပြီးမှ မေမေကြီးနား ကပ်ရတယ်”

“ဪ ... တော်တော်ကို ကိန်းကြီးခန်းကြီးထဲကပါလား”

“မင်းမျိုးမင်းဆွေ မကင်းဘူးတဲ့၊ ဘုရားထူးခံတွေပေါ့။”

မေမေကြီးက သူ့ယောက်ျားမကို ဘုရားလို့ထူးတယ်၊ အနွယ်
တော်တွေထဲကတဲ့”

ညိုဆွေစဉ်မျိုးဆက်က မြင့်မြတ်သားပါလား။

“ညည်းဖေဖေမျိုးရိုးက တကယ့် ဆွေကြီးမျိုးကြီး၊ တစ်ဆွေ
လုံး တစ်မျိုးလုံး ပညာတတ်နဲ့ သူဌေးချည်းပဲ၊ သူခိုးဂျပိုး
မပါဘူးတဲ့၊ ပညာတတ်သူဌေးဆိုတဲ့ သူတွေဟာ ကိုယ်ကာယ
နဲ့စိုက်ထုတ်ပြီး လုပ်ရတော့မယ်ဆိုရင် ဘာတစ်ခုမှမလုပ်
တတ်ဘူး၊ ကိုယ်အိပ်တဲ့အခန်းထဲက မီးသီးကျွမ်းရင်တောင်
မလဲတတ်ဘူး။ လဲစရာလည်း မလိုဘူး ခိုင်းစရာလူတွေက
အပြည့်၊ မလုပ်ဖူးတော့ မလုပ်တတ်ဘူး အဲဒါနဲ့လူညံ့ဖြစ်
တာ၊ တကယ်ဆို မလုပ်ချင်ရင်နေ လုပ်တတ်အောင်သင်
ထားဖို့ကောင်းတယ်၊ ညည်းအဖေလုပ်တတ်တာ နှစ်မျိုးပဲ
ရှိတယ်၊ ရေချိုးပြီးရင် ချိုင်းထဲပေါင်ဒါထည့်ဖို့နဲ့ ဟင်း
ကောင်းစားဖို့ပဲ”

မေမေက လှသည်မို့ ဘွားဘွားနားမှာ ငွေခါးပတ်
ကလေးတဝင်းဝင်းနှင့် လက်တိုလက်တောင်း ကောင်မလေး
ကြော့ကြော့ရင်းကို ဖေဖေ အသည်းခိုက်သွားတာ ထင်ပါရဲ့။

“ညည်းအဖေက အမေ့ကို သိပ်ချစ်တာ”

အဲဒီတစ်ခုတော့ အဖေ စွဲစွဲမြဲမြဲ ယုံကြည်၏။ အမြဲ
တမ်းလည်းပြောသည်။ ညိုလည်း ယုံပါသည်။ မြင့်မြတ်မျိုးရိုးမှ
သူဌေးသားတစ်ယောက်ဟာ အိမ်ဖော်မိလေးတစ်ဦးကို စိတ်ဝင်စား
ရုံ ခြေထောက်တင်ရုံ စိတ်ကူးနှင့်တော့ တစ်မြို့တစ်ရွာလာပြီး

အဆင်းရဲအငတ်ခံနေမည် မဟုတ်ပါ။ အစာဝလျှင် ဌာနပြန်တတ်
သည့် ငှက်ရိုင်းကြီးမျိုးထဲမှာ ဖေဖေ မပါဝင်ပါ။ သည်သိုက်မြို့မှာ
အဆင်းရဲခံပြီး တွယ်တာမြဲစွဲနေခြင်းကို အချစ်ဟု ညိုယုံကြည်ပါ၏။
သိုက်မြို့ထဲရှိ သတ္တဝါလေးတွေအတွက် အစာမရှာတတ်သည့်
ငှက်ဖိုကြီးအဖြစ် တာဝန်ခံနေတာတော့ တစ်ကဏ္ဍပေါ့လေ။

“အေးတင်လည်း သူဌေးဈေးမသာဆိုတယ် တစ်ခါမှ
အရောင်မထွက်လိုက်ရပါဘူး၊ သူ့ဝင်္ဂကလည်း မသေးဘူး”

ဝင်္ဂမသေးတဲ့သူစာရင်းမှာ ညိုက ဒုတိယနေရာ
လောက်မှာပါ၏။ ညို စကားပုံတစ်ခု ကြားဖူးပါသည်။

မုန့်ဝေတုန်းက မပါ၊ တုတ်ဝေတော့မှပါ ဆိုတာ။
အကျိုးခံစားခွင့်ရမည့် စာရင်းထဲမပါ။ အနစ်နာခံရမည့် စာရင်းထဲ
ကျတော့သာပါ၏။

ညိုအဖြစ်က တုတ်ဝေတာကို ထာဝရ ခံယူခဲ့ရပြီး
မုန့်ဝေကာနီးကျမှ ခလုတ်တိုက်လဲရသလိုပါ။

“ညည်းအဘွားကတော့ ဆုံးပြီ၊ အဘိုးက ဆုံးတာကြာပြီ၊
သူတို့ချမ်းသာရဲ့သားနဲ့ ရောဂါထူပြီး ကုလို့မရကြတာအံ့
တယ်၊ ဆွေပြတ်မျိုးပြုတ်လောက်ပဲ၊ ဗန်းမော်ရောက်နေတဲ့
ညည်းတကြီးနဲ့ ညည်းအဖေနဲ့ နှစ်ယောက်ပဲကျန်သတဲ့
ဒီလောက် မောင်နှမတွေ အများကြီးဟာ”

“ဒီနှစ်ယောက်တည်းလား”

“မြန်မာပြည်မှာတော့ ဒီနှစ်ယောက်ပဲ၊ ကျန်တာတွေက
နိုင်ငံခြားတွေမှာ၊ ပြန်မလာတော့ဘူးတဲ့၊ ဟိုနိုင်ငံသားခံယူ

တယ်တဲ့၊ အဲဒါကြောင့် ဒီကအမွေတွေ ယူခွင့်မရှိဘူးဆိုလား၊ စွန့်လွှတ်တယ်ဆိုလား၊ ဗန်းမော်က ဘကြီးကလည်း နိုင်ငံခြားသွားမယ့်ဆဲဆဲပဲ၊ မသွားခင် နည်းနည်းပါးပါး ယူသွားမလား၊ ညည်းအဖေကို အကုန်ပေးသွားမလို့လား မသိဘူး မှာတယ်အေ”

“ဗန်းမော်ကြီးထိ လိုက်သွားရမှာလား”

“မဟုတ်ဘူး ရန်ကုန်ရောက်နေပြီ၊ ရန်ကုန်မှာက သူတို့ အခြေအနေတွေ အားလုံးရှိတာ၊ ဗန်းမော်က အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ပြောင်းတာ”

“သူဌေးကြီးလား မေမေ”

“ဆရာဝန်ကြီး”

“ရန်ကုန်ဆိုတော့ သမီးတို့နဲ့ ဘယ်သိပ်ဝေးမလဲနော်”

“မြစ်ကူးချောင်းဖျား တစ်ညအိပ်ခရီးဟာ အမေတို့လို လူမျိုးအတွက်ကတော့ တစ်ဆွေ ခုန်ရယ်၊ ညည်းအဖေက တော့ ပင်ပန်းတယ်လို့ ညည်းပြပါလိမ့်မယ်”

“အားလုံး သူဌေးတွေချည်းပဲလားအမေ၊ ဖေဖေဆွေမျိုးတွေက”

“သူဌေးတွေချည်းပဲ၊ ပညာတွေလည်း တတ်ကြ၊ ခုခေတ် သိန်းနှစ်ရာ သုံးရာ ချမ်းသာတဲ့သူဟာ သူတို့ဆွေမျိုးစုထဲ ကျတော့ သူဆင်းရဲတဲ့”

“ဘယ်လောက်ချမ်းသာကြလဲ မသိဘူး”

“သိန်းကို ထောင်နဲ့ သောင်းနဲ့ ချိပြီး ချမ်းသာတာ”

“ပိုက်ဆံတွေ ဘယ်လိုထားလဲ အမေ၊ အိမ်ပေါ်မှာဖျားကြီး ခင်းပြီး ပုံထားရမှာပဲနော်၊ များလိုက်တာ သူများတွေလာလှ ရင် ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ”

အမေ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လေ၏။

“ဖျားကြီးခင်းပြီး ပုံထားရမယ်လို့ပဲ သမီးရယ်၊ အလိုက် တာ၊ ပိုက်ဆံတွေကို ဘဏ်မှာအပ်ထားတာပေါ့၊ စိန်တွေ ရွှေတွေကျတော့ မီးခံသေတ္တာထဲ ထည့်ထားတာပေါ့၊ တိုက် တွေ ခြံတွေကျတော့လည်း နေတဲ့သူလည်းနေ၊ ငှားတဲ့ဟာ လည်း ငှားထားတာပေါ့၊ ကားတွေကျတော့လည်း ထည့်လဲ စီးပစ်နေကြတာပေါ့”

အမယ်လေး မစားရ ဝခမန်းကြီးပါလားနော်။

“အခု အဲဒါတွေ သမီးတို့ ရမှာလား”

“ပေးမလို့တဲ့၊ အကုန်တော့ ပေးမယ်ထင်ဘူး၊ နည်းနည်း ပါးပါးပဲပေးလည်း မနည်းဘူးအေ”

“သူတို့ကချမ်းသာပြီး ဖေဖေကကျမှ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက် ဆင်းရဲနေရတာလဲ”

“ကျုပ်ကို ယူလို့တဲ့အေ၊ အမွေဖြတ်တယ်၊ တစ်ပြားမှမပေးဘူး၊ ညည်းအဖေက ပိုက်ဆံလည်း မရှာဘူး၊ ရှာစရာပညာ လည်း မရှိဘူး၊ ညည်းအဖေ ကျုပ်ကို ခိုးတော့ ဆယ်တန်း နှစ်ခါကျ၊ အဲဒီလို ဆယ်တန်းနှစ်ခါကျဆိုတာ သူတို့အမျိုး ထဲမှာ ညည်းအဖေတစ်ယောက်ပဲရှိတယ်၊ ညည်းဘွားအေ ကြီးဆိုရင် သားအငယ်ဆုံး ဆယ်တန်းနှစ်ခါကျတာကို

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတ်သေရတော့မလောက် ရှက်တာ၊ အားလုံး ပညာတတ်ချည်းပဲ၊ ယောက်မ ယောက္ခမတွေကြား ထဲမှာ ဝမ်းကွဲတွေကြားထဲမှာ ညည်းအဖေတစ်ယောက် စုန်းပြူးလို့ ရွှေတစ်ပိဿာထဲ ချေးတစ်ပဲကျသတဲ့”

“မစင်ပါ မေမေရဲ့”
“တူတူပဲ”

အဲဒီတုန်းက ညို မေးတော့ကြည့်ဖြစ်ပါလိုက်သေး သည်။

“ဘွားဘွားကြီးအိမ်ကို မေမေ သိတာပေါ့နော်”
“မသိဘဲ ရှိမလား၊ ကျုပ် လေးငါးနှစ်နေခဲ့တဲ့အိမ်ပဲ”
“ဘယ်မှာလဲ မေမေ”
“အမယ်လေး ... မပြောရဘူးတဲ့၊ ညည်းအဖေက သူ့မိသားစု ဆွေမျိုးသားချင်းတွေရဲ့ လိပ်စာတွေ၊ နာမည်တွေ သမီးကို လုံးဝမပြောရတဲ့”
“ဘာဖြစ်လို့လဲ”
“စိတ်နာလို့တဲ့၊ တစ်နေ့ သမီးသူဌေးမကြီးဖြစ်မှ သူတို့ တွေ့ရှေ့သွားပြီး ဘွားခနဲ ရပ်ပြရမယ်တဲ့”
“သမီးက ဘယ်တော့ သူဌေးဖြစ်မှာလဲ”
“သူဌေးနဲ့ညားမှ သူဌေးကတော် ဖြစ်မှာပဲ၊ ညည်းဘာသာ သူဌေးမကြီးဖြစ်လာဖို့တော့ နည်းနည်းမှမမြင်ဘူး၊ သူဌေး ကတော်တော့ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ ညည်းက လှတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ပညာလည်းမရှိ ဂုဏ်လည်းမရှိတဲ့ သူဆင်းရဲဆိုတော့ သူဌေး

ဆိုရင်တောင် မုဆိုးဖိုလောက်ပဲရမှာပဲ သူဌေးလူမျိုးက အတည်ကြံပါ့မလား”

အမေက ရင်ဖိ၍ပြောသည်။ ဘယ်လို သူဌေးလူပျို တွေ သူဌေးမုဆိုးဖိုတွေ အမေတွေ့ထားပြီလဲ မသိပါ။
“မုဆိုးဖိုလည်း ဘာဖြစ်လဲ၊ ဒုသနသောကင်းရင် ပြီးတာပဲ”
ညိုက ဆယ်တုန်းသာ မအောင်တာ ဒုသနသောတော့ သိသည်။

“ကလေးတွေ ဘာတွေပါလာလဲ တချို့ ကိုယ့်ထက်တောင် ကြီးချင်ကြီးနေမှာ၊ သူ့မြေးကမှ ကိုယ်နဲ့မတိမ်းမယိမ်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေနိုင်သေးတယ်၊ ဒါတွေ အရေးမကြီးပါဘူး လူသိနတ်ကြား တည်တည်တံ့တံ့နဲ့ ချမ်းသာဖို့ပဲ အရေးကြီး တယ်”

“အဖေအမျိုးတွေက အမွေပေးမယ်ဆိုရင် သမီးတို့ဘာသာ သူဌေးဖြစ်မှာပေါ့၊ မုဆိုးဖို ယူစရာမလိုပါဘူး မေမေရဲ့”
“ဆောက်ဖြစ်မှ ကျောင်းဒကာ၊ ပေးချင်မှဖြင့် ညည်းတစ် သက်တောင်မကဘူး ဒီလောက်နှစ်ကြောရှည်ကြီးထဲမှာ တစ်ခါမဟုတ် တစ်ခါတော့ ထောက်ပံ့ပေါ့၊ ခုတော့ အသိ မိတ်ဆွေတွေက မတွေ့လို့ မေးရင်တောင် အောင်ဖြိုး အကြောင်းမမေးပါနဲ့ မရှိတော့ဘူးလို့ပဲ သတ်မှတ်ပေးပါလို့ ပြောသတဲ့”

နေရပ်လိပ်စာဝေးလို့ အမည်နာမတောင် ညို သိခွင့် မရှိပါသော အဖေဆွေမျိုးတွေ စွန့်ကြဲမည့် အမွေပေါက်စနီး

ပေါက်စနအတွက် အဖေကသွားရမှာ၊ သွားကာနီးမှ ကပ်ဖျား အဖျားကမကျ ရက်ချိန်းကစေ့ အမေက အဖော်အဖြစ်မလိုက်ဘဲ ကျန်ခဲ့လို့မရတော့ ညှို့အတွက် အိမ်နီးပါးချင်းမိန်းမဖော်တစ်ယောက် လာနေပေးဖို့ ရှာထားခဲ့။ ခရီးထွက်လိုက်ကြရာမှာ ...

“ဟဲ့ ... အေးတင်တို့ပါသွားတဲ့သင်္ဘော မှောက်လို့တဲ့”

“အမယ်လေး ... မြတ်စွာဘုရား”

ညှို့ လန့်ဖျပ်ပြီးခုန်ထ၊ ဘာစိတ်ကူးနှင့်မှန်း မသိဘဲ အိမ်ပေါ်မှခုန်ချ၊ ခြေခွင်လဲပြီး လောကကြီးနှင့် အဆက်ပြတ်သွား လိုက်တာ၊ ညှို့သတိရတော့ တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်ကျိန်းစပ်နေ တော့သည်။ ပါးကို တဖြန်းဖြန်းရိုက်သူကလည်း ဘယ်လောက် ထိ ရိုက်ထားမှန်းမသိ၊ ခုထိ ခြေမရိုးကို သွင်သွင်ကျိုးအောင် ချိုးဖဲ့နေသူကလည်း ချိုးလျက်တန်းလန်း။ ညှို့က နာကျင်မှုကို မခံရပ်နိုင်လွန်းစွာ လူးလဲထတော့လည်း ဝိုင်းဖိထားကြသည်။

“သတိထားလေ မိညှို့”

နာကျင်လွန်းလို့ ဝမ်းနည်းဖို့တောင် မေ့သွားရသလား မပြောတတ်ပါ။ ကန်ကျောက်ရုန်းထွက် ထထိုင်ရ၏။

“မိညှို့ အလောင်းတွေပြန်ရတာ ဖြေသာသေးတယ်၊ ကိုယ့် မိဘကို သဂြိုဟ်ရတာပေါ့၊ တချို့ဆို အလောင်းတောင် ပြန်ရတာ မဟုတ်ဘူး”

အလောင်းတွေ ပြန်ရတယ်တဲ့။ အဖေနှင့်အမေ နှစ်ယောက်လုံးပေါ့နော်။ ဘယ်လောက်များ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်နေကြမလဲ။ သနားလိုက်တာ။ ကြည့်လိုက်ရင် ကြောက်စရာကြီး

တွေများ ဖြစ်နေမလား။ အားကိုးရာလည်း မရှိတော့။ တစ်ကောင် ကြွက်။ သောင်ပြင်လွှတ်တဲ့ခွေးလို ကံဆိုးမ မိညှို့၊ ဒီဘဝကြီးထဲ ဘယ်လိုနေခဲ့ရမှာလဲ အဖေနဲ့ အမေရယ်။

“ငိုချလိုက်လေ မိညှို့၊ ငိုလိုက် ... ငိုလိုက်”

ငိုနေတာပါပဲ။ ရင်ကွဲပက်လက်ကို ငိုနေပါတယ်။

ဘာဖြစ်လို့ မျက်ရည်တွေ စီးကျမလာသလဲဆိုတာကို မပြောတတ်ပါဘူး။

အပြင်းထန်ဆုံး ပေါက်ကွဲမှုနဲ့ ရင်ထဲမှာ ဝုန်းဒိုင်းကြဲနေပါတယ်။

“သွားကြီး စိမထားနဲ့လေ”

မေးရိုးလာညှစ်သူက အားကြီးနှင့်ဖို့ သွားတွေတောင် ကျင်တက်သည်။ ဘာလုပ်ကြတာလဲ။ မိဘသေပြီဆိုတာနဲ့ ကျန်ရစ်သူတစ်ကောင်ကြွက်မကို အခွင့်သာတုံး ပညာရှိနှိပ်စက် လုပ်နေကြတာလား။

“သတိထားစမ်း၊ ဒီလိုမလုပ်နဲ့လေ မလုပ်ရဘူး”

ကျွန်မ ဘာလုပ်လို့လဲ၊ ရင်ထဲမှာ နာနေတယ်၊ အသည်းထဲမှာ နာနေတယ်၊ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ဖွဲ့အိတ်ကြီးလို ပျော့ခွေးနေတယ်၊ အားကိုးရာ မရှိတော့ဘူး၊ အဖေရော အမေရော သေပြီ။ သေတာတောင်မှ ငယ်ငယ်က ကလေးချင်းစိတ်ဆိုးပြီး ကျိန်သလို “သေချင်းဆိုး” ဆိုတာမျိုးနှင့် သေခဲ့ရတာ။ အဖြစ်ကြီး ဆိုးလွန်းလို့ အသည်းအသန် ယူကျုံးမရစိတ်နဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးနှမ်းဖတ် ပျော့ခွေသွားရတာ ကျွန်မက တစ်ခုခုလုပ်တာလို့ ခေါ်နိုင်

သလား။ ကျွန်မ တစ်ခုခုကို ကြိုးစားပမ်းစား လုပ်ကိုင်ဖို့ လုံးဝလုံးဝဆန္ဒမရှိပါ။ မအိပ်ချင်ပါ။ မစားချင်ပါ။ စကားမပြောချင်ပါ။ ရေချိုးချင်စိတ်မရှိပါ။ ဘယ်သူနှင့်မျှ မတွေ့ချင်ပါ။ ထိုင်မနေချင်ပါ။ လှဲမနေချင်ပါ။ ဘာဆို ဘာတစ်ခုမျှ မလုပ်ချင်ပါ။ အဲဒီလူကို “ဒီလိုမလုပ်နဲ့လေ” ဆိုတာ ကျွန်မ ဘာလုပ်မိလို့ပါလိမ့်။

“ဒီမှာ နားထောင်ဦး၊ ညည်းမှာ အသုဘစရိတ်ရှိလား”

ကြောင်တောင်တောင်ကြည့်ရင်း ခေါင်းခါဖို့ ဇေလျာစွာ လူတစ်ကိုယ်လုံး ထုံထိုင်းထိုင်းကြီး ဖြစ်နေသည်။

“ဘယ်ရှိမှာလဲ မေးစရာလိုလား”

“တရားဝင်အောင် မေးရတာ”

အမေရော အဖေပါ သင်္ဘောမှောက်တွဲထဲပါဦး အဖြစ်ဆိုးစွာ သေဆုံးရသည့်အတွက် သင်္ဂြိုဟ်စရာ ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ မကျန်ရစ်တာကို ပြေပေါ်မှာ ရွှေကြော်ငြာကမ်းပြီးတော့ တရားဝင်စာချုပ် ချုပ်ချင်နေကြသေးတာလား။

“ဒီတော့ အသုဘကို အရပ်ကိုအပ်မယ်”

အို ... မပေးနိုင်ဘူး၊ ဘာမှမရှိတဲ့ဘဝမှာ မိအလောင်း တစ်စုံတောင် သူများပေးပစ်ရမှာလား၊ ကြည့်ခွင့်ကန်တော့ခွင့်လေးမှ မရတော့ဘူးလား။ ခုမှ အော်ငိုချလိုက်ချင်စိတ်နှင့် မျက်စိနားတွေ မီးပွင့်လာသလို ခံစားရသည်။

“ဒီအိမ်တော့ သယ်လာလို့မရဘူး၊ အရပ်ကလည်း လက်ခံဘူး၊ ရွာနာတယ်၊ ဆေးရုံမှာပဲ သင်္ဂြိုဟ်တာတော့ မြို့တစ်သင်္ဂြိုဟ်ရမယ်၊ ဒီအိမ်ကတော့ အသုဘအိမ်ပေါ့”

ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ။ လူနှစ်ယောက် နှစ်လောင်းပြိုင်ကြီး သေထားတာကို အသုဘအိမ်အဖြစ် တရားဝင်ဖြစ်ဖို့ လိုအပ်နေပြန်ပြီ ထင်ပါရဲ့။ ဒီလူကြီးသူမဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်တွေ၊ ကိုယ့်ကိစ္စမဟုတ်ပါဘဲ မနေနိုင် မထိုင်နိုင် ညှိကိစ္စထဲ လာပါနေကြတာ၊ စေတနာနှင့်ပါဆိုတာ ညှိ ယုံကြည်ပါသည်။ မြန်မာ့စလေ့တစ်ခုဟုလည်း နားလည်ပါသည်။ ကျေးဇူးလည်း တင်ပါသည်။ ညှိတစ်ယောက် တည်းသာဆို မလုပ်တတ် မကိုင်တတ်နှင့် အော်လို့ချည်း ငိုနေဖြစ်မည်ထင်သည်။ ခုလို ရပ်မိရပ်ဖတွေ စေတနာနှင့် ဝိုင်းဝိုင်းလည်ပေးနေကြတာကျတော့လည်း ကျေးဇူးတင်လျက်နှင့် မကျေနပ်ချင်ပြန်။ မကျေနပ်သလိုလိုနှင့် ကျေးဇူးတင် ကျေနပ်ခြင်းလည်း ဖြစ်၏။

လူက ငှုငေါင်ကာ စကားပြောချင်စိတ်မရှိ။ အ၊အ တစ်ယောက်လို အသံပျောက်ကာ ရှေ့မှာထိုင်နေသည့် လူကြီးတွေကိုလည်း သဲကွဲစွာမမြင်ရပါ။

“မြို့တက်သင်္ဂြိုဟ်ဖို့ဆိုတာ စရိတ်စကရိတ်တယ်၊ ရက်လည်ဆွမ်းသွပ်ဖို့ကလည်း ရှိသေးတယ်၊ သူ့ဟာနဲ့သူ စရိတ်ကလေးကျေအောင် လုပ်စရာရှိတာလေး လုပ်ရမယ်ကြားလား”

ခေါင်းညိတ် ခေါင်းခါခြင်း အမှုကိုပြုဖို့ လွန်စွာ ဝန်လေးနေပါသည်။ ခေါင်းကြီးတစ်ခုလုံး အုံခဲလျက် တစ်စစ်စစ်လည်းကိုင်၏။ မျက်စိကြောင်တောင်ပွင့်ပေမယ့် ဘာကိုမျှသေသေချာချာ မမြင်ရဘဲ ဝါးထရုံ အိမ်အကာလေးကို ယိုင်နဲ့စွာမှီရင်း ခြေရောလက်ပါ ဖြစ်ကတတ်ဆန်း ပုံကျနေတော့သည်။

“ငါတို့ နင်နဲ့တူတဲ့ လာနေပေးမှာ”

သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က ဘေးချင်းအတင်းလာ ကပ်၍ ထိုင်လိုက်သည်။ ကျောရိုးမရှိသလို ပျော့ရွေနေသော ညို ကိုယ်ခန္ဓာကို ဆွဲယူလျက် သူ့လက်နှစ်ဖက်နှင့်ဖက်ကာ ရင်ဘတ် နှင့် ဆီးခံ၏။ ကျန်တစ်ယောက်က ခြေထောက်ကို ဆွဲဆန့်ပေး သည်။ ထဘီသိမ်းသူကသိမ်း၊ အင်္ကျီဆွဲချသူကချ။

“အားမငယ်ပါနဲ့ ညိုရယ်”

အားပေးကုန်ကြပြီ။ ညိုကို ဝိုင်းသနားကုန်ကြပြီ။ ညိုကို အားမငယ်ပါနဲ့တဲ့။ ညိုအဖြစ် ဆိုးလှချည်လား။ အဖေနဲ့ အမေ တစ်ပြိုင်နက်သေပြီ။ ညို တစ်ယောက်တည်း။ ညိုတစ်ယောက် တည်း ကျန်ခဲ့ပါရောလား။ ဘယ်သူ့ကို သွားအားကိုးရတော့မှာလဲ။

သူငယ်ချင်းရင်ခွင်ကို အားကုန်မိပြီး မျက်ခွံနှစ်လွှာ ကို ပိတ်ချလိုက်မိ၏။ မျက်ရည်တွေ ဝေါခနဲ စီးကျသည်။ အီးခနဲ ငိုချလိုက်ဖြစ်တော့သည်။ အားမငယ်ပါနဲ့ ဆိုတော့မှ ဘယ်လိုမှ ဖြေမရအောင် အားငယ်လိုက်တာ။ အားကိုးရာမဲ့လိုက်တာ။ ညို က်ဆိုးလိုက်တာ။

“အဲဒီလို ငိုလိုက်ပေါ့ ညိုရယ်၊ စိတ်ကိုတင်းမထားနဲ့၊ တစ် ခုခုဖြစ်သွားရင် မကောင်းဘူး”

စိတ်ကို တင်းမထားပါဘူး သူငယ်ချင်းတို့ရယ်။ တင်းနိုင်တဲ့ စွမ်းအားလည်း မရှိပါဘူး။ သူ့ဘာသာသူ ဖြစ်ချင် သလို ဖြစ်နေတာပါ။

ညို သည်းသည်းခိုက်ခိုက် ငိုလေသတည်း။

“အမေ ... အမေရေ”

အမေ့ကိုပဲ နှစ်ယောက်စာပေါင်း၍ တ၊တ ငိုမိ၏။ မျက်စိထဲမှာ အဖေတစ်လဲ၊ အမေတစ်လဲ၊ ဟိုတုန်းက ရုပ်သွင်က တစ်မျိုး၊ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ရေမွန်းနေရာသည့် ရုပ်ပုံကတစ်မျိုး၊ အမျိုးမျိုးမြင်ရင်း ဆောက်တည်ရာမရ၊ လူးရလိုမ့်ရလွန်းသည်မို့ ဖျာပေါ်ခင်းထားသည့် မွေ့ရာဆိုလည်းဟုတ်၊ အိပ်ရာခင်းဆိုလည်း ဟုတ်သည့် အညာစောင်လေးလည်း တွန့်ရှုံ့ကြေမွလှပါပြီ။

“အမေရေ ... မိညို တစ်ယောက်တည်း”

အားကိုးရာမဲ့လိုက်တာ မပြောပါနှင့်တော့။ အဖေ အမေဆုံးလို့ ကြေကွဲဝမ်းနည်းရတာကိုက နှစ်ယောက်ပြိုင်တူကြီး မို့ သူများထက်နှစ်ဆ ဖြစ်နေရပြီ။ အဲဒီအပေါ်မှာ ရှေ့ဆက်နေဖို့၊ စားဖို့ လုံးဝခက်သွားသည့် ပြဿနာကြီးက ခက်ခဲလွန်းပါဘိ။ အဖေဘက်က ဆွေပြတ်မျိုးပြတ်မို့ အမေဘက်မှာရော ဆွေမျိုးရှိ သလားဆိုတော့ ကြီးတော် တစ်ယောက်ပဲရှိသည်။ ဒါတောင် အမေနှင့် ညီအစ်မနှစ်ဝမ်းလောက်ကွဲသည့် ကြီးတော်။ အခြား ဆွေမျိုးရယ်လို့ မရှိတာလား၊ ပြတ်တောက်ကုန်တာလား မသိ။ အမေကလည်း မပြောခဲ့၊ ကြီးတော်ကိုလည်း မေးမရ၊ မရှိတော့ ဘူး ... တဲ့။ တမင်တကာ ထိန်ဝှက်တာတော့လည်း မဟုတ်၊ အမေတို့ ကြီးတော်တို့ဆိုတာက အပျိုဘော်မှ ပိပိပြင်ပြင် မဝင်မိ ကလေးသာသာအရွယ် ဝေယျာဝစ္စလုပ်နိုင်နိုင်ချိန်မှစ၍ အိမ်

ဖော်ဘဝသို့ ရောက်ခဲ့သည်။ မိဘဆွေမျိုးများနှင့် ကင်းဝေးသော သူစိမ်းအိမ်ပေါင်းစုံတကာ နှံ့ခဲ့သည်။ ကြီးတော်သည် အမေတို့ ဈာပနကိစ္စသို့ မရောက်နိုင်ခဲ့ပါ။

“ညီအစ်မနှစ်ဝမ်းတောင်ကွဲတာ၊ ညည်းသွားတော့ ရော ဟိုက ပြန်ရှင်မှာမို့လား” တဲ့။ ကြီးတော်ရဲ့ အိမ်ရှင်က။

“နေစရာမရှိရင် ငါ့ဆီလာခဲ့၊ ငါ့အိမ်မှာ သွင်းပေး မယ်၊ အိမ်ရှင်က သဘောကောင်းပါတယ်၊ ငါ့မှာလည်း သားထောက် သမီးခံ ရှိတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ နေချင်ရင် လာနေပါ” တဲ့။

လူကြိုနှင့် သတင်းရောက်လာသည်။ ကြီးတော်ဆို တာလည်း မြင်ဖူးရုံသာသာ ကြားဖူးရုံသာသာ။ သိပ်ကြီးတရင်း တနှီးရှိလှတာမဟုတ်။ ကြီးတော် ဘယ်လိုစိတ်ဓာတ်မျိုးနှင့်မှန်း မသိ။ ကိုယ်ကျင့်တရားလည်း မသိ။ အိမ်ထောင်တော့ တစ်ခါကွဲ ပြီးလို့ နောက်တစ်ဆက် ထုထားသည်။ အဲဒီအိမ်မှာ လင်ရော မယားရော အလုပ်လုပ်သည်တဲ့။ အဲဒီလို အတွဲလိုက်တစ်အိမ်ပြီး တစ်အိမ် ပြောင်းလုပ်နေတာ။ ဘယ်အိမ်မှာမှ သိပ်မမြဲဘူးလို့တော့ ကြားဖူးသည်။

သောင်ပြင်လွတ်တဲ့ခွေး။

တင်စားမှုလေး ပီပြင်ပါပေ။ သောင်ပြင်ဆိုတာ သစ်ပင်ပန်းမာန် နေရိပ်မရှိ။ တစ်ခွင်တစ်ပြင်ကျယ်ကြီးမှာ နေစရာ မရနိုင်။ စားစရာမရနိုင်။ နားခိုရန် အရိပ်မရှိနိုင်။ အဲသည်လိုနေ ရာမှာ အသိဉာဏ်မဲ့သည့် ခွေးတစ်ကောင် ရောက်သွားသည့်အခါ ဟိုပြေးလို့လည်း ပန်းတိုင်မရှိ၊ ဒီပြေးလို့လည်း ပန်းတိုင်မရောက်။

အဓိပ္ပာယ်မဲ့စွာ ပြေးလွှားရင်း အစာငတ်ခါ ဆေးဖိုရှိ၏။ ညို့ဘဝ နှင့် ထပ်တူထပ်မျှ တူညီပါဘိခြင်းရယ်လေ။

“မိညို သူ့စရိတ်နဲ့သူ ကျောသွားတာ ကံကောင်းတယ်၊ ဒီမှာ ငါးရာကျော်ပိုတာ ညည်းယူလိုက်တော့”

အမေတို့ရေ ... အသေဆိုးနဲ့ သေသွားခဲ့တာတောင် သေသည်၏နောက်ပိုင်းမှာ လုပ်ကျွေးခဲ့သေးတယ်နော်။ ငါးရာ ကျော်တဲ့။ သမီး ဒါနဲ့ ထမင်းစားရမှာလား၊ ကျောင်းတက်ရမှာ လား၊ အိမ်လခပေးရမှာလား၊ ကြွေးဆပ်ရမှာလား အမေ၊ ကုန်စုံ ဆိုင် ဆီကြွေး ဆန်ကြွေးနဲ့ အိမ်လခကြွေးကလည်း နှစ်လလား သုံးလလား စူးနေပြီနော်။ အဖေဆွေမျိုး ဆိုတာတွေက အဖေဆုံး တာ မသိကြဘူး ထင်ပါရဲ့။ အဖေရောက်မလာလို့ အမွေပေးဖို့ ရဲ့ တမျှော်မျှော်များ စောင့်နေကြသေးသလား။

အဖေမှာရေးကြော်ငြာကတော့ သတင်းစာထဲမှာ ပါမလာပါ။ ထည့်ဖို့လည်း သတိမရ။ ညိုတို့ရဲ့ လက်ရှိလူတန်းစား အနေအထားက သေလျှင် နာရေးကြော်ငြာထည့်လောက်အောင် အဆင့်မရှိပါဟု ပြောလျှင် နားလည်ကြပါမလားမသိ။ နာရေး ကြော်ငြာထည့်တာ အဆင့်လိုသေးလားဟု မေးကောင်း မေးကြ မည်။ ကွယ်လွန်ပေမယ့် နာရေးကြော်ငြာထည့်ဖို့ မလိုသူတွေ၊ ထည့်လည်း အကြောင်းမထူးသည့် ဆွေနည်း မျိုးနည်း မိတီဆွေ နည်းသူတွေ၊ ထည့်ရကောင်းမှန်းလည်းမသိ၊ ထည့်စရာဖိုက်ဆံလည်း မရှိသူတွေ၊ ကွယ်လွန်ပြီးနောက်မှာ သတင်းစာထဲ နာရေးကြော်ငြာ မပါသူများ ဒုနှင့်ဒေးရှိနေတာ ညိုတို့ကတော့ လက်တွေ့ပါ။

အမွေပုံနှင့် ဝေးပါပြီ။

“ညည်းမှာ ဆပ်စရာ ကျွေးတွေဘာတွေ ရှိရင်လည်းဆပ်ပေါ့၊ ကိုယ့်မိဘက သေပြီဆိုတော့ တမလွန်ကို မြေပါမသွားအောင်”

အမယ်လေး။ ဟုတ်ပါရဲ့။ ကြွေးတွေဆပ်မှဖြစ်မည်။ အဖေနှင့် အမေတို့နောက်ကို ဒီကြွေးတွေက မြေအဖြစ် လိုက်သွားမှာစိုးသည်။ ဒီလောက်တော့ သမီးတစ်ယောက်အနေနှင့် မဖြစ်ဖြစ်အောင် လုပ်ပေးသင့်သည်။ အကြွေးတွေဆပ်မှကို ဖြစ်ပါမည်။

“ကျွန်မ အလုပ်လုပ်ချင်တယ် အဒေါ်၊ ကြွေးတွေလည်းရှိတယ်”

“ဒီပိုက်ဆံနဲ့ မလောက်ဘူးလား”

“မလောက်ဘူး၊ လောက်လည်း ဆပ်လို့ကုန်သွားပြီးတဲ့နောက်မှာ ကျွန်မက ဘာနဲ့ဆက်ပြီး စားရမလဲ၊ အိမ်လခဘယ်လိုပေးရမလဲ၊ ဒီအိမ်ပေါ်က ဆမ်းရလည်း နောက်အိမ်ပြောင်းတော့ နောက်ထပ် စတော်ပေးရမှာ ကျွန်မကြောက်တယ်”

“ညည်းက ဘာလုပ်တတ်မှာလဲ”

တစ်ချိန်က အိမ်ဖော်သမီးမို့ အိမ်ဖော်လောက်ပဲ လုပ်တတ်ပါမည်။ တတ်ထားသည် ပညာလေးက မတောက်တခေါက်၊ ကိုးတန်းအောင်ထားသည်။ ဆယ်တန်းတက်ဖူးသည်။ မဖြေဖြစ်လိုက်ပါ။ ဆယ်တန်းမှာ သူများတကာတွေ ကျူရှင်တွေ

ယူကြ၊ အတန်းထဲမှာ ဖြေနိုင် ဆိုနိုင် စာလိုက်နိုင်။ ညို့ကျတော့ ကျူရှင်ဝေးလို့ အစိုးရကျောင်းတောင် အနိုင်နိုင်မို့ အတန်းထဲမှာ စာမေးလျှင်လည်း မဖြေနိုင်တာများသည်။ မတတ်တာကများသည်။ ညို ကျောင်းတက်ချင်စိတ် ကုန်ခန်းကာ ကျောင်းထွက်လိုက်တော့သည်။ အိမ်မှာပဲ အမေကိုကူညီ၊ အဖေ ကရိုကထတွေကို ခံယူ။

“စားဖို့သောက်ဖို့က လုပ်ကိုင်စားလို့ ဖြစ်တယ်ထားဦး၊ နေဖို့က ခက်တယ်၊ တစ်ယောက်တည်း အိမ်တစ်လုံးကြီး ငှားမနေနိုင်ပါဘူး၊ လခလည်းတောင်းမယ်၊ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ”

တတ်နိုင်အောင် ညို့ တစ်ဝမ်း ... ဆိုလျှင် စားဖို့သောက်ဖို့အတွက်လောက်တော့ ညို့ ရှာတတ်မည်။ ရှာနိုင်မည်ဟု ညို့ကိုယ်ညို့ ထင်သည်။ အားလုံးထက် အိမ်လခမပေးနိုင်မှာက အခက်ဆုံး။

“တစ်ယောက်တည်းနေလို့လည်း မသင့်တော်ဘူးကွယ်၊ ညည်းက အပျိုလေး အရွယ်လေး”

“အပျိုလေး အရွယ်လေးမှ မဟုတ်ပါဘူး၊ မိန်းမဆိုတာ ဘယ်အရွယ်မှ တစ်ယောက်တည်း နေလို့သင့်တော်တာမှ မဟုတ်ဘဲ”

“ပိုက်ဆံသာ ရှိစမ်းပါစေတော်၊ ကျုပ် နေပြချင်တယ် အစေခံတစ်ပုံနဲ့”

“ပြောတတ်တယ်”

ရပ်ကွက်ထဲမှ အမျိုးသမီးကြီးတွေက ညိုအတွက်
 ဝိုင်းပူ ဝိုင်းစိတ်ဝင်စား၊ ဝိုင်းစီစဉ်ပေးနေကြသည်။ ညိုကတော့
 မျက်ရည်စက်လက်ပါ။ အဖေနှင့် အမေတို့ သတင်းဆိုးကြီးကြား
 လိုက်ရစဉ်က ရင်ထဲဘာတွေမှန်းမသိ ဆိုတက်ကာ ငိုလို့မရခဲ့။
 ခုကျမှ မျက်ရည်စက်လက် ဘယ်လိုဖြေလို့မှ မဖြေနိုင်ပါ။ အဖြစ်
 ဆိုးလေခြင်း၊ ကံဆိုးလေခြင်း၊ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ၊ ရှေ့လျှောက်ဘယ်
 လိုနေလို့ ဘယ်လိုထိုင်ရမလဲ အားကိုးရာမရှိ။ သောင်ပြင်လွှတ်တဲ့
 ခွေး။ မျက်ရည်ချောင်းတစ်ခု ပါးပြင်ပေါ် လာပေါက်နေသလား
 ထင်ရအောင် ငိုလို့ကို မဆုံးနိုင်တော့ပါ။

“ငိုချည်းမနေနဲ့လေ၊ ညည်းကလည်း”
 “ငိုချင်တယ် အဒေါ်ရယ်၊ ကျွန်မအဖြစ် ဆိုးလွန်းလို့”
 “ညည်းကလည်း မငိုတုန်းကလည်း မငိုလို့၊ ငိုလေငိုလေ
 နဲ့ အတင်းငိုခိုင်းရတယ်၊ ငိုမယ့်ငိုတော့လည်း မတိတ်ပါ
 လားအေ့၊ တော်တော့ တော်တော့ ပြောနေရတယ်”
 “ငိုချင်ရှာမှာပေါ့အေ”

ရက်လည်ဆွမ်းသွပ်ကို စဉ်ကားပြည့်စုံစွာ ကျွေးမွေး
 နိုင်လိုက်သည်။ မြန်မာစကားပုံတစ်ခုဖြစ်သော အရပ်ကောင်းတော့
 အလောင်းလှ ဆိုတာကို ညိုမိဘနှစ်ပါး၏ ဈာပနက သက်သေခံခဲ့
 သည်။ မြို့ဆေးရုံ ရေခဲတိုက်သို့သွား၍ မြို့မှာသင်္ကြိုဟ်စရိတ်၊ ရွာ
 ပြန်ပြီး ဆွမ်းသွတ်ရက်လည် ထမင်းကျွေးစရိတ်တွေ လောက်င
 ဖြည့်စုံသွားရတာ အရပ်ကောင်းလို့ပါ။ အများတကာ၏ ဝိုင်းဝန်း
 မစမူကုဋ္ဌေများ။

“မသာအိမ်မှာ မအိပ်ဘဲစောင့်ဖို့” ဟု ခပ်ကြမ်းကြမ်း
 ပြောပြီး မိုးအလင်းစောင့်ရင်း အပျော်ကစားကြသည့်ဝိုင်းများ၏
 ဝိုင်းကောက်ငွေများကို အသုဘအတွက် ပေါပေါပဲပဲ သုံးပစ်တာ
 တောင် ငါးရာကျော် ကျန်ရစ်ခဲ့သေးသည်။

ထိုသို့ ဝိုင်းဝန်းကူညီကြသူများသည် ယခုရက်လည်
 ဆွမ်းစားပြီး ခဏတဖြုတ်ကြာလျှင် ညိုထံပါးမှ ဖယ်ခွာသွားကြပါ
 တော့မည်။ ခုနစ်ရက်တိတိ ဝိုင်းဝန်းဖေးမရတာတောင် သူတို့မှာ
 အလုပ်အကိုင် ပျက်လှပြီ။ တော်ကြာကျ သူတို့အားလုံးပြန်သွား
 ကြတော့မည်။ တဲသာသာ ဆိုပေမယ့် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲသည်တဲ
 သာသာလေးထဲမှာပဲ ညိုဟာ တစ်ယောက်တည်း တိတ်ဆိတ်စွာ
 ပုံလဲ၍ ကျန်ရစ်ခဲ့တော့မည်။

ညို ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ညို ဘယ်လိုနေရမလဲ၊ ညိုမှမငို
 ဘယ်သူငိုမလဲ။

“ကဲ ... ကဲ ... ခဏတိတ်ဦး၊ ငါ့မှာ ပြောစရာစကား
 တစ်ခွန်းတော့ ရှိတယ်၊ ပြောရမှာ အားနာလို့ ပြောလို့လည်း
 မထွက်ဘူး၊ ပြောတော့လည်း ပြောချင်တယ်၊ ညည်းလည်း
 မကြိုက်ရင် စိတ်မဆိုးနဲ့၊ အပြောခက်လိုက်တာများနော်”
 “ဘာစကားမို့လဲ ရှင်အေးပုံရယ်၊ မိညိုရှေ့ရေးလား”
 “ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ်”
 “ကောင်းရာကောင်းကြောင်း စီစဉ်ရတာပဲ၊ ပြောပေါ့၊
 အားမနာနဲ့၊ မကြိုက်တော့လည်း မလုပ်ဘူးပေါ့၊ ငါတို့
 အားလုံး ဝိုင်းစဉ်းစားပေးကြမယ်၊ ဘာလဲပြော”

“ကကျော်ဆရာပေါ့”

သူ့ယောက်ျား ဦးမြကျော်ကို ငယ်စဉ်က ချစ်စနိုးနှင့် “ကိုကျော်” ဟု ခေါ်ခဲ့ပါလိမ့်မည်။ ကြီးလာတော့ ကိုကျော်ခေါ်ရတာ ရှက်စနိုးကြီးဖြစ်၊ တခြားပြောင်းပြီးတော့လည်း မခေါ်ချင်နှင့် ကိုကျော်ကို လုံးထွေးရောချ အမြန်ခေါ်လိုက်တော့ “ကကျော်” ဖြစ်သွားရသည်။

“ပြောပါဦး၊ အဲဒီ ကကျော်ဆရာက ဘာတဲ့လဲ၊ မိန်းမယူချင်လို့တဲ့လား။”

ရွာသူရွာသား၊ ရုပ်ဆွေရုပ်မျိုး၊ လူကြီးသူမတွေ အထူးသဖြင့် မိန်းမသားကြီးတွေဖို့ ချက်ဆို နားကွက်ကမီးတောက်ကြတော့၏။ တချို့ သူဌေးမုဆိုးဖိုကြီးတွေဟာ မြို့သူပညာတတ်၊ အပျိုကြီးတွေ၊ မုဆိုးမတွေ၊ ဂုဏ်ရည်တူတွေနှင့် တစ်ပင်လဲ၍ တစ်ပင်ထူတတ်ကြသည်။ တချို့ကျတော့ ဆေးပေးမီးယူဆိုသည့် အတိုင်း တကယ့်ဆေးပေးမီးယူ။ ကိုယ့်ကို ဆေးတိုက်ရမည်။ ပြုစုရမည်။ ကိုယ့်မီး ကိုယ့်အပူ ကိုယ့်သောကကို မျှဝေခံစားရမည်။ ကိုယ်ထားရာမှာနေ၊ ကိုယ်စေရာသွား၊ ကိုယ့်အပေါ် ဩဇာတွေ မာလကာတွေမလာ အပူမပေး၊ မဆိုးမနွဲ့၊ ကိုယ့်အတွက် ပေးဆပ်ခြင်းသက်သက်သာရှိမည့် “ကျွန်နှင့်တူသောမယား” မျိုးကို လိုချင်ကြသည်။ ဒါမျိုးကို ဆင်းတောင့်ဆင်းရဲ လောကထဲ ဆင်းရှာပြီး မယားမှတ်မှတ် သားမှတ်မှတ် တရားဝင်လက်ထပ်ချင်ကြတာမျိုးရှိသည်။

လူ့အမျိုးမျိုး စိတ်အထွေထွေလေ။

“သူ့အတွက် မဟုတ်ဘူး၊ သူ့အဖေ”

“ရှင်”

ညို လန့်ဖျပ်ယောင်လိုက်မိ၏။ ဘေးနားမှာအမျိုးသမီးကြီး အုပ်စုတစ်ခုလုံး အသံမှမထွက်နိုင်အောင် တိတ်သွားကြတော့သည်။

“အစကရှင်းပြမှ ဇာတ်ရည်လည်မှာ”

“အသက်တစ်ရာနား နီးပလား”

“နားထောင်ပါဦး၊ ဒီလို ...”

ကကျော်ဆရာနာမည်က ဦးတင်မောင်ဝင်း။ သူ့အဖေက ဦးဘဝင်း။ ဦးဘဝင်းက ဦးတင်မောင်ဝင်း တစ်ဦးတည်းကိုသာ မွေးခဲ့သည်။ ဦးတင်မောင်ဝင်းသည် တစ်ဦးတည်းသောသာဖြစ်၏။ ဦးတင်မောင်ဝင်း ငယ်စဉ်ကပင် မိခင်မဲ့ခဲ့ပေမယ့် ဦးဘဝင်းက သားမျက်နှာကိုထောက်လျက် “သားမှာ မိထွေးမရှိစေရမူ” နှင့် နောက်အိမ်ထောင်မပြုခဲ့ပါ။ သူတို့ ဆင်းတောင့်ဆင်းရဲလည်း မဟုတ်။ ချမ်းသာကြတာ ကျိုကျိုတက်က်။ မိုးကုတ်သူဌေးတဲ့။ ရတနာသူဌေးတဲ့။ ရတနာကုန်သည်ပေါ့။

“အမေပြောတော့ တစ်လ၊ မယားပြောတော့ တစ်ညတဲ့။ ဖေဖေက ခုနေသာ သားကိုအရမ်းချစ် အလိုလိုက်နေလေ မယ့်မိန်းမရရင်၊ မယားစကား အောင်ချင်အောင်သွားမှာကွ၊ ဖေဖေ အာမမခံနိုင်ဘူး”

ဦးဘဝင်းက ရယ်၍ပြောပေမယ့် နောက်သလိုလိုပေမယ့် အဲဒါအမှန်တရားလည်းဖြစ်၏။

“ဒီတော့ စောစောစီးစီးက အပူမရှာတာပဲ ကောင်းတယ်။ တပည့်တပန်း ပေါပါတယ် သားရယ်။ နေမကောင်းတော့လည်း သူနာပြုဆရာတွေ ဆရာမတွေပေါ့”

ဦးဘဝင်းတို့သားအဖက တုန်နေအောင် ချစ်ကြသည်။ ဦးဘဝင်း စံပြမှဆိုဖို။ ကိုတင်မောင်ဝင်းက စံပြသား။ အဖေက ပိုက်ဆံချည်း ကျုံးရှာသည်။ သားက ပညာတွေကျုံးရှာသည်။

“ဖေဖေ နားပါတော့၊ ကျွန်တော်တလဲရှာနိုင်ပါပြီ”
“ခေတ်အခါက ပုဂ္ဂလိကစီးပွားရေး သိပ်မဖြစ်ထွန်းတော့ဝန်ထမ်းမှ ဂုဏ်ရှိသလိုဖြစ်တာ၊ ငါ့သား ရုံးပြင်ကနားဝင်ပါလား”

ဦးတင်မောင်ဝင်းက အရာရှိဖြစ်လာသည်။

“မိန်းမယူတော့လေ”
“ဖေဖေနဲ့ တည့်ပါ့မလား”
“တည့်မယ့်သူ ရှာပေးရင် မင်းကယူမှာလား”
“ဒီကိစ္စ ဖေဖေကို လုံးဝလွှဲပါတယ် ဖေဖေရ”

တင်မောင်ဝင်း လုံးဝရည်းစားမထားဘူးတာတော့မဟုတ်၊ ကျောင်းသားဘဝမှာ တွေ့ဖူး၊ ဆုံဖူးလေးတွေ ရှိပါ၏။ အဆင်မပြေ ရေစက်မပါတော့ ကိုယ်က စိတ်ပျက်သွားတာရှိသလို သူက လက်ထပ်သွားတာလည်းရှိသည်။ နည်းနည်းပါးပါးတော့

နာကျင်သည်။ ကြေကွဲမှုက ထိခိုက်လောက်အောင် မဖြစ်ထွန်းခဲ့ပါ။ ဖေဖေတစ်မျက်နှာတည်းနှင့် အရာရာကို ရင်ဆိုင်နိုင်ခဲ့သည်။ အရာရှိဖြစ်တော့ လူပျိုကြီးစာရင်းဝင်ပြီ။

“သင်းသင်းကလေး ဘယ်နှယ်လဲ”

ဖေဖေမိတ်ဆွေ၊ နည်းနည်းပါးပါး နွမ်းပါးရှာသည်မို့ နေဖေကထောက်ပံ့၊ ဖေဖေကျေးဇူးမကင်းသည့် မိဘမှပေါက်ဖွားလာသူ၊ မောင်နှမငါးယောက်မှာ အကြီးဆုံးသမီး ဘွဲ့မရပေမယ့် ဆယ်တန်းထိ ဖြေဖူးသည်။ အိမ်တွင်းမှ နိုင်နင်းသည်။ ဒီနှစ်ဆက် ခြေပြီး ဆယ်တန်းကလေး အောင်သွားလျှင် တောင်ငူဆိုလား၊ ပြည်ဆိုလား အဲသည်မှာ မူလတန်းပြဆရာဖြစ်သင် သွားတက်ရကောင်းမလား၊ သားဖွားဆရာမသင်တန်း တက်ရကောင်းမလား ခဉ်းစားရင်း မိဘကိုကူညီနေသူ၊ ညီအစ်ကိုမောင်နှမ သည်းညည်းကို ခံယူနေသူလေး၊ လူကြီးမိဘက ချွေးမလောင်းအဖြစ် မျက်စိကျချင်စရာ သူငယ်မလေး။ ကျိုးကျိုးနွံနွံလည်းရှိသည်။ ရုပ်ရည်ကလေးကလည်း အချောဆုံး အလှဆုံး မဟုတ်ပေမယ့်ယဉ်ယဉ်ညက်ညက် စိုစိုဝင်းဝင်းကလေး။ အားလုံးထဲမှာ တံခွန်ထူပြီး သရဖူဆောင်းထားတာက သူ့အပြောအဆိုနှင့် သူ့အသံကလေး။

ချိုသာသလောက် သိမ်မွေ့ပြီး ညက်ညောသည်။ တစ်ဖက်သားအပေါ် အပျော့ဆွဲနှင့် ကိုယ့်ဘက်ပါအောင် ပြောနိုင်သည့် အရည်အချင်းရှိသည်။

“မဆိုပါဘူး”
“လှေလာဦးမလား”

“ဖေဖေတာဝန်လို့ လုံးဝလွဲပြီးပြီလေ”

ကိုတင်မောင်ဝင်းမှ အိမ်ထောင်မပြုလျှင် ဦးဘဝင်း မျိုးဆက်ပြတ်တော့မည်။ ကိုတင်မောင်ဝင်းက တာဝန်အရ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ စိတ်ကူးရှိသည်။ ဦးဘဝင်းကလည်း ဧရာပိုင်းရွယ် အတွက် ကျောထောက်နောက်ခံ မြေးလိုချင်သည်။ သိပ်မဆိုခင် မနာခင်မှာ မြေးထိန်းကျောင်းချင်သေးသည်။ ဦးဘဝင်း နည်းနည်းပါးပါး စကားတောက်ကြည့်ရုံနှင့် သင်းသင်းကလေး အိမ်ပေါ်အဝင်အထွက် ပိုစိပ်လာ၏။ ဝယ်ခြမ်းလာတာမျိုးရှိသလို မီးဖိုထဲ ဝင်ချက်တာတွေလည်းရှိသည်။ အဖေနှင့်သား ဆန္ဒချင်း ညီကြပါ၏။

“လူကြီးပေးစားလို့ ယူတာပေမယ့် ယောက်ျားဆိုတာ မိန်းမရရင် မိန်းမဘက် ပါတာပဲ”

“ဦးတင်မောင်ဝင်းက ပါသွားရောလား”

“နည်းနည်းတော့ပါတယ်၊ အဲဒီ ဒေါ်သင်းသင်းက အိမ်ခွဲနေချင်တယ်။ သူ့ညီကိုမောင်နှမကို ထောက်ပံ့ချင်တယ်၊ ခေါ်ထားချင်တယ်၊ အိမ်ခွဲဖို့အတွက် အကြောင်းရှာရတော့ ဦးဘဝင်း အဆိုးပြမှ ခွဲလို့ဖြစ်မှာ၊ ဦးဘဝင်းက လူကြီးဆိုတော့ သိတယ်၊ သူကပဲစပြီး အိမ်ခွဲပေးလိုက်တယ် ...

“တစ်သက်လုံးမှာ သားမျက်နှာနဲ့ မိန်းမမယူဘဲ နေခဲ့တဲ့ ဦးဘဝင်းက အိုကြီးအိုမနီးကာမှ သားလည်း အိမ်ခွဲသွားရော မိန်းမယူပါလေရော”

“ဟောတော့”

“အေး ... တက္ကသိုလ်က ဆရာမတဲ့၊ အပျိုကြီး အသက် နည်းနည်းကြီးတယ်၊ ဒေါ်ခင်ခင်ဖြူတဲ့”

“ချွေးမကရော”

“ချွေးမက အိမ်ခွဲဆင်းခွင့်ရပြီးကတည်းက သူ့စိတ်တိုင်း ကျ ဖြစ်သွားတော့ ကျေနပ်သွားတယ်လေ။ ယောက္ခမနဲ့ ချွေးမဆိုတာ တစ်အိမ်စီနေတော့လည်း တညတာပေါ့။ အတူတူနေတော့လည်း မတည့်ဘူးပေါ့။ သူ ညီကိုမောင်နှမကို အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်ချင်လို့သာ ဂျီဂျောင့်လုပ်တာ စိတ်ထားအဆိုးကြီးထဲကတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

“အဲဒီအကြောင်းအရာတွေနဲ့ ဒီက မိညိုနဲ့ ဘယ်လိုဆိုင်လို့ တုန်း”

“အဲဒီ ဦးဘဝင်းက အခု လေဖြတ်တယ်”

“ဪ ... ပြုစုဖို့ပေါ့၊ ဒါများအေ ပုံပြင်တစ်ခုလို့ တဖွဲ့ တနွဲ့ ပြောနေလိုက်တာ၊ နားထောင်လို့လည်းကောင်း...”

“ကကျော်က ပြောတယ်၊ လောကကြီးဟာ မထင်တာတွေ လည်းဖြစ်၊ ထင်တာတွေလည်း မဖြစ်တဲ့”

“ဘာတွေဖြစ်လို့လဲ”

“ဦးဘဝင်း လေဖြတ်တော့ ဒေါ်ခင်ခင်ဖြူက ဖြတ်စာတောင်းတယ်”

“ဟောတော့”

“အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားတယ်လေ၊ သူ့မိဘအိမ်ကနေ ရှေ့နေနဲ့ စကားပြောတာ၊ တရားဝင် ကွာရှင်းမယ်တဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွယ်၊ ကိုယ့်ယောက်ျားပဲ၊ နေထိုင်မကောင်းရင် ပြုစုရမှာပေါ့”

“အဲဒါကြောင့် ပြောတာ၊ အတင်းပြော ကုန်းတိုက်ပြီး ငယ်စိတ်နဲ့မိုက်ခဲ့တဲ့ သင်းသင်းက ဈေးကလူ သေးကလူကို လာပြုစုတာ၊ သူ့အမှားကို ဆပ်တာတဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ဦးဘဝင်းက လက်မခံဘူး တင်းတင်းငြင်းတယ်၊ ဒေါ်ခင်ခင်ဖြူက ကျတော့ အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားတယ်”

“စိတ်ဆိုးကြသေးလားမှ မသိတာ”

“ဒီလိုလေ။ ဦးဘဝင်းက ညာဘက်လက်နဲ့ ညာဘက်ခြေ ထောက် တစ်ခြမ်းသေသလို ဖြစ်သွားတော့ လူတွေနဲ့လျှောက်ရင် ခြေတစ်ဖက်ကဆွဲပြီး လှမ်းလို့ရတယ်။ အိမ်ရှေ့ဖည့်ခန်းမှာ ခဏထိုင်နေတုန်း အနားက မိန်းမတစ်ယောက် ဖြတ်လျှောက်လို့ မဖြူ ကိုယ့်ကိုတွဲပါဦးလို့ မတ်တတ်ရပ်ဖို့ လက်ကိုလှမ်းဆွဲလိုက်တယ် ...

“အမယ်လေး ဘယ်လိုလုပ်တာလဲဆိုတဲ့ အသံထွက်လာမှ ဒေါ်ခင်ခင်ဖြူရဲ့အစမကြီး မုဆိုးမဒေါ်ခင်ခင်ကြည်မှန်း သိသွားတယ်၊ ဪ ... မကြည်လား ကန်တော့ ကန်တော့လို့ ပြောရှာတယ်။ ဦးဘဝင်းက အသက်ပိုကြီးတာတောင် ကန်တော့လို့ မရိုးကို တရိုတသေ တောင်းပန်ရှာတာ”

“ဦးဘဝင်းက မျက်စိမူန်လား”

“မူန်ပြီပေါ့၊ ခြောက်ဆယ်ကျော်ပြီလေ၊ ကျော်တာမှ တော်တော်ကျော်တာ၊ ခုနစ်ဆယ်နားတောင် ကပ်ပေါ့၊ အဲဒါ ဒေါ်ခင်ခင်ကြည်က သူ့ကို လက်ဆွဲပါတယ်ဆိုပြီး ဆတ်ဆတ်ခါတယ်၊ ဒေါ်ခင်ခင်ဖြူကလည်း သူ့အစမဘက်က ဝင်စိတ်ဆိုးပြီး အိမ်ပေါ်ကဆင်းသွားတယ်၊ တရားဝင်ကွာရှင်းမယ်၊ မယားစုခွဲပေးပါပေါ့”

“သူတို့က တကယ်ထင်သွားကြတာလား၊ ဦးဘဝင်းက ရှင်းမပြဘူးလား”

“ရှင်းပြတယ်၊ ထပ်တလဲလဲ ရှင်းဖို့ကျတော့ ရှင်းရတာကို တောင် ရှက်လာရောတဲ့၊ ဟိုညီအစ်မက တကယ်ထင်တာ ဖြစ်ချင်လည်းဖြစ်မယ်၊ အကြောင်းရှာတာလည်း ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒေါ်ခင်ခင်ဖြူက ဒီလောက်မဟုတ်ဘူး၊ အစမက ကြီးကိုင်တာ၊ ဦးဘဝင်းက သူပိုင်မရွေ့မပြောင်းနိုင်တဲ့ ပစ္စည်း တော်တော်များများ ...

“များဆို အကုန်လုံးလောက်နီးပါးပဲ၊ အဲဒါ ဦးတင်မောင်ဝင်းမှာမည်နဲ့ထားတယ်၊ ဒေါ်ခင်ခင်ဖြူနဲ့ လက်ထပ်ခါနီးမှာတောင် ထပ်ပြောင်းပေးလိုက်သေးတယ်တဲ့၊ တကယ်တမ်းဆို ဒေါ်ခင်ခင်ဖြူနဲ့ ရပိုင်ခွင့်က သိပ်ကိုနည်းတယ်တဲ့ ...

“သူချမ်းသာတာနဲ့ စာရင်ပေါ့၊ ကိုယ်ရမယ့်ပစ္စည်းချည်းသက်သက် တွက်ရင်တော့လည်း မနည်းလှဘူးပေါ့၊ သူ့စည်းစိမ်နဲ့ ယှဉ်တော့လည်း နည်းပြီပေါ့၊ ဟိုက ကျိကျိတက်ချမ်းသာတာ”

“အဲဒီတော့ ညိုမက ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ အဲဒီအိမ်မှာ အိမ်ဖော်လား”

“ပြတော့ ပြစုဖို့ပဲ”

“လူကြီးသူမ ပြစုရတာများအေး၊ စိတ်ထားတတ်ရင် ကုသိုလ်တောင်ရသေး”

“ဒီလိုရှိတယ်”

“ပြောစမ်းပါအေ တုတ်ထိုးအိုးပေါက်၊ နားထောင်ရတာ ဆန့်တင်ခုံနဲ့”

“ကျုပ်ကို အဆိုးမဆိုနဲ့”

“အကောင်းဆိုပါ့မယ်တော်”

“စေတနာနဲ့”

“အေးပါ ... ယုံလွန်းလို့ သိချင်နေပါပြီ”

“လက်ထပ်ချင်တာ”

“ဟောတော့”

မြတ်စွာဘုရား ... ညို ရင်ဘတ်ကလေး ဖိလိုက်မိသည်။ အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်မှ တော်တော်ကြီးကိုကျော်လို့ ခုနစ်ဆယ်နားနီးတဲ့ မုဆိုးတစ်ခါဖိုကြီး၊ တစ်ခုမလပ်တလပ်တဲ့ ပြောရက်ပါပေ အဒေါ်ရယ်၊ စေတနာဆိုလည်း အဲဒီစေတနာကို သေလုအောင် ကြောက်ပါတယ်ရှင်။

“လေက ထပ်ဖြတ်သွားလို့”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေအေး၊ ညည်းနယ်”

“စိတ်ထိခိုက်လို့ဆိုလား၊ ဒေါသထွက်လို့ဆိုလား၊ နောက်တစ်ကြိမ် လေထပ်ဖြတ်တယ်တဲ့၊ ကျွန်မနားလည်သလို ပြောတာလေ၊ ခြေတွေလက်တွေက အရမ်းဆွဲတယ်၊ ဆီးဝမ်းမလွတ်ဘူး၊ အဲဒီ ကရိုကထမျိုးက သမီးရင်းနဲ့တောင် သင့်တော်တာ မဟုတ်ဘူး မဟုတ်လား၊ သားနဲ့ဇနီးပဲသင့်တော်တာ”

“ယောက်ျားသူနာပြု မငှားဘူးလား”

“ငှားတယ်၊ ယောက်ျားတွေဆိုတာ စိတ်မရှည်ကြဘူး၊ ပြုစုမှု မညင်သာဘူး၊ ထမင်းလည်း ခွံကျွေးရတော့ စိတ်မရှည်တာနဲ့ ဆက်မကျွေးတော့ဘူး။ သားက အဖေအတွက် အရမ်းပူတယ်။ အလုပ်တွေပစ်ပြီး သူ့ကိုယ်တိုင် လာပြုစုတော့လည်း အလုပ်ပျက်တယ်။ ဦးဘဝင်းက ချွေးမကိုလည်း အလာမခံဘူး၊ မပြုစုစေရဘူး၊ ဒါမျိုးကျတော့ ချွေးမနဲ့လည်း မသင့်တော်ဘူးလေ၊ ဦးဘဝင်းမှာ တစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေတယ်၊ သားက ပြန်လာပေါင်းနေမယ်ဆိုလည်း မနေခိုင်းဘူး ...

“ခုဟာက သူနာပြုလည်းငှားမှာ ယောက်ျားသူနာပြု မိန်းမသူနာပြုရှိမယ်။ ဦးဘဝင်းအတွက် အကြင်နာပေးမယ့် အသက်ဆိုင်ဆုံးပုဂ္ဂိုလ်တဲ့။ မိန်းမပေါ့။ မယားပေါ့။ ကိုယ်လင်ကိုယ်မယားမှ ချစ်ခင်တော့မှာပေါ့ ...

“အဲဒါ ရိုးသားကြင်နာတတ်ပြီး ဆင်းဆင်းရဲရဲထဲကမှလည်း ဒီကိစ္စအတွက် စဉ်းစားမှာလေ၊ လောလောဆယ်

ငွေတစ်ဆင်စာတင်မယ်။ လစဉ်သုံးအိမ်စရိတ်ကို အလျှံပယ်ပေးမယ်။ ကုန်ကျစရိတ်အားလုံး ဦးတင်မောင်ဝင်း တာဝန်ယူမယ်။ လက်ထပ်မယ့်မိန်းကလေးရဲ့ လက်ထဲကို အိမ်စရိတ်နဲ့မဆိုင်၊ မုန့်ဖိုးတစ်လငါးသောင်းပေးမယ်”

“မကြားဝံ့မနာသာ ကိစ္စကြီးပါအေ”

“အဖေ့အပေါ်ထားတဲ့ သားတစ်ယောက်ရဲ့စေတနာနဲ့ကြည့်တော့ ကြက်သီးထလောက်အောင် ပီတိဖြစ်ရတယ်။ သူစိစဉ်တာ မှန်တယ်။ ဇနီးမယားမှ သင့်တော်မယ့်ကိစ္စ”

“မိန်းကလေးမှာ နစ်နာတာပေါ့”

“နစ်နာကြေးကိုလည်း နင့်နေအောင် အပေးသားပဲ။ သူ့အဖေကို တကယ်မေတ္တာစေတနာနဲ့ ကြင်ကြင်နာနာ ပြုစုရင် သူ့အဖေမရှိတော့ရင်တောင် ထပ်ပေးဦးမယ်တဲ့။ ဒီကြားထဲမှာ ကျေနပ်ရင် ကျေနပ်သလို စိန်နားကပ်တို့ စိန်လက်စွပ်တို့လည်း ရမယ်တဲ့”

“ပစ္စည်းအလုံးအရင်းနဲ့ကို ဆွယ်တာပါလား”

“သေကာမှ ငွေတစ်ရာဆိုသလို ဆောက်ဖြစ်မှ ကျောင်းတကာကြီးပါတော်”

“မဟုတ်ဘူး၊ ဦးတင်မောင်ဝင်း တကယ်စိတ်ကောင်းရှိတယ်။ စေတနာကောင်းတယ်။ အဖေ့အတွက်ဆိုရင် ဘာမှမနုမနာဘူး။ ပေးမှာကိုတော့ယုံ၊ နောက်ပြီး သူ့မိထွေးဒေါ်ခင်ခင်ဖြူကို မခံချင်တာလည်းပါတာပေါ့။ ငယ်ငယ်ချောချောလေးဆို ပိုကောင်းတယ်တဲ့ ပိုပေးဦးမယ်တဲ့”

“မက်ချင်စရာကြီးတောင် ဖြစ်လာပြီ”

ဪ ... ကံဆိုးမမိဉ့်ရဲ့ကိစ္စကို သူတစ်စိမ်းတွေက စိတ်ဝင်တစား ဆွေးနွေးနေလိုက်ကြတာ။ ဖြစ်သင့်တဲ့ကိစ္စတဲ့။ လက်ကိုင်ခံရမယ်ဆိုတဲ့ အုပ်စုကတစ်စု၊ လျှာမြက်ပေါက်ပစေဒါမျိုး နည်းနည်းလေးမှ လက်မခံနိုင်သည့်အုပ်စုကတစ်စု၊ ငြင်းကြခုန်ကြ။ ရေခွေးကြမ်း ထ၊ ကျိုသူကကျို၊ ဆွေးနွေးပွဲကြီးကို နေ့တစ်ဝက်လောက်ထိ ကျင်းပနေကြချိန် ညိုကတော့ သူမနှင့်မသက်ဆိုင်သလို ရပ်ထဲရွာထဲမှ လူကြီးသူမတွေ ဆွေးနွေးနေကြတာကိုယ့်အကြောင်း မဟုတ်သလို၊ မိမိရှေ့ရေး မဟုတ်သလို၊ ကင်းကင်းစိမ်းစိမ်း ခံစားမှုဗလာနှင့် ငေးငေးလေးပဲ ထိုင်နေလိုက်တော့သည်။ ဒီအကြောင်းကိုပြောကြမှ ငိုချင်စိတ်တောင် ပျောက်သွားရတာကို ကျေးဇူးတင်ရမှာလား၊ စိတ်ဆိုးရမှာလားလည်းမသိ၊ ဘာမျှမကြား၊ ဘာမျှမမြင်။ ဦးနှောက်မဲ့ လူသားတစ်ယောက်လိုပဲ နေလိုက်ပါတော့သည်။

❀ အခန်း(၆) ❀

“ဘာ ရှက်လိုက်တာ သမီးရယ်၊ သမီး စိတ်ချမ်းသာသလို စိတ်လွတ်လက်လွတ်နေနော်၊ ဘာအတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေနဲ့”တဲ့။

ညို့မှာ ရွေးစရာလမ်း မရှိခဲ့ပါ။

ကုန်စုံဆိုင်ကြွေးက ပူလာချိန်၊ အိမ်လခကြွေးတောင်းခံရချိန်၊ စားစရာ ပိုက်ဆံမရှိ ဖြစ်ရသောအချိန်၊ အားကိုးရာမဲ့ပြီး ဗုန်းဗုန်းလဲ သာဓွေယိုင်အဖြစ်မျိုးနှင့် တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်နေချိန် ညအိပ်ဖော် လာဝိုင်းကူမည့် အမျိုးသမီးတွေ တစ်ယောက်မှ ရောက်မလာနိုင်တော့ချိန်မှာ ရုပ်သေးကြီးပြတ် ပုံလဲရင်းက အများတကာ စီမံသည့်အတိုင်း ခေါင်းညှိတ်ခဲ့ရပါသည်။

အဖေနှင့်အမေ ပြိုင်တူဆုံးစဉ်က ရောက်မလာခဲ့သော ကြီးတော်က ညို့မင်္ဂလာဆောင်ကိုတော့ ရောက်လာခဲ့သည်။

ဦးဘဝင်းပိုင် တိုက်ကြီးပေါ်မှာ ဘုန်းကြီးဆွမ်းကျွေးသည်။ အသိမိတ်ဆွေ နည်းနည်းပါးပါး ဖိတ်ကြားသည်။ ဦးဘဝင်း

က ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ် သူ့သားတင်ပေးထားသည့်အတိုင်း ချက်နာကြီးနီရဲ၍ ထိုင်နေရှာ၏။ ညို့က ဦးတင်မောင်ဝင်းဇနီးဆင်သင်းသင်း ဖြီးလိမ်းပြင်ဆင် ခြယ်သထားသမျှ ငဲ့ခံ၍ ကြီးတော်လက်ကို ကျစ်ကျစ်ဆုပ်ကာ ချောင်ထဲတိုး၍ ခေါင်းငဲ့ရင်း မျက်ရည်ပါက်ပေါက်ကျနေ၏။ ကြီးတော်က ညို့နားထဲသို့ရောက်လာသည့် စိန်နားကပ်ကို “ရှေးစိန်”ဟု ပြောနေသည်။ လည်ပင်းနှင့် လက်တွေ့မှာတော့ ရွှေတွေ၊ အဲဒါတွေကိုကျတော့ “အခေါက်”ဟု လာပြောနေပြန်သည်။

ညို့နားတွေပူကာ မျက်ရည်စက်လက်ကျသမျှ ဒိုင်ခံ၍ သုတ်ပေးသူက သင်းသင်းပါ။

“ကံကောင်းတော့မှာပါ ညီမလေးရယ်၊ စိတ်ကိုဖြေပါ။ အဖေနဲ့ အစ်ကိုဝင်းတို့ဟာ အရမ်းသဘောကောင်းကြတဲ့ သူတွေပါ။ အန်တီဖြူလည်း အစကတော့ ကောင်းပြီ ကောင်းရဲ့နဲ့။ အဖေဟာ တကယ်တော့ သနားစရာကောင်းပါတယ်”

ဘာတွေမှန်းမသိ လုံးစေ့ပတ်စေ့လည်း မကြားမိပါ။ သင်းသင်း တတွတ်တွတ် ချောတာကို မကြားတစ်ချက် ကြားတစ်ချက် မသိတစ်ချက် သိတစ်ချက်နှင့် ငိုရင်းက မျက်ရည်ခန်းကာ ထူပူရှက်အမ်း ကြေကွဲဝမ်းနည်းနှင့် ခေါင်းကြီးတစ်ခုလုံး အုံ့ခဲကိုက်နေရလေတော့သည်။ ဧည့်ခံချိန်မှာ ကြီးတော်လည်းပြန်၏။ ဦးတင်မောင်ဝင်းက ပြန်ခိုင်းသည်။ အားကိုးရှိနေသမျှ သူ့အဖေနှင့် ရင်းနှီးမှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ အလုပ်သမား ခြွေရံသင်းပင်း

တွေက ခပ်လှမ်းလှမ်းအော်ခေါ်လျှင် ကြားနိုင်သည့်နေရာမှာပေမယ့် အမြင်မခံဘဲ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်နေကြသည်။ လူရှင်းချိန်မှာ ဦးဘဝင်း ပထမဦးဆုံးစပြောသည့် စကားက ...

“ရှက်လိုက်တာ သမီးရယ်” တဲ့။

“သားကိုဝင်းကို သမီး အထင်မလွဲနဲ့၊ သမီးစိတ်ထဲမှာ သမီးကို ငွေနဲ့ပေါက်တယ် ထင်ချင်ထင်မယ်၊ တကယ်တော့ သမီးကို ဂုဏ်တင်တာပါ” တဲ့။

“သမီးက ဘာဘာကို စေတနာနဲ့ လာပြုစုပေးမယ်ပဲ ထား တစ်အိမ်ထဲတူတူနေတဲ့အခါမှာ သူများတွေ ပြောမှာပဲ၊ ဒီအဘိုးကြီးကဘယ်လို၊ မိန်းကလေးကဘယ်နှယ်၊ ပြောကြမှာပဲ သမီးရဲ့၊ အဲဒီအခါကျတော့ သမီးလည်း ဂုဏ်ငယ်မယ်၊ ဘာလည်း သိက္ခာကျမယ်၊ ခုလို တရားဝင်ဧည့်ခံပေးလိုက်တော့ လူပြောလွတ်တယ်” တဲ့။

“ဘာဘာကို အချိန်မှန်မှန် တိုက်ရမယ့်ဆေးတွေ သားပြန်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သမီးက ဘယ်နှတန်းထိ ကျောင်းနေဖူးလဲ”

“ဆယ်တန်းပါ”

“အောင်ခဲ့လား”

“မဖြေဖြစ်လိုက်ပါဘူး”

“ဪ ... ဒါဆို ဆက်ဖြေပေါ့ အငယ်လေးရှိသေးတာပဲ၊ အခု နှစ်ဆယ်ပြည့်ပဲလား”

“ဆယ့်ရှစ်ပါ”

“ကျွတ် ... ကျွတ် ... သနားစရာ သမီးရယ်၊ ဘာ သမီးချင်းစာနာပါတယ်၊ ဒီနှစ်ဖြေပေါ့၊ အိမ်မှာ ဆရာခေါ်သင်ပေးမယ်၊ သား ကိုဝင်းကိုပြောပြီး စီစဉ်ခိုင်းပေးမယ်”

“ကျွန်မ မသင်တော့ပါဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲကွယ်”

“ဘာကိုပဲ ပြုစုချင်လို့ပါ၊ ကျွန်မတာဝန်မကျေမှာ စိုးလို့ပါ”

“ကွယ် ... ဘာဘာကို တစ်နေ့လုံး တစ်ညလုံး ပြုစုနေစရာ မလိုပါဘူး၊ သိပ်အခြေခိုင်းလာတဲ့ အခါကျတော့လည်း ဆရာမ ငှားမှာပေါ့”

အဲဒီအချိန်မှာ ဦးဘဝင်းက သက်သာနေချိန်ဖြစ်၏။ လူတွဲရှိလျှင် လူတွဲကိုအားပြု၍ ခြေတရွတ်ဆွဲ၍ လမ်းလျှောက်နိုင်သည်။ ရေချိုးပေးရသည်။ ထမင်းခွံကျွေးရသည်။ ဆီးဝမ်းတည်ပေးရသည်။ ဆီးဝမ်းအတွက် သန့်ရှင်းရေးကို လုပ်ပေးရသည်။ ဦးတင်မောင်ဝင်းက တရားဝင်ဇနီးအဖြစ် ကျွေးမွေးဧည့်ခံ မင်္ဂလာဆောင်ပေးလိုက်တာကို ညို သဘောပေါက်ရပါပြီ။ သူ့ဇနီးနှင့် သူ့ခင်ပွန်းမှသာ အမြင်တော် အကြားတော် အဆင်ပြေမည့် ရင်းနှီးမှုမျိုးဖြင့် ပြုစုရသည်လေ။

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ သမီးရယ်၊ သမီးကျေးဇူးကို ဘာမမေ့ပါဘူး၊ သား ကိုဝင်းကလည်း မေ့မှာမဟုတ်ပါဘူး” တဲ့။

ညို ပေါက်တဲ့နဖူးဖို့ မထူးတော့ပြီလေ။ ညိုက တရားဝင်လက်ထပ်ထားသော ဇနီးလည်းဖြစ်၏။ ပြီးတော့ ဦးဘဝင်း သည် ညိုထမင်းရှင်လည်းဖြစ်၏။ စေတနာအပြည့်ထား၍ ပြုစု ခဲ့ပါသည်။ ပထမတော့ လက်ပွန်းတတီး ပြုစုခြင်းမှာ အရှက်မွန် လျက် မျက်ရည်ပေါက်ပေါက် ကျရသည်။ ညို ကွယ်ရာမှာကျိတ် ကျသောမျက်ရည်ကို မမြင်ပေမယ့် ညိုမျက်ဝန်းနီနီရဲကို သတိပြု မိသော ဦးဘဝင်းက အားနာရှာ၏။

“သမီးက သွေးသားသံယောဇဉ်နဲ့ အနီးကပ်စောင့်ရှောက် ပြီး ယောက်ျားသူနာပြုတစ်ယောက် ငှားပါလား”တဲ့။

“မငှားတော့ပါဘူး ဘာဘရယ်”

ယောက်ျားသူနာပြုဆိုသော သူစိမ်းယောက်ျားတစ် ယောက် ထပ်တိုးလာတာကလွဲပြီး လက်ပွန်းတတီး ပြုစုမှုကို ညို တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘဲ၊ အဲသည်သူစိမ်းယောက်ျားနှင့် အတူတကွကြီး ဖြစ်တာကလွဲပြီး အကျိုးမထူးသည့်အပြင် ညို ရှက်စရာယောက်ျားကြီး တစ်ယောက်မှနှစ်ယောက် ဖြစ်လာဖို့ပဲ ရှိသည်။

“ကောင်မလေးက ဘယ်တော့ ရှိပစ္စည်းတွေ ယူပြေးမလဲပဲ” တရားဝင်သာ လက်မထပ်ခဲ့ပါလျှင် ...

“အဲဒီလူကြီးနဲ့ အဲဒီကောင်မလေးက ညားနေပါပြီ” ဟု ပြောကြမည့် ပတ်ဝန်းကျင်က တရားဝင်လက်ထပ်ဇနီးဖြစ် နေတော့ တစ်မျိုးလှည့်၍ စကားတင်းဆို၏။ လူ့စိတ်ဆိုတာကို ညို နားမလည်နိုင်တော့ပါ။ ဦးဘဝင်းကို ညို ပြုစုရသည်မှာ ဒါ၊

ဒါပဲဖြစ်လျက်၊ အလုပ်သမားအဖြစ်နှင့်ဆို မတင့်တယ်ဘဲ တရား ဝင်ဇနီးဖို့ တင့်တယ်သွားရတာကိုလည်း ညို နားမလည်နိုင်ပါ။

“အဘိုးကြီးက ဘာသိတာမှတ်လို့ ကြွက်ကဲ့ကဲ့ပေါ့အေ”

သင်ညာပေးသူလည်းရှိ၏။ အဲဒါတွေထက် ပိုဆိုး တာက ဦးဘဝင်း၏ဒုတိယဇနီး ဒေါ်ခင်ခင်ဖြူက သတင်းစာမှာ ကြော်ငြာထည့်လိုက်ခြင်းပါပဲ။

“ကျွန်မသာလျှင် တရားဝင်ဇနီးဖြစ်ကြောင်း”

ညို ရှက်လိုက်ရတာရှင်။ ညို ချုံးပွဲချ၍ငိုသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တောင် သတ်သေပစ်လိုက်ချင်၏။ ဘယ်မှမသွားရဲ၊ မလာရဲ၊ လမ်းထဲဆင်း၊ ဈေးထွက်လျှင်တောင် မျက်ဝန်းတွေ လက်ညှိုးတွေက ညိုဘက်သို့ချည်းဟု ညိုထင်သည်။ ငို ... ငို။ ကံဆိုးမ ညို ဒီတစ်သက်မှာ မျက်ရည်စဲနိုင်ပါတော့မလား။

အဖြစ်ဆိုးလှချည်လားရှင်။

ဦးဘဝင်းက သက်ဆိုးရှည်ရှာ၏။

အဲသည်နှစ်တွေအဟွင်းမှာ ညို ဆယ်တန်းအောင်ခဲ့ သည်။ အဝေးသင်တက္ကသိုလ်တက်ဖို့ စီစဉ်ခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ဦးဘဝင်းအခြေအနေက နောက်ပိုင်းမှာ တော်တော်ဆိုးလာတော့ ညို ကျောင်းသွားတက်ရမည့်အချိန်မှာ မတက်နိုင်ပါ။ ညိုမှာစာ ကျက်ချိန် မရခဲ့ပါ။ ညိုကိုက ဉာဏ်မထက်မြက်တာလည်း ဖြစ်

နိုင်ပါသည်။ များများကြီး ကြီးစားမှ နည်းနည်းရသည်မို့ နည်းနည်းလောက်သာ ကြီးစားချိန်ရှာသည့် ညို့အတွက် ဘွဲ့နှင့်ပေးရရှာပါသည်။

တရားဝင်မယားကြီးပါ ဆိုသော ဒေါ်ခင်ခင်ဖြူကလည်း ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခဲ့ပါ။ ဒေါ်ခင်ခင်ဖြူအတွက် ဦးတင်မောင်ဝင်းက မည်သို့ရှင်းပေးသည်မသိပါ။ ညို့အတွက်တော့ အလွန်တရားမျှတစွာ ပေးခဲ့သည်ဟု ညိုလက်ခံခဲ့ပါသည်။

“သုံးနှစ်တာ ဦးဘဝင်း၏ ဇနီးအဖြစ် ပြုစုလုပ်ကျွေးခဲ့ရသည့် အတွက်”

ညို အဲသလိုပဲ ခံယူသည်။

“ဖေဖေဟာ သုံးနှစ်လုံးလုံး အကောင်းဆုံးပြုစုမှုကို ခံယူသွားနိုင်တယ်။ လူမမာဘဝနဲ့ စိတ်အချမ်းသာဆုံး နေသွားရတယ်။ အဲဒီအတွက် မညိုကို ဦးဦးက ကျေးဇူးအရမ်း တင်တယ်” တဲ့။

ဦးတင်မောင်ဝင်းကတော့ အဲသည်လို ပြောရှာသည်။ ဦးတင်မောင်ဝင်း ကိုယ်တိုင်က ညိုနှင့်ဆိုလျှင် ဦးဦးဟု သုံးနှုန်းရမည့်အရွယ်ပါ။

“ကောင်မလေးဟာ သနားစရာကောင်းလောက်အောင် ပြုစုရှာပါတယ် သားရယ်”ဟု ဦးဘဝင်း ကိုယ်တိုင်ကလည်း ထောက်ခံချက်အပြည့်အဝ ပေးသွားခဲ့သည်။ စင်စစ် ညို့စေတနာတွေပါပဲ။ ဤဘဝမှာ ကံဆိုး အဖြစ်ဆိုးလွန်းသူ ညိုကိုယုံမိဘကိုမှ မပြုစုလိုက်ရတာ အဘိုးအရွယ်လောက်ရှိသည့်

တရားဝင်ခင်ပွန်းကြီးကို မိဘသဘောထားပြီးပဲ ပြုစုခဲ့ပါ၏။ အဲသည်ကျေးဇူးအတွက် ဦးတင်မောင်ဝင်းက ကောင်းကောင်းကြီးပေးဆပ်ခဲ့ပါသည်။

“မညိုလည်း တစ်ယောက်တည်းနေလို့ မသင့်တော်ဘူး ကြီးတော်နဲ့ ဘကြီးနဲ့ ပြန်နေရမှာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“မညို အလုပ်လုပ်စရာမလိုဘဲ စားနိုင်သောက်နိုင်အောင် ကျောင်းဆက်တက်ချင်လည်း တက်ခွင့်ရအောင် လစဉ်ပုံမှန် ဝင်ငွေရအောင် ဦးဦးစီစဉ်ပေးမယ်” တဲ့။

ဦးဘဝင်းနှင့် အတူတကွနေထိုင်ခဲ့သည့် တိုက်ကြီးပေါ်မှတော့ ညို ဆင်းပေးရသည်။ စမ်းချောင်းဘက်မှာ တိုက်ခန်းနှစ်ခန်းတွဲကြီးတစ်ခု ဝယ်ပေးသည်။ တိုက်ခန်းငှားကချည်းတစ်လအတွက် တစ်ခန်းကို တစ်သောင်းခွဲရသည်။ တစ်ခန်းငှားစားလျှင်လည်းရ၏။ နေမည့်အခန်းမှာ စတိုးဆိုင်လေးဖွင့်လိုပါက ဖွင့်ပေးမည်ဟုဆို၏။ ကြီးတော်နှင့် ဘကြီး၊ သူတို့အလုပ်က ထွက်မလာကြပါ။ ကြီးတော်က အိမ်ရှင်ထံမှာ ခွင့်တောင်းပြီး ညဘက်မှာ ညိုနှင့်လာအိပ်ပေးသည်။ လက်ဝတ်လက်စားအနေနှင့် ညို့အတွက် ခွေကတစ်ဆင်စာ၊ ပတ္တမြားကတစ်ဆင်စာ၊ နားထံမှာကတော့ စိန်နားကပ်၊ ပြီးတော့ ကုံးစိန်လက်စွပ်ကတစ်ကွင်း၊ စိန်လော့ကက်က တစ်ခု။

“မညို အကူအညီလိုရင် ဘာကိစ္စနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် ဦးဦးဆီဖုန်းဆက်ပြီးပြော၊ ဦးဦး ကူညီမယ်”

ဟုလည်း ပြောရာ၏။ ညိုဆိုသည့် ညိုက ဦးဘဝင်းနှင့် နေစဉ်ကာလမှာ လူစိမ်းယောက်ျားတွေနှင့် ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်မရှိ။ ရည်းစားတောင်မထား။ ဦးဘဝင်းကိုသာလျှင် ဘုရားတစ်ဆူ ဂုတစ်လုံး၊ ထမင်းရှင် ကျေးဇူးရှင်အဖြစ် စေတနာထား၍ ပြုစုခဲ့သူလေ။

စကားပုံတစ်ခုရှိသည်။ “လူမိုက်နှင့်ငွေ အတူမနေ” တဲ့။

ညိုက လူမိုက်တော့ မဟုတ်ပါ။ လူနဲ့ လူအဖေ့ဆိုရမည်ထင်သည်။ ဘကြီး တင်တိုင်းကြံဖို့ ကြီးတော်တောင်းတိုင်း ထုတ်ပေးမိတာဟာ နောင်တစ်နေ့ ဒုက္ခရောက်ဖို့ရယ်လို့လည်း ကြိုမသိခဲ့ပါ။ မရဘူးသည့် စည်းစိမ်ဘုံပေါ်မှာ စံစားလိုက်ရသည်နှင့် ဘကြီး၏ ပထမဆုံးစတင်ဖြန့်တီးမှုက အငယ်အနှောင်ကလေး ကောက်ထားလိုက်ခြင်းပါပဲ။

ပိုက်ဆံလေးသုံးနိုင်လျှင် အငယ်အနှောင်းလေးရုံစေတီမီသည် ထင်သလား မသိပါ။ ညို မိုက်လုံးကြီးခဲ့တာတွေ အကျယ်ချဲ့လို့လည်း မတွေ့လိုပါပြီ။ အတိုဆုံးနှင့် အရိုးသားဆုံး ဝန်ခံရပါလျှင် တိုက်ခန်း နှစ်ခန်းနှင့် ရွှေတစ်ဆင်စား၊ ပတ္တမြားတစ်ဆင်စား၊ စိန်နားကပ်နှင့် စိန်လက်စွပ်၊ စိန်လော့ကက်အပြင် စတိုးဆိုင်တစ်ခုလုံးပါ ပြုတ်ရခြင်းမှာ ဘကြီးဖြန့်လို့ ဆိုပေမယ့် ကြီးတော်ရော ညိုပါ ရောနှောသုံးစွဲ၊ အနှမြောမရှိ ထင်တိုင်းကြံ ခဲ့ကြတာလည်းပါသည်။

ရှိသမျှကုန်တော့ ဒဲ့ရင်းပြန်ဆိုက်ကာ ဘကြီးနှင့် ကြီးတော်ပဲ အားကိုးစရာကျန်တော့၏။ ကျွန်ဝယ်ရာ အဆစ်ပါဆိုသလို ကြီးတော်အလုပ်လုပ်သည့်အိမ်ပေါ်မှလွဲ၍ ညို နေစရာ အိမ်မရှိတော့ပါ။ အဓိပ္ပာယ်မဲ့စွာ ကုန်ဆုံးသွားသော ပစ္စည်းတွေကိုလည်း တသသမဖြစ်။ အကူအညီတောင်းပါ ဆိုပေမယ့် ဦးတင် မောင်ဝင်းဆီလည်း ထပ်မသွားချင်။ ညိုဆိုသည့် ကံဆိုးမလေးမှာ ကံမရှိလို့ ဉာဏ်ရှိတိုင်းမွဲရတာလည်း မဟုတ်ပါ။ ကံမခိုင် သံတိုင် အိမ်ဆောက်တာတောင်မှ ကံမှောက်လို့ ကျိုးရသည့်အဖြစ်ပါ။ ညို အဖြစ်ဆိုးလှပေ၏။

“ဘွား ... ကျွန်မတူမလေး အားကိုးရာမဲ့လို့ ကျွန်မ ခေါ်ထားပါရစေဆိုတာ ဘွားဆီမှာ ခွင့်တောင်းတာပါ”

ကိုကိုက ရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက် ဆိုသည့်ပုံစံဖြင့် မျက်ထောင့်နီတစ်ချက်နှင့် လှမ်းကြည့်သည်။

“ဟဲ့ ... ချစ်စရာလေးပါလား”

ညိုမှာ ကုသိုလ်ကောင်းတာလေး တစ်ချက်ရှိ၏။ အသံကြား သနားပါစေ၊ မျက်နှာမြင် ချစ်ခင်ပါစေဆုနှင့် ပြည့်စုံသည်။ ညိုကို မြင်လိုက်သူတိုင်း ...

“ဘာကြီးလဲဟ”

“ဘယ့်နာကြီးလဲ”

ဆိုတာမျိုး မလော၊ အနည်းဆုံး သနားကမားလေးနော်
ဆိုတာမျိုးတော့လာ၏။ ညို စကားပြောတိုင်း ပြုံး၍ပြောတတ်တာ
လေးကလည်း တစ်မျိုးချစ်စရာကောင်းနေသေးသည်။

“အသံလေးက ချိုလှချည်လား၊ နှောင်းခေတ်တေးသီချင်း
တွေများ ဆိုလိုက်ရရင် စိမ့်သွားမှာပဲ”

လူကြီးပိုင်းက အဲသည်လို ဝေဖန်သည်။ စင်စစ်
ညိုက ခုခေတ်စတီရီယိုတေးတွေကို ကောင်းကောင်းဆိုနိုင်သူဖြစ်
၏။ ညိုကကြံစွာ အပြောင်းအလဲတွေက ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ အကူး
အပြောင်း မြန်လွန်းစွာ ဖြစ်ထွန်းခဲ့လို့ ညို သီချင်းမဆိုဖြစ်တာ
ကြာပြီဖြစ်ပေမယ့် ညိုမိဘနှစ်ပါးရှိစဉ်ကဆို ညိုနှုတ်ခမ်းနှင့် သီချင်း
နှင့် ကင်းကွာပြတ်တောက်သည်ဟူ၍ မရှိခဲ့ပါ။ ရွာမှာနေတုန်းက
မိဒီယိုရုံတွေမှာ ဇာတ်ကားမပြမီ ညိုတို့အခေါ် စတိတ်ရှိုး၊ မြန်မာ
ရုပ်မြင်သံကြား တေးဂီတအစီအစဉ်မှ နာမည်ကြီးအဆိုတော်တွေ
၏ သီချင်းတွေချည်း သီးသန့်ကူးကာ ပြသတတ်သည်။ ညို
အဲဒါတွေအားလုံး အလွတ်ရနေခဲ့သည်လေ။ ညိုက ပိုက်ဆံပေါလွန်း
လို့ စီဒီယိုရုံမှာ နေ့တိုင်းသွားကြည့်နိုင်လို့ မဟုတ်ရကြောင်းပါ။
ညိုကို ခင်လို့ ချစ်လို့ သနားလို့ ကြည့်ချင်သည့်အခါ အလကား
လာကြည့်ဆိုလို့ တစ်ခါတလေ သွားကြည့်မိက် တစ်ခေါက်ဆို
တစ်ခေါက် ညိုက အနည်းဆုံး သီချင်းနှစ်ပုဒ်လောက်တော့ ရခဲ့
တတ်သည်။ ညိုသူငယ်ချင်း အုန်းရီမကဆို “မိညိုရယ် ... နင်သာ
ရန်ကုန်မှာ လူဖြစ်ရင် အဆိုတော်ဖြစ်တယ်၊ သိလား” တဲ့။

ညိုအသံလေးက ချစ်ဖွယ်လေးပါ။

“နာမည်ဘယ်နယ်ခေါ်လဲ”

“မိညိုပါ ဘွား”

ကိုကို ခွဲခနဲ ကျိတ်ရယ်လိုက်သည်။

“ငါ ကြားဖူးတာတော့ ဖိုးစိတ်တိုနဲ့ပျောက်ညိုပါကွာ”

ဘွားက မြေးကြီးကို ချစ်စနိုးစွာကြည့်ရင်း ပြော
သည်။

“ဒီကလေးမတော့ ဘွားနားမှာထားဖို့ ခေါ်လိုက်ပြီ၊ အောက်
အိမ်မှာမနေနဲ့ ဘွားအခန်းထဲမှာ လာအိပ်”

“အတော်ပဲ၊ ကျွန်တော်ကလည်း နှင်းမူ ပြန်သွားပြီးကတည်း
က အဘွားအတွက် တစ်ယောက်လိုက်ရှာနေတာ၊ သူ့လို
သန့်သန့်ရှင်းရှင်းလေးထဲက မတွေ့လို့”

ကြီးတော်ထံမှာ မှီခိုရုံမျှမက ညိုကိုယ်တိုင်က အလုပ်
ရသွားပြီမို့ ကြီးတော်မျက်နှာကြီးက အပွင့်လွန်သော ပန်းထက်
တောင် ငွားငွားစွင့်စွင့် ဖြစ်ချင်သေး။ သဘောကျလွန်နေသည့်
နှုတ်ခမ်းကို စေ့လို့မရ။

“ဒေါ်ကြီး ခင်ဗျားပါးစပ် ယင်ကြီးဥနေပြီ”

“ပလုတ်တုတ်”

ကြီးတော်က သူ့ပါးစပ်ကို ယောင်ယမ်းသုတ်သည်။
ကိုကိုက တဟားဟားရယ်၏။ ဘွားကလည်း ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်၊
ဒီတစ်ခါတော့ ညိုဘဝလေး အေးငြိမ်းပြီ ထင်ပါရဲ့။

“ဘွားနာမည်က ဒေါ်တင်မငြိမ်းတဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဘွားခေါ်မှ ကြိုက်တယ်။ ဒါမှ မိသားစုဆန်တယ်တဲ့။ အဲဒီ ဒေါ်တင်မငြိမ်း ဆိုတဲ့ နာမည်ဟာ သူ့ခေတ်သူ့အခါနဲ့ဆိုရင် ဘယ်လောက် ခေတ်မီလိုက်မလဲ တွေးကြည့်တော့ဟေ့ ...

“ပြီးတော့ ... ဘီအေအောင်တယ်။ မြန်မာပြည်မှာ ဒုတိယမြောက် ဘွဲ့ရတဲ့အမျိုးသမီးတဲ့။ ဘွားအရင်ဘွဲ့ရတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်တဲ့။ ဒေါ်မြင့်မြင့်ဆိုလား။ အဲဒီနှစ်ယောက်ရပြီးမှ နောက်ထပ်ရတဲ့သူတွေကျတော့ သုံးယောက်တွဲ ငါးယောက်တွဲဆိုသလို ရတာတဲ့”

တော်လိုက်တာ။ ကံကောင်းလိုက်တာ အားကျချင် ဖွယ်ကြီးပါလားနော်။

“ဘာချမ်းသာသလဲ မမေးနဲ့၊ မေးတဲ့လူ မောသွားမယ်”

“ဟင် ... မမေးပါဘူး”

“ကိုကိုနဲ့ညီညီဆိုပြီး မြေးနှစ်ယောက်ရှိတယ်။ အခုရှိတာ ကိုကို၊ ညီညီက ဘွားနဲ့မနေဘူး။ သူ့ဘာသာ ဘယ်တွေ လျှောက်နေလဲ မသိဘူး။ လူတေလေတဲ့”

“ကိုကိုတို့ မိဘတွေရော”

“ကိုကိုအဖေက ဘွားရဲ့သား။ နိုင်ငံခြားသွားကြတာ။ ဘယ် နိုင်ငံလဲ မသိပါဘူး။ အဲဒီနိုင်ငံမှာ ဆုံးတယ်။ အမေက ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ပြီးမှ ဆုံးတာ”

“ဟောတော့”

ညို့ဘဝမျိုးပါလား။ ညို့နှင့် ကံတူအကျိုးပေးပေါ့။ ညို့မိဘတွေလည်း သင်္ဘောမှောက်တဲ့ထဲမှာ နှစ်ယောက်လုံးပါသွား ခဲ့ကြတာလေ။ ကြီးတော်နာမည်က မကြီး ... တဲ့။ ငယ်ငယ်တုန်း ကတော့ မမကြီးဆိုလား။ အသံထွက်အသံကျတော့ မကျိုး။ ဒါကို ကိုကိုက ဒေါ်ဂျိုး(ဒေါ်ကြီး)ခေါ်တာဖြစ်ပြီး ညို့ကျတော့ အမေအစ်မ ခို့ ကြီးတော်ခေါ်ဖြစ်သည်။ ကြီးတော်တစ်ယောက်တည်းကို ကိုကို နှင့်ညို့တို့ အခေါ်အဝေါ်ချင်းက ပြောင်းပြန်ဖြစ်နေတော့သည်။

“ဖြူပေါ မိညို့ရယ်။ ကုသိုလ်လည်းရ ဝမ်းလည်းဝပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ကြီးတော်ရယ်။ ကျွန်မလည်း ဘွားကိုမြင်မြင် ချင်း ချစ်ပါတယ်”

ဘွားက တကယ်လည်း ချစ်စရာကြီးပါ။ အဲသက်က ရှစ်ဆယ်ကျော် ကိုးဆယ်နားနီး။ ခေါင်းပေါ်မှာ ဆံပင်တွေထိုက် သင့်သလောက် ကျန်ရှိနေသေးပေမယ့် အားလုံး ဆွတ်ဆွတ်ဖြူ နေကြတာကို ဘွားက ဆေးမဆိုးဘဲထားသည်။ ဘွား၏အသားက ခုချိန်ထိ ဖွေးဆွတ်ကြည်စင်ကာ ခပ်ဖိုင့်ဖိုင့်မို့ အသားအရေလည်း တင်း၏။ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူအသားက အရေပြားပါးပါးတင်းနေတော့ ဖြူလက်လက်ရောင် တောက်နေသည်။ ပါးလျားသည့်မျက်ခုံးတွေ ကို အနက်ရောင် ဆွဲထားသည်မို့ ပင်ကိုမျက်ခုံးအရောင်ကတော့ ဖြူပြီလား မည်းတုန်းလား မိသိနိုင်ပါ။

“မနက်မိုးလင်းတာနဲ့ သနပ်ခါး၊ နဲ့သာဖြူ တစ်ကိုယ်လုံး လိမ်းတာ။ အဲဒါကို ညည်း သွေးပေးရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

ဘွားဝတ်သည့် အင်္ကျီတွေက ရင်ဖုံးပွပွတွေဖြစ်သည်။ အေးသော၊ မထူမပါးဖြစ်သော၊ အဖြူရောင် သို့မဟုတ် ဖြူလူနီပါး အရောင်နုတွေမှာ အပွင့်နုပွင့်နုကျဲကျဲလေးတွေ အဆင်ပါသည်။ အသားမျိုးကို ဘွားကြိုက်သည်။ လုံချည်ကတော့ ပါတိတ်။ ပါတိတ်အကောင်းစားကြီးတွေကို အိမ်မှာနေရင်း၊ အဆင်မထပ်ရအောင် တစ်နေ့တစ်မျိုး ဝတ်သွားလျှင် သုံးလလောက်ကြာတာတောင် လုံချည်ပြန်ထပ်မည် မထင်ပါ။

ညိုက မနက်မိုးလင်းတာနှင့် ရေခိုးချိုး၊ သနပ်ခါးလိမ်း၊ အင်္ကျီလုံချည်သန့်သန့်လဲ၊ ဘွားဆွမ်းတော်ကပ်ဖို့ ဆွမ်းတော်ပွဲပြင်၊ သောက်တော်ရေလဲ၊ ညောင်ရေအိုးတွေ ပန်းသစ်ကပ်လျှင်ကပ်၊ မကပ်လျှင်လည်းရေလဲ၊ အဆင်သင့် လုပ်ပေးရသည်။ ဘွားအိပ်ရာမှန်းလာတော့ ဘွားမျက်နှာသစ်ရာမှာ ကူညီရသည်။ ဘွားအဝတ်လဲရာမှာ ကူညီရသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဘွားက သနပ်ခါးမလိမ်းသေးပါ။ ပြီးတော့ ဘွားနံနက်စာစားရာတွင် ကူညီရင်း ညိုလည်း တူတူစားရသည်။ ဘွားက မနက်ပိုင်းတွေမှာ မုန့်ဟင်းခါး၊ ပဲပြုတ်နှင့်နံပြား၊ ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ်၊ မြန်မာစာနှင့် အနောက်စာတွေကို တစ်နေ့တစ်မျိုး ကော်ဖီနှင့် သောက်လေ့ရှိ၏။ မုန့်ဟင်းခါးတွေ ဘာတွေစားသည့်နေ့မှာ ဘွားဇွတ်ကျွေး၍ ညို ဝင်စားလေ့ရှိသော်လည်း အနောက်စာစားသည့် နေ့တွေမှာတော့ ညိုက ဇွတ်ငြင်းပါသည်။

အားလည်းနာသည်။ ကြိုက်လည်းမကြိုက်။

ပြီးလျှင် ဘွားဆွမ်းတော်ကပ်တုန်း၊ ဘုရားရှိခိုးတုန်း ညိုက မီးဖိုထဲဝင်၍ ကြီးတော်တို့နှင့်တူတူ ထမင်းကြော်စားသည်။ ပြီးတော့ တစ်နေ့ကုန် ဘွားနားမှာနေ၊ ဘွားခိုင်းတာလုပ်၊ ဘွားရေချိုးလျှင်၊ ထမင်းစားလျှင်ကူညီ၊ ဘွားက အိမ်သာတွေ ဘာတွေဝင်လျှင် တံခါးကို ဂျက်ချမပိတ်၊ စေ့ရုံစေ့၍ ညိုက တံခါးဝနားမှာ စောင့်ရသည်။

“အထဲမှာ လေတွေ ဘာတွေဖြတ်ပြီး လဲပြန်နေရင် ဂျက်ချထားတော့ ကူညီမယ့်သူ အလွယ်တကူ မဝင်နိုင်ဘူး ညိုရဲ့။”

“ဘွားက အောက်သက်ကြေလိုက်တာနော်၊ ဘယ်နေရာမှ မလစ်ဟင်းစေရဘူး၊ အကွက်ကို စေ့နေတာပဲ၊ စိမ့်တတ်လိုက်တာ”

“အဲဒီလောက် စိမ့်နိုင်တာတောင် မနိုင်တဲ့သူတစ်ယောက် ရှိပါတယ်အေ၊ ဝတ်နံသာတဲ့။ ညိုညိုလို့ခေါ်တဲ့ အငယ်ကောင်ပေါ့။ ထော်လော်ကန့်လန့်၊ စောင်းပဲနွဲ့နွဲ့။ လူကြီးကဖြူရင် သူကမည်းရမှ၊ အစ်ကိုဆိုလည်း ပြောရင် မင်းတစ်ခွန်း ငါတစ်ခွန်း နည်းနည်းကလေးမှ မရှိသေးဘူး။”

“ညိုညို” ဆိုသည့် နာမည်က ညိုနားစည်မှာ စတင်မိတ်ဆက်သည်။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ဘွားနှင့်စကားပြောနေရတာများသည် ဆိုပေမယ့် ဘွားမေးလို့ ဖြေရတာမျိုး၊ ဘွားပြောခိုင်းလို့ ညိုကပြောချင်လို့ ပြောရတာမျိုးက နည်းသည်။ ပေါက်ပေါက်ဖောက်သလို ပြောနိုင်လွန်းသည့် ဘွားစကားတွေကိုသာ တစ်နေ့ကုန်

နားငြီးအောင် နားထောင်ရတာ များပါ၏။ နားထင်နားရင်းတွေ ပူလာအောင် နားထောင်ရပေမယ့် ညို့ဘဝက ဒီလိုမှ နားပူမခံလျှင် နေပူထဲရောက်ရမည့် ဘဝမျိုးလေ။

မနက်မှာ ခုနစ်နာရီထိုးသည်နှင့် အချိန်မှန်စွာ အိပ်ရာမှနိုးတတ်သည့် ဘွားက ညရှစ်နာရီဆိုလျှင် အချိန်မှန်စွာအိပ်ရာထဲဝင်၏။ ပုတီးစိပ်ရင်း ဘယ်အချိန် အိပ်ပျော်သည်မသိ။ ဘွားအိပ်ရာပေါ်တက်၍ ပုတီးကိုင်ပြီဆိုတာနှင့် ဒီနေ့အဖို့ ညို့တာဝန် ပြီးဆုံးပြီဟု ယူဆသည်။ ညအိပ်မိးစိမ်းလေးထွန်းပြီး ညိုလည်း ကိုယ်လုပ်ချင်တာလုပ် မလုပ်ချင်လျှင်လည်းအိပ်။ မနက်ကိုတော့ ဘွားမနိုးမီ ဝေယျာဝစ္စတွေပြီးနှင့်အောင် ညို ငါးနာရီခွဲနှင့် ခြောက်နာရီကြားမှာ အိပ်ရာထရပါ၏။

“သူ့အမေ အလိုလိုက်ခဲ့တာတွေပေါ့။ မွေးထားတဲ့သားချင်း တူတူ၊ ချွေးမဆိုတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်က အငယ်ကိုပိုချစ်တယ်၊ ပိုအလိုလိုက်တယ်၊ ဒါကလည်း ဘွားကကြည့်မရလို့ သူကပိုပြီး အလိုလိုက်ပြတာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

ဘွားက ချွေးမနှင့် အဆင်မပြေဘူး ထင်ပါရဲ့၊ “ရိုစီက ချမ်းသာတယ်လေ၊ သူ့လောက်တော့ ကျုပ်တို့လည်း ချမ်းသာပါတယ်၊ ပြီးတော့ ရိုစီအမေက စာတတ်ပေတတ်ထဲက မဟုတ်ပါဘူး၊ တောတုန်းကြီးကျောင်းက တက်ခဲ့တဲ့ တောသူဌေးတွေ၊ ကျုပ်နဲ့ခမည်းခမက်က အင်္ဂလိပ်စာလုံးအေကို ပုတ်လောက်ရေးပြရင် လှည်းဒေါက်ခွလား မေးမယ့်မိန်းမ”

သူများမကောင်းကြောင်းပေမယ့် ဘွားက အာဝဇွန်းကောင်းသူမို့ နားထောင်လို့ ကောင်းလေ၏။

“ကြားထဲက မနေနိုင် မထိုင်နိုင် ဆပ်ပြာသည်တွေ ပျာလောင်ခတ်ပြီး စပ်ကြတာ”

“ဆပ်ပြာသည် လင်ပျောက်” ဆိုသည့် စကားပုံကို ညို ကြားဖူးပါသည်။ ခုတော့ ဆပ်ပြာသည်တွေက စပ်ကြဟပ်ကြဆိုပဲ။

“ကျုပ်ကလည်း သဘောတူမိတယ်၊ ငွေချင်း ဂုဏ်ချင်း ထပ်ကြမယ့်ကိစ္စဟာကိုး၊ အဲဒီတုန်းက သားသားက နည်းနည်းလေးမှ မယူချင်ရှာဘူး”

ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီဖြစ်သောသားကို ယခုတိုင် “သားသား” ခေါ်ဆဲမို့ ဘွား အလွန်အမင်း ချစ်ခဲ့ရှာပါလိမ့်မည်။

“သားသားကလည်း တစ်ယောက်တည်း ဟိုဘက်က ရိုစီကလည်း တစ်ယောက်တည်း၊ ချမ်းသာကြသမျှဟာ ဒီနှစ်ယောက်အတွက်ပဲပေါ့၊ ဥစ္စာနှစ်ပုံပေါင်းပြီး တစ်ပုံထဲလုပ်လိုက်ရင် နည်းတဲ့အပုံကြီးလား၊ ဒါ သူတို့ ရစေချင်တာ”

ဘွားရဲ့သားသားဆိုသော ဦးလေးကြီးက ရည်းစားတွေ ဘာတွေ ရှိနေသလားမှ မသိတာ။ ညိုက သိချင်စိတ်ကလေးတွေ ဖြစ်ထွန်းပါသည်။ သို့ပေမဲ့ စပ်ခုရာရောက်မှာစိုးသည်မို့ ဖွင့်မမေးဖြစ်ပေမယ့် မေးစရာကို မလိုတော့အောင် ဘွားစကားတွေက ပြည့်စုံနေတော့သည်။

“ရည်းစားဘာညာ ရှိလို့လည်း မဟုတ်ဘူး၊ သားသားက အေးကို အေးဆေးတာ၊ ဒီမှာ အမ်အေ(M.A)အောင်ပြီး ပြီလေ။ ယူနီဗာစတီမှာ ပြန်လုပ်ရင် အေလယ်(A.L လက်ထောက်ကထိက)အသားလေးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သားသားက ဒေါက်ထရိုတ်(Doctorate ဒေါက်တာဘွဲ့)ယူချင်တာ။ ပညာရေး အရမ်းလိုက်စားတယ်။ ဖတ်လိုက်တဲ့စာအုပ်တွေ၊ အကြောင်းအရာကလည်း စုံရော၊ ပြီးတော့ သားသားက အင်္ဂလိပ်စာတစ်ခုတည်း တတ်တာမဟုတ်ဘူး။ ဖရင့်ချ် (French ပြင်သစ်)နဲ့ ဂျာမင်(German ဂျာမန်)လည်းတတ်တော့ အဲဒီစာအုပ်တွေ မူရင်းအတိုင်း ဖတ်နိုင်တယ်”

ပညာရှိသပ်သပ် ထင်ပါရဲ့။

“အစကတော့ အမေပေးစားလို့ ယူရတဲ့မိန်းမပဲဟေ့၊ ရလည်း ရရော ဘာပြောကောင်းမလဲ မိန်းမသည်ပထမ၊ မိန်းမသည် ဒုတိယ၊ မိန်းမသည်တတိယ၊ မြတ်စွာဘုရားမှလွဲလျှင် မိန်းမကို ကိုးကွယ်ပါ၏ဆိုတဲ့ အထဲက ဖြစ်သွားအောင် စွမ်းဆောင်နိုင်တဲ့ဈေးမကို မျက်စွက်မကြည့်ချင်ပေမယ့် ကျိတ်ပြီးချီးကျူးပါရဲ့ ...

“ကျုပ်က အင်္ဂလိပ်စကားကို ဘိုမအစစ်ရှုံးအောင် ပြောနိုင်တာပဲ၊ အဲဒါကဲ့ရဲ့စရာလား၊ လိုအပ်မှပြောမယ်တဲ့၊ သူလည်း ကွန်ဗင့်ထွက်၊ ဘွဲ့ရပဲဟာ ကျုပ် အင်္ဂလိပ်စကား ပြောတာ ရှာကြိုကဲ့ရဲ့တယ် ...

“ဘွား တစ်ခါ တိုက်ပျိုက်ဖြစ်လိုက်သေးတယ်”

ဘွားက သူ့ကိုယ်သူ “ဘွား”ဟု ထည့်ပြောတတ်တာရှိသလို “ကျုပ်”ဟုလည်း သုံးတတ်ပါသည်။

“ကျုပ်လည်း ဆင်းတောင့်ဆင်းရဲမှ မဟုတ်တာ၊ နေ့ည စပါယ်ရှယ်နှစ် (Special Nurse သူ့နာပြုဆရာမ)နဲ့ နေတာပါပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သားသားက မကြာခဏ နဖူးစမ်းစမ်း ရှိတယ်၊ အဖျားပြင်းလာတဲ့အခါမှ ကိုယ်တိုင်ရေခဲအိတ် ပင်တင်ပေးတယ်၊ ခြေသလုံးတွေ ပေါင်တွေ ဟိုဆုပ်ဒီဆုပ်ပေါ့၊ အဲဒီလောက်ထိ လုပ်ရှာပါသေးတယ်”

လုပ်ရှာပါသေးတယ်ဆိုတော့ နောက် မလုပ်တော့ဘူးလားမသိ။

“ဈေးမကတော့ မနက်မိုးလင်းလာရင် နှင်းဆီတစ်ခက်နဲ့ အခန်းထဲ ဝင်လာပါရဲ့၊ Good Morning ဝှဒ်မောနင်းမာမီ (ကောင်းသောနံနက်ခင်းပါ မေမေ)တဲ့။ ပန်းခိုင်လေးခေါင်းအုံးဘေးမှာချတယ်၊ How do you do ဟောင်းဒူးယူဒူး (နေကောင်းပါရဲ့လား)တဲ့။ သူ့ပြောချင်တော့လည်း အင်္ဂလိပ်လို ပြောပြန်ရော။ ဒီက ဘာမှတော့ပင် ပြန်မဖြေရသေးဘူး၊ ပြန်ထွက်သွားရော၊ တစ်နေ့ကုန် ဈေးမမျက်နှာကို ဖူးချင်လို့တောင် မဖူးရဘူး”

ဈေးမက ခေတ်ဆန်ရှာသည်ကိုး။

“အဲဒါမျိုး လေးငါးရက် ဖြစ်လာတော့ ကျုပ်လည်း စိတ်တိုရော မျက်စိထဲနောက်ပြီး အမြင်ကခပ်ကတ်ကတ်ရယ်။ မနက်စောစောလာပြီး ဟောင်းဒူးယူဒူးလို ပြောတုန်းမှာ

ညည်းတို့ဒူး(do)သလိုတော့ ကျုပ် မဒူးနိုင်ဘူး၊ ကျုပ်က ညည်းအသက်ရဲ့နှစ်ဆမှ မကတာလို့ အငေါ်တူးပစ်လိုက် တယ်”

ဒေါ်တင်မငြိမ်းက ရှေးဖြစ်ဟောင်းကို အောက်မေ့ စွာ ရယ်လေ၏။ ကြေကွဲရယ်မို့ မျက်ရည်လေးများလည်း စို့ရှာ သည်။

“အဲဒီနေ့ကစပြီး ချွေးမလည်း အခန်းထဲ ဝင်မလာတော့ပါ ဘူး၊ အဲဒီနေ့ နေ့ခင်းဘက် သားဖြစ်သူက အခန်းထဲဝင် လာပြီး ပြောသလေ၊ မေမေကလည်း ကိုယ်လည်းခေတ် ပညာတတ် အထက်တန်းလွှာထဲကပဲ၊ အင်္ဂလိပ်စကားဆို တာ မေမေသာပြောချင်ရင် အင်္ဂလိပ်မရုံးအောင် ပြောနိုင်ရဲ့ သားနဲ့ ... တဲ့။ ဟဲ့ ... ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ...

“ရိုစီ အင်္ဂလိပ်လိုပြောတာကို မေမေက ဟားလွတ် တာ ရိုစီအမေက အင်္ဂလိပ်စာမတတ်တာကို သရော်သလို ဖြစ်တာပေါ့ မေမေရဲ့၊ ဒါတော့ မကောင်းဘူးပေါ့တဲ့၊ အမေ မလိုမ္မာလို့ သားက ဆုံးမခန်းလေ မရယ်ရဘူး လား”

ကြေကွဲရယ်၏ နာကျင်မှုကို ညို ထပ်တူခံစားလိုက် ရပါသည်။ ညိုကိုယ်တိုင်က မြန်မာဆန်စွာ ကြီးပြင်းခဲ့သူမို့ လူကြီးနှင့်လူငယ် ဆက်ဆံရေးကို ညို ကောင်းစွာကျေညက်၏။ ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုးတွေ၏ ယဉ်ကျေးမှုနှင့် မိရိုးဖလာထုံးစံ တွေက သိမ်မွေ့သလောက် အတုယူဖွယ်တွေ အများကြီးပါ။

“သားသားရဲ့ ပြုစုယုယမှုဟာ အမေအပေါ်မှာ သိသိသာသာ ကြီး လျော့ကျသွားတော့တယ်။ အမေကို တစ်နေ့တစ်ခါ နှစ်ခါ ဆိုသလို အပြစ်တင်စရာတွေ ရှာတွေ့လာတယ်၊ တင်လည်းတင်တယ်၊ အမေဟာ စိတ်သဘောထားသေးသိမ် ပြီး တစ်ဖက်သားအပေါ် အပြစ်မြင်တတ်တဲ့ မိန်းမကြီး၊ မြင်သလောက် ပြောလည်းပြောတဲ့ မိန်းမကြီးလို့ တင်လာ ခြင်းကစပြီး သူ့ အကုသိုလ်ဝင်တော့တာပါပဲ”

ဒီတစ်ကြိမ်မှာ အရယ်မပါနိုင်တော့ပါ။ ဒေါ်တင်မ ငြိမ်း မျက်ရည်သုတ်လေ၏။

“အစကတည်းက သူ့မိန်းမက နည်းနည်း ... နည်းနည်း ဆိုသလို နားသွင်းခဲ့တာလည်းရှိမှာ၊ ဒီတစ်ခါ အပြစ်ရှာလို့ ရသွားတာဟာ အရင်က ကုန်းစကားတွေ အမှန်ချည်းလို့ ယူဆဖို့ ဖြစ်သွားတော့တာပဲ ...

“ဒီလို ညိုရဲ့၊ ရိုစီက သူ့ဌေးသမီးဆိုတော့ မာနက ခပ်ကြီးကြီး ယောက္ခမအောက်ကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ ကျိုးစရာ မလိုဘူး၊ မကျိုးနိုင်ဘူးဆိုတဲ့လူ။ ကိုယ့်မိဘလို သဘောထား ပြီး ပြုစုဖေးမခြင်းကိုလည်း အောက်ကျတယ်လို့ မြင်တာ၊ အဖြန်းကလည်း ခပ်ကြီးကြီး ...

“လူဆိုတာ ဘယ်လောက်ချမ်းသာချမ်းသာ သုံးလို့ မကုန်ဘူးဆိုပေမယ့် ပြုန်းရင်တော့ ကုန်မှာပဲ။ အသုံးနဲ့ အဖြန်းဆိုတာက ခွဲခြားပြီးသိရတယ်၊ အဖြန်းတွေများနေလို့ ဘွားက သတိပေးမိတာလည်း မှားသွားတယ် ...

“အဲဒီနေ့ကစပြီး သူ့အမေဆီက ဖုန်းဖိုးလှမ်းတောင်းပြီး သုံးချင်တိုင်းသုံး၊ ဖြုန်းချင်တိုင်း ဖြုန်းတော့တာပဲ။ ဒီအိမ်က ပိုက်ဆံသုံးရမှ သူ့သုံးနိုင်တာ မဟုတ်ဘူးပေါ့။”

ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ။ ဒီလိုကြီးဆိုတော့ ဆက်ဆံရေးက ဘယ်လိုပြေလည်တော့မှာလဲ။

“သားဆိုတဲ့ ယောက်ကျမိုက်(ယောက်ျားမိုက်)ကလည်း အမေ့အခန်းထဲကို တစ်နေ့တစ်ခေါက် မရောက်တော့ဘူး။ ရီစီအမေကလည်း ကားတစ်စင်းပို့လိုက်တယ်။ သူ့သမီး ဒီအိမ်မှာ ကားသုံးခက်မှာစိုးလို့တဲ့ ...

“ကျုပ်ကို လူကြီးမိဘတစ်ယောက်အနေနဲ့ ရှိတယ်လို့လည်း မသတ်မှတ်ဘူး။ ဘယ်သွားမယ် ဘယ်လာမယ် ဘာလုပ်မယ် ဆိုတာတွေ တိုင်ပင်ခြင်း ခွင့်တောင်းခြင်း လုံးဝ မလုပ်ဘူး။”

ညည်းတို့ ဒူးသလိုတော့ မခူးနိုင်ဘူးဆိုတာ ဒီလောက်ကြီးထိ စိတ်နာစရာ မဟုတ်ဟု ထင်ပါသည်။ ဒေါ်ရီစီ ဘာကို ဒီလောက်စိတ်နာသွားပါလိမ့်၊ တခြားစိတ်နာစရာရှိပါလိမ့်ဦးမည် ထင်သည်။

“ဘွားက စွက်ဖက်သတဲ့၊ စပ်စုသတဲ့၊ ဩဇာများတယ်တဲ့၊ ဘောင်ခတ်သတဲ့၊ သူက-သူ့ပိုက်ဆံနဲ့သူစား၊ သူ့ကားသူစီးပြီး ယောက်ျားယူထားတဲ့မိန်းမမို့ စွက်ဖက်တာလည်းမခံနိုင်ဘူး။ လာလည်းမစပ်စုနဲ့၊ ဘယ်သူ့ဩဇာမှလဲ မနာခံနိုင်ဘူး။ ဘယ်ဘောင်ထဲမှာမှ အချုပ်ကျမခံနိုင်ဘူးတဲ့လေ”

ဘွားက ဩဇာတော့ များပါလိမ့်မည် ထင်ပါရဲ့။ ခုချိန်ထိ “ကိုကို”ဆိုသော မြေးကြီးခမျာ ဘွားအမိန့်တွေကြားမှာ မလှုပ်သာမလွန်သာ ရှိနေတာ ညို့မျက်မြင်လေ။ ဘွားထားရာနေဘွားစေရာသွား ဘွားခိုင်းတာလုပ်။ ဘွားစိတ်နှင့် ကိုယ့်ကိုယ်မို့ ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ အရည်အသွေး အစွမ်းအစတွေတောင် ပျောက်ဆုံးကုန်သလို ဘွားမှအမိန့်မချလျှင် ထမင်းတစ်လုပ်တောင် လက်ဘယ်နှချောင်းနှင့် ယူခွန်ရပါမလဲ မသိတော့လောက်အောင် ဘွားမှိုင်းမိနေတာကို တွေ့ရပါသည်။

ဘွားဘက်ကကြည့်တော့ မြေးလိမ့်မှာ။ ကိုကိုသာ အိမ်ထောင်ကျလျှင် ကိုကို့ဇနီးအတွက် ကိုကိုသည် ဘယ်လိုမှ လင်ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လာနိုင်စရာ မမြင်ပါ။ မိဘနှင့်ဇနီးခင်ပွန်းကြားမှာ နေရသောသူသည် အလွန်နေတတ်တိုင်တတ်ဖို့ လိုအပ်ပါသည်။ နှစ်ဖက်စွန်းဖြစ်သော မိဘဘက်နှင့် ဇနီးခင်ပွန်းဘက်ကလည်း နားလည်မှု အများကြီးရှိဖို့ လိုပါသည်။

“အဲဒါကြောင့် ကိုကိုကို မိန်းမပေးစားရင် သူဌေးသမီးနဲ့ ဘယ်တော့မှ မပေးစားတော့ဖို့ ဆုံးဖြတ်တယ်”

ဪ ... ဆိုသည့် အာမေဒိုတ်တစ်ခု ဝတ္တရားကျ သွက်ကျမိပေမယ့် အဲဒီမြားဦးဟာ ညို့ဘက်လှည့်လာလိမ့်မည်ဟု ညို့ မတွေးထင်မိခဲ့ပါ။

“ဆင်းကို ဆင်းရဲရမယ်၊ ဆင်းရဲမှုဖြစ်မယ်။ ဒါမှ ဘွား ဩဇာညောင်းမှာ၊ ချမ်းသာဖို့မလိုဘူးကွယ်။ ဘွားကချမ်းသာပြီးသားပဲ။ ဒီမြေးနှစ်ယောက်ရဲ့ နှစ်သက်မှာ အလုပ်လုပ်

စရာမလိုဘဲ ထိုင်စားနေနိုင်အောင် ဘွားက ပေးခဲ့နိုင်ပါ တယ်”

ဒါကြောင့် ကိုကိုတစ်ယောက် ယောက်ျားကြီး မား မားစွင့်စွင့် ဖြစ်ပါလျက် တခြားဘာအလုပ်မှ သေသေချာချာမလုပ် တာထင်ပါရဲ့။ ဘွားအလုပ်တွေဆီ တစ်ခါတစ်ခါ သွားတာတော့ သိသည်။ သို့ပေမဲ့ နေ့တိုင်း ရုံးတက်ရုံးဆင်း ဆိုသလိုမျိုးမတွေ့ ရပါ။

“အဲဒီမိန်းကလေးဟာ ရုပ်ကလေးတော့ လှရမယ်၊ ဒါက ကိုကိုအတွက် လှမှုယူချင်မှပေါ့။ ဘွားရှာပေးတဲ့ မြေးချွေးမ ဟာ မဲမဲသံသံနဲ့ အရပ်ဆိုးဆိုးကြီးဆိုလည်း ကိုကို ဘယ် ယူချင်ပါ့မလဲ”

ကိုကိုက ဘွားစကားကို နားထောင်မှာ ထင်ပါရဲ့။ ခုခေတ်ခုခေတ်မှာ ကိုကိုလို မြေးလိမ္မာမျိုးက ရှာမှရှားပါလိမ့်မည်။

“အသံကလေးလည်း ချိုရမယ်၊ ဒါက ဘွားအတွက်၊ ဘွားကို အသံဩဇာကြီး အသံအက်ကြီး အသံဝါကြီးနဲ့ လာပြောရင် နည်းနည်းလေးမှ မကြိုက်ဘူး၊ အသံဆိုတာ ချိုကို ချိုရမ့်။ ဩဩအက်အက်ကြီးတွေဆိုရင် နားထောင် ရတာ ဘွားပင်ပန်းတယ်၊ စိတ်လည်းဆင်းရဲတယ်”

ဘွားက တော်တော်ကြီးတော့ ဂဏီဂဏောင်နိုင်ပါ သည်။ သူ့နားမှာနေသော မိန်းကလေးသည် အသားဖြူ အသံချို၊ လှုပ်ရှားဟန်ညက်ညော၊ ရုပ်ကလေးလှ၊ သန့်ရှင်းသန့်ပြန်ပြီး ရေမွှေးနံ့ရင်လည်း သင်းသင်းကလေးပျံ့နေမှာ ရှင်မတောင်သနပ်

ခါးနဲ့လေးရင်လည်း မွှေးအိနေမှာ၊ ဒါမှမဟုတ် နံ့သာဖြူနံ့လေး သင်းနေမှာ၊ အဝတ်အစားတောင် ကြောင်ကြားလျှင် မျက်စိနောက် ပြီး သွေးတိုးသည်ဆို၍ အရောင်ဖျော့ဖျော့ အဆင်နုပ်နုပ်ကလေး တွေ ဝတ်ရသည်။ ညို့အတွက် ဘွားက ဝယ်ပေးထားပါ၏။

“ဘွားကိုပြုစုတဲ့အခါမှာ မငြိုငြင်ရဘူး၊ ဒါလည်း ဘွား အတွက်၊ ဘွားက သားတစ်ယောက်တည်း မွေးခဲ့တာ၊ သမီးလည်း ရှိတာမဟုတ်ဘူး၊ မြေးတွေကျတော့လည်း အထီးလေးတွေ၊ မြေးမလေးရှိရင်တော့လည်း တစ်မျိုးပေါ့၊ ခုတော့ မြေးချွေးမကိုပဲ အားကိုးရမှာ၊ ဘွား ဩဇာမကိုက် ရင် မပေးစားဘူး၊ လက်ထပ်ပြီးမှ အချိုးပြောင်းသွားရင် လည်း ဘွားက ရှိတဲ့ပစ္စည်း အကုန်လှူပစ်ခဲ့မှာ”

ဘွား အဲသည်လို ရှိပစ္စည်းအကုန် လှူသွားလျှင် ကိုကိုဆိုသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဘာအလုပ် လုပ်ကိုင်စားမှာပါလိမ့်။ ဘွဲ့တစ်ခုခုတော့ အနည်းဆုံး ရှိမှာပေမယ့် ခုချိန်ထိ ကိုယ့်ခြေ ထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်ခွင့်မရသေးသော မရပ်သေးသူ လူချမ်းသာ ကြီးအတွက် ညို့ရင်ထဲမှာ ပူပန်လိုက်မိရသည်။ ညို့ဘဝနှင့်ရင်း၍ ရသော သင်ခန်းစာပါ။ ညို့ဟာလည်းပဲ တစ်ချိန်တုန်းက အိမ်ပိုင် ရာပိုင်၊ စိန်နှင့်ရွှေနှင့် ရှိခဲ့ဖူးပါရဲ့။ အဲဒါတွေ ပျက်စီးဆုံးရှုံးသွား ရတာ ညို့အပြစ်လို့ မပြောနိုင်ရင်တောင် ညို့ညံ့ဖျင်းမှုကြောင့်ဟု တော့ ဝန်ခံရပါမည်။

ညို့သည် အေးဆေးခဲ့ဖူးပါသည်။ နံဖျင်းခဲ့ဖူးပါသည်။ ဆင်းရဲခဲ့ဖူးပါသည်။ လူချမ်းသာစာရင်းထဲသို့ အောက်ခြေနားမှ

ကပ်၍လည်း ဝင်ခဲ့ဖူးပါပြီ။ ခုဆို ဘွားဆီမှာ နာမည်တယ်လို ကောင်းအောင်ပေးပေး။ အိမ်ဖော်အဆင့်နှင့် နေနေရတာဖြစ်သည်။ ဘဝမျိုးစုံမှာ ကြင်လည်ခဲ့ရပြီးမှ နာကျင်ကြေကွဲမှုတွေ၊ အရှက်သည်း ရခြင်းတွေ၊ ဆုံးရှုံးနစ်နာမှုတွေ အားလုံးနှင့် ရင်ဆိုင်ရပြီးချိန်ချမှ ညိုကွေးတတ် ခေါ်တတ် ရှေ့ရေးလေးဘာလေး မြော်မြင်တတ် ဆိုသလို ဘဝနှင့်ရင်း၍ရခဲ့သော အသိဉာဏ်၊ ဆယ်တန်းလေးကို သူများကျေးဇူးနှင့် အောင်မြင်ခဲ့ရပြီး အဝေးသင်တက္ကသိုလ်ပထမ နှစ်ကျောင်းသူဘဝမှာ တိုးပွားလာခဲ့သော အသိဉာဏ်။ အဲသည် အသိဉာဏ်ပေါက်စလေးတွေ ညို့ခေါင်းထဲမှာ နေရာယူစပြုပြီ လေ။

နံ့သော၊ အ၊သော၊ ညံ့ဖျင်းသော ညိုက စာကလေး ပေကလေးတွေ ဖတ်စပြုကာ အသိဉာဏ်သိမ်မွေ့နက်နဲလေးများနှင့် ညို ဖြစ်လာခဲ့ရပြီလေ။ ကိုယ်နှင့်မဆိုင်ပါဘဲ ကိုကို့ဘဝရှေ့ရေး ကြီးများကိုတောင် ဝင်ပူပေးတတ်သော ညို ဖြစ်ခဲ့ရပြီလေ။

“အဲဒီတော့ ...”

ဘွားစကားပြောတိုင်း ညိုက စိတ်ဝင်စားစွာ နား ထောင်ပေးပါသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ တကယ်ဝင်စားတာဖြစ်ပြီး၊ တစ်ခါတစ်ရံကျတော့ ဇွတ်ဝင်စားပေးရတာ ဖြစ်သည်။ များသော အားဖြင့်မှာတော့ အာဝဇွန်းရွှင်သော ဘွား၏စကားများ ရယ်ကာ မောကာ မျက်ရည်စို့ကာဖြင့် သရုပ်ဆောင်ကောင်းလှသော ဘွား ၏အမူအရာများကြောင့် ညို စိတ်ဝင်တစား နားထောင်ဖြစ်တာ များပါသည်။

“မြေးကြီး ကိုကိုကို အိမ်ထောင်လည်း ချပေးချင်ပြီ။ သူ့ အတွက် မြေးရွေးမဟာ ဘွားရှာပေးတဲ့သူလည်း ဖြစ်ရမယ်”

“သူကြိုက်တာ သူယူခွင့် မရှိဘူးလား ဘွား”

တစ်ခါတစ်ရံတော့ ညိုက မေးခွန်းလေးတွေ ပြန် ထုတ်ပေးရပါသည်။ ဘွားက “စကားထောက်” တဲ့။ တစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောလျှင် ...

“ကျုပ် စကားပြောနေတာ ငှက်ပျောတုံးနဲ့လား ကျွန်းတုံး နဲ့လား”

ဟု မေးတတ်လေ၏။

“မရှိဘူး”

ဘွားက တုံးတံ့ပြေသည်။

“ရွေးလည်း ထားပြီးပြီ။ အဲဒါ ညို”

“ရှင်”

ကိုယ်ဟော့ညာသာတတ်လျှင် ရွေးခန့်ခုန်ရှောင်လိုက် မိမလား မပြောတတ်။ စိတ်ကတော့ လွင့်ခနဲ ထွက်ပြေးလိုက်မိ၏။

“ညိုလေ ... ညို။ ညိုဟာ ဘွားရဲ့မြေးရွေးမ ဖြစ်စေဖို့ အဘက်ဘက်က အချက်အလက်တွေ အပြည့်စုံဆုံး မိန်း ကလေးပဲ။ ဒီကိစ္စကို ဘွား အမြန်ဆုံး အကောင်အထည် ဖော်မယ်”

ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ။

ညိုကို သွေးသားမတော်စပ်သော အမျိုးသမီးကြီး တစ်ဦးက အိမ်ထောင်ချပေးမလို့တဲ့။ နောက်တစ်မျိုးပြောရလျှင်

သူဌေးမကြီးတစ်ဦးက ညို့ကို မြေးချွေးမအဖြစ် ကောက်ယူမလိုတဲ့။
 အဲဒါ ညို့သဘောက ဘယ်လိုလဲ ဆိုတာလေးတောင်မလာ။ ညို့
 လက်ခံနော် ... ဆိုသည့် တောင်းဆို တိုက်တွန်းချက်လေးမရှိ။
 ညို့ဟာ အသက်မဲ့အသွေးအသား အရှိအကြောမဲ့ ပျော့စိပျော့ဖတ်
 အရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်လို ထားရာမှာနေ၊ စေရာကိုသွားမှာပဲရယ်
 လို့ ဘွားစိတ်ထဲမှာ သိပ်ကိုသေချာခဲ့သည်ထင်ရဲ့။

ညို့သဘော ညို့ဆန္ဒဆိုတာ ထည့်သွင်းစဉ်းစားစရာ
 မလိုအောင် ညို့ဟာ အညံ့စားမှ လွန်စွာညံ့လွန်းသော အမျိုးအစား
 ဖြစ်နေပြီလား။ ညို့မှာ ခံစားတတ်တဲ့နှလုံးသား၊ တွေးခေါ်စဉ်းစား
 တတ်တဲ့ဦးနှောက် ပါမလာခဲ့ဘူးလား။ ညို့ ရူးနေသလား။ ကိုယ့်
 ဘဝ အကောင်းအဆိုးကို တစ်ဖက်သားလက်မှာ ဝကွက်ပြီးအပ်
 ရလောက်အောင် အသိဉာဏ်ကင်းမဲ့နေတဲ့ အရူးမလား။

ညို့ဘဝကို သွေးသားရင်းချာကဖြစ်စေ၊ သူစိမ်း
 ကျေးဇူးရှင်ကဖြစ်စေ၊ ကောင်စေဆိုးစေ စီမံခန့်ခွဲရာမှာ ကာယကံရှင်
 ညို့တစ်ယောက်လုံးကို တိုင်ပင်စရာတောင် မလိုဘူးတဲ့လား။ ညို့
 ဘဝဆိုးလှချည်။ အောက်တန်းကျလှချည်လား။ ညံ့ဖျင်းလွန်းလှ
 ချည်လား။ အဲဒီအောက်ကျနောက်ကျ အညံ့အဖျင်းစားဘဝကို
 ယုံကြည်မှုရှိရုံနဲ့ ခံယူလိုက်ရမလား။

ညို့ ဆိုသော မိညို့။ ဘယ်လဲ။ ဘာလဲ။

✻ အခန်း(၇) ✻

“ဘွားအလက်နဲ့ ရေးထားတဲ့ကိစ္စကို ခြေထောက်နဲ့ဝင်
 ဖျက်တဲ့ မြေးဆိုး၊ ထိတာကောင်းတယ်”တဲ့။

ဘွားထံမှ ရောက်လာသော ချီးကျူးထောပနာကို
 မချီမမြင့် အကြိတ်ခဲရင်း အချိန်ဆိုသည့် သမားတော်ကို နှစ်ပတ်ပဲ
 ပင့်ကုန်ခံခဲ့ပါသည်။ ကိုယ့်ရင် ကျွတ်ကျွတ်ကျိုးကျသွားရတာကို
 သိသူအလွန်နည်းပါးသည်မို့ မျက်နှာပူရခြင်းဒုက္ခတော့ ကင်းပါ၏။
 မယ်ရွေးပွဲနေ့က ကိုယ့်လက်မှာတွဲလာခဲ့သော မိန်းမသားကို နှစ်
 ပတ်အတွင်း လက်မထပ်ဖြစ်သေးတာ မည်သူ့အတွက်မျှ ထူးခြား
 ဆန်းပြားသော ဖြစ်ရုံမဟုတ်ပါ။ ကိုယ့်မှာသာ အသံတိတ်ကြောင့်
 ရတာ၊ လွမ်းဖျားကို အချိန်ဆွဲကုသနေဖို့ အခွင့်အရေး မသားပါ။
 ပစ်ထားလို့မရသည့် လုပ်ငန်းတွေက များလှပါသည်။ ထို့ကြောင့်
 “အချိန်”ဆိုသည့် သမားတော်ကို နှစ်ပတ်ပဲ ပင့်ကုတာ လုပ်ငန်း
 ခွင်သို့ ပြန်ဝင်ခဲ့ရပါ၏။

ကိုယ်ရွှေရင်တို့ မအေးနိုင်တော့ပြီဖြစ်သော မိညိုဆို သည့် မိန်းမသား၊ အန်ကယ်လ်ဦးစိုးဦးတို့ဆီမှာ ရှိသေးလား။ ကြီးတော်ဆီ ပြန်ရောက်နေလား။ ဘယ်ဌာနီ ဘယ်စခန်းမှာလဲ၊ အဲဒါတွေ ကိုယ့်ကိစ္စမဟုတ်တော့ပါ။ သူ အားကိုးရာမဲ့စွာ မုဆိုးမ ဖြစ်သွားရခြင်း အကြောင်းရင်းသည်လည်း ကိုယ့်ဆုံးဖြတ်ချက်ကို မပြောင်းလဲစေခဲ့ပါ။ အရာရာသည် တိတ်ဆိတ်စွာ ချုပ်ငြိမ်း သွားခဲ့ပြီဟု ကိုယ့်နှလုံးသား ဟက်တက်ကွဲကြီးကို ဇွတ်ညှာလိုက် ရသည်။ “အလုပ်”က ရင်ကွဲနာကို မေ့ပျောက်နိုင်ဖို့ အများကြီး အစွမ်းထက်လှ၏။ သို့ပေမဲ့ ခြေခုံပေါ် လက်ခုံပေါ်မှာ အမာဂ္ဂတ် ကလေးတွေကို မြင်တိုင်းတော့ ညီတစ်ယောက် တိတ်ဆိတ်စွာ အရှက်သည်းနေတတ်၏။ ကြေကွဲနေတတ်၏။

မိန်းမတစ်ယောက်အတွက်နဲ့ ဒီလောက်ဖြစ်ခဲ့ရသတဲ့ လား။

ဒီတစ်ခေါက် ဘွားအိမ်ကို လာခဲ့တာဟာ ဘွားနှင့် ရန်ဖြစ်ဖို့သက်သက် လာခဲ့သလိုပါ။ ဦးထင်အောင်ငြိမ်း ဒေါ်မေ နှင်းဆီတို့၏ မြေးကလေး တစ်ယောက်ဟာ ပညာမဲ့၍ အသိဉာဏ် နည်းသော လူသားအုပ်စုထဲမှာ စရိုက်ကြမ်းစွာ လူလားမြောက် လာမှာကို လက်မခံနိုင်ပါ။ ဦးထင်အောင်ငြိမ်း ဒေါ်မေနှင်းဆီရဲ့ သားကြီးဟာ မိန်းမတစ်ယောက်ကို တိတ်တိတ်ပုန်း ယူထားပြီး ဘွားအေ အသိမခံရဲသော သတ္တိကြောင်အဖြစ်လည်း လူတကာ သတ်မှတ်မခံနိုင်ပါ။

“ဝတီနံ ... မင်း နေကောင်းတာနဲ့ ဘွားကို ရန်လာဖြစ် တာပဲလား”

“ဒီမြစ်ကို ဘွားခေါ်ယူစောင့်ရှောက်မလား၊ ဒါမှမဟုတ် အဲဒီမရီးကို ကျွန်တော် လက်ထပ်လိုက်ရမလား၊ အဲဒီနှစ်ခု ထဲက တစ်ခုကို ဘွား ဆုံးဖြတ်ပါ”

“ဟေ့ကောင်”

ကိုကိုက ဒေါသအမျက် ချောင်းချောင်းထွက်ဆိုသည့် စကားနှင့် ထပ်တူညီဖြစ်နေ၏။ သူ့ဒေါသတွေသာ အချောင်းတွေ မို့ တစ်ချောင်းချင်း ရေတွဲက်ရလျှင် သူ့ခေါင်းမှ ဆံပင်တွေနှင့် များ ထပ်တူညီနေမလား မပြောတတ်ပါ။ ဘွားက ဆတ်ဆတ်တုန် လျက် သတိမေ့လုမတတ် တုန်လှုပ်သွားသည်မို့ ဆရာဝန်ပြေးခေါ် ရသည်။ မကြာမီ အသက်ကိုးဆယ်ပြည့်တော့မည့် လူကြီးသူမ တစ်ယောက်၊ ကိုယ့်အဘွားအရင်း ကိုယ့်ကြောင့် အသက်ထွက် မှာစိုးသည်မို့ အဖြေမရဘဲ အဲသည်အိမ်မှ ပြန်လာခဲ့ရ၏။ ဟိုတစ်ခါ တုန်းက ဒီလိုပဲ ဘွားအိမ်ကပြန်အလား၊ နောင်တစ်ချိန်မှာ ကိုယ့်ရင် ကို ကျွတ်ကျွတ်ကျိုးစေမည့် မိန်းမသားတစ်ယောက်ကို ကားနှင့် တိုက်မိမလို ဖြစ်ခဲ့ဖူးတာ။

“ဟေ့”

ဘရိတ်ကို ဆောင့်အုပ်လိုက်ပေမယ့် နောက်ကျသွား ခဲ့ပြီဆိုတာကို သိလိုက်သည်။ ဒီတစ်ခါလည်း မိန်းမတစ်ယောက် ပါပဲ။ မိန်းမတွေဟာ ဒုက္ခကို ပေးတတ်လွန်းပါ၏။ ကားသိုဏ အပြေးအလွှားဆင်းတော့ အမျိုးသမီးက ခွေခွေကလေး။

“ဟင်”

မယ်မင်းကြီးမ ပါပဲ။ သတိလစ်နေ၏။ ဘယ်နေရာမှတော့ ဖြတ်မကြိတ်မိဘူးထင်သည်။ သွေးထွက်သံယိုလည်းမရှိ။ ခွေခွေကလေး။ လက်မောင်းတစ်ဖက်ပေါ် ခေါင်းကျသွားလို့ တော်ပါသေးရဲ့။ အဲသည်ခေါင်း ကတ္တရာလမ်းနှင့်များ ဆောင့်လိုက်ရလျှင် ...

“ဟေ့”

သူ့ကိုယ်လေးကို ပွေ့ဖြစ်၏။ ပါးကို နှစ်ချက် သုံးကျက် ခပ်ဆဆလေး ရိုက်ကြည့်သည်။ လူတွေဝိုင်းလာပြီးသမမှာလည်း ကြောက်ရ၏။ ပန်းခွာညိုဆိုသည့် မိန်းမ ဟိုတစ်ခါတုန်းကလို သူ့ဘာသာ ခိုးလိုက်လာတာ မဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်ကားပေါ်ကိုယ့်သဘောနှင့်ကိုယ် ခေါ်တင်လာခဲ့တော့သည်။ ကျော်စွာကို သတိရလိုက်ပေမယ့် ကျော်စွာ ငှက်ဖျားတိုက်ဖျက်ရေးအဖွဲ့နှင့် နယ်ပါသွားတာ လေးရက်ရှိပြီ။ ပြန်မရောက်သေး။ ဒီမိန်းမကို ဆေးရုံကြီးသွားတင်ရမလား။ ဆေးခန်းခေါ်သွားရမလား။

ဆေးရုံတစ်ခုလို ဆေးဝါးရော ပစ္စည်းကရိယာရော သမားတော်ကြီးတွေပါ ပြည့်စုံနေသည့် ကိုယ်ပိုင်ဆေးတိုက်တွေ ရှိနေပြီပဲ။

ဒုက္ခပေးလိုက်ဦး ပန်းခွာညို။

“ကျွန်တော်ကားနဲ့ တိုက်လာမိတာပါ” ဟု ဆိုလျှင် မည်သည့်ဆေးခန်း ဆေးတိုက်ကမျှ ကုသပေးမည် မဟုတ်ပါ။ ရဲမှုရဲခင်းဆိုင်၍ ပြည့်သူ့ဆေးရုံကြီးသို့သွားပါဟုပဲ ပြောပါလိမ့်မည်။ ပြည့်သူ့ဆေးရုံကြီးသို့ သွားပို့လျှင် ရဲနှင့် ရင်ဆိုင်ရဦးမည်။ ဒီအမျိုးသမီး တကယ်ပဲ ကိုယ့်ကြောင့် တစ်ခုခုဖြစ်သွားလျှင်တော့ ထိုပြစ်မှုကို ဖြောင့်မန်စွာ ကျခံလိုပါ၏။ ဘာမှ မဖြစ်ဘူးဆိုလျှင်တော့ အကျယ်အကျယ် မငြိမ်းဖွယ်တွေ ဖြစ်မနေချင်တော့ပါ။ သူ့ကိုလည်း ကိုယ်က ပစ်ထားမှာမဟုတ်။ ဤမိန်းမမို့မဟုတ်ပါ။ မည်သည့်လူသားမဆို တိရစ္ဆာန်ကလေးပဲဖြစ်စေဦး ကိုယ့်တာဝန်ကို ကိုယ်သိစွာ ထမ်းရွက်မှာဖြစ်သည်။ ဒီတော့ ပုဂ္ဂလိကဆေးတိုက် တစ်ခုဆီသို့ပဲ ...။

“လမ်းပေါ်မှာ လဲကျနေတာတွေ့လို့ ...”

ညာဝါးဖြီးဖြန်းခြင်းအမှုမှာ မပီပြင်ပေမယ့် စကားတွေအများကြီး ပြောလိုက်ဖြစ်သည်။

“ကားတွေ ဘာတွေနဲ့များ တိုက်မိ ...”

“လန့်ပြီး ရှောင်ရသွားတာပါ။ လမ်းပေါ်မှာဆိုတော့ တစ်ခုခုကို ကြောက်သွားတာဆိုရင် ကားတစ်စီးနဲ့ မထင်မှတ်ဘဲ သွားခနဲ နီးသွားရလို့လား။ ကားနဲ့တော့ မတိုက်မိပါဘူး။ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ လဲကျတဲ့ ပွန်းရာပုံရာလေးပဲ ရှိတယ်”

“ခင်ဗျားနဲ့ အသိမဟုတ်ဘူးပေါ့၊ တွေ့လို့ကောက်တင်ခဲ့တာ ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဒီလိုတော့ မဟုတ်ဘူး သိတော့သိနေတယ်၊ အရင်တုန်းက သိဖူးပါတယ်”

ညိုက ဆရာဝန်အခန်းထဲမှာ ရှိနေသည်။ သူ့ အပြင်ဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်းက ခုံတန်းမှာ ထိုင်စောင့်နေရ၏။ သည်အဖြစ်ကိုပဲ စိတ်ပျက်ကာ ထွက်ပြေးချင်စိတ်ပေါက်နေသည်။ ဆေးတိုက်တံခါးပေါက်မှတစ်ဆင့် လမ်းမသို့ဝေးနေလိုက်သည်။ ညို နိုးလာလျှင် ကားနှင့်တိုက်မိပါသည်ဟုများ ပြောမှာလား။ သူ့ကို မှတ်မိစွာ ကားနှင့်တိုက်သူဟာ “ဝတီနံသာဟိုတယ်” ပိုင်ရှင်လို့ ပြောနေဦးမှာလား။ မကျိုး၊ မပဲ မကန်းဘူး ဆိုပေမယ့် မှုခင်း အဖြစ်တော့ ရင်ဆိုင်ရလိမ့်ဦးမည်။ အဲသည်လို ရဲမှုရဲခင်းကို မဖြစ်ချင်တာ။

တကယ်လည်း မတိုက်မိဘူးထင်ပါရဲ့။ တိုက်ရင်လည်း တိုက်မိမည်။ ညိုနောက်ပိုင်းကို ကားကိုယ်ထည်နှင့် ထိရုံ ထိလိုက်မိတာမျိုး။ မိန်းမတစ်ယောက်ကို လမ်းကွေ့မှာ ဘွားခနဲ တွေ့လို့ ဘရိတ်ကို ဆောင့်ဆုပ်လိုက်တာပါပဲ။ တိုက်မိပြီမှတ်တာ၊ ခုပုံတော့ ထိရုံပဲထင်ပါရဲ့။ သူကလည်း ကားတွေ့ပြီး လန့်လဲတာ ဖြစ်နိုင်တာပဲ။ ဟိုတစ်ခါတုန်းကတော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ ဘရိတ်မိပါလျက် သူက သူ့ဘာသာလဲ ကားနှင့်သူနှင့်က ကင်းကင်းကွာကွာ။ ကားနှင့်လူနှင့် ကင်းကွာခဲ့စဉ်က စတင် ပတ်သက်လိုက်ရသည့် အမျိုးသမီး ကားနှင့်လူနှင့် ထိထိမိမိကြီး ပြန်ဆုံရချိန်မှာ ပတ်သက်မှုတွေ နိဂုံးချုပ်ချင်၏။ နိဂုံးဆိုတာ လူ့ဘဝရဲ့ နိဂုံးလား။ သူ့သေ

နိုင်သလား။ ဘာဖြစ်လို့ သတိလစ်နေရတာလဲ။ မသေပါစေနဲ့။ မသေရဘူး။ မင်း လူ့လောကမှာ အသက်ရှင်နေရဦးမယ်။

မင်းနဲ့ကိုယ့်ကြားမှာ တွယ်တာမှု သံယောဇဉ်တွေ ကင်းခဲ့ပြီဆိုပေမယ့် မင်းဟာ ဒီမိုးအောက် ဒီမြေပြင်ပေါ် မိုးအောက် မြေပြင် တစ်နေရာမှာ မင်းရှိနေလေရဲ့ဆိုတဲ့ သိစိတ်နဲ့ ကိုယ်အသက်ရှင် ရပ်တည်နေနိုင်ခဲ့တာပါလား။ ကိုယ်သိလိုက်ပြီ မိညိုရယ်။

“ဒီမှာခင်ဗျာ ... စောစောကလူနာ”

“ဪ ... ပန်းခွာညိုလား၊ သတိရပါပြီ၊ သူက ပြောပါတယ်၊ သူတစ်ယောက်တည်း လမ်းပေါ်မှာ မူးပြီးလဲကျသွားတာတဲ့၊ အဲဒါနဲ့ အိမ်ရှိရိုက်ကြည့်တော့ နှလုံးနည်းနည်း ပါးပါးပေါ့၊ သိပ်ကြီးမဟုတ်ပါဘူး၊ သူ့အိမ်ကို အကြောင်းကြားလိုက်ပါပြီ”

“ခင်ဗျာ ... ဘယ်ကို”

“ရွှေစောင်ကုန်းပဲ ဖုန်းနံပါတ်ပေးပါတယ်၊ ဦးတင်မောင် ဝင်းဖြစ်ဖြစ်၊ ဒေါ်သင်းသင်းဖြစ်ဖြစ်တဲ့”

ကျွတ် ... အဲဒါ စိတ်အပျက်ဆုံးပါပဲ။ ညှိဘဝမှာ မကြားချင်ဆုံး၊ ကြားနာဖို့ ရင်နှာဆုံးနာမည်နှစ်ခု။

“ကျွန်တော် ဝင်ကြည့်လို့ရမလား ခင်ဗျာ၊ သူ့ အခန်းထဲ ရောက်သွားပြီလား ဘယ်အခန်း ...”

“ဘယ်ညီသည်မှ မတွေ့ချင်ဘူးတဲ့၊ သူ့အိမ်ကလာမှ သူ့ဆီ ပို့ပေးပါတဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့”

မင်းကို ဆေးတိုက်အပေါ်ထပ် တင်သွားတာ ကိုယ် မမြင်လိုက်ပါလား။

ညီ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားဖို့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်ချင်ဘဲ ကိုယ့်ခေါင်းကိုယ် အစိုးမရဖြစ်သွားတော့လည်း။ မိညို ... ကားကို မင်း မြင်လိုက်တယ်ပေါ့။ ကိုယ့်ကားမှန်း သိသည်ပေါ့။ မင်း လန့်ဖျပ်ပြီး လဲမကျ သတိမလစ်ခင်မှာ မင်းကို တိုက်တိုက်မိတော့မယ်ဆိုတဲ့ကားက ကိုယ့်ကားမှန်း မင်းသိသွားတယ်ပဲပေါ့။ ဆရာဝန်က တွေ့တဲ့လူတစ်ယောက်က ဆိုတာ ကိုယ်မှန်း မင်းရိပ်မိလိုက်တယ်ပေါ့။

“ကျွန်တော့်ကားနဲ့ တိုက်မိတာပါ တိုက်မိတဲ့ကား ပိုင်ရှင်ကိုယ်တိုင် ဆေးတိုက်ကို လာပို့တာပါ” ဝန်မခံရဲတဲ့ ကိုယ့်ကို မင်းအထင်သေးလိုက်မိသေးလား မိညို။

ကိုယ် ဘာလုပ်ရမလဲ။

ပြန်သွားရမလား။ ကိုယ့်တာဝန်ကျေပြီလို့ သတ်မှတ်ရမှာလား။ မင်းနဲ့ လင်ပါသားကြီး လင်ပါချွေးမကြီးတွေ ရောက်လာတဲ့အထိ ကိုယ် ထိုင်စောင့်နေရမလား။ အဲဒီ မျက်နှာတွေကို မြင်ဖူးအောင် ထိုင်ကြည့်နေရဦးမှာလား။ မင်းနဲ့ ကိုယ်နဲ့ နောက်ထပ်ဆုံဖို့ မလိုတော့ဘူးလား။ တစ်သက်တာ ဝေးကြပြီလား။ ဒုတိယအကြိမ် လမ်းခွဲခြင်းပေးလား။

ညီ ဆေးတိုက်ထဲမှ ထွက်ခဲ့သည်။ ကားပေါ်ပြန်တက်။ မောင်းမထွက်သေးဘဲ ဆက်ထိုင်နေ။ ခဏကြာလျှင်တော့ ဒီဆေးတိုက်မှာ အထပ်အလိုက် ဘယ်အခန်း ဘယ်လူနာဆိုတာ နာမည်စာရင်းရေးတော့မှာပဲ။ အဲဒီကျမှ သွားဖတ် သွားတွေ့ဖို့ လည်း မဟုတ်ပါဘူးလေ။ သိတော့လည်း သိချင်သား။ ကိုယ် ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ ကားစတီယာရင်ကို လက်သီးနှင့် ထုနေမိတာ အကြိမ်ပေါင်းထောင်ချီ နေပြီလားလည်း မပြောတတ်တော့ပါ။

“ဟော ... ကိုဝတီန်သာ”

“ဪ ...”

ညီ မမှတ်မိပါ။

“ကျွန်တော့်ကို မမှတ်မိဘူးလား”

“ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်းလည်း နေမကောင်းဖြစ်နေလို့”

“ကျော်ထက်ဝင်းလေဗျာ၊ ခင်ဗျားနဲ့ စင်ကာပူက ဆရာတော်ကျောင်းမှာ တစ်ခါဆုံတယ်၊ ကြာတော့ကြာပြီ တစ်နှစ်လောက်ရှိပလားပဲ၊ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားမှာမည်ဆန်းလွန်းလို့ မှတ်မိနေတာ၊ ကျော်ထက်ဝင်း ...”

“ဟာ ... ဟုတ်တယ်၊ မှတ်မိပြီ နောက်နေ့မှာ ခင်ဗျားနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ ဖလိုက် (Flight) တူတူပြန်ခဲ့ကြတာပဲ”

“ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့လဲ ဘယ်သူ့လာပြတာလဲ”

“သူငယ်ချင်းဆရာဝန်တစ်ယောက်ကို ကိစ္စရှိလို့ လာစောင့် တာပါ။ နေမကောင်းဘူးဆိုတာက နည်းနည်းပါ။ စေတနာစိတ် (Stress)နည်းနည်းများလို့ ခင်ဗျားရော နေကောင်းလား”

“ကျွန်တော်က ကောင်းတယ်။ အိမ်မှာ တူတူနေတဲ့ ညီမ လေး လမ်းပေါ်မှာလဲကျပြီး သတိလစ်နေတာတဲ့ စိတ် ကောင်းရှိတဲ့လူတစ်ယောက်က တွေ့လို့ ဆေးတိုက်လာ တင်တာ။ ဘာကူညီရဦးမလဲ စောင့်ရှာပါတယ်တဲ့။ အခန်း ထဲတောင် ဝင်ကြည့်ဦးမလို့တဲ့ ညိုက ခေါင်းမူးလို့ ဧည့်သည် မတွေ့ချင်ဘူး ပြောလိုက်တယ်တဲ့ဗျာ”

ဗျာ ... ဟု လွှတ်ခနဲ အော်လိုက်မိမလိုဖြစ်ပြီးမှ အချိန်မီ ထိန်းလိုက်ရသည်။ “ညို”ဆိုပဲ။

“လိုက်ဖို့တဲ့သူကို အားနာစရာကောင်းလိုက်တာ အိမ်မှာ ဖေဖေရော မေမေပါ မရှိတုန်းဆိုတော့ ကျွန်တော်ပဲ လိုက် လာရတာ”

“ခင်ဗျားအိမ်မှာတူနေတဲ့ ညီမလေးရဲ့နာမည်က ညိုတဲ့ လား”

“ပန်းခွာညိုတဲ့”

“ဒါဖြင့် ဦးတင်မောင်ဝင်းဆိုတာ ...”

“ကျွန်တော့်အဖေ၊ ညိုက ဦးတင်မောင်ဝင်း ဖြစ်ဖြစ် ဒေါ်သင်းသင်းဖြစ်ဖြစ် အကြောင်းကြားပေးပါ ပြောတာ ဒေါ်သင်းသင်းက ကျွန်တော့်မေမေ”

“ခင်ဗျားက အခု အိမ်ပြန်မလို့လား”

“ပြန်မလို့ ဖေဖေကိုပြန်ခေါ်ရဦးမယ်။ ညိုက ဖေဖေကျေးဇူး ရှင်လေ။ ကျွန်တော့်အဘိုးကို ညိုပဲ ပြုစုခဲ့တာမို့ ဖေဖေက ညိုကို ကျေးဇူးရှင်လို့ သတ်မှတ်တယ်။ ခုပြန်မလို့၊ နေပါဦး ကိုဝတ်နံသာက ညိုကို သိလို့လား”

“ခင်ဗျား ကားမပါဘူးလား”

ညိုက စကားကို ဖြတ်ပြောသည်။

“မပါဘူးဗျာ။ မိတ်ဆွေတစ်ယောက် မင်္ဂလာဆောင်လို့ အိမ်ကကားနှစ်စီး ကူညီထားတယ်။ နောက်တစ်စီးက ဖေဖေနဲ့ မေမေ အဲဒီမင်္ဂလာဆောင်ကိုပဲသွားတာ။ ကျွန်တော် က ဘယ်မှသွားစရာမရှိလို့ အိမ်မှာလိုမို့အိပ်နေတုန်း ဖုန်း လာလို့ ခြေကားယား လက်ကားယားနဲ့ တက္ကစီထားပြီး ပြေးလာရတာ”

“ကဲတက် ... ကျွန်တော် လိုက်ဖို့မယ်”

“ရတယ် ... တက္ကစီပဲ ခေါ်လိုက်မယ်။ အဆင်ပြေတယ်။ ဒုက္ခမရှာနဲ့”

“တက်သာတက်ပါဗျာ ... ရပါတယ်”

“ဆရာဝန်တစ်ယောက် စောင့်ဖို့ရှိတယ်ဆို”

“မစောင့်တော့ဘူး။ ခင်ဗျားကိုပဲ လိုက်ဖို့မယ်”

ကျော်ထက်ဝင်းက ကားပေါ်သို့တက်သည်။ ဒါဖြင့် လည်း ကျေးဇူးပဲ ဟုဆို၏။ မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်လို့ ဖြစ်နေ သော ညိုကို နားမလည်နိုင်သလို လှည့်ကြည့်သည်။ ကိုဝတ်နံသာ ကို “ညိုကိုသိလို့လား” မေးထားတာ မဖြေသေး။ ဖြေချင်စုံလည်း

မရ။ ထပ်မေးရလည်းအခက်။ ညီကကျတော့ ကိုယ့်အတွေးနှင့် ကိုယ် စိတ်စွပ်ခေါင်းနောက်ကာ မှန်ကုပ်ကုပ်ဖြစ်နေသည်။ ကျော်ထက်ဝင်းတို့က ရွှေတောင်ကုန်းမှာ၊ ဘွား ဒေါ်တင်မငြိမ်းက သံလွင်လမ်းမှာ သံလွင်လမ်းထဲကို ညို ဘာကိစ္စနှင့် ရောက်နေပါလိမ့်။

“ညိုက ခင်ဗျားနဲ့ မောင်နှမဘယ်တော်မလဲ”
“ခင်ဗျား ညိုကို သိလို့လား”

ကျော်ထက်ဝင်း ထပ်မေးတော့ ညီ ခေါင်းညိတ်ပြုလိုက်သည်။

“ညီမတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ပြောရရင် ရှက်စရာလည်းကောင်းတယ်၊ ချီးကျူးစရာလည်းကောင်းတယ်၊ ရှက်စရာဆိုတာကတော့ အလကားပါ။ လောကမှာ တစ်ခါတလေ လူတွေဟာ ရှက်စရာမဟုတ်တာကိုလည်း ရှက်ကြတာပဲ။ ချီးကျူးစရာ ကောင်းတယ်ဆိုတာက ညို”

“ညို ... ညိုဟာ ဘာဖြစ်လို့ ချီးကျူးစရာ ကောင်းတာလဲ”

“စေတနာနဲ့သတ္တိကို ချီးကျူးတာ၊ ညိုဟာ ကျွန်တော့်အဖေရဲ့မိတ္တူလေ”

ဝတီနံသာ လန့်ဖျပ် အံ့ဩသွားမည် အထင်ဖြင့် ကျော်ထက်ဝင်းက လှည့်ကြည့်သည်။ ဝတီနံသာမျက်နှာက တည်လွန်း၏။

“ကျွန်တော်နဲ့ဆိုရင် အဘွားလေးပေါ့ဗျာ၊ အဲဒီတော်စပ်မှုကြောင့် ဒုက္ခရောက်နေတာ၊ ညိုကို ကျွန်တော် ချစ်တယ်”

အာမေဒိုတ်တစ်ခု ထွက်မကျအောင် ထိန်းချုပ်လိုက်ရသည်မို့ စလိုးဒေါင်း(Slow Down)ဆိုသည့် မျဉ်းဝါကြားကိုပင် မတွေ့တော့ပါ။ ကားက ဝုန်းခနဲ ဆောင့်ခုန်သွားရသည်။ ခုမှ အလွန်အမင်း လန့်ဖျပ်အံ့ဩရတော့သည်။

“ကျွန်တော့် အဘိုးနဲ့လက်ထပ်ခဲ့ဖူးတဲ့ ညိုဟာ ကျွန်တော့်ထက် လေးငါးနှစ်ယောက် ငယ်ပါတယ်။ သိပ်သနားစရာကောင်းတယ်။ ဘိုးဘိုးဆုံးတော့လည်း သူ သိပ်မယူဘူး။ ဖေဖေက တော်တော်လေး ပေးပါတယ်။ သူက အများကြီး လျှော့ယူတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကုန်တာပါပဲ”

ကျော်ထက်ဝင်း ညိုအကြောင်းတွေ ဆက်ပြောပြသည်။ ညီ သိပြီးသားဖြစ်သော၊ ဘကြီးနှင့် ကြီးတော်၊ ကြီးတော်အိမ်ရှင်က သူ့သားနှင့် သဘောတူပုံတွေ။

“ဘိုးဘိုးနဲ့ လက်ထပ်ခဲ့ရစဉ်က အားကိုးရာမဲ့ပြီး အသက်လည်း သိပ်ငယ်သေးတော့ သူများပြောတာ နားထောင်ခဲ့ရတာတဲ့။ ဒါပေမဲ့ ညိုက ဘိုးဘိုးကို တကယ်ပြုစုခဲ့တယ်။ တချို့ကတော့ ပြောတာပေါ့ ညိုက ရှိပစ္စည်းတွေချသွားပြီး ဘိုးဘိုးကို ထားပစ်ခဲ့လိမ့်မယ်လို့ ...

“ညိုဟာ လိမ္မာပါတယ်ဗျာ၊ ခုတစ်ကြိမ် လက်ထပ်ဖို့ကျတော့ သူလည်းမချစ်မနှစ်သက်ဘူး၊ နောက်ပြီးတော့လည်း မကြာခင် ပြန်ကွာမှာ၊ မုဆိုးတစ်ခါမပြီး တစ်ခုတစ်ခါလပ်မယ်ဗျာ ... ကဲ”

ကျော်ထက်ဝင်း မသက်မသာရယ်၍ ပြောသည်။

“ဖေဖေဆီ အားကိုးပြီးပြန်လာတာ၊ ဖေဖေကို ညှိက ကျေးဇူးရှင်တဲ့၊ ညှိကိုလည်း ဖေဖေက ကျေးဇူးရှင်တဲ့၊ သူတို့ အပြန်အလှန် ကျေးဇူးတင်နေကြတာ၊ ကျွန်တော် တက္ကသိုလ်လည်းတက်ခဲ့ဖူးတယ်၊ နိုင်ငံခြားလည်း ရောက် နေတာ ခင်ဗျားအသိပဲ ...

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော် ညှိကျမှ တကယ်ချစ်မိတယ်၊ တကယ် လက်ထပ်ချင်တယ်၊ နောက်ထပ် ဒါပေမယ့်ပေါ့ ဗျာ ကိုယ့်အတွားလေးနဲ့ဆိုတော့ လူကြားမကောင်းလို့တဲ့၊ ကျွန်တော် လက်လွတ်ဆုံးရှုံးရမှာပါ”

“ခင်ဗျားမိဘတွေက မပေးစားဘူးပေါ့”

“ဖေဖေနဲ့မေမေက အဆင့်အတန်း ခွဲခြားတာတွေဘာတွေ၊ ဘာမှမရှိဘူး၊ ညှိကို သမီးရင်းလို ချစ်ပေမယ့် မိသွေးလည်း တော်နေပြန်ရော”

“ခင်ဗျားကလည်း ချစ်စရာရှားလို့”

“ရှားတယ်၊ ညှိကိုပဲချစ်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ မချစ်ရမှာလဲ ညှိဟာ မုဆိုးမဆိုတဲ့ နာမည်လေးတစ်ခုပျက်ရပေမယ့် သူ အပျိုပဲ”

“ခင်ဗျာ”

“ညှိဟာ အပျိုစင်ကလေး ဖြစ်ရဲ့သားနဲ့ မုဆိုးမနာမည် ရာဇာရှားတာ၊ ကျွန်တော်တို့သိတာပေါ့၊ ဖေဖေနဲ့မေမေလည်း သိတာပဲဒါပေမဲ့ ဒီတိုင်းပြုစုဖို့ငှားလည်း လူ့ပါးစပ်ဆိုတာ ညားနေကြပြီပြောမှာ မဟုတ်လား”

ဪ ... မိညှိ။ အပျိုစင်ကလေး ဆိုပါလား။ မုဆိုးမဆိုတဲ့ နာမည်တစ်လုံးကို ခိုကိုးရာမဲ့ခြင်းနဲ့ လဲလှယ်ယူခဲ့ ရရှာတာ။ ကျော်စွာ ပြောစဉ်က မယုံကြည်ခဲ့သော သတင်းစကားကို ခုတော့လည်း ယုံရဖို့ ဖြစ်နေပြီလေ။

“သူဟာ လောကမှာ တော်တော်ကဆိုးတဲ့ မိန်းကလေး၊ ကျွန်တော် ပြုစုပျိုးထောင်ချင်ပေမယ့် ကံတရားက ပယ်ချ တယ်၊ သူကံကောင်းစေချင်လိုက်တာ၊ တကယ်ပါ သနား စရာကောင်းလောက်အောင် ညှိဟာ ကံဆိုးရှာတယ်”

“သူ အိမ်ထောင်ရက်သား ကောင်းကောင်းကျစေချင်တဲ့ စေတနာရှိတယ်ပေါ့၊ ခင်ဗျားက”

“ရှိတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ အသိုင်းအဝိုင်းမှာ ညှိဟာ ဖေဖေ မိသွေးပေါက်စဖြစ်ခဲ့တာ အထင်အရှားဆိုတော့ ကျွန်တော်နဲ့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ဖေဖေပြောတဲ့စကားကို ကျွန်တော် အသည်းနာနာနဲ့ လက်ခံရမှာ၊ သူ ကောင်းစားစေချင်တယ် ဗျာ၊ ခင်ဗျားက ညှိနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေလဲ ဆိုတာ ကျွန်တော် အသည်းအသန် သိချင်ပြီ”

ဦးစိုးဦးကို စေသဝဏ်ယောက်ဖက် ပြောပြထား သည့် လိပ်စာကို ညှိ မှတ်မိနေသည်မို့ ကျော်ထက်ဝင်းတို့အိမ်သို့ မမေးရဘဲ ရောက်လာသည်။

“ဟာ ... ခင်ဗျားက အိမ်သိနေတာလား”

“ဟိုဘက်ခြံက လိပ်စာပေးထားလို့”

“ဪ ... ဟိုဘက်ခြံလား၊ အဲဒီခြံအတွက်လည်း စိတ်ပျက်တယ်၊ ကောင်မလေးက အငယ်အနောင်း ထင်ပါရဲ့၊ ကလေးလည်းရနေပြီ၊ သူ့ယောက်ျားက တစ်ခါတလေမှ ခပ်ကုပ်ကုပ်လာတယ်၊ ကားတောင် တက္ကစီနဲ့လာတာ၊ ငွေတော့ ပေါပေါလေးပုံရပါတယ်၊ ကျွန်တော် မိန်းမသားဆိုတဲ့ အမျိုးအစားကို တကယ်သနားလာတယ်၊ သူ့တို့ အဘက်ဘက်က နစ်နာရှာပါတယ်ဗျာ”

သူ အသည်းအသန်သိချင်နေပါပြီ။ မေးထားသော အဖြေကို မပေးဘဲ မှန်ကုပ်ကုပ်ဖြစ်နေသည့် ဝတိန်သာကို စိတ်ဆိုးမရ။ သိသာသိချင်လျက် မဖြေတော့လည်း ယဉ်ကျေးမှုအရ ဆက်မမေးဘဲနေနေရသည်။ တော်တော်သဘောကောင်းပုံရသည့် လူ။ သူတို့မိသားစုတစ်စုလုံး သံဘောကောင်းမနောကောင်း၊ သူတော်ကောင်းတွေ ထင်ပါရဲ့။

ကျော်ထက်ဝင်း ကားပေါ်မှ ဆင်းသည်။ အိမ်ပေါ်တက်ပါဦး ဟု ခေါ်၏။ ညီ ခေါင်းခါလိုက်သည်။

“နောက်မှ ကြိုရင်ပေါ့၊ ခုတော့ ခင်ဗျားလည်း လူနာကိစ္စ ရှိသေးတယ်”

“နောက် လာလည်ဗျာ၊ ဖေဖေတို့ မေမေတို့က ဧည့်သည် မင်တယ်”

တကယ် စိတ်ကောင်းရှိကြသော မိသားစုဟု ညီသဘောပေါက်လိုက်မိတော့သည်။

“ခင်ဗျားတို့မိသားစု တစ်စုလုံး ခင်စရာကောင်းမှာပါ”

“ချီးကျူးကြပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မေမေက ဘိုးဘိုးနဲ့ အဓကမတည့်ဘူး”

“ဒီလောက်တော့ ဖြစ်တတ်ပါတယ်၊ အသေးအရွဲပါ၊ ကျွန်တော် ပြန်မယ်၊ ဒီမှာ ကိုကျော်ထက်ဝင်း၊ ကျွန်တော် ဘယ်သူလဲဆိုတာ ခင်ဗျား သေချာသိရဲ့လား”

“ကိုဝတိန်သာဆိုတဲ့နာမည်ရယ်၊ ဝတိန်သာဟိုတယ်ဆိုတာ ရယ်ပေါ့၊ ဒီထက်ပိုပြီး သိချင်စိတ်လည်း အရမ်းရှိနေပါတယ်”

“ကြားရရင် ကျွန်တော် လူပျိုဗျာ၊ ဆေးလိပ်မသောက်တတ်ဘူး၊ အရက်ကို တစ်ခါတလေ ကြုံမှ တစ်ပက်နှစ်ပက်ပေါ့၊ မကြိုရင်လည်း လိုက်မရှာပါဘူး၊ လောင်းကစားလည်း ဝါသနာမပါဘူး၊ မိန်းမလည်း ဝါသနာမပါဘူး၊ ဒီလောက်ဆို ကျွန်တော် လူကောင်းဖြစ်ပြီလား”

“အပွေးမြင်ကတည်းက အပင်သိပြီးသားပါ”

“ခင်ဗျားတို့အုပ်ထိန်းမှုအောက်က မိန်းမသား ပန်းခွာညိုကို ကျွန်တော်နဲ့ဆိုရင် သဘောတူမလား”

“ဟာ ... ကိုဝတိန်သာ”

“ကျွန်တော် နောက်နေတာ မဟုတ်ဘူး”

“လူကြီးစုံရာနဲ့ပေါ့ဗျာ၊ ငြင်းစရာမရှိပါဘူး”

ကျော်ထက်ဝင်း အဖြေက မြန်လွန်း၏။

ဒါ သူကြိုတင်မျှော်လင့်ထားသော ညို့ကောင်းစားရေး ဖြစ်သည်။ ကိုယ် ဘယ်လိုမှ ချစ်ခွင့်မရသော ညို့ကို ထိုက်ထိုက် တန်တန် အခြေတကျဖြစ်သွားစေဖို့ စေတနာ အများကြီးထားခဲ့ ရပါသည်။ ဝတိန်သာကို နှစ်ကြိမ်လောက် တွေ့ဖူးပြီး သတင်း လောက် ကြားဖူးကာ ရင်းနှီးလှသည်မဟုတ်ပါ။ ခုမှတွေ့သည့် လူတစ်ယောက်ထံမှာ ညို့ကို ချစ်မိကြောင်း၊ မအောင့်နိုင်စွာ ပြော လိုက်မိတာမှားပြီ။ ဒီလူက ညို့ကို လက်ထပ်ချင်သူဆိုပဲ။

မျက်နှာပူ အားနာဖို့ကောင်းနေပါပြီ။

“ကျွန်တော် ပြန်မယ်”

“ဟေ့လူ ... တကယ်လား ဒီကိစ္စ”

ညီ လက်မထောင်ပြလိုက်သည်။

“ကြိုပြောထားမယ်နော်၊ ကျွန်တော် ဒေါ်တင်မငြိမ်းရဲ့ မြေးအငယ်”

“အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ”

“ဟိုဘက်အိမ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စက ကျွန်တော့်အစ်ကို၊ ညိုနဲ့ပေးစားဖို့ သူ့အိမ်ရှင်က စီစဉ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော့် အစ်ကိုနဲ့”

“ဟာဗျာ ... ခင်ဗျားအစ်ကို တော်တော်ဆိုတာပဲ”

“ဒါပေမဲ့ ဘွားအေအတွက် မြေးလိမ္မာပဲ၊ အဘွား သဘော မတူရင် အသက်တောင်မရှူဘဲ အောင့်နေမယ့်လူ၊ ကျွန်တော် က ကိုယ်လုပ်ချင်တာလုပ်တယ်၊ ဘွားအိမ်ကို နှစ်နှစ်လောက် မရောက်ဘဲလည်း အဆက်ဖြတ်ထားတတ်တယ်”

“လုပ်ချင်တာလုပ်နေပေမယ့် အဲဒါတွေကောင်းရင် ပြီးတာပဲ၊ မကောင်းရင်တောင် မဆိုးရင် ပြီးတာပဲ”

“သဘောထားပြောင်းဖို့ ရှိလား”

“လက်မနဲ့ လက်ညှိုး တခြားစီပဲ”

“ကျေးဇူးတင်တယ် ကိုကျော်ထက်ဝင်း၊ တကယ်ပြောတာ၊ ခုချိန်ကစပြီး ကျွန်တော် လူနာရှင်ဖြစ်သွားပြီ၊ ခင်ဗျားတို့ လာချင်လာပါ၊ ဧည့်သည်ပေါ့၊ ဒီတစ်ခါ တကယ်ပဲပြန်ပြီ ဆေးရုံကို”

ညီ ကားပေါ်သို့ စွေခနဲတက်လေ၏။ ကျော်ထက် ဝင်းက ဝမ်းနည်းဝမ်းသာနှင့် ငေးကြည့်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ညီက တော့ လေကလေးတချွန်ချွန်။ ဘယ်တုန်းကမျိုးထားမိမှန်းမသိ သော သံတုံးကြီးက ဗိုက်ထဲမှာ ကြေမွသွားသည်။ ပေါ့ပါးလွတ် လပ်ပါဘိခြင်း။ တိမ်ညိုမဲထဲနစ်ဝင်နေသည့် လမင်းက တိမ်ညစ်တွေ ကို ဖောက်ထွက်လာသည်။ ပုံကြွေစဉ်နေသော ကလီစာအားလုံး ရောက်ရာအရပ်မှ ပြန်လည်စုဆောင်းသည်။ ကိုယ့်နေရာကိုယ် ပြန်ယူ၏။ အသည်းနှင့် နှလုံးနှင့် ချစ်တတ်သော ပစ္စည်းများ အစုံအလင်။ ကိုယ်လာပြီ ရွှေရင်အေးရေး။

“မိန်းမသားတွေအဖို့မှာ ကိုယ်ချစ်တဲ့ သူဟာ မုဆိုးဖိုလား၊ တစ်ခုလပ်လားဆိုတာ အရေးကြီးခွဲခြားစရာမဟုတ်ပါဘူး၊ လောလောဆယ်မှာ အိမ်ထောင်ရှိမနေဖို့ပဲ လိုပါတယ်၊ လူပျိုရမှရယ်လို့ မရှိကြပါဘူး၊ ယောက်ျားတွေကျတော့ အပျိုဆိုတဲ့ဂုဏ်ကို တော်တော်မက်တာပဲနော်”

မက်ပါသည်။ တကယ်ပဲ မက်မောလှပါသည်။ ယောက်ျားတော်တော်များများ မက်မောမြတ်နိုးတတ်သော အရည်အချင်းတစ်ခုဖြစ်ပါသည်။

သို့ပေမဲ့ ကိုယ်ချစ်မိသူက မုဆိုးမ၊ တစ်ခုလပ်ဖြစ်နေလည်း ခွင့်လွှတ်ကြည်ဖြူစိတ်နှင့် မြတ်နိုးကြ သူတွေလည်းရှိပါသည်။

“ညို့ကို သမီးတစ်ယောက်လို ဆက်ဆံခဲ့တာ၊ ညို့နဲ့ ဘဘက သားအဖလို တူဝရီးလို သန့်သန့်ရှင်းရှင်း နေခဲ့ကြတာတွေ ညို့ ရှင်းပြခွင့်ရရင် ကိုကိုလေး ခွင့်လွှတ်နိုင်မယ် လို့ ထင်ခဲ့တာကြောင့်ပါ ...

“ကိုကိုလေးရယ် ညို့ မုဆိုးမနာမည်ရခဲ့တဲ့အကြောင်း ကိုကိုလေးကို ညို့ ဘာကစပြီး ဘယ်လိုပြောထွက်ပါမလဲ ကိုကိုလေးရယ်၊ ပြီးတော့ ညို့ အ၊ပါတယ်၊ ဘယ်ကိစ္စဟာ ဘယ်လောက်အရေးပါတယ် မပါတယ်၊ သိပ်လည်း မဆုံးဖြတ်တတ်ပါဘူး အဲဒါလည်း ပါပါတယ် ...

“ပြီးတော့ ညို့ ညာခဲ့တာလည်း မဟုတ်ရပါဘူး၊ မြို့ထားတာပဲ ရှိတာပါ”

“အေးပါကွယ် ... ကိုယ်မှားတယ်၊ ညို့ စိတ်ချမ်းသာအောင် သာနေတော့၊ ဆေးရုံကဆင်းရင် လက်ထပ်မယ်”

“ပြောပြန်ပြီ ညို့တော့ ကြောက်နေပြီ”

“အခု ဟုတ် (Heart)က ဘာတဲ့လဲ”

“သိပ်မဆိုးပါဘူး၊ နားစေချင်လို့ပါ၊ အိမ်ပြန်နားလည်း ရပါတယ်တဲ့”

“ညို့က ဘွားအိမ်နားကို ဘာသွားလုပ်တာလဲ”

“ချိုသာရီက ကိုကိုကြီးဆီ စာပေးခိုင်းလို့ သွားပေးတာ”

“ကြည့်စမ်း ... အဲဒီအိမ်ကို ပြန်သွားရလား”

“ကိုကိုကြီးနဲ့က ပိစ်ဖြစ်နေပြီ၊ သူ ချိုသာရီဆီ လာတာ ညို့ တွေ့လိုက်ပြီပဲ၊ ကိုကိုကြီးက ဘွားကို ဇွတ်ပြောပြီး လက်ထပ်တော့မယ်တဲ့၊ ချိုသာရီက မဆိုးပါဘူး၊ သူ့အစ်ကိုက နည်းနည်းတေတယ်၊ အဲဒီမိသားစုထဲမှာ ကြာလာရင် ကလေးလေးလည်း ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ကြီးပြင်းရမှာ

မဟုတ်ဘူး၊ ချိုသာရီ ဖုန်းဆက်ရင် ဘွားက ချရပစ်လို့ ချိုသာရီက စာသွားပေးပေးပါဆိုလို့ သွားပေးတာ”

“ကိုယ့်ကားမြင်လို့ လဲကျသွားတာလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုကိုလေးကားမှန်း သိလိုက်တာနဲ့ ရင်ထဲ ဆို့သွားတော့ လှုပ်လှုပ် လှုပ်လှုပ် ဖြစ်ပြီး လဲကျသွားတာပဲ”

“မိညို”

“ရှင်”

“လူဆိုတာ အတ္တမျိုးတွေပဲ၊ အတ္တနဲ့ ရှင်သန်နေကြတာပဲ၊ ကိုယ်လေ ညိုကို ဆေးတိုက်ကိုလာဖို့တော့ လမ်းမှာ သတိလစ်ကျနေတာတွေလို့ လာဖို့တာလို့ ပြောမိတယ်”

“ပြောလည်း ဘာဖြစ်လဲ”

“ညို စိတ်မဆိုးဘူးလား”

“ဘာလို့ စိတ်ဆိုးရမှာလဲ ကိုကိုလေးရဲ့၊ ညိုလည်း ဘာမှမှ မဖြစ်တာ၊ ဖြစ်ရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့၊ ဘာမှမဖြစ်ဘဲ အလုပ်တွေရှုပ်မကုန်အောင် စကားလှအောင် ပြောတာပဲ၊ ရပါတယ်”

ကြည့်စမ်း။

သဘောထား ကြီးလှချည်လား ညို။ ဒါကို သဘောထားကြီးခြင်း ကိစ္စရပ်အဖြစ် အတူးတလည် ဂုဏ်ယူပုံလည်းမရ၊ သာမန်မှ တကယ့်သာမန်။ ရိုးသားအေးဆေး။

“ရှင် အမှုမဖြစ်အောင် ညာတာပေါ့လေ”ဟု ရန်မတွေ့ခဲ့ပါ။ ညိုပစ္စည်းတွေ ကုန်သွားတာ၊ ညိုနဲ့လို့၊ ညိုအလို့လို့ ပြောကြပေမယ့် ညီကတော့ တစ်မျိုးပြောချင်ပါသည်။ ညိုသဘောကောင်းလွန်းလို့ပါ။ ညိုဟာ စိတ်ဆိုးဖို့ ငွေယူဖို့ အပြစ်တင်ဖို့ထက်၊ နားလည်ကြည်ဖြူစွာ လိုက်လျောလိုက်ဖို့ပဲ ထာဝရ ပြင်ဆင်ထားတတ်သူ ဖြစ်နေလို့ပါ။ ကိုယ့်ဘက်ကျတော့ ညိုကို အပြစ်မကင်း။ ကားတိုက်မှုခင်း ဖြစ်ပွားမှာ စိုးရိမ်စွာ၊ လှီးလွှဲပြောဆိုခဲ့ခြင်းဟာ ဘယ်လောက်မရိုးသားလိုက်ပါသလဲ။ ဘယ်လောက် အတ္တဆန်လိုက်ပါသလဲ။ ဘယ်လောက် ရှက်စရာကောင်းလိုက်ပါသလဲ။

ဒီလို ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် မကြာခဏ ကြုံတွေ့ရတတ်သည့် ကိစ္စလေးမှာတောင် ညီဟာ လူညာဖြစ်ခဲ့ရသေးတာ။ ညိုလို ဖွင့်ပြောရန် ခက်လှသည့် ပြဿနာကြီး တစ်ခုလုံးအတွက် ဝန်ခံဖို့ နှောင့်နှေးနေခြင်းဟာ ညီ အပြစ်တင်ကောင်းသည့် အရာလား။ ညိုနေရာမှာ ညီဆိုလျှင် ညိုလောက်မှ ရိုးသားဖြူစင်နိုင်ပါ့မလား။ အဲဒီ ကိုယ်ချင်းစာနာမှုနဲ့တင် ကိုယ် နားလည်လိုက်ရပါသည် ညို၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်တင်သလောက် ညိုကို သနားချီးကျူးရပါသည် ညို။ ပြီးတော့ ရာခိုင်နှုန်း မများလှပေမယ့် ညိုအပျိုစင်ကလေးဖြစ်နေတာဟာလည်း ကိုယ့်ရွှေရင်ကို အေးစေတဲ့ အချက်တစ်ခုပါပဲ ညို။ ကိုယ့်ကို အပြစ်တင်ပါ။ ထုထောင်းပါ။ စိုက်ပုတ်ပါ။ ဆွဲဆိတ်ပါ။ ကုတ်ဖဲ့ပါ။ နှိပ်စက်ပါ။

ညိုပေးတဲ့အပြစ်ကို လှလှပပ ခံစားပါရစေ ညို။

လူသားတွေရဲ့အတ္တကို ကိုယ်ချင်းစာ နားလည် တတ်လာပြီးမှ အပျိုမလေး ညိုကို ခွင့်လွှတ်လိုက်ခြင်းမှာ အဓိက အကျဆုံး အချက်ကတော့ ညိုကို ပြန်တွေ့လိုက်ရတဲ့အခါမှာ ကိုယ် ဘယ်သူ့ကိုမှ မပေးနိုင်တော့ခြင်း၊ ညိုနဲ့မခွဲနိုင်ခြင်း၊ ညို မပါတဲ့ ကိုယ့်ဘဝခရီးဟာ သွေ့ခြောက်နွမ်းဖတ်စွာ အဓိပ္ပာယ်မဲ့ သွားတော့ခြင်းဆိုတဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ကြီးမားလှစွာသော အချစ်ကြောင့်ပါ ညို။ ညို ကြည်ဖြူနားလည်ပေးပါ ညို။

ညိုမျက်နှာလေးကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ ရင်ထဲမှာ စကားတွေ အများကြီးပြောဖြစ်နေသည်။ အရမ်းတောင်းပန်နေမိ သည်။ ကိုယ့်ရဲ့ကြမ်းတမ်းခက်ထန်မှုတွေကို မြတ်နိုးလွန်းခြင်းဖြင့် အလျော်ပေး၊ ပေးဆပ်ချင်နေသည်။

ညိုရယ် ... ရန်တွေ့သလေးတောင် ထွက်မလာပါ လား။ နှုတ်ခမ်းလေး တစ်ချက်တောင် မစုခဲ့ပါလား။ သဘော ကောင်းမလေးရယ်။

- “ခွင့်လွှတ်ရဲ့လား မိညို”
- “ခွင့်လွှတ်ရအောင် ကိုကိုလေးက ဘယ်တုန်းကမှ အပြစ် မရှိခဲ့ဘဲ”
- “ညိုကို ခွဲရက်ခဲ့တာလေ”
- “ညိုက ကိုကိုလေး ပြန်ချစ်လာမယ့်နေ့ကို စောင့်နေတာပါ။ စိတ်ဆိုးပြေမယ့်နေ့ကို စောင့်နေတာပါ”
- “ပြေနေတာ ကြာပြီ”

“ပြေရင်လည်း ညိုဆီ လာခဲ့ရောပေါ့ ကိုကိုလေးရယ်။ ညိုက မျှော်နေတာ”

ဪ ... ညို။ ချစ်ဖွယ် ညို။ သနားဖွယ် ညို။ ခေါ်ရင်လာ၊ နှင်ရင်ပြေး၊ ဩဇာတည်သလောက် အမိန့်နာခံတတ် သူလေးကို ညီ ဘယ်လိုခွဲရက်တော့မှာလဲ ညိုရယ်။ ညို ဆေးရုံက ဆင်းရင်တော့ အိမ်ကိုပဲ ခေါ်သွားပါတော့မည်။ အမြန်ဆုံးလက် ထပ်နိုင်ဖို့ အန်ကယ်လ်ဦးစိုးဦးကိုပဲ ဒုတိယအကြိမ် ပြန်လည်စီစဉ် ခိုင်းရပါမည်။

ကိုယ့်အတ္တ ကိုယ်မြင်မှပဲ ညိုကို ခွင့်လွှတ်နိုင်တတ် သွားသည့် ကိုယ်သာလျှင် လူညီပါ။ ကိုယ့်အလှည့်ကျတော့ ကိုယ့်ကားနှင့် တိုးမိတာကိုတောင် ဝန်မခံရခဲ့တာဟာ အတ္တပဲ မဟုတ်လား။

သူကလေးလည်း သူ့ကိုယ်သူ ကာကွယ်ချင်စိတ် ကလေးနှင့် မြဲနေတာကို ...

“နောင် ဒီလိုမလုပ်နဲ့နော်၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းဖွင့်ပြော ရင် ခွင့်လွှတ်မှာပါ”ဟု ဇုဖူးချင်းတိုက်၍ ချစ်စနိုး ပြောချင်လှပါ သည်။ ခုတော့လည်း အားလုံးဟာ ပြေလည်လို့ သွားရလေပြီ။ စင်စစ် ... သူနှင့် ကိုယ်နှင့်ကြားမှာ ထားရှိကြသည့် စူးနစ်ခိုင်မြဲ လှသည့် အချစ်တွေကြောင့်လည်း ခွင့်လွှတ်ကြည်ဖြူခြင်းဆိုတာ ဖြစ်ထွန်းခဲ့ရသည်။ မခွဲနိုင်ခြင်းဆိုတာဟာလည်း အလွန်အမင်း ချစ်ကြခြင်းပဲ ဖြစ်လေ၏။

ကိုယ့်ချစ်သူလေး ကိုယ့်ရင်ခွင်ထဲ ရောက်လာလျှင်
 တော့ မေမေ တမြတ်တနိုးသီဆိုခဲ့ဖူးသည့် “စန္ဒကိန္နရီ” သီချင်း
 ကို ဆိုပြချင်ပါသေးသည်။ မိညိုလေး နားဆင်ဖို့ပါ။ အဲဒီသီချင်း
 ရဲ့ နောက်ဆုံးဝါကျလေးကိုလေ ...

“သစ္စာဆို ... တိုင်တည်ထား ... သိကြားမကာ အသက်
 ရှင်လာ ပျော်မြူးစွာ ... ကိန္နရီကိန္နရာ မောင်မယ်ချစ်
 ကြောင်း နှစ်ပေါင်းတစ်ထောင်ပင်ကြာ ...”

စာချစ်သူတိုင်းကိုချစ်တဲ့

နေ့နယ်စင်မြင့်